

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The House of CROSS

AN
ALEX
CROSS
THRILLER

CROSS
Now an
Original
Series
prime

JAMES
PATTERSON

THE WORLD'S BESTSELLING THRILLER WRITER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yazar Hakkında

1993 yılında James Patterson, Washington DC'de çalışan genç dedektif Alex Cross'u dünyaya tanıtan *Along Came a Spider*'ı yazdı. O zamandan beri, her Alex Cross gerilimi uluslararası en çok satanlar listesinde yer aldı. *Haç Evi* bu olağanüstü serinin otuz ikinci romanıdır. James Patterson, Kadın Cinayet Kulübü, Michael Bennett ve Özel romanlar da dahil olmak üzere çok satan diğer serilerin yazarıdır. James'in Bağımsız kitapçılara milyonlarca bağıшта bulunmuş ve son on dört yıldır üst üste Birleşik Krallık kütüphanelerinde en çok ödünç alınan yetişkin yazar olmuştur. Ailesiyle birlikte Florida'da yaşamaktadır.

OceanofPDF.com

James Patterson'ın kitaplarının bir listesi bu kitabın arkasında yer almaktadır

OceanofPDF.com

Neden herkes James Patterson ve Alex Cross'u seviyor?

'James Patterson'ın neden dünyanın en popüler gerilim yazarı olduğu bir sır
değil. Basitçe söylemek gerekirse: **kimse bu işi
daha iyi yapamaz.**

Jeffery Deaver

'Hiç kimse **inanılmaz** bir **doğal hikaye anlatımı** olmadan bu
kadar büyüyemez
yetenek - ki Jim'de fazlasıyla var. Alex Cross serisi bunu kanıtlıyor.
Lee Child

'James Patterson, diğerlerinin ölçüt alındığı **altın standarttır.**

yargıland

1.'

Steve Berry

"Alex Cross, Amerikan romanının **en iyi yazılmış
kahramanlarından** biri.

Lisa Scottoline

"İlk Alex Cross hikayesinden yirmi yıl sonra, Alex Cross, dünyanın en iyi
yazarlarından biri haline geldi.

tüm zamanların **en büyük kurgusal** dedektifleri, bir karakter

çağlar.'

Douglas Preston & Lincoln Child

"Alex Cross bir **efsanedir.**

Harlan Coben

'Patterson bir sahneyi tek bir ayrıntıya, en önemli unsura indirgiyor.

Bir karakteri tanımlar ya da olay örgüsünü iletir. Bir karakterin

okuyucunun zihnindeki film projektörü.'
Michael Connelly

'Patron James Patterson'dır. O kadar.'
Ian Rankin

OceanofPDF.com

James Patterson

KROSLARIÇİNHEDEFLER

OceanofPDF.com

ALEX CROSS*

PHYSICAL DESCRIPTION:

Alex Cross is 6 foot 3 inches (190cm), and weighs 196 lbs (89 kg).
He is African American, with an athletic build.

Cross has a PhD in psychology from Johns Hopkins University in Baltimore, Maryland, with a special concentration in the field of abnormal psychology and forensic psychology.

EMPLOYMENT:

Cross works as a psychologist in a private practice, based in his home. He also consults for the Major Case Squad of the Metro Police Department, where he previously worked as a psychologist for the Homicide and Major Crimes team.

A loving father, Cross is never happier than when spending time with his family. He is also a dedicated member of his community and often volunteers at his local parish and soup kitchen. When not working in the practice or consulting for MPD, he enjoys playing classical music on the piano, reading, and teaching his children how to box.

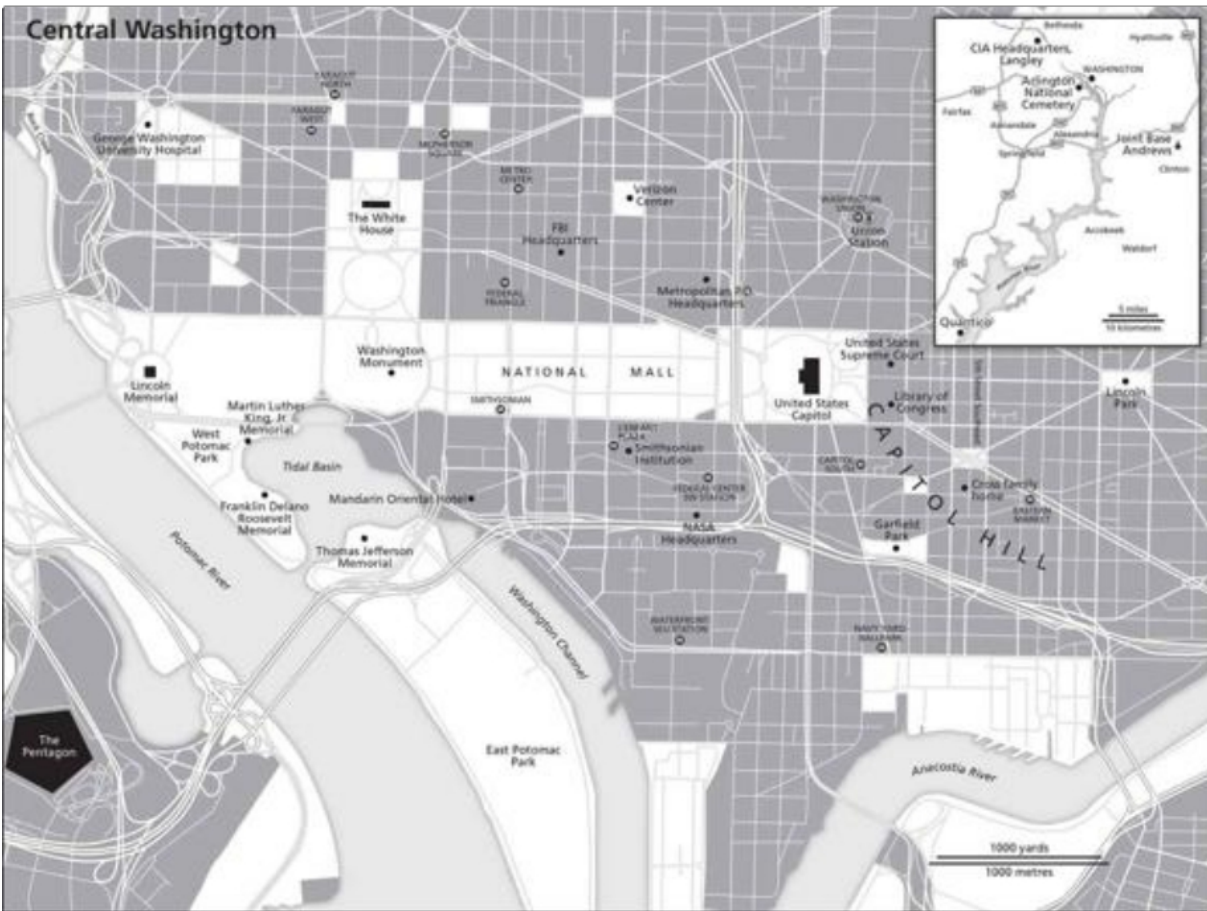
5 - Bureau
3 - New Haven
2 - New York

COPY IN FILE

00-367-18

DN

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Önsöz

Potomac, Maryland

MARGARET BLEVINS sabah koşularını çok severdi. Bu koşular ona yalnız kalma fırsatı veriyor, bu da telaşlı hayatında dengede kalmasını sağlıyordu.

Aralık ayının ortasındaki o sabah, elli iki yaşındaki üç çocuk annesi kadın, üç buçuk millik normal rotasını takip ederek Şafak öncesi far ışığında, zihnini düşüncelerden uzak tutmaya çalışarak, bacak ve sırt kaslarının ısınmasının ve haftalardır en hızlı şekilde ateşlenmesinin lezzetli hissinde kayboldu.

Bir an için güvenlik ekibine haber vermeden koşmaya çıktığına pişman oldu. Ama onu her zaman yavaşlatıyorlardı, her zaman telaşlanıyorlardı ve Tanrım, bu rotayı on dört yıldan fazla bir süredir, ABD Yüksek Mahkemesi yargıcı olmadan tam on üç buçuk yıl önce koşuyordu.

Justice Blevins hızını biraz artıracak kadar iyi hissediyordu. Ve uzun zamandır ilk kez, bunu yaparken kendini rahat ve iyi hissediyordu.

geliyor bu? Blevins, bir yandan da merak ediyordu. Lloyd Yolu'ndaki Watts Branch Parkı'na giden patikanın girişinde. Saatini kontrol etti ve her zamanki zamanından üç dakika ileride olduğunu gördü.

Çoktan aydınlanmaya başlayan gökyüzüne baktı ve kendini koşuyla bir bütün olarak harika hissetti.

Yine de patika başında yavaşladı ve ağaçların arasına doğru kıvrılan patikayı daha iyi görebilmek için farının ışığını ayarladı.

Blevins kendini ne kadar iyi hissettiğine bir kez daha şaşırarak ayaklarının üzerinde parka doğru zıpladı ve kışın , özellikle de bu orman parçasının kendine özgü bir güzelliği olduğunu düşünerek şafağa doğru tırıs gitti. Çam, meşe ve huş ağacının bir karışımıydı, en sevdiği. Parkın içinden geçen derenin aşağısında huş ağaçlarından oluşan bir ağaçlık vardı.

Biraz erken geldiğini fark etti ve koşusuna birkaç dakika ekleyen bir döngü aldı. O kadar iyi görebiliyordu ki

Far, ilk başta ormanı griler ve gölgeler içinde bırakıyordu. Ama Blevins'in gözleri alıştıkça manzara daha da aydınlandı, daha derin zıtlıklarla doldu - yaprakların üzerindeki en ince kar tabakasına karşı ağaç gövdeleri, gül rengine dönen gökyüzüne karşı çorak tepeler.

Umduğu gibi, güneşin ilk ışıkları o beyazlara vuruyordu.

Döngü patikasından döndüğünde derenin dibinde huş ağaçları vardı. Huş ağaçlarının arasında büyüyen ve dereyi boydan boya geçen küçük bir yaya köprüsünün girişini işaret eden ve uzak taraftaki bir park bankına götüren genç baldıran ağaçlarının sıkışık duruşuna doğru nefes nefese ilerlerken hava serindi. Serinleme rutininin bir parçası olarak eve yürümeden önce orada gerinmeyi severdi.

Blevins soğuk havada nefesini ve huş ağaçlarının üzerindeki kırağı ısıltısını görebiliyordu.

korkuluklara tırmandı ve yaya köprüsüne doğru iki adım attı. Sıkı baldıran ağaçlarından gelen tuhaf bir ses, yumuşak bir gümbürtü duydu ve başının yan tarafına bir tokat atılmış gibi hissetti.

En çok kulağında hissetti, sert ve acı vericiydi. Hemen başı döndü ve dengesini kaybetti.

Bir an için bayılıp düşeceğini sandı ama yaya köprüsünün korkuluklarına sıkıca tutundu ve bayılmadı. Birkaç saniye sonra kulağındaki ağrı kayboldu, baş dönmesi azaldı ve gözleri Tekrar odaklan.

Dengesini yeniden sağladı ve küçük köprüden bankın yanına kadar yolun geri kalanını yürüyebildi, ancak bu çaba yüzünden midesi bulanıyordu. Ama sonra mide bulantısı dalgası da geçti.

Blevins gerinmemeye karar verdi ve biraz yönünü kaybetmiş hissederek eve doğru yürümeye başladı. Patikaları ezbere biliyordu ama yan yolların rotasıyla birleştiği iki yerde kafası karıştı.

Ancak onları düzelttikten sonra, kendini daha net düşünürken ve az önce ona ne olduğunu merak ederken buldu.

Orada gerçekten bir ses var mıydı? Yoksa sadece bir çeşit Babam gibi atak mı? Geçici iskemik atak, babamın doktoru böyle diyordu. Bana olan da bu mu? Çok genç değil miyim?

Ormandan ayrılıp yoldan geriye doğru uzanan büyük bir kolonyal evde yaşadığı çıkmaz sokağa ulaştığında kendini kesinlikle iyi hissediyordu ve kocası Phillip'e söylememeye karar verdi. Yapacak çok işi vardı.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca doktorların tüm saçmalıklarını dinleyecek ve yapmak istedikleri tüm testlere girecek zamanım yoktu.

Kapıdan geçerken kendi kendine "*Ben iyiyim*" dedi. *Margaret Blevins* gayet iyi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Independence Dağları, Kuzey Nevada

Tekerlekli sandalyeye uyarlanmış bir minibüsle Alp yolundan aşağı inerken Massachusetts engelli plakaları, Malcomb kendini sersemlemiş hissediyordu, ilaçlardan dolayı hala başı ağırıdı ama aynı zamanda endişeli ve terliydi.

Dikiz aynasından baktı ve soluna doğru alçalan bir kanyonun kenarı boyunca kıvrılan toprak yolun büyük bölümlerine bir an için göz attı.

Henüz oraya dönmedi, diye düşündü Malcomb hayal meyal. Ama senin için geliyor.

Artık daha azını beklemeyin.

O anda korktu ve minibüsün büyük ekranını kontrol etti. Aktif navigasyon cihazında bir ABD Orman Hizmetleri yolunda olduğunu, kuzeye ve yokuş aşağı, uzaktaki düz bir otoyol şeridine doğru gittiğini gördü. Yolcu koltuğundaki küçük metal cüzdana ve iPhone'a baktı ve ekranda hiçbir çubuk görmeyince küfretti.

Sonra benzin göstergesini kontrol etti ve çeyrek depodan daha olduğunu görünce şok oldu. *Orospu çocuğu! Ne kadar ileri gidebileceğimi sınırlamak istiyor. Ama*

Siktir et onu. Nerede olayım o otoyolu yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum.

Yol az ileride çok dik ve virajlı bir hal alıyordu. Kontrollerden emin olamayan Malcomb direksiyon simidindeki el frenini sıktı, tekrar dikiz aynasından baktı ve ilk viraja girdi. Arkasında hâlâ hiçbir şey yoktu.

Kar taneleri kurşuni gökyüzünden düşmeye başladığında arka arkaya S virajlarından aşağı inmeyi başardı. Kısa bir düzlüğe girdi, gaz kontrolünü sıktı ve başka bir tirbuşona girmek için frenleri kullanmak zorunda kalana kadar bir daha dikiz aynasına bakmadı.

Bu kez onları yarım mil geride, S'nin üst kısmından çıkarken anlığına gördü.

Mavi Tahoe, diye düşündü, nefes almaya çalışarak, sakın kalmaya çalışarak, kendine otoyola çıkabileceğini söylemeye .

Ama sadece çeyrek depoyla mı? Peki oraya vardıktan sonra ne olacak? Cep telefonum mı? Anlatacağım hikayeye inanan olacak mı?

Malcomb bir gümbürtü sesi duydu. Dikiz aynasından baktı ve neredeyse kendini kaybediyordu. *Helikopteri aldılar!*

Cep telefonunun ekranına tekrar baktı, bir çubuk gördü.

"Tor mesajı, Siri," dedi. "Sesli."

"Tor etkinleştirildi," dedi Siri. "Alıcı?"

"Cross," dedi, tekrar dikiz aynasından ama helikopteri göremedi. "Alex Cross."

"Bip sesinden sonra mesajı başlat."

"Dr. Cross," dedi Malcomb üçüncü ve son S-eğrisi serisine ulaştığında.

"Hayatta kalmama ihtimalim çok yüksek. Ölümümden sorumlu olanları adalete teslim edebilmeniz için size söylemek istediğim şeyler var.

İlk olarak, beni tanıyorsun-"

Gümbürtü tekrar geldi, bu sefer daha yüksek sesle. Paniğe kapılarak son S'nin ilk dönemecine doğru hızlandı. Dönemecin tepe noktasına geldiğinde Bell Jet Ranger helikopterinin solundaki kanyonun derinliklerinden yükseldiğini gördü.

Mavi beyaz helikopter yağın karın içinde süzülüyordu. Yardımcı pilot koltuğundaki adam kulaklık ve güneş gözlüğü takıyordu ama Malcomb'un dublörü olduğuna şüphe yoktu.

Sonra kuşun kuyruğu sürüklendi. İç tavana bir koşum takımı içinde, bir ayağı dikmenin üzerinde, askeri tarzda bir tüfeği omuzlayan bir adam vardı.

Malcomb aklına gelen tek şeyi yaptı ve gaz kontrolünü sıktı. Minibüs son S'deki ilk virajdan çıktı ve yolcu tarafındaki kapıyla kanyon duvarını sıyrarak yağın karın üzerine bir kıvılcım yağmuru gönderdi.

Yan görüşe baktı, helikopterin onu takip etmek için döndüğünü gördü. Bağırды, "Benim için geliyorlar, Cross. Kardeşimi tanıyorsun ama-"

Yoldaki son dar dönemece ulaştığında helikopter kükreyerek arkasından . Biraz eğildi, yan görüşe baktı ve kuşun hızla geldiğini, içinden silahlı adamın sarktığını gördü.

Dönemeçten çıkarken, önündeki yolun kar küreme aracı olan büyük bir damperli kamyon tarafından kapatıldığını gördü. Hiç düşünmeden frene bastı.

ve direksiyonu sertçe sola çekti.

Minibüs 50'den fazla hızla korkuluklara çarptı. Tampon korkuluğu yakalamış ve üzerinde asılı kalarak minibüsün arka kısmının yukarı fırlamasına ve devrilmesine neden olmuştur.

Malcomb çığlık attı ve tamponun raydan kopuşunun baş aşağı görüntüsünü yakaladı. Minibüs düşerken helikopter görüldü. Uçurumun kenarından savruldu, iki yüz metre daha düştü ve bir kaya yığınınına çarptı.

Benzin deposu patladı. Enkaz yanmaya başladı.

Uçurumun arkasında, kar küreme aracının arkasından ten rengi şerif üniforması ve kalın bir palto giymiş bir kadın çıktı; onu tulum giymiş yaşlı bir adam takip ediyordu. Uçurumun kenarına gittiler ve karların arasından siyah dumanlar çıkararak yanan minibüse baktılar.

"Bunu beklemiyordum," dedi saban sürücüsü. "Ama işe yarayacak."

Şerif yardımcısı başını salladı, telsizini aldı, mikrofon düğmesine bastı ve uzaklaşan helikoptere baktı.

"Düşündüğümüzden daha kolay oldu, efendim," dedi. "Ve yeni kar davamıza hiç zarar vermeyecek."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Washington, DC

Aralık ayının ortalarında bir gün, saat ALTI'da Emma Franklin asansörden aceleyle çıktı ve Prettyman ABD Mahkeme Binası'nın bodrum katındaki uzun koridordan aşağı indi. Kırk altı yaşındaki uzun boylu kadın bir çanta deri bir evrak çantası taşıyor, lacivert pantolonunun üzerine uzun gri bir kabarık palto giyiyordu.

Franklin kapıyı iterek ek garaja girdi ve aracının beklediğini görünce rahatladı. Otuzlu yaşlarının sonlarında, uzun boylu, kızıl saçlı bir kadın olan şoför, Cadillac marka şehir arabasından atladı.

"İyi akşamlar, Yargıç Franklin," dedi arka yolcu kapısını açmak için yanaştı.

Franklin gülümsedi. ", Agnes?"

"Fevkalade, hanımefendi. Ya siz?"

"Harika," dedi yargıç. Arabaya bindi çantasını yanındaki koltuğa koydu.

Agnes kapıyı kapattı, sürücü koltuğuna oturdu ve arabayı çalıştırdı. "Bu ifadeyi -'sadece şeftali' - çok sık duymuyorum."

Franklin güldü. "Bu büyükannemin söylediği bir şeydi."

Agnes arabayı vites taktı ve çıkışa doğru sürdü. "Georgia'da mı yaşıyordun, hanımefendi?"

"Valdosta," dedi Franklin. "Güzel bir yer."

"Buradan daha sıcak olmalı," dedi şoför, bekçi kulübesinin yanından geçip C Caddesi'ne çıkarken. Kar yağmaya başlamıştı.

"Bu gece havanın on altı derece olacağını duydum," dedi yargıç ve istemsizce ürperdi. "Yaşlandıkça soğuğa daha fazla dayanamıyorum."

"Seni duyuyorum," dedi Agnes. Üçüncü Cadde'den sağa döndü ve güneye doğru ilerledi. "Bugün gibi günlerde Miami'yi düşünüyorum."

"Noel'de orada olacağım."

"Şanslısın."

"Erkek kardeşim bir yer satın aldı ve kız kardeşlerimle onların ailelerini ve beni davet etti."

"Bu senin için güzel. İlk yılın falan."

Franklin hüzünle gülümsedi ve başını salladı. "Boşanma nasıl gidiyor Agnes?" "Kendime bitiş çizgisini görebildiğimi söyleyip duruyorum."

Yargıç Franklin pencereden Noel vitrinlerine bakarken, zihninde bir önceki Aralık ayında rahmetli kocası Paul ile İskenderiye'de gece yürüyüşü yapıp ışıkları seyrettiği anıları canlandı. *Ne güzel bir bir yıl fark eder.*

"Sue Winter'ın olarak seçilmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?" Agnes sordu.

Franklin döndü, dikkati dağıldığı ve konu değiştiği için mutluydu. "Malone'da sağlam bir seçim yaptı. Phoenix'te ABD savcısıyken kusursuz bir sicili vardı."

Agnes, "Bir kadını seçmemesine şaşırdım," dedi.

Yargıç omuz silkti. "Sue Arizona'dan ve Malone ile çalıştı. Eyalet ve Savunma zaten kadınlara gitti."

"Tüm kabineyi kadınlarla doldurun derim. Ne kadar çok o kadar iyi."

Franklin kıkırdadı. "Düşünce tarzını seviyorum."

On Dördüncü Cadde Köprüsü'nü geçtiklerinde şoför "Açılış törenine mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Kesinlikle. Bunu kaçırmazdım."

"Peki ya açılış baloları?"

Franklin pencereden dışarı, nehrin mürekkep gibi karanlığına baktı. "Buna hazır olup olmadığımı henüz karar vermedim."

"Anlaşılabilir, hanımefendi."

Yargıç başını salladı ve sol eline baktı, evlilik yüzüğünü çıkarmak için doğru zamanın ne zaman geleceğini merak ediyordu. Neredeyse dokuz saat olmuştu.

Aylar oldu.

Sessizce yollarına devam ettiler.

On dakika sonra Agnes, Franklin'in İskenderiye'deki sessiz sokağına saptı.

Farların parıltısında, kar tanelerinin arasından, güçlü yapılı, kısa saçlı, sarışın bir kadının, reflektörlü yelek, , turuncu üzerine düşük bir polar kafa bandı ile ısınma kıyafeti içinde kaldırımında koştuğunu gördü.

lensli güvenlik ve şu hidrasyon sırt antalarından biri. Yanından geçerken Franklin onun da bir kafa feneri taktığını gördü.

Agnes arabayı Franklin'in bungalovunun önüne çekti. "Yine ev, yine ev."

Franklin karanlık evine baktı ve "Jiggety-jig" dedi.

Agnes farları açık bıraktı, arabanın arkasına dolandı ve kapıyı açtı. "Sabah aynı saatte mi, Yargıç?"

"On beş dakika erken, lütfen," dedi Franklin, evrak çantası ve czdanıyla dışarı çıkarak.

"Yargıç Franklin!"

Hem yargıç hem de şoför, birkaç metre ötede kaldırımında koşan sarışın koşucuyu görmek için döndüler, farını aşağıya ve aralarına doğırltmuştu. At duruşu almış, iki eliyle de susturuculu bir tabanca tutuyordu. Kadın bir şeyler söyledi ama Franklin kelimeleri yakalayamadı.

"Neden-" Franklin, kadın bir kez gözlerinin ortasına, bir kez de sağı kaşının üzerine olmak üzere iki kez vurmada nnce başardı.

Agnes döndü, kaçmaya çalıştı. Kadın onu kürek kemikleri arasından iki kez vurdu, sonra eğılip sırt çantasını ve dört mermi kovanını kaldırımdan aldı. Kovanları ve silahı küçük çantaya doldurdu, fermuarını çekti ve giydi. Boynunun sol tarafına sertçe bastırdı, çatladığını hissetti ve koşarak uzaklaştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Ned Mahoney aradığında evdeydim, bulaşıkları bitiriyordum.

Mahoney, yüksek profilli soruşturmalar yürüten seçkin bir FBI biriminin başındaki özel ajandı. Ben de o birime suç psikolojisi üzerine danışmanlık yapıyordum.

"Ne var yok?" Ben sordum.

"Sabah Boston'a gitmiyoruz, Alex."

"Hadi ama." İnledim. "Bu oraya çıkmayı üçüncü kez erteleyişimiz."

"Evet, önemli bir tanesini yakaladık. DC Temyiz Mahkemesi'ndeki tek siyahi kadın olan Yargıç Emma Franklin ve şoförü yaklaşık bir saat önce Franklin'in Alexandria'daki evinin önünde silahlı saldırıya uğradı. Müdür vekili hemen ilgilenmemizi istiyor."

Önceki FBI direktörü Aaron Gleason seçimlerden iki gün sonra ağır bir felç geçirerek ölmüştü. Topal başkan, yeni başkan göreve başlayana kadar Chicago'nun eski ABD savcılarından Marcia Hamilton'ı vekaleten direktör olarak atamıştı.

"Tanrım. Adresi mesaj at. Yola çıkıyorum."

Telefonu kapattım ve arkamı döndüğümde karım Bree'nin kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış bir şekilde orada durduğunu gördüm. "Nereye gidiyorsun? Boston deseniz iyi olur."

İki avucumu da havaya kaldırdım. "Bu benim kontrolüm dışında." "Bu üçüncü kez erteleyişimiz!"

"Bir Bölge Temyiz Mahkemesi yargıcı, Emma Franklin, az önce evinin önünde vuruldu ve FBI direktörü bizi orada istiyor," dedim.

Bree yumuşadı. "Franklin mi? Kocasını kısa süre önce pilotluk yaptığı uçakta ölmemiş miydi?"

Başımı salladım. "Geçen bahar Chesapeake'de rüzgârın etkisiyle battı."

"Bu durum, açılış töreni yaklaşırken şehri zaten olduğundan daha da gergin hale getirecek."

Cevap veremeden telefonum çaldı ve beni mesaja karşı uyardı.

"Git," dedi Bree. "Belki açılış töreninden önce Boston'a varırız." "Sadece umut edebiliriz," dedim ve ona bir öpücük verdim. "Bekleme."

"Belki," dedi ve beni geri öptü.

Mutfaktan çıktım ve yemek odasından geçip koridordan aşağı indim, doksan yaşındaki büyükbabam Nana Mama'nın kanepede rock'n roll davulcularıyla ilgili bir belgesel izlediği ön odayı geçtim. Kızım Jannie, on sekiz yaşında, Howard Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi, finallerden sonra evdeydi ve dizüstü bilgisayarıyla kanepede oturuyordu. En küçüğüm Ali ise yerde matematik ders kitabına çalışıyordu.

Anneanne başını çevirdi ve beni gördü. "Bunu hiç izledin mi? Sanırım Ringo'nun davulcu nesiller üzerinde ne kadar etkili olduğunu hiç bilmiyordum."

"İyi bir şeye benziyor ama görev çağırıyor," dedim.

Büyükbabam kaşlarını çatı. "Sabah Boston'a gideceğini sanıyordum."

"Artık değil," dedim.

"Hazırlan baba," dedi Jannie. "Bu gece çok soğuk olacak."

"Bunu duydum," dedim. önündeki dolaba gidip bir ceket, şapka, eldiven ve kimlik kartımı çıkardım, sonra da tabancamı kılıfıyla birlikte oradaki kilitli kutudan aldım.

Yirmi dakika sonra durdum ve bir Alexandria polis aracının yanına park ettim. Olay yerini için yol boyunca sarı bir bant gerilmişti. Soğuğa rağmen, komşular dışarıdaydı.

Sokak boyunca verandalar.

Ned Mahoney, kırklı yaşlarının sonunda, ağır bir ceketin üzerine FBI rüzgârlığı giymiş bir adamdı.

bungalovda cesetlere bakıyordu. Yargıç Franklin sırtüstü yatıyordu, çenesi düşmüştü, açık gözlerinin arasında bir kurşun deliği vardı, diğeri de sağ kaşının üzerindeydi. Evrak çantası ve cüzdanı yanında duruyordu.

Bowie, Maryland'den otuz yedi yaşındaki Agnes Pearson olduğu tespit edilen sürücü, siyah yün paltosunun arkasında iki kurşun deliği ile araba yolunda yüzüstü yatıyordu.

Araba hala çalışıyordu.

Mahoney, "Yakın mesafeden bile oldukça keskin bir atış," dedi.

"Çift vuruş," dedim. "Kovanlar?"

Mahoney başını salladı. "Bana tam bir profesyonel gibi göründü." "Ben de öyle," dedim. "Onu kim buldu?"

"Polis, sokağın karşısındaki kadının köpeğini gezdirirken onları burada yatarken söyledi. Henüz onunla konuşmadım."

Baktım ve kar fırtınası için giyinmiş yaşlı bir kadının verandasında oturup sigara içtiğini, kucağında da küçük bir köpek olduğunu gördüm.

Bir kriminalist gelip olay yerinin fotoğrafını çektikten sonra arabayı kapattık, eldivenlerimizi giydik ve yargıcın çantasını karıştırdık. Cüzdanını, kredi kartlarını, 200 dolar nakit parayı, cep telefonunu ve evinin anahtarlarını bulduk.

Çantanın kilidi açıktı. İçinde bir dizüstü bilgisayar, bakmakta olduğu bir davayla ilgili yasal evraklar ve 23 Aralık'ta Miami Heat'in evinde LA Lakers'a karşı oynayacağı maç için dört bilet vardı.

Mahoney, "Sanırım bir soygunun parçası olarak öldürülmediklerini rahatlıkla varsayabiliriz," dedi. "Arabayı inceleyeceğim."

"Köpeği olan bayanla konuşacağım."

Küçük siyah-kahverengi kısa tüylü dachshund Noel kazağı giymiş ve sigara içen adamın kucağına sokulmuştu. Yaklaştığımı görünce hırladı.

"Sus artık Bernie," dedi kadın.

"Ben Alex Cross," dedim. "FBI'da çalışıyorum."

"Eileen Dawson," dedi, sonra öksürdü. "Bunu araştırıyor olsaydım nereden başlayacağımı çok iyi biliyorum."

"Nerede bu?"

"George Washington Üniversitesi Hukuk Fakültesi," dedi. "Profesör Willa Whelan. Emma'dan nefret ederdi, iki hafta önce Hilton'daki bir bağış gecesinde ona karşı her türlü tehdidi savurmuştu."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben bir görgü tanığıydım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Ertesi sabah saat sekiz buçukta telefonumun alarmı çaldı. Eve iki gibi gelmiştim. Kendimi zorla yataktan çıkarıp duşa girdim.

Bree elinde kahve ve *Washington Post* gazetesıyla içeri girdiğinde ve onu hiç görmediğim kadar sinirli görüldüğünde ben banyoda tıraş oluyordum.

"Buna inanamıyorum," dedi. "Boston'a iki hafta önce momentumumuz varken gitmemiz gerektiğini biliyordum."

"Oluyor?" "O öldü."

"Kim öldü?" "Malcomb."

"Hadi!"

Bana gazetenin iş dünyası bölümünün ön sayfasındaki manşeti gösterdi:

Münzevi Milyarder Nevada'daki Kazada Öldü

Altında kırk sekiz yaşında ölen Ryan Malcomb'un bir resmi vardı. Boston banliyösünde NSA, CIA ve FBI dahil olmak üzere federal güvenlik ve kolluk kuvvetleri için sözleşmeli işler yapan bir veri şirketi olan Paladin'i kurmuştu.

Birkaç kez karşılaştığım Malcomb'u tekerlekli sandalyesinde, olağanüstü tescilli algoritmalarının şaşırtıcı derecede büyük miktardaki ham verileri nasıl sıraladığını ve belirli konulara nasıl odaklandığını anlatırken gördüm.

"Oku bana," dedim yüzümü yıkarken.

Haberde, Malcomb'un önceki iki ay boyunca bir tür izinde olduğu ve kar fırtınası sırasında uzak bir dağ yolunda minibüsüyle kaza yaptığı belirtiliyordu.

MIT mezunu olan Malcomb, gençliğinde kas distrofisi hastalığına yakalanmış ve bu yüzden çoğu zaman tekerlekli sandalyeye mahkum olmuştu. Kendi kullanımı için uyarlanmış bir minibüsle Batı'da tek başına seyahat ediyordu, satın almak için çiftlik arazisi arıyordu ve görünüşe göre Elko, Nevada'nın kuzeybatısındaki uzak Independence Dağları.

Elko County şerif müfettişleri Malcomb'un kötü şöhretli bir virajda savrulduğunu ve korkuluklara çarptığını; aracın bir kanyona takla attığını ve alev aldığını söyledi.

Bree, "Minibüsün şasi numarası ve engelli plakaları aracın Malcomb'a ait olduğunu gösterdi ve milyarderin Massachusetts yangından metal bir cüzdanın içinde kurtuldu" dedi. "Elko adli tabibi Kazazedenin cesedi tanınmayacak şekilde yanmış olduğundan, milyarderin kimliğini doğrulamak için kalıntılardan DNA örnekleri alındı ve dış kayıtları arandı.

"Malcomb ile yaptığı gizlilik anlaşması nedeniyle adının açıklanmasını istemeyen bir Elko emlakçısına göre, bir gün önce girişimci, öldüğü kanyonun tepesindeki bir çiftliği ziyaret ." Suyu kapattım.

"Şirket ne diyor?"

Bree okudu, "Paladin'in CEO'su Steven Vance, kendisinin ve diğer Şirketin dört yüz çalışanı şoktaydı. Ryan'ın onların vizyoneri olduğunu ve o olmasaydı Paladin'in de olmayacağını ekledi." Bree durdu, sayfayı çevirdi. "Vance ayrıca, 'Bu kayıp çok büyük. Onun yeri doldurulamaz' dedi."

Kâğıdı tezgâhın üzerine fırlattı. "Yani hikayenin sonu bu. M öldü. Her şey yanına kâr kaldı."

"Hâlâ Malcomb'un M olduğunu söyleyemeyiz," dedim.

"Tabii ki öyleydi. Maestro gibi bir şeyi başka kim yönetebilirdi ki? Sampson'ın her zaman söylediği gibi, her türlü kolluk kuvveti ve ulusal güvenlik dosyasına erişimi olan biri olmalıydı. Kimsenin Malcomb'dan daha fazla erişimi yoktu."

John Sampson, en iyi arkadaşım ve tam zamanlı çalıştığım dönemdeki eski ortağım.

küçük kızı Willow'u bir haftalığına Disney World'e götürmüştü. Maestro'nun çok gizli dosyalara erişimi olması gerektiğini söyleyen ilk kişinin John olduğu doğrudu. Bu bizim erken dönem

Kendisine M diyen gizemli bir karakter tarafından yönetilen kanunsuz grupla ilgili şüpheler.

M zaman zaman bize yardımcı oldu, çeşitli soruşturmalarda bize ipuçları gönderdi. Diğer zamanlarda ise bizi engelledi ve bizimle alay etti. Ve Montana'da vahşi doğada rafting yaparken beni ve Sampson'ı öldürtmeye çalışmıştı.

Bu yolculuğun ardından, eskiden DC Metro'nun dedektif şefi olan Bree, M'yi bulmayı ve Maestro'yu alaşağı etmeyi takıntı haline getirmişti.

"O makalede Malcomb'un M olduğuna dair daha fazla kanıt var," dedi. "İki ay önce izne ayrılmıştı, ben de tam ondan şüphelenmeye başlamıştım."

Bu da doğrudu. O rafting gezisinden önce M ve Maestro, ABD'li uyuşturucu ajanlarının ve onları yozlaştıran Meksikalı bir uyuşturucu kartelinin liderlerinin öldürülmesine karışmışlardı. Yakın zamanda Maestro birkaç pedofilin ve insan kaçakçılığına karışmış ünlü bir moda tasarımcısının öldürülmesinin arkasında yer almıştı. Bu soruşturmalar sırasında topladığımız kanıtlar Bree'yi M'nin Ryan Malcomb olduğu sonucuna götürmüştü.

Bree, "FBI'nın hâlâ onu araştırması gerekiyor," dedi. "Onun M. olduğunu kesin olarak bilmemiz gerekiyor ya da ben öyle biliyorum."

"İyi şanslar," dedim ve dolaba yöneldim. "Malcomb öldüğüne ve bir federal yargıç profesyonel bir suikast sonucu öldürüldüğüne göre Ned'in bu fikirle pek fazla ilgi çekeceğini sanmıyorum. Yani, açılış töreni yaklaşırken, bu cinayet hepimizi sıcak koltuğa oturtuyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

TAHMİN ETTİĞİM GİBİ, Mahoney Ryan Malcomb'un öldüğünü öğrenir öğrenmez, merhum milyarder ve şirketi hakkında derinlemesine bir araştırma yapmayı ertelemeye karar verdi.

Ned beni evden aldıktan sonra arabada, "Daha önce Müdür Hamiltonla konuştum," dedi. "Franklin'in davası bizim için en öncelikli konu."

"Katılıyorum," dedim. "Yine de Malcomb'un öldüğüne inanmak zor."

"Evet. Tekerlekli sandalyedeki bir adamın kar fırtınasında tek başına dağ yolunda ne işi var, engelli minibüsü kullanıyor olsa bile?"

"*Post*'taki haberde orada bir mülk satın almakla ilgilendiği yazıyordu," dedim. "Independence Dağı silsilesi çoğunlukla ABD Orman Hizmetleri arazisi, ama belli ki orada istediği büyük bir kara parçası var."

"Tüm milyarderler batıda büyük çiftlikler satın alıyor. *Wall Street Journal*'da bununla ilgili bir yazı okudum. Hepsi sağlam varlıklar arıyor."

"Bir milyar kazandığım zaman için bilmek güzel. Bu arada nereye gidiyoruz?"

"DC Metro genel merkezi. İlk iş onlarla temasa geçtim. Franklin'in arabasının adliye ile evi arasındaki görüntülerini bir araya getiriyorlar."

"Rotayı nereden biliyorlar?"

"Sürücü Pearson, olay yerine vardığımızda hala aktif olan ve bir USB kablosuyla aracın yol bilgisayarına bağlı olan telefonunda Waze'i çalıştırıyordu. İskenderiye'ye nasıl gittiklerini tam olarak biliyoruz."

Video izleme konusunda uzman Metro PD çavuşu Quinn Davis bizi lobide karşıladı ve sekiz kişilik bir ekibin bulunduğu kontrol odasına götürdü. insanlar başkentin her yerindeki kameraları izliyorlardı.

Davis, "Arabanızı İskenderiye'ye kadar takip ettik," dedi. "Yargıcın mahallesinde güvenlik kamerası yok ama."

Mahoney, "her şeyi alacağız," dedi.

Davis görüntüleri çağırdı. Cadillac sedanın adliye otoparkı ek binasından, C Caddesi'nden sağa dönün, sonra bir sağa daha

Üçüncü Cadde. Pennsylvania Bulvarı'nın güneyindeki Üçüncü Cadde inşaat nedeniyle kapatılmıştı ve Pearson yan yollardan batıya, On Dördüncü Cadde'ye ve Kuzey Virginia köprüsüne doğru ilerlemeye başladı.

Araba Madison Drive'da Yedinci Cadde'yi geçerken Mahoney, "Dur. Geri çekil. İşte." dedi.

Davis, trafik ışıklarında duran şehir arabasının görüntüsünü dondurdu. Agnes Pearson'ı sokak lambasının ışığında net bir şekilde görebiliyordunuz.

"Üç araba arkadaki gri Dodge Durango'yu görüyor musunuz?" Mahoney söyledi. "Onu üç araba geriden takip ediyor ve tüm bu süre boyunca dönüp duruyor."

"İyi yakaladın," dedi Davis yazarak. "Dodge Durango'yu da kapsayacak şekilde zaman çerçevesini biraz genişletelim."

Birkaç dakika sonra yazmayı bıraktı ve Cadillac şehir arabasının görüntüsü, On Dördüncü Cadde'de üç ya da dört araba geride kalan Durango ile birlikte köprüyü geçip George Washington Memorial Parkway'den Alexandria'ya doğru devam etti. Ancak Pearson, West Abingdon Drive'da park yolunu terk ettiğinde, gri Dodge SUV yoluna devam etti.

Davis, "Arabayı tam şurada kaybediyoruz," dedi ve görüntüyü dondurdu. Videodaki zaman damgasına baktım ve kafamda hesap yaptım.

"Onları akşam altı yirmi ikide kaybettik," dedim. "Bu kadar uzun sürmüş olamaz."

Franklin'in evine ulaşmaları üç dakikadan fazla sürer. Bu saatlerde cep telefonu sinyali alabilir miyiz? Bakalım Dodge'dan Franklin'e bir arama yapılmış mı?

Katil mi?"

"Belki," dedi Mahoney. "Deneyeceğim." Cep telefonu bir mesajla çaldı. Mesaja baktı ve "Bu iyi," dedi.

"O da ne?"

"İskenderiye polisi bu sabah ilk iş olarak mahalleyi araştırdı. Birkaç kapı zili kamerasından görüntü aldılar. Tetikçi yakaladılar."

"Bu kesinlikle yardımcı olur," dedim.

Davis, "Buraya göndersinler," dedi ve ona güvenli e-posta adresini verdi.

"Bu arada, görüntüyü tersine çevirebilir misin?" diye sordum. "Bakalım Durango'nun plakasına iyice bakabilecek miyiz?"

Mahoney İskenderiye polisiyle temasa geçerken, Davis elimizdeki görüntüleri geriye doğru sardı. Görüntülerdeki siyah yazılardan Yansıtıcı beyaz arka plan plakanın Maryland'den olduğunu gösteriyordu. Ama plaka ışıkları en iyi ihtimalle sönmüştü. Tek seçebildiğimiz 9-UU idi.

Davis Maryland DMV'yi kontrol edemedi Alexandria polisinden video geldi. Yüklendi ve oynat tuşuna bastı.

aniden köşedeki bir evden Yargıç Franklin'in sokağına baktı.

Saat 6:24:50'de yansıtıcı yelek, far, boyunluk, güvenlik gözlükleri ve küçük bir hidrasyon çantası giyen sarışın bir kadın koşarak geçti. Saniyeler sonra, 6:24:58'de Cadillac kameranin önünden geçti.

Görüntüler, Franklin'in evinin köşesine ve batısına yerleştirilmiş, ilkinden daha geniş açılı ikinci bir kapı zili kamerasına kesiliyor. Saat 6:25:10da Cadillac çerçevesinin en sağındaki sürüş alanına girdi. Pearson çıktı ve Franklin'in kapısını açmak için arkadan dolaştı. Saat 6:25:16'da Pearson bagajı geçerken koşucu ortaya çıkmış ve caddeyi çaprazlamasına kesmiştir.

"kapalı ve sol elinde," dedim.

Kaldırıma çarptığında, Mahoney "Silahı var" dedi.

Her şeyi gördük. Katil elindeki çantayı kaldırıma bıraktı ve klasik savaş atışı duruşunu benimsedi; iki eli de bastırılmış tabancanın üzerindeydi, hedefe doğru eğilmişti ve hafifçe çömelmişti. Yargıç ve şoförünün dönmesine neden olacak bir şey söyledi, kaçmaya çalışırken Franklin'i yüzünden, Pearson'ı da sırtından iki kez vurdu.

Sonra sakın bir şekilde çantayı ve boş kovanları aldı, silahı kovanlarla birlikte çantaya koydu ve çantayı geri taktı. Sol eliyle boynunu kırarmış gibi itti ve 6:25:28'de koşuya başladı.

Görüntüler sona erdi.

"Nereden geldiğini ya da daha sonra nereye gittiğini bilmiyor muyuz?" diye sordum. Mahoney, "Şimdiye kadar bize gönderdikleri tek şey bu," dedi.

"Olağanüstü. Keşke yüzünü gözlük, kafa bandı ve boyunluk olmadan görebilseydik. Bana bir iyilik yapar mısınız, Çavuş Davis?"

"Elbette, Dr. Cross, isterseniz."

"Google'a 'Profesör Willa Whelan, George Washington Üniversitesi Hukuk Fakültesi' yazın."

Davis bunu yaptı ve bir amfi tiyatrodaki bir grup öğrenciye ders veren kırklı yaşlarında, oldukça formda, sarışın bir kadının fotoğrafı çıktı. Aşağıda fakülte biyografisine bir bağlantı vardı. Çavuş tıkladı ve ben de Emma Franklin gibi Whelan'ın da Harvard Hukuk Fakültesi'ne gittiğini ; aynı sınıftaydılar. Mezun olduktan sonra Whelan bir avukatın yanında kâtiplik yapmış.

Onuncu Daire Temyiz Mahkemesi'nde yargıç, Little Rock'ta on yıl ABD savcı yardımcısı olarak çalıştıktan sonra GW fakültesine katıldı.

Sonuna kadar okudum ve son satırda gülümseyerek diğerlerine de okudum:
"Profesör Whelan boş zamanlarında koşmaktan ve rekabetçi atıcılık."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

BREE mutfakta tek başına oturmuş, dizüstü bilgisayarına bakıyor, Ryan Malcomb'un ölümüyle ilgili daha fazla haber okuyordu; kişisel servetinin dört milyar doları aşığı düşünülduğünde, bu haberin beklediği kadar kapsamlı olmadığı anlaşıyordu.

Uzaktan kumandayı eline alıp mutfaktaki küçük televizyonun kanalını bir finans haberleri kanalından diğerine değiştirip duruyordu. Hepsi Malcomb'un ölümüne yer veriyordu ve haberlerin hepsi aynı hikâyeyi anlatıyordu: Fiziksel zorlukları olan parlak bir genç adam, güçlü ve son derece gizli bir teknoloji şirketi kurmayı başarmış, ancak Amerika'nın batısında bir çiftlik ararken ölmüştü.

Bree, Mahoney'nin Malcomb'un ölümüne karışmanın zaman kaybı olacağını düşündüğünü biliyordu. Ama hikâyenin tamamına sahip olmadıkları hissinden kurtulamıyordu.

DC Metro'dan ayrıldıktan sonra Bree hemen Arlington, Virginia'da bulunan uluslararası bir araştırma ve güvenlik firması olan Bluestone Group tarafından işe alınmıştı. Artık arkasında kolluk kuvvetlerinin aygıtları ve nüfuzu yoktu, ancak bu hamle ona ipuçlarını nereye götürürlerse götürsünler takip etme özgürlüğü vermişti.

Nevada, Elko'daki emlakçıları aradı ve telefonunu çıkardı. Bree'nin ilk aramasının ikinci çalışında bir kadın telefonu açtı. "High Desert Realty," dedi genizden gelen bir sesle. "Ben Regina Everly."

"Merhaba Regina. Ben Washington DC'deki Bluestone Group'tan Bree Stone. Ryan Malcomb'un ölümünü bağımsız olarak araştırmak üzere görevlendirildik ve kendisiyle gizlilik anlaşması imzalayan emlakçıyı bulmaya çalışıyorum."

Everly cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu. Çok daha sakin bir sesle, "Bunu benden duymadınız ama Nevada Çiftlik ve Arazi Şirketi'nden CeCe Butler arıyor," dedi.

"Regina, eğer Elko'da emlak ararsam ilk arayacağım kişi sen olacaksın."

"Teşekkür ederim Bayan Stone," dedi ve kapattı.

Bree Nevada Çiftlik ve Arazi Şirketi'nin numarasını buldu, aradı ve CeCe Butler'ı sordu. Bree'ye Butler'ın şu anda burada olmadığı söylendi, bu yüzden tekrar aramasını isteyen belirsiz bir mesaj bıraktı.

Butler'ın Malcomb'a yardım eden emlakçı olduğunun muhtemelen Elko'da herkes tarafından bilindiğini düşündü, bu da muhabirler anlamına geliyordu biliyordu. Bree kadının telefona cevap vermeyeceğinden korktu ama yirmi dakika sonra cevap vermesi onu şaşırttı.

"Ben CeCe Butler," dedi. "Muhabir , değil mi?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Bree. "Washington DC dışında özel bir araştırma çalışıyorum. Müşterilerimiz için dünyanın her yerindeki olayları araştırıyoruz."

"Malcomb'un ölümünü araştırmanız için sizi kim tuttu?"

"Bunu söylemeye yetkim yok," dedi Bree, gerçek ile kurgu arasında ince bir çizgide yürüdüğünün farkındaydı.

"Hı-hı," dedi Butler. "Sanırım imzaladığım gizlilik anlaşmasının artık bir önemi yok, ama size polise zaten söylemediğim ne söyleyebilirim bilmiyorum. Yaklaşık bir ay önce benimle temasa geçti. Birkaç çiftlik üzerinde gidip geldik, büyük, büyük mülkler. Ama Independence Dağları'ndaki Double T Çiftliği'nin görüntüsü hoşuna gitti ve gidip görmek için anlaştık."

Bree, "Onun minibüsüyle mi geldin?" dedi.

"Hayır. Elko'dan oraya onun kiraladığı ve bir helikopterle uçtuk."

"Helikopter pilotu olduğumu bilmiyordum."

"İçine girip çıkmakta zorlandım ama oturduktan sonra mükemmeldi."

Bree kadına Malcomb'un çiftlik hakkında ne düşündüğünü sordu. Butler, arazinin her yerinde uçtuklarını ve yüksek dağ çayırları ve kereste gibi bazı yönlerini çok sevdiğini söyledi. "Ama çiftlikle ilgili endişeleri vardı. aşırı otlatıldı," diye ekledi Butler.

"Şimdiki sahipleri tarafından mı? Kim onlar?" Bree söyledi.

"Büyük bir sığır eti holdingi, dünyanın her yerinde sığır çiftlikleri var." "Neden satıyorlardı?"

"Kim bilir?" Butler dedi ki. "Muhtemelen artık bunu bir not indirimi olarak kullanamazlar. Genelde böyle olur. İnsanlar gelir, araziye ellerinde tutar

On, on beş yıl boyunca sığırları sıkı çalıştırır, alabildikleri kadar amortisman alırlar, sonra da Malcomb gibi beyefendi çiftçi özentilerine kârla satarlar."

"Minibüsüne geri döndü," dedi Bree. "Neden?"

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok," dedi Butler. "Oraya yalnız gideceğini bana kesinlikle söylemedi. Ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim.

Ufukta sert bir hava varken onunki gibi. Patty Rogers bunun doğudan geldiği için olduğunu söyledi. Bilirsiniz, buradaki tehlikelerden habersiz."

"Patty Rogers kim?"

"Elko County şerif yardımcısı. Olay yerine ilk gelen oydu."

Bree emlakçıya teşekkür etti ve kapattı. Elko şerifinin ofisini aradı ve Şerif Yardımcısı Rogers'ı sordu.

Birkaç dakika sonra, boğuk sesli bir kadın, "Ben Patty Rogers. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bree kendisini DC'nin eski dedektif şefi olarak tanıttı, şu anki işverenin adını verdi ve Bluestone'un Ryan Malcomb'un ölümünü araştırmak için işe alındığını tekrar ima etti.

"Araştırılacak bir şey yok," dedi şerif yardımcısı kesin bir ifadeyle. "En iyi günlerde bile zor olan bir yolda deneyimsiz bir sürücüydü. Yerde on santim ıslak kar vardı ve donmuş bir karayolundan kaynaklanan siyah buz Yaklaşık bir hafta önce buzlar çözüldü. Bu bir trajedi ama boyundan büyük bir işe kalkıştı ve bunun bedelini ödedi."

"Bir gün önce kendi uçurduğu bir helikopterle oraya gittiğini duydum."

"Doğru. Bay Malcomb'un fiziksel sorunları ve söz konusu arazi türü göz önüne alındığında, araziye havadan görmek istemesi şaşırtıcı değil. Aksi takdirde çiftliğin büyük bölümünü göremezdi çünkü yüksek kesimlerde yerde derin kar vardı."

"Araba kazasından ne kadar süre sonra kanyonda bulundu?"

"Çok uzun sürmedi," diye yanıtladı Rogers. "İlçe yol departmanımızdan bir adam bir menfez açmak için bir damperli kamyon ve kazıcı kullanıyordu ve dumanı gördü. Telsizle verdi. Ben de cevap verdim. Hikayenin sonu. Şimdi gitmem gerekiyor. Beş dakika içinde devriyede olmalıyım."

"Çok yardımcı oldunuz, Şerif Yardımcısı Rogers," dedi Bree. "İki soru daha?"

İç çekti. "Devam et."

"Çiftlik müdürü var mı?"

"Belli ki müdürler arasında gidip geliyorlar. Kışın orada bir bekçi yaşıyor ama Denver'daki hasta annesini ziyarete gitmiş."

"Ve son soru, çiftliğin sahipleri kim? Bir sığır eti holdingi olduğunu duydum."

"Doğru. O Casado Sığır Şirketi. Brezilya dışındalar. Çiftlik on yıldan biraz fazla bir süredir onların."

Bree'ye garip gelen bir şey vardı ama ne olduğunu . "Çok yardımcı oldunuz."

"Benim için zevk. Müşterilerinizin kim olduğunu sorabilir miyim?"

Bree kadına bir şey vermesi gerektiğini hissetti ve aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Sigorta şirketi."

"Mantıklı," dedi yardımcısı. "Bildiğim iyi oldu. İyi günler, Bayan. Stone."

"Siz de, Şerif Yardımcısı Rogers."

Telefonu kapattılar. Bree konuşmanın başından sonuna kadar notlarını gözden geçirdi ve çiftlik sahiplerine geri döndü.

O Casado. Brezilyalı bir sığır eti holdingi.

Orada önemli bir şey olduğu hissinden kurtulamadı ve sonra onu gördü. Kalemıyla *Brezilya bifteği* sözcüklerini daire içine aldı ve üç ünlem işareti ekledi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Ned Mahoney ile birlikte DC'nin kuzeybatısındaki Yirminci ve H Caddeleri'nde bulunan George Washington Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne vardığımızda sert bir rüzgâr esiyordu.

Bir güvenlik görevlisi bize Profesör Willa Whelan'ın ofisini binanın arka tarafında, üçüncü katta bulabileceğimizi söyledi. Kapısına vardığımızda bir tabela gördük: YAZI! RAHATSIZ ETMEYİN!

Yine de kapıyı çaldım. İçeride, "Cahil misin, embesil misin?" diye bağırdığını duyduk.

"Sadece FBI, Profesör Whelan," dedi Mahoney, yanından geçen bir grup öğrencinin başlarını çevirmesine neden olarak.

Bir sandalyenin geriye itildiğini duyduk ve kapı bir aralık açıldı, kısa sarı saçlı ve yüzünde şüpheli bir ifade olan zayıf bir kadın ortaya çıktı. Kırk yaşlarındaydı ve üzerinde katilinkine çok benzeyen bir koşu kıyafeti vardı.

"Kimlik bilgileri?" Profesör Whelan söyledi.

Mahoney ona FBI kimliğini ve rozetini gösterdi. Ben de ona Büro'nun danışmanı olarak kimliğimi gösterdim.

"Bu nasıl çalışıyor?" diye sordu, kapıyı biraz daha açarak. Dağınık bir ofis gördük, her yerde kitap ve dosya yığınları vardı. "Büro'ya danışmanlık mı?"

Mahoney, "Aslında iyi çalışıyor," dedi. "Dr. Cross eskiden Davranış Bilimleri Biriminde tam zamanlı olarak bizimle birlikte çalışıyordu."

"Profil uzmanı mı?" diye sordu, etkilenmiş gibiydi.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye cevap verdim. "İçeri girebilir miyiz?" "Ne için?"

"Merhum Emma Franklin hakkında konuşmak istiyoruz."

Hukuk profesörünün yüzünün rengi soldu. "Evet, bu sabah duydum. Onun ölmüş olması... düşünülemez. Emma nadir bulunan bir yetenektir."

Kapıyı sonuna kadar açana kadar orada sessizce durduk. "Birinizin ayakta durması gerekecek," dedi. "Burası benim yazı yazdığım yer ve fazla yer yok."

"Ayakta durmak iyi," dedim ve içeri girdim.

Profesör Whelan masasının arkasına geçti, bilgisayarının faresini oynattı ve üzerinde çalıştığı bir metin dosyasını kapattı. Mahoney şişirilmiş sandalyeye oturdu. Sırtımı hukuk kitaplarından oluşan bir duvara dayadım.

"Nasıl yardımcı olabilirim Bay Mahoney?" dedi sonunda Ned'e dönerek.

"Yargıç Franklin'le uzun süredir devam eden bir sorunuz olduğunu duyduk, muhtemelen

Harvard günlerine kadar uzanıyor." dedi Mahoney.

Whelan alaycı bir şekilde güldü. "Ne yani, Emma'yla hiç anlaşılamadığımız için onun ölümüne karıştığımı mı düşünüyorsun? Hadi ama."

"Merakımdan soruyorum, ikinizin arasındaki sorun neydi?" dedim.

Profesör biraz kıpırdandı.

Mahoney, "Gerçek sizi özgür kılacaktır" dedi.

Whelan içini çekti. "Ben buna bir sorundan çok bir rekabet diyebilirim. Harvard'dayken ikimiz *de Law Review*'a girmek istiyorduk ve girdik de. Emma editör oldu, sonra da Yüksek Mahkeme yargıcının katibi. Editör yardımcısı statüm ve açıkçası *Review*'da bana davranış biçimi nedeniyle, bir makale bile alamadım. bir yargıç için katiplik görüşmesi."

"Ama siz Onuncu Daire Temyiz Mahkemesi yargıcının katipliğini yaptınız." dedim.

"Yaptım," dedi. "Ve on yıl boyunca ABD savcı yardımcısı olarak çalıştım, yani Emma'nın ölümüne karıştığım fikri yine mantıksız."

"Muhtemelen," dedi Mahoney. "Ama eski bir federal savcı olarak FBI'ın nasıl çalıştığını biliyorsunuz. Size bazı sorular sormak zorundayız."

Whelan, "Soruldu ve cevaplandı," dedi.

"Pek sayılmaz," dedim. "İki hafta önce Hilton'daki bir bağış toplama etkinliğinde Yargıç Franklin ile yaşadığınız bir tartışmadan haberdar olduk."

Kaşlarını çattı. "Kavga mı? Hayatımda hiç münakaşaya girmedim. Kim böyle bir şey söyledi?"

Dedim ki, "Bir tanık sizi Hilton'daki ziyafet salonunun koridorunda Yargıç Franklin ile birlikte gösteriyor. Sarhoş, çatışmacı ve kavgacı." "Bu değil-

"

Mahoney onun sözünü kesti. "A açıkça Yargıç Franklin'in hayattaki yüce statüsüne ten rengi nedeniyle ulaştığını ima ettiniz."

Profesör bana baktı. Hiçbir şey söylemedim, sadece ona baktım.

"Hiç de öyle düşünmüyorum, gerçekten ," dedi biraz kapana kısılmış gibi görünerek. "Ama bunu sen söyledin," dedi Mahoney.

Whelan havayı biraz çiğnedi, sanki bir şeyden iğreniyormuş gibi uzaklara baktı. "O gece Emma'ya ne söylediğimi gerçekten bilmiyorum. Ben... evde içki içmem ama kalabalıklarda aşırı sosyal kaygı yaşarım ve her zaman çok fazla içerim. Dürüst olmak gerekirse, hatırladığım tek şey Emma'yı gördüğüm ve kocasının ölümüyle ilgili başsağlığı dilemek istediğim. Ondan sonra ne oldu, ne söyledim, benim için... belirsiz."

"Tanıgımız, yargıç ırkçı yorumlarınızdan sonra uzaklaşırken size yardım almanızı söylediğini söylüyor," dedim. "Ve sonra belli ki ona bir gün onu mahvedeceğini, onu alaşağı edeceğini bağırırmışsın."

Profesörde aniden çok üzücü bir şey oldu. "Hatırlamıyorum."

Mahoney, "bir koşucusun, değil mi?" dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

PROFESÖR WHELAN soru karşısında irkildi.

"Koşmayı seviyorum," dedi. "Aklımı başımda tutuyor ve evde ya da tek başıma, hatta küçük gruplar halinde içki içmememin bir başka nedeni de bu. Erken koşmayı seviyorum ya da bazen stresi yönetmek için işten sonra koşuyorum."

Dedim ki, "Asıl sorun sosyal toplantılar."

"Büyük sosyal toplantılar, evet. O gece odada en az iki yüz kişi vardı."

"Yani büyük spor gitmiyorsun?" "Asla."

Tam bir tetikleyici."

Mahoney, "Tetiklerden bahsetmişken, boş zamanlarınızda bir yarışma atıcısı olduğunuzu okuduk" dedi.

Omuz silkti. "Rahmetli kocam beni bu işe bulaştırdı. Eğlenceli bir şey. Hafta sonları stres atmanın bir yolu."

"İyi misin?"

"Fena değil," dedi. "İyi olmak için yeterince pratik yapmıyorum." "Bazen akşamları koştuğunu söylemiştin." dedim.

"Bu akşam yapacağım. Sabahları benim için bile çok soğuk oluyor." "Far mı takacaksın?"

"Var. Bir de yansıtıcı yelek."

Mahoney, "Şapka? Eldiven?"

Gözlerini kısarak ona baktı. "Eldivenler, evet. Şapka, hayır. Kulaklarımı sıcak tutan ve başımı daha az buharlı tutan bir saç bandı takıyorum."

"Boyunluk mu?" dedim.

"Eğer hava yeterince soğuksa, evet."

"Ağzına mı takacaksın?"

"Eğer hava yeterince soğuksa," diye tekrarladı. "Koşarken ne giydiğimin senin soruşturmanla ne ilgisi var?"

Mahoney bana baktı. Başımı salladım. Takım elbisesinin içine uzandı ve katili koşarken gösteren kapı zili kamerası görüntülerinden bir kare çıkardı

Köşedeki evi geçince.

"Siz misiniz, Profesör Whelan?" Mahoney resmi ona uzatarak sordu.

Whelan resmi aldı ve inceledi.

", " dedi kaşları kalkarak. "Yani, yılın bu zamanlarında geceleri koşarken genellikle böyle giyinirim, ama... nerede çekildi? Arlington'da mı?"

"Alexandria," dedim. "Yargıç Franklin'in evinin bulunduğu sokağın hemen aşağısında, Arlington'daki evinizden çok uzakta değil. İki ya da üç mil. rota."

"Gerçekten mi?" Whelan kaşlarını çatı ve resme tekrar baktı. "Yani, belki. Bazen farklı güzergâhlar kullanıyorum ve ara sokaklara giriyorum. Bunun ne zaman çekildiğini söylemişsiniz?"

Mahoney köşedeki saat damgasını işaret etti. 6:24:50. "Bu dündü. Yargıç Franklin vurulmadan hemen önce."

Gerildi ve temkinli bir şekilde öne doğru oturdu, ama sonra hareketsiz çekimin üzerinde bir hareket yaptı. "Bu ben değilim. Aslında, bu imkansız. Sadece akşamları koşarken turuncu değil, parlak sarı güvenlik gözlükleri takmakla kalmıyorum, aynı zamanda

Şu kutuda organik gıda anlaşmalarından birini hazırlıyordum. Aboneliği yeni aldım. Dürüst olmak gerekirse tam bir baş belası. Benim zevkime göre çok fazla doğrama işi var."

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı Profesör?" Ben sordum.

Whelan, "Eğer kastettiğiniz buysa, kimseyle birlikte yaşamıyorum," dedi. "Komşular sizi görüyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Garaja girdim ve kapıyı arkamdan kapatmak için uzaktan kumandayı kullandım."

"Bütün gece evde kaldım."

"Evet."

"Koşmak yok mu?"

"Bugün benim dinlenme günümdü."

Dedim ki, "Telefonda biriyle konuştun mu? Kimseye mesaj attın mı? Herhangi bir e-postaya cevap verdin mi?"

Bunu düşündü, sonra başını salladı. "Hayır. Karıştırarak organik kıyma, lahana, biber, lahana ve bir sürü acı baharatı yedim ve *Bayan Maisel* dizisinin üç bölümünü izledim. O beni gül."

"Bunu ben de beğendim," dedi Mahoney. Sandalyeden kalktı ve farklı bir kapı zili kamerasından başka bir fotoğraf çıkardı.

Görüntülerde katil cadde boyunca, Yargıç Franklin'in kapısını açmak için Cadillac'ın arkasından dolaşan şoför Pearson' doğru koşmaktadır.

Mahoney resmi Whelan'ın önüne koyduğunda, "Sol elindeki çantaya dikkat et," dedim. "Sağ elindeki bastırılmış tabancaya dikkat et."

"Hayır," dedi, sesinde hafif bir dalgalanma vardı. "O ben değilim. Benim gibi giyinmiş biri. Ama ben akşamları o renk gözlük takmam. Size söylüyorum, burada bana kesinlikle tuzak kuruluyor."

Mahoney, "Eğer size komplo kuruluyorsa, şimdiye kadar çok iyi iş çıkarmışlar," dedi.

Başımı salladım. "Bir avukat tutmayı düşünebilirsin. Tercihen federal cinayet davalarında tecrübesi olan biri."

Whelan sarsılmış görünüyordu. "Emma'nın cinayetinden dolayı tutuklu olduğumu mu söylüyorsunuz?"

Mahoney, "Henüz değil Profesör," dedi ve ayrıldık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

ÜÇ SAAT SONRA, Maryland, Bowie banliyösünde, arduvaz mavisi, iki katlı bir çiftliğin önündeki posta kutusunu karıştırıyordum. Mahoney Bitişikteki garaja bakıp gri bir Dodge Durango aradım. "Burada değil," dedi Mahoney, bana doğru geri yürürken.

Kutuyu kapattım. "Buradaki her şey Agnes Pearson ya da AP Limo adına gönderilmiş. Son iki günde Aldo için hiçbir şey yok."

Profesör Whelan'dan ayrıldıktan sonra evini ve ofisini aramak için arama emri çıkarttık. Arama emirlerinin federal bir yargıç tarafından imzalanmasını beklerken, Maryland eyalet polisinden eski bir arkadaşımı aradım ve ondan DMV dosyalarında 9-UU plakalı gri bir Dodge Durango yapın.

Sonunda bir eşleşme buldu: 2015 model gümüş renkli bir Dodge Durango, Maryland 309-UU plakalı araç. Aracın kayıtlı sahibi, merhum Yargıç Emma Franklin'in ölen şoförünün kocası Aldo Pearson'dı.

Dodge SUV'un ruhsatı ve Pearson'ın ehliyetindeki adres bu evdi. Sabıka kaydı olduğunu öğrendik - küçük miktarlarda yasadışı steroid satmaktan birkaç kez tutuklanmıştı. Ehliyet fotoğrafında kafası tıraşlı, ağaç gövdesi gibi boynu olan ve kötü bir cilde sahip bir adam görülüyordu.

Posta kutusunu karıştırmamızın ve garajına nedeni buydu. Belki de cinayetin dinamiklerini anlamamıştık. Belki de asıl hedef Yargıç Franklin değil, şoförü Agnes Pearson'dı.

Bir cinayet kurbanının eviyle uğraştığımız için, içeri girmek için yeterli nedenimiz olduğunu düşündük ve , arka kapıyı levye kullanarak açtık. Kapı. Koruyucu eldivenlerimizi ve botlarımızı giyip içeri girdik. Ev tertemizdi ama yenilenmeye ihtiyacı vardı. Tezgâhlar ve aletler elli yıllık görünüyordu.

Büyük bir televizyon ekranı, kanep ve birkaç sandalyenin bulunduğu bir oturma alanına girdik; duvarlarda birkaç resim vardı, çoğunlukla Agnes'in

Pearson, Belçika Malinois'i ile çeşitli ortamlarda.

"Önce yatak odalarını deneyelim," dedim, merdivenlerden aşağıya, ön kapıya ve alt kata bakarak.

Bir misafir odası, bir dikiş odası ve bir ana yatak odasından geçtik, hepsi de sahiplerinin kişilikleri hakkında çok az şey ortaya koyuyordu. Sonra ebeveyn odasındaki dolabın bir tarafının boş olduğunu fark ettik.

"Sanırım ayrıldılar," dedim. "Aldo taşındı."

Mahoney, "Bu da ölmeden birkaç dakika öncesine kadar onu takip ediyor olmasını daha da rahatsız edici kılıyor," dedi ve ana odanın dışındaki bir ev ofisini işaret etti. "Ben buraya bakacağım."

"Alt kattan başlayacağım," dedim. Ön kapının önündeki sahanlığa inen merdivenlere geri döndüm ve sonra tekrar solda başka bir yatak odası ve sağda ikinci bir yaşam alanı bulunan mobilyalı bir bodruma indim.

Koridorun sola kıvrıldığı yerde kapalı bir kapı vardı. O kıvrıma adımımı attığımda solumda bir hareketlilik hissettim.

Döndüğümde çok iri bir adamın -futbolcu gibi- bana saldırdığını gördüm. Anlamadığım gırtlaktan bir küfür savurdu ve beni sağ yanağımdan yakalayan bir saman yumruk attı.

Duvara çarptım ve yere düştüm, sersemlemiştim, her şeyi dalgalı üç kopya halinde görüyordum.

Jambon gibi yumruğunu geriye doğru kaldırarak üzerime ve "Bu sana Aldo P.'ye ait olan şeylerle uğraşmamayı öğretecek. Beni anladın mı, mo-fo?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Hâlâ sersemlemişken Mahoney'nin silahını çekmiş bir halde koridora çıktığını gördüm. "FBI, Pearson!" diye bağırdı. "Eller havaya!"

İri adam bir an için yine bana vuracaktı gibi göründü ama sonra ellerini kaldırdı. "FBI MI? Bütün bunlar da demek oluyor? Arama emriniz hangi cehennemde?"

Mahoney, "Bir tanesine ihtiyacımız yok," dedi.

"Cehenneme kadar yolun var. Haklarımı biliyorum."

Başım dönüyordu. "Bu bir çift cinayet soruşturması, Mr. Pearson."

"Ne?" dedi, kendinden biraz daha az emin bir şekilde. "Kim öldürüldü?" "Haberleri izlemedin mi?" dedi Mahoney. "Asla. İnsanın aklını başından alıyor."

"Üzülerek söylüyorum ki eşiniz ve müvekkili Yargıç Franklin dün gece öldürüldü. Yargıcın evinin önünde vuruldular."

Pearson orada durmuş, gözlerini kırıştırıyor, yüzü seğiriyordu. Kısık sesle fısıldadı, "Aggie? Öldü mü?"

Mahoney, "Korkarım öyle, efendim." dedi.

Adamın ayı pençesine benzeyen elleri titremeye başladı. Titreme omuzlarına ve karnına yayıldı; dizleri büküldü ve duvara yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağılamaya başladı.

Bir süre sonra, benim işimde, uydurma keder gösterilerini tanımayı öğrenirsiniz, ama bu bir gösteriyse, dünya standartlarındaydı. Çılgınlık iri adamın göğsünün derinliklerinden geliyordu, parçalanan bir kalbin kusursuz sesi.

"Hayır, Aggie," diye inledi. "Her şeyden sonra olmaz. Şimdi olmaz."

Yavaşça ayağa kalktım, yanağımın yumruktan şişmeye başladığını hissediyordum. Pearson'ın ağlaması yavaşlarken gidip dondurucudan buz aldım ve yüzüme koydum. Gömleğinin koluyla burnunu ve yüzünü sildi.

"Neden? Neden biri Agnes'i vurmak istesin ki?"

"Bize söyleyebileceğinizi umuyorduk," dedi Mahoney. Cep telefonunu çıkardı ve Pearson'a karısının Cadillac marka arabasını takip eden gri Dodge Durango'nun videosunu gösterdi.

Pearson videoya baktı. "Bu ben değilim."

"Bu sizin SUV'unuz," dedim. "Elimizde kısmi bir plaka var ve Maryland eyaletinde buna uyan tek gümüş veya gri Dodge Durango bu."

"Umurumda değil," dedi. "Bu ben değilim. Bu ne zaman oldu?" "Dün gece, eşiniz Yargıç Franklin'i eve bırakırken."

"Saat kaçta?"

Ned, "Videoda devam eden bir damga var," dedi. "On Dördüncü Cadde Köprüsü'ne girdiğinizde saat öğleden sonra altı on üçtü. Sizi altı yirmi ikide, Yargıç Franklin'in evinin çıkışına yakın bir yerde kaybettik."

Pearson başını sallarken alt dudağı titredi. "Tanrı olsun ki İskenderiye'ye yakın bir yerde değildim. Buradan yaklaşık altı mil uzakta kiraladığım bir yerde yaşıyorum.

Arkadaşımın garajının üstünde. Orada ders çalışıyordum. Acil yardım ve hemşirelik diplomamı almaya çalışıyorum."

"Biri seni oraya koyabilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Arkadaşım tatilde."

"Peki ya senin Dodge Durango?"

"Bütün gece garajımın önünde durdu. Bakın, karımı ben öldürmedim. Bir anlaşmamız vardı. Birbirimizi öldürmek yok."

"Bir daha söyle" dedim.

Pearson gözyaşlarını silerken, "On dört yıl kadar önce evlendiğimizde ikimiz de çok fazla gerçek suç programı izledik," dedi. "Bilirsinizhep karı kocaların birbirlerini öldürmesiyle ilgilidir.

Her zaman, 'Madem artık birbirlerini sevmiyorlar, neden boşanmadılar?' derdik. Bu yüzden eğer birimiz ayrılmak isterse, öldürmek yok, sadece boşanmayı isteyeceğimize söz verdik, ben de öyle yaptım."

Ned, "Boşanıyor muydunuz?" dedi.

"Dostça," dedi kararlı bir şekilde. "Sadece birbirimizi aşmıştık, hepsi bu."

"İkiniz arasında aile içi şiddet kayıtları bulamayacak mıyız?" dedim.

Yüz ifadesi sertleşti. "Bir kez. Üç yıl önce. Sarhoştum ve kullanıyordum. Bu olay beni steroidlerden uzaklaştırmaya ve AA'ya girmeme yetti ve hala gidiyorum. O zamandan beri her şekilde ayıgım."

"Madem ayrılmıştınız, neden buraya geldiniz?" Mahoney sordu.

"Evin ortak sahibiyiz," dedi. "Görevde olmadığım ve derste olmadığım zamanlarda bazı iyileştirmeler üzerinde çalışmak için geliyorum. Evi satmaya hazırlanıyorduk, parayı kendimize yeni bir hayat kurmak için kullanacaktık."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

PEARSON'a mazereti konusunda baskı yaptık. Odasında ders çalıştığında ısrar etti. Birkaç kez dizüstü bilgisayarıyla internete girdiğini ve çeşitli dersler için ödevler gönderdiğini hatırlıyordu.

"Bunun kayıtları olacak, değil mi?" Pearson söyledi. "Yani, benim bilgisayarımın ve okulun bilgisayarının IP adresi, zaman ve tüm bunlar."

Mahoney, "," diye kabul etti. "Ve Wi-Fi yönlendirici geçmişiniz."

"Tamam," dedi. "Dizüstü bilgisayarım teçhizatımda."

"Durango mu?"

Başıyla onayladı. Onunla birlikte dışarı çıktık ve Agnes Pearson ile Yargıç Franklin'i takip eden aynı gümüş grisi Dodge Durango'ya benzeyen şeyi gördük.

Pearson'ın dizüstü bilgisayarını ön koltuktaydı. Mahoney aldı ve paketledi. "Buna bir ya da iki gün ihtiyacımız olacak," dedi.

Pearson gözlerini kıstı. "Sanırım okuldan bir tane ödünç alabilirim." "Ve cep telefonunu."

"Hadi ama dostum." İnledi. "Hayatım o şeye bağlı." Mahoney, "Ve Durango'nun anahtarları." dedi.

"Bu da ne-" dedi Pearson. "Ne yapacağım, okula yürüyerek mi gideceğim? Yemin ederim Agnes'in ölümüyle hiçbir ilgim yok."

Konuşma sırasında Durango'nun etrafında dönüyordum ve ikinci seferimde ön tarafta garip bir şey fark ettim.

"Bay Mahoney," dedim uzaklaşarak. "Biraz miyiz?" Mahoney

Pearson'a, "Araca hiçbir şekilde dokunmayın," dedi. Pearson ellerini kaldırdı ve geri çekildi.

"Ne ?" On metre kadar uzaklaştığımızda Ned söyledi.

"Bana kısmi plakanın fotoğrafını göster." Mahoney çağırdı. Ona . "Ruhsat etiketi yok."

"Çünkü Maryland'de onları arka plakaya koyuyorlar."

Durango'yu ve ruhsat etiketinin bulunduğu ön plakayı işaret ettim.

Mahoney Pearson'a doğru yürüdü. "Maryland yasalarına göre ruhsat etiketiniz arka plakaya yapıştırılır."

Pearson cipin önünden kaşlarını çatarak, "Onu hep oraya koyardım," dedi. "Bu doğru değil. Hiç böyle olmamıştı."

Plakaları braket üzerinde tutan vidalara baktık ancak yakın zamanda kurcalanıp kurcalanmadıklarını anlayamadık.

Mahoney, "Suç laboratuvarı bize söyleyecek," dedi. "Peki Willa Whelan ile ilişkiniz nedir?"

Sol gözü kırıştı. "Kim?"

"GW'de hukuk profesörü," dedim. "Adını hiç duymadım."

"Onu hiçbir cihazınızda bulamayacak mıyız?"

"Bildiğim kadarıyla bu doğru," dedi sakın bir sesle. "Şimdi, en azından eve Uber çağırmak için telefonumu kullanabilir miyim? Yani, işbirliği yapıyorum. Tutuklu değilim, değil mi?"

"Bugün olmaz," dedim. "Ama sakın şehri terk kalkma."

"Sana , okuldayım," dedi Pearson ve yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Ve şimdi sanırım Agnes'in cenazesini planlamaya başlamam gerekiyor."

Bir Uber çağırmasına izin verdikten sonra telefonunu poşetledik ve FBI kriminalistlerini çağırarak telefona, dizüstü bilgisayara ve Durango'ya el koymalarını istedik. Aracı gelip onu aldığı anda aklımızda hala Pearson'ı temize çıkarmamıştık.

Profesör Willa Whelan'ı da dışlamamıştık.

Mahoney hava karardıktan kısa bir süre sonra beni Güneydoğu DC'deki Beşinci Cadde'de bulunan evimin önüne bıraktı. Merdivenlerden aceleyle çıkıp inanılmaz kokan eve girerken soğuk rüzgâr ön çimenlikteki yaprakları savuruyordu.

"Ne pişiriyorsun?" Ninemin akşam haberlerini izlediği ön odaya .

"Kısa pirzola," diye seslendi Nana Mama. "Saatlerdir kızartıyorum."

Paltomu astım, silahımı kilitli kutuya koydum ve köşeden ön odaya . Büyükanнем yalnızdı. "Nerede bu herkes?"

"Jannie bir arkadaşının evinde, Ali mutfakta bir bilim projesi üzerinde çalışıyor ve Bree de yukarıda duş alıp üstünü değiştiriyor."

"Onu yaparım. Yemek ne zaman?"

"Kırk dakika."

"Mükemmel," dedim ve gidip onu yanağından öptüm. "Bu ne için?"

"Sadece kendin oluyorsun," dedim. Ona göz kırptım, yüzümü buruşturdum. Gözlüğünü düzeltti. "Yüzüne ne oldu?" "Çok iri bir adam bana vurdu," dedim. "Ama ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Teşekkürler," dedim ve yukarı çıktım.

Bree'yi gömme dolabında giyinirken buldum.

"Oooh," dedi beni gördüğünde. "Kim vurdu sana?"

"Şüpheli olan ya da olmayan bir şüpheli," dedim ve duşa girmeden önce ona günümün kısa bir özetini yaptım. "Peki ya sen?"

Nevada, Elko'daki emlakçı ve şerif yardımcısıyla yaptığı görüşmeleri anlattı.

"Şerif yardımcısının söylediklerine bakılırsa her şey açık ve net görünüyor," dedim.

Bree kaşlarını çatarak, "Ona göre bu dava kapanmıştır," dedi. "Ama neden o dağa tek başına geri dönsün ki? Kar lastiği olmayan bir engelli minibüsüyle?"

Sıcak suyun altında dururken, "Çiftliği kaçaya satıyorlardı?" diye sordum.

"Yirmi yedi bin dönüm için altmış üç milyon."

"Bu kadar para benim kitabımda ikinci bir ziyareti garanti eder." "Ama neden yalnız? Yani çok uzağa gidemezdi herhalde." "Belki de amaç buydu," dedim. "Oraya çıktı, kar yağmaya başladı,

Ve tekerlekli sandalyeyle fazla uzağa gidemeyeceğini anladı."

Bree şüpheli olmaya devam etti. "Oraya tekrar gitmek için neden helikopteri kullanmadığını hâlâ anlamıyorum. O bir pilottu. Dağlarda kar yağıyordu, belki de görüş mesafesi kötü olduğu için minibüsle gitmiştir?"

"Mantıklı. Öldüğü sırada yukarıda kimse var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Bir kış bakıcısı var ama Denver'da hasta annesinin yanındaymış."

"Devamsız sahipler mi?"

"Brezilyalı bir sığır şirketi, O Casado." Kadın . "Tanıdık geliyor, değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Alejandro kartelinin tüm Maestro operatörlerini katlettiği Colorado'daki çiftliği hatırlıyor musun?"

Duşta başımı eğdim. "Bu doğru. Brezilyalı bir sığırcılık şirketine aitti ama O Casado değildi."

"Yine de, M'yi çevreleyen aynı kanıt ağında Brezilyalılara ait iki farklı çiftlik ortaya çıkıyor."

"Bu oldukça geniş bir aç, ama garip bir tesadüf gibi değünüyor." Kapı çalındı ve Ali diğer taraftan seslendi, "Nana Annem yemeğin neredeyse hazır olduğunu söylüyor, John ve Willow da az önce . Disney World'de kazandığı ganimetleri değrene kadar bekleyin!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Potomac, Maryland

MARGARET BLEVINS alarmı çalmadan bir dakika önce uyandı.

Adalet normalde iyi bir uykudan sonra uyanmış, sabah koşusuna ya da bodrumdaki spor salonunda ağırlık çalışmaya hazır olurdu. Ama telefonunun alarmını kapatmak için uzandığında, kendini biraz sersemlemiş hissetti.

Bu garipti, çünkü bir önceki akşam geç saatlere kadar ayakta kalmamış ya da alkol almamıştı.

Esnedi, doğrulup oturdu ve neredeyse anında başının döndüğünü hissetti. Bu his birkaç saniye sürdükten sonra ayağa kalkıp banyoya doğru yürümesine yetecek kadar hafıfledi ve sabah egzersizine ara vermesi gerektiğini düşündü.

Blevins aynada uykuda dağılmış saçlarına bakarak çekti ve duşu açtı. Duşa girdiğinde başı ve boynu zonklamaya başlamıştı.

Ama ateşi yoktu. Vücudunda ağrı yoktu. Koku alma duyusunu da kaybetmemişti, yani muhtemelen COVID değildi.

Sonra tekrar başı döndü ve duştaki rafa oturdu. Uzun boylu, yaşlı kocası Phillip birkaç dakika sonra karnını kaşıyarak içeri girdi.

Onu orada gördü, sersemlemiş görünüyordu. "İyi misin Maggie?"

"Hayır, aslında," dedi. "Kendimi biraz bitkin hissediyorum ve bugün bunu göze alamam."

"Yılın son sözlü tartışmaları," dedi Phillip. "Neden ayaktasın?"

"Sen erken gidebilesin diye çocukları okula bırakacağıma söz vermiştim, unuttun mu?"

Blevins gözlerini kapadı ve başını salladı. Bunu neden hatırlamamıştı? Dün gece ışıkları kapatmadan önce bu konu hakkında konuşmuşlardı. Phillip, "Duble espresso içmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi.

Gözlerini açtı. "Bir dörtlü ve nedenini bilmiyorum. Dün gece bir kez bile ." "Sen de hiç şarap içmedin." "Aynen öyle," dedi.

Giyindikten, makyajını yaptıktan ve dün gece geç saatlerde kıdemli hukuk katibinin e-posta ile gönderdiği seyahat programını kontrol ettikten sonra Blevins kendini biraz daha iyi hissetti. Aceleyle mutfağa indi ve kendine duble espresso yaptı. Birkaç yudum içtikten sonra sisin kalkmaya başladığını fark etti.

Şey, bu daha çok . Muhtemelen dün akşamki yemekte bir şeyler ona uymamıştı.

Dünden önceki gün ormanda geçirdiği küçük saldırıyı düşünmesine izin vermiyordu. *Bu sabahki sisin bununla hiçbir ilgisi yoktu.*

Blevins ön verandadan gazeteyi aldı ve bir arkadaşın çok bir tanıdık olarak bildiği Yargıç Emma Franklin'in ölümüyle ilgili haberleri okurken biraz daha espresso içti.

Patent avukatı olan Phillip, işe gitmek üzere giyinmiş bir halde mutfağa girdiğinde kadının ne okuduğunu gördü. "Bu korkunçtu," dedi.

"Tam bir trajedi," dedi Blevins. "Emma'nın birinci sınıf bir hukuk zekası vardı. Çocuklar daha uyanmadı mı?"

"Sadece onları kovdum," dedi. "Kahvaltı için vaktin var mı?"

"Odada içeceğim," dedi. Espressosunu bitirdi, fincanı bulaşık makinesine koydu ve sevgili kocasını öpüp kucaklamak için yanına gitti. "I Sana tapıyorum. Çocuklara onları sevdiğimi söyle."

"İlk iş," dedi. Gitmek için döndüğünde, "Zeki ol," dedi. "Her zaman," dedi Blevins mutfaktan çıkarken el sallayarak. Blevins mutfaktan çıkarken el salladı.

Evrak çantasını ofisinden aldı ve paltosu ile şemsiyesini almak için koridordaki dolaba gitti. Dışarıda çiseleyen yağmur ve soğuk vardı, koşmamak için iyi bir neden daha.

Paltosunu giyer giymez garaj yolunda bir korna sesi duyuldu. "Yedi gibi görüşürüz!" diye seslendi.

"Hoşça kal, aşkım!" Phillip geri seslendi.

Blevins kapıdan çıkıp şemsiyeyi açarken içinin ısındığını hissetti. Neredeyse yirmi yıldır evliydim ve Phillip hâlâ böyle aptalca romantik şeyler söylüyordu. *Ne kadar şanslıyım,* diye düşündü.

Günün acemiliğine rağmen, bu Blevins'i gülümsetti. Aceleyle siyah bir Chevy Suburban'a gitti ve arka kapıyı açtığında onu buldu

Katip Natalie Martin karşı tarafta oturuyordu ve direksiyonda da ABD Yüksek Mahkemesi Polis Memuru Jim Frazier vardı. Martin, "Günaydın, Yargıç Blevins!" dedi.

"Bu güzel sabahta nasılsınız, Yargıç Blevins?" Memur Frazier sordu.

"Herkes merhaba ve ıslanmamaya çalışıyorum," dedi ve elini Evrak çantasını Martin'e verdi ve şemsiyesini yere koydu. "Burayı ısıt Jim," dedi titreyerek.

Frazier yaptı, sonra arabayı geri vitese taktı.

Kâtibi, "Seyahat programınızı kontrol edecek vaktiniz oldu mu, Yargıç Blevins?" diye sordu.

"Dün gece," dedi Blevins. "Tek bir şey var: Kahvaltımı odamda yapıyor olacağım."

"Çoktan ayarlandı," dedi tezgâhtar. "Kahvaltı burritosu, ekstra salsa, büyük boy portakal suyu, duble espresso."

"Espressoyu iptal et," dedi. "Zaten dört tane içtim ve dizlerim titrerken sözlü tartışmaları dinlemek istemiyorum."

"Hayır, hanımefendi," dedi Martin ve güldü. "İncelemeniz için hazırladığım son kitabı kapınızın cebine koydum."

Blevins okuma gözlüklerini çıkardı ve ilk dosyayı açtı. Dava ve temyiz başvurusu, organik meyve ve sebzelerin eyaletler arası taşınmasına ilişkin eyalet ve federal yasalarla ilgiliydi.

Normalde, genç Yüksek Mahkeme yargıcı son derece hızlı çalışırdı, ancak ilk sayfayı tararken, takip biraz zorlandı. Sayfayı tekrar okudu ama tartışmanın özünü anlayamadı.

Blevins yüksek mahkemeye seçilmeden önce de ülkenin en keskin hukukçularından biri olarak tanınıyordu ama şimdi odaklanmakta güçlük çekiyordu.

Neler oluyor? Bir doktora görünmeli miyim?

"Adalet mi?" dedi katibi. "Ne dediğimi duydun mu?"

"Ne hakkında, Nat?" diye sordu, biraz kafası karışmıştı.

"Adalet Mayweather," dedi Martin. "Kanseri geri dönmüş olabilir."

BÖLÜM 13

GÜNEYDOĞU DC'DE, çırpılmış yumurtamı bitiriyor, *Washington Post*'u internetten okuyor ve alışılmadık derecede harika bir kahve içiyordum. Ali okula gitmişti, Bree karşımda oturmuş dizüstü bilgisayarını inceliyordu ve Nana Mama üst katta üstünü değiştiriyordu.

Kahvemden bir yudum daha aldım ve fincanımı kaldırdım. "Bu ne kahvesi? İnanılmaz bir şey."

John Sampson mutfağa girdi. Bree soruma cevap veremedi, "Bahse girerim Blue Mountain kahvesidir. Jamaika'dan yeni dönen bir arkadaşımın aldım ve dün gece Nana'ya biraz verdim."

"Olağanüstü bir tat," dedim. "Çok pürüzsüz."

"Hayat böyle ," dedi Sampson ve Bree'ye baktı. "Şimdiden Malcomb'da mı?"

Başını salladı ama yukarı bakmadı.

"Bir şey var mı?"

"Birazcık."

"Göster bana."

En eski arkadaşım John, M'nin kimliğini Bree'den bile daha önce belirlemeye kafayı takmıştı çünkü Maestro'nun başı olduğu iddia edilen kişi, karısının ani ve trajik ölümünün ardından Billie'nin M'yi tanımadığını söyleyerek onunla alay etmişti.

John'a söylendiği gibi Lyme hastalığının komplikasyonlarından ölmüştü, öldürülmüştü.

Sampson emin olmak için Billie'nin cesedini mezardan çıkarmak zorunda kaldı. Bu M'nin yaptığı en acımasız şeylerden biriydi ve adamları bizi Montana'da avlamaya çalışmadan önce bile Sampson'ı azılı bir düşman haline getirmişti.

Bir önceki akşam, Nana Mama'nın kızarmış kısa kaburgalarını yerken, Sampson ve Willow'un Rebecca Cantrell adında bir kadınla "tesadüfen tanışmalarını" da içeren Disney World gezisi hakkında her şeyi duymuştuk.

Willow, "O iyi biri," dedi. "Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok."

Hepimiz sırtttık çünkü John ve Kuzey Virginia' ABD avukatı olan Rebecca sessizce görüşüyorlardı. Disney gezisi, Willow'un Rebecca'ya ilişkiden söz edilmeden önce onunla tanışıp rahat edebilmesi için ayarlanmıştı. Willow annesine çok yakındı ve Sampson'ın kızının babasının yeni aşkını tanınması için tarafsız bir ortamın daha iyi olacağını düşünmüşlerdi.
kız arkadaş ve erkek arkadaş kelimeleri ortalıkta dolaşıyor.

Yemekten sonra Willow, Ali ve Jannie ile diğler odaya geçti ve Bree, John'a Ryan Malcomb'un ölümünü anlattı. Şok olmuş bir halde ona ayrıntıları sordu ve her şeyde bir terslik olduğunu kabul etti.

"Kar lastiğı olmayan bir özörlü minibüsünü neden böyle bir kanyona sürsün ki?"

"Tam da benim dediğim gibi," dedi Bree. "İşte, şuna bir bak."

Dizüstü bilgisayarını ona doğru çevirdi ve bölgenin Google Earth görüntüsünü gösterdi: zirvelerinde kar olan geniş bir dağlık arazi bloğı. "Burası Malcomb'un satın almak istediğı Double T Çiftliğı."

"Bir sürü ağaç, bir sürü çimenlik alan var," dedim. "Güzel bir arazi."

"Buranın sahibi olan Brezilyalı şirketin adı ?"

Sampson sordu.

"O Casado Sığır Şirketi," dedi Bree, "Belo Horizonte, Brezilya'da yerleşik."

"Google'da ara" dedim.

Şirketi aradı ancak sadece Nevada'daki çiftlikle ilgili sonuçlar elde etti.

Sampson, *sığır şirketi* kelimelerini şu şekilde çevirmeyi önerdi

Portekizce ve bunu arıyorum.

O Casado, Belo Horizonte sokak adresiyle çıktı ama başka bir şey yoktu.

"Web sitesi yok mu?" Dedim.

"Google'a göre öyle değil," dedi Bree.

Cep telefonum Ned Mahoney'den gelen bir mesajla çaldı: Seni beş dakika içinde alacağım. Yargıç Franklin davasında büyük gelişme!

Bree ve Sampson'a "Gitmeliyim," dedim.

Eşim bana ön dolaptan ceketimi aldım, "Circle M Çiftliğı'nin sahibi olan Brezilyalı şirketin adı neydi?

Colorado mu?"

"Henüz bakmadım!" Kilitli kutudan beylik silahımı alarak karşılık verdim.

"Sorun yok Alex," diye Sampson. "Bunu biliyorum."

Mutfakta, Bree kaşlarını çatı. "Öyle mi?"

Sampson başıyla onayladı. "Circle M, Melhor Ranch and Cattle Company, Belo Horizonte, Brezilya'ya aitti."

Google Translate'i kullandı ve kısa süre sonra ekranda O Casado'nunkine benzer bir liste belirdi. "Yine, elimizdeki tek şey bir sokak adresi."

John ekranını görmek için yanına gelerek, "Bunu yaz," dedi. "Sonra da diğerini. Onları bir harita üzerinde görelim."

Bree Google Haritalar'ı ve kısa süre içinde ekranda her biri parlayan sarı bir iğneyle işaretlenmiş iki adres belirdi.

"Aynı bloktalar," dedi.

Sampson başıyla onayladı. " hemen köşesinde." "Aynı operasyon, farklı kapılar."

"Ya da gerçek sahiplerinin kimliğini gizlemek için tasarlanmış paravan şirketlerdir."

"Dediğim gibi, aynı operasyon. Sadece bunu kanıtlamamız, ortak paydayı bulmamız gerekiyor."

Sampson, Malcomb'un veri madenciliği şirketi Paladin hakkındaki son haberleri incelemeye başladı ve Bree de Brezilya'daki sığır şirketlerinin ve ABD'deki çiftliklerinin mülkiyet kayıtlarını araştırdı.

Yirmi dakika sonra John, "*Wall Street Journal*, Paladin özel bir şirket olduğu ve Malcomb da başlıca hissedarlardan biri olduğu için, ölümünün şirketin değerine ne kadar büyük bir darbe vuracağını aylarca bilemeyeceğimizi, ancak görüştüğümüz tüm analistlerin bunun önemli olacağına inandığını söylüyor" dedi.

Bree başını kaldırdı. "Malcomb işin beyniydi. Onsuz yenilik yapmaya nasıl devam ediyorlar?"

"İşte büyük soru bu," dedi John. "Senin masanda bir şey var mı?" "Double T Çiftliğini Reno'daki kamu mülkleri listesinde buldum."

dikkatini ekrana vererek şöyle dedi. "Burada dokuz yıl önceki satışta kayıtlı temsilcinin Glenn Star adında bir Reno avukatı olduğu yazıyor."

"Onu ara."

Bree onu araştırdı ve iç geçirdi. "O ölmüş." "Ne kadar zaman önce?"

"Bir saniye, burada cesedinin Lockwood, Nevada'da bir motelde bulunduğu yazıyor; çıplakmış ve başından vurulmuş. Cüzdanı ve araba anahtarları yoktu."

Sampson, "Demek onu gezgin bir fahiŖe yuvarlamıŖ," dedi. "Ya da pezevengi," dedi Bree baŖını sallayarak.

Bir hevesle Colorado emlak kayıtlarına gitti ve çiftliği buldu Durango'nun dıŖında Alejandro karteli ve Maestro operatörleri arasında bir çatıŖma olmuŖtu. Biraz zaman aldı ama çiftlik satıŖının yerini buldu. La Plata County'de dosyada bulunan belgeler.

Nevada'daki mülkiyet devrine benzer Ŗekilde, Brezilya'daki paravan Ŗirket de bir temsilci, bu durumda Durango'da avukatlık yapan Delores Raye tarafından temsil ediliyordu.

Avukatı Google'da aradı ve ıslık çaldı.

"Elinde ne var?" Sampson sordu.

"Circle M'nin satın alınmasında Melhor Çiftlik ve Sığırıcılık Ŗirketi'ni temsil eden avukat kaçırıldı, tecavüze uğradı ve on dört kiŖi öldürüldü anlaŖma kapandıktan aylar sonra."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Baltimore, Maryland

NED bana mesaj attıktan iki saat sonra, organize suçlar üzerinde çalışan bir FBI ajanıyla buluştuk. Otuzlu yaşlarının başında yakışıklı bir kadın olan Adriana Lopes, bir alışveriş merkezinin yanında park etmiş olan arabamızın arka koltuğuna tırmandı.

Lopes sokağa uygun giyinmişti: kot pantolon, kapüşonlu sweatshirt ve saçında bir bandana. Bileklerinde bir demet bilezik şingirdiyordu.

Mahoney bizi tanıştırdı. Lopes son on üç aydır gizli çalıştığını, Baltimore'daki organize suç ailelerinden oluşan gevşek bir federasyonun Haiti koluna yavaş yavaş sızdığını söyledi.

"Narkotik mi?" Ben sordum.

"Bunlar Venezuelalılar ve DEA onların peşinde," dedi. "Ben geleneksel Haiti uğraşıyorum: kaçakçılık, hırsızlık, kızlar, bahis, tefecilik."

"Fransızca biliyor musun?" diye sordum. "Ve Haiti dili."

"Karım da öyle. Annesinden öğrenmiş."

Gülümsedi. "Annem ve büyükbabam bana öğretti. Bu yüzden duyduklarımı duydum. Le Couteau ve diğerleri Fransızca bildiğimi biliyor ama sokak dilini ne kadar iyi anladığımı söylemedim."

"Ve Yargıç Franklin'in adı o dilde mi geçiyor?" Mahoney sordu. "Franklin'in adı değil. Şoförünün adı. Agnes Pearson."

Lopes bir gün önce, birbirleriyle gevşek bağları olan çetelerin gayri resmi buluşma yeri olarak hizmet veren bir fırın ve kahve dükkanında barista olarak çalıştığını anlattı. Dükkanda iki Rus, üç Haitili ve iki Hispanik çete üyesi vardı.

Asıl tehlikeli olan en küçük adamdı: Haitili Jean-Jean Papillon, diğer adıyla Le Couteau ya da "Bıçak", bu silahta uzman olduğu söyleniyordu. Papillon Port-au-Prince'de yetim büyümüş.

Efsaneye göre, on üç yaşındayken varoşları yöneten çete patronları için suikastçı oldu.

Lopes, "On yıl kadar önce Haiti'de meydana gelen büyük depremden sonra buraya iltica başvurusunda bulundu" dedi.

"Peki ya şimdi?" Ben sordum.

"Kumar, tefecilik ve kara para aklama merkezi olduğunu öğrendiğim fırının sahibi ve ."

Lopes, önceki öğleden sonra fırında yoğun bir özel toplantı yapıldığını söyledi. Daha sonra Papillon'un birisine, Ruslardan biri olan Boris Kroll'un kendisine bir sorun yaşadıklarını söylediğini duymuş.

Agnes Pearson'ın Kroll ve Knife'a yüz kırk bin dolar borcu olduğu ortaya çıktı; bu parayı Cadillac marka arabayı almak ve diğer masraflarını karşılamak için borç almıştı çünkü kredisi tükenmişti. Daha da kötüsü, Pearson'ın onlara otuz bin dolar da kumar borcu vardı. Futbol maçlarına bahis oynamayı severdi.

Mahoney, "Yüz yetmiş K. Bugün ve bu yaşta bile, bu onlar için bir hit olmalı" dedi.

Lopes, "Ve bu durumdan hiç memnun değiller," dedi.

"Borç ve cinayet arasında bir bağlantı var mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Belki de ödemelerini yapmıyordu?" Mahoney,

"Soralım." dedi.

Lopes biraz tedirgin oldu. "Kusura bakmayın ama efendim, eğer onu sıkıştırırsanız, telefonlarını dinlediğinizi düşünecek ya da size söylediğimden şüphelenecektir."

"Şart değil," dedim. "Papillon'un adı ve numarasının Agnes Pearson'ın telefonunda ve ona olan borçlarının gayri resmi bir muhasebesinde olduğunu söyleyebiliriz. Ve hesaplarından düzenli olarak dört ila beş bin dolar nakit para çektiğini fark ettik."

Kaşları kalktı. "Bu işe yarayabilir."

"Fırının adresi var mı?" Mahoney sordu.

"" dedi. "Ama siz içeri girip ona sorular yöneltmeden önce oraya gidip işime alışmam için bana bir saat verin."

"Bunu yapabiliriz. Bize mesaj atıp orada olup olmadığını söyleyebilir misin?" diye sordum. "Yaparım, Dr. Cross," dedi ama dışarı çıkmadan önce tereddüt etti. "Bir sorun mu var Bayan Lopes?" Mahoney söyledi.

"Bu işe çok emek verdim," dedi Lopes. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

JEAN-JEAN PAPILLON'S HIBISCUS BAKERY and Café, Batı Baltimore'daki eski bir vitrinde, ada ülkesinin silüetinin üzerine yerleştirilmiş Haiti ulusal çiçeğinin yer aldığı elle boyanmış bir tabelanın altında faaliyet gösteriyordu. Büyük Cam pencereler tropikal yaşamın resmedildiği bir duvar resmiyle boyanmıştı ve içeriği görmek imkânsız hale .

Kapalı ön kapıya yaklaştığımızda içeriden hızlı adımlarla çalınan Haiti kompa müziğinin gumbürtüsünü duyduk. Kapının kolunu tuttuğumda, Mahoney'nin telefonu Bayan Lopes'ten gelen bir mesajla çaldı: Bıçak burada. Hepsi bu kadar. Ned tamamlanmamış mesaj karşısında duraksadı, sonra bana başını salladı. Kapıyı açtım ve hemen beignet, kruvasan ve bir düzine başka pişmiş lezzetin kokusunu aldım.

Yaklaşık bir metre uzunluğunda kısa bir giriş holü vardı. Kompa dans şarkısı bitiyordu. Yarım duvarın diğer tarafındaki adamların konuşmalarını duyabiliyorduk.

Köşeyi dönüp odaya şöyle bir göz attığımda Mahoney'nin telefonu tekrar çaldı: İçinde şekerlemelerin tabaklara ve katmanlara yerleştirildiği uzun bir cam kasa. Bagetler iki hasır sepetin içinde kalabalık bir şekilde duruyordu. Genç bir kadın taze unlu mamulleri başka bir kasaya yüklüyordu.

Sağ tarafımdaki kafe bölümünde, uzun bir masada yedi adam oturuyordu; üçü beyaz, ikisi Siyah ve ikisi Latin kökenliydi. Hepsi bana ve Ned'e, sanki aniden aralarında lağım yaratıqlarıymışız gibi bakıyordu.

Mahoney her zamanki gibi korkusuzdu. "FBI," dedi kimliğini kaldırarak. Diğer eliyle takım elbisesinin ceketini geriye itti ve beylik silahının üzerine koydu.

Onlara kimi görmek için orada olduğumuzu söyleyemedim, Hispanik adamlardan biri masanın altından bir tabanca çıkardı.

"Silah!" Bağırdım.

Adam çılgınca ateş etti. Mermi girdi, cam kasalardan birini parçaladı. Tezgahın arkasındaki kız çığlık attı.

Masadaki diğer adamlar alırken ben de tabancamı çektim. Silahlı adama bir el ateş ettim, sol omzunu sıyırdı ve Mahoney iki el ateş etti.

Göğsüne mermi isabet etti. Tabancasını düşürdü ve geriye doğru yığıldı.

"Sırada kim var?" Mahoney kükreyerek tabancasını adamın üzerine doğru salladı.

kalan altı adam yere dağılmıştı. "Sırada kim var?" "Karnınızın üstüne yatın, elleriniz başınızın arkasında!" Çınlayan sesin üzerine bağırdım. kulaklarım. "Hepiniz! Şimdi!"

Adamlar teker teker karınlarının üzerine yuvarlandılar. Teker teker, silahlarımızı enselerine doğrultarak Ned ve ben üzerlerinde silah aradık.

Jean-Jean Papillon kalın bir Fransız aksanıyla, "Hiç bulamayacaksınız dostlarım," dedi. Kırklı yaşlarının sonlarında, mavi tişörtlü, saçlarının üzerine renkli tığ işi file örtmüş, sıırım gibi bir adamdı. "Bu kurallara aykırı."

"Arkadaşın mesajı almamış," dedi Mahoney, kelepçeleri takarken.

Diğer Hispanik adam sarsılmış görünüyordu. "Luis'e söyledim ama dinlemedi. Hakkında dört suçtan arama emri vardı ve hapse geri dönmeyeceğini söyledi, bu yüzden silah onunla birlikte gitti. Benim bununla bir ilgim yok."

Le Couteau, "Bizim bununla hiçbir ilgimiz yok arkadaşlar," dedi. "Bu kurallara aykırı."

"Neyin?" Mahoney beyaz adamlardan birinde silah olup olmadığını kontrol ederken silah bulamadı.

İri yarı adam ağır bir Rus aksanıyla, "Bu bir toplantı," dedi. "Bu Adsız Alkolikler toplantısı."

"Ne?" dedim. Şüpheli bir şekilde söyledim.

"Haftada bir kez buradayız," diye ısrar etti Bıçak. "Üç yıldır ayığım."

"Altı," diye homurdandı Rus.

Karınlarının üzerinde yatan diğer dört adam da kaç yıldır ayık olduklarını açıkladılar. Mahoney ve ben birbirimize baktık.

Dolandırılıyor muyduk? AA bir suç toplantısının kılıfı mıydı?

Siren sesleri yaklaşıyordu. Ben altı adamı ve cesedi korurken Mahoney rozetini alıp dışarı çıktı ve devriyelere durumu anlattı.

Tezgahın arkasındaki kızın kaçtığını fark ettim. Peki Lopes neredeydi? Eğer saklanmaya çalışıyorsa, muhtemelen o da ateş edildiğinde kaçmıştır.

Mahoney daha fazla fermuarla geri geldi ve son birkaç adamı bağlamaya başladı. "FBI Baltimore'dan bir kriminalist ekibi çağırdım. Biz

inceleme altında olacaktır."

"Her gibi," dedim. "Bu arada, yerde bir Bay Bıçak var."

"Var," dedi. gitti, Papillon'u ayağa kaldırdı, başka bir masaya götürdü ve oturttu.

"Söyleyecek bir şeyim yok," dedi Le Couteau ona. "Avukatımla konuşabilirsiniz. Bu deli Luis ile hiçbir ilgim yok."

"Diyelim ki buna inanıyoruz," dedim. "Peki ya Agnes Pearson?"

Bize temkinli bir şekilde baktı, hiçbir şey söylemedi.

"İsminiz cep telefonunda ve bilgisayarında size olan borçlarının hesaplarını tuttuğu bir dosyada görünüyor."

Bıçak homurdandı. "Bu kadının bana hiçbir borcu yok."

Mahoney blöfü uzatarak, "Birine yüz yetmiş bin dolar borcu vardı ve hesaptaki tek not Butterfly, İngilizce soyadınız," dedi.

Papillon, "Bu bir tuhafılık," dedi. "Bana hiçbir borcu yok." "Ama sen onu tanıyordun," dedim.

"Kocasını AA aracılığıyla tanıyordum ve onunla iki kez görüştüm."

"O öldü. Birisi onu federal bir yargıçla birlikte vurarak öldürdü." "Hmm," dedi Le Couteau. "Yaptığınız şeyin mantıksızlığını görüyor musunuz? soruyor musun?"

"Mantıksızlık mı?"

"Bana olduğunu söylemeye çalışıyorsunuz, sonra da onu benim vurduğumu ima ediyorsunuz. Eğer borcu varsa ve her şeyi o yapıyorsa neden biri onu vursun ki?

ödemeler? Hiçbir akıllı adam bunu yapmaz."

BÖLÜM 16

Mantıkla ya da Papillon'un çok zeki olduğu gerçeğiyle TARTIŞAMAZSINIZ. İngilizcesi o kadar iyiydi ki, Pearson'a borç para verdiğini açıkça söylemeden kabul etmişti.

Ve mantığı çok yerindeydi. Çok borcu olan biri, borcunu sürekli ödeyen kişiyi neden öldürsün ki?

Mahoney, Büro'nun Baltimore ofisinden sorumlu özel ajanla görüştüktan sonra, "Bu, bir banka müdürünün ipotek sahibini öldürmeye karar vermesi gibi bir şey olur," dedi.

Ölen yirmi dokuz yaşındaki Luis Hernandez'in ABD Donanması'nda görevliyken bir cephaneliği soymaya çalıştığı için federal hapishanede beş yıl ağır hapis yattığı ortaya çıktı. Çoklu suç kayıtlarına göre Ayrıca yerel bir çete için koruma işi yapan bir eş-dövücüydü.

Röportajımda "Konuşmak için içeri girdik" dedim. "Bay Mahoney kendini açıkça tanıttı ve kimlik bilgilerini açıkça gösterdi. Hernandez sadece hapse geri dönmek istemiyordu. Şüphesiz, bu doğru bir ."

Papillon ve olay sırasında kafede bulunan diğer beş kişinin organize suç gruplarının bilinen üyeleri olması önemli değildi. Hiçbiri silahlı değildi ve AA bağlantısı gerçektir. Toplantı yerel AA web sitesinde bile listelenmişti.

Nihayet açıklamalarımızı bitirip eve doğru yola çıktığımızda hava kararmıştı. Bowie, Maryland'e yaklaşırken bir şey fark ettim. "Aldo Pearson ayrı yaşadığı karısının borcundan hiç bahsetmedi."

Mahoney, "Hayır, yapmadı," diyerek çıkışa yöneldi. "Ama anlattığına göre, malları bölüşme sürecindeymişler. Bunu biliyor olmalıydı."

"Aynen öyle," dedim.

Aldo Pearson'ın bize verdiği adrese gittik. Tarif ettiği gibi, bir zamanlar Agnes'le paylaştığı evden yaklaşık altı mil uzakta, geniş bir çiftlik evinin garajının üstündeki küçük bir dairede yaşıyordu.

Büyük çiftlik, yoldan oldukça geride, mahremiyet sağlayan, yoğun ağaçlıklı bir arazideydi. Garaj dairesine çıkan merdivenleri tırmanırken rock müzik çaldığını duyduk-Pearl Jam.

Kapıyı çaldık. Cevap gelmeyince daha yüksek sesle çaldık. "Özel Ajan Mahoney, FBI, Pearson," diye bağırdı.

Hâlâ cevap yok. Kapı kolunu denedi, o da döndü. Ned kapıyı iterek açtı, eli tabancasının üzerindeydi, şöyle bir baktı ve dondu kaldı. "Tanrım."

Arkasından yaklaştım ve onu neyin durdurduğunu gördüm.

Aldo Pearson müthiş bir mücadele vermiş olmalı. Ev bir olmuş: Mobilyalar devrilmiş. Televizyonun ekranında büyük bir delik vardı. Cam sehpa parçalanmış. Mutfaktaki dolaplar açılmış, içindekiler yere saçılmış. Kanepe minderleri kesilmiş ve bir kenara fırlatılmış.

Pearson'ın göğsü çıplaktı ve merdivenli bir sandalyeye bağlanmıştı. İşkence görmüş ve sonra da telle boğulmuştu. Böcek gözleri bize bakıyordu.

Mahoney, "Buradan geri çekiliyoruz," dedi. "Hâlâ inceleme altındayız."

"Katılıyorum," dedim. Öyle yaptık ve o da kapıyı kapattı.

Montgomery County şerif departmanını ve Maryland eyalet polisini aradık, onlara bildiklerimizi anlattık ve olay yerini onların

O akşam saat sekiz civarında, öldürülen federal yargıcın öldürülen şoförünün öldürülen kocasıyla olan etkileşimlerimiz hakkında ertesi gün onlara bilgi vereceğimiz anlayışıyla dedektifler.

Mahoney nihayet beni o gece sekiz buçuk civarında bıraktı. Kendimi bitkin hissediyordum. Ona iyi dileklerde bulundum, arabadan çıktım ve ön kapıda bir çelenk gördüm.

Bugünün 20 Aralık olduğunu, Noel'e sadece beş gün kaldığını ve daha hediye bakmaya bile başlamadığımı fark edene kadar bu beni şaşırtmıştı. Evde Burl Ives'ın "A Holly Jolly Christmas" şarkısını duydum.

Sonra başka sesler de söylemeye başladı. Ön odaya baktığımda, tatil için üniversiteden dönen büyük oğlum Damon da dahil olmak üzere tüm ailemin oturmuş *Rudolph the Red-Nosed Reindeer*'ı izlediğini ve Burl ile birlikte şarkı söylediğini gördüm. Sampson da oradaydı ve kucağında kızı Willow'la birlikte şarkı söylüyordu.

Geçirdiğim garip ve ölümcül güne rağmen gözlerim yaşardı, Yıllar geçtikçe garip bir şekilde duygusallaştığımın bir kanıtı daha. Bree'nin elini tutarak son nakarata , sonra herkesi selamladım ve Damon'a sarıldım.

"Artık üzerimde yükseliyorsun," dedim.

"Koç bir santim daha uzadığımı söyledi," dedi Damon sırtarak. "Resmi olarak kadroda 1.80 boyunda olarak yer alıyorum. İki yüz on yedi."

Jannie, "Bu kadar ağırken nasıl koşuyor bilmiyorum" dedi.

Damon, "Ben sadece sahada bir aşağı bir yukarı koşturuyorum, dünya standartlarında bir dört yüz koşucusu değilim" dedi.

"Henüz dünya standartlarında değilim," dedi.

"Kendine başka ne diyebilirsin bilmiyorum. Her neyse, ne kadar büyük olsam da asla NBA'e gidemeyeceğimi biliyorum ve bu benim için sorun değil."

"Asla asla deme," dedi Nana Mama.

Sampson'ın evinde bir gaz kaçağı olduğunu öğrendim, bu yüzden tamir edilirken önümüzdeki birkaç gün bizde kalacaklardı. Willow Jannie'nin odasında, John da kanepede uyuyacaktı.

"Nana Anne?" Willow dedi ki. "*Rudolph*'u bitirmeden önce bir Noel kurabiyesi daha alabilir miyim?"

"Noel mevsimindeyiz," dedi büyükannem. "Devam et. Ama sadece bir tane."

Willow bir attı, kendini Sampson'ın kucağından bıraktı ve hepimiz gülerek mutfağa doğru havalandı.

"Disney World'de de böyle koşturuyor muydu?" Bree sordu.

"Sürekli," dedi. "Ne zaman bir karakter görse, fotoğraf çektmek için hemen yanına giderdi."

"Onu kaybetmemen mucize. Park tıklım tıklım değil miydi?" "Neredeyse doluydu. Ama nerede olduğunu hep biliyordum." "Nasıl yani?"

Sampson ayağa kalktı ve Willow'un çantasını aldı, DC'deki bir terör tehdidinden sonra onun için yaptırdığı çantaydı; bir mermiyi veya bomba parçasını saptırabilecek özel Kevlar ekleri vardı. Bir yan cebin fermuarını açtı ve küçük, pembe bir araba kontağına benzeyen bir şey çıkardı.

Bize gösterdi. "Bunu Jiobit adında bir şirket yapıyor." Ali,

"Bu bir takip cihazı." dedi.

"Oldukça şaşırtıcı bir tane," dedi John. "Telefonumdaki bir uygulamayla konuşuyor." "Menzili ne kadar?"

"Dünya üzerindeki herhangi bir uyuyla konuşabilir. Üç haftalık şarjı var. Orada olduğunu bile bilmiyor ve ben tutmadığım sürece o paket sırtından hiç inmedi."

"Ya sürüyü kaybettiye?"

"O daha iyi bilir ve zaten iki etiketimiz var."

Willow bir kurabiye atıştırarak geri döndü. "Sırada ne var?"

Sampson kesin bir tavırla, "Yatak," dedi.

Küçük kızı tartışmaya hazır görünüyordu, sonra başını salladı. "Yorulдум."

Mutfağa gittim ve biraz kızarmış domuz pirzolası buldum.

Soğanlı ve sirachalı elma püresi, Nana Mama'nın tarifler listesinde yer almayı hak eden bir karışımıydı. Bree beni takip etti.

"Yorgunum," dedi ve esnedi. "Günün nasıl geçti?"

Ona söylediğimde sinirlendi. "Beni arayıp Haitili gangsterlerle çatışmaya girdiğini söylemek aklına gelmedi mi? Benim böyle adamlarla geçmişim varken?"

"Özür dilerim. Ama onlar tamamen farklı adamlardı. Baltimore'dan. Ve biz iyiydik. Sadece bir dakikalığına işler çığıırından çıktı."

Yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. "Gelecekte, bir çatışmaya karışırsan beni arayacağına söz ver."

"Umarım geleceğimde başka bir vurulma olayı yoktur, ama söz veriyorum. Günün nasıl geçti?"

Bree, iki emlak avukatının Colorado ve Nevada'daki büyük çiftliklerin satın alınmasında sığıır şirketlerini temsil ettikten sonra öldürüldüğünü öğrendiğini anlattı.

"Bu bir tesadüf değil, özellikle de iki şirket Brezilya'da birbirinin köşesindeyken," dedim.

"Bizim düşüncemiz de bu," dedi Bree. "John ve ben. Ama onlar hakkında Brezilya'daki adresleri dışında bir şey bulamıyoruz."

Akşam yemeğimin ilk lezzetli lokmasını çiğnerken bunu düşündüm, biraz tatlı, çokça baharatlı. Biraz inledim.

"Benim de onun eserleri arasında en sevdiğim bu," dedi Bree. "Bundan sonra nereye gideceğiniz konusunda bir tavsiyeniz var mı?"

"Yarın Ned'le konuşacağım, bakalım Brezilya'daki meslektaşlarımızla temasa geçebilecek miyiz ve Belo Horizonte'deki gizemli sığıır şirketlerine bir göz atmalarını sağlayabilecek miyiz?"

BÖLÜM 17

MAHONEY ertesi sabah beni aldı ve ona Bree ile Sampson'ın Brezilyalı sığır şirketleri hakkında keşfettiklerini anlattım. Ryan Malcomb'la olan bağlantının biraz zayıf olduğunu düşündü ama sonunda Brezilya ulusal polisiyle temasa geçmeyi kabul etti.

"Profesör Whelan'ın Bethesda'daki evine arama emri çıkardıktan sonra," dedi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Yargıçlardan birini, Whelan'ı şahsen tanıdığı için reddi hakim talebiyle kaybettik. İkinci yargıç davaya baktı ama sonuçta yaşlı kadının ifadesini doğru buldu.

Yargıç Franklin'in evinin karşısındaki ev bize etrafa bir göz atmamız için yeterince zorlayıcı."

"İçimden bir ses profesörün bizi gördüğüne sevinmeyeceğini söylüyor."

"Belki şansımız yaver gider ve ofisinde ya da ders veriyor olur."

Şanslı değildik. Willa Whelan evdeydi ve telefonu açtığında Bir derenin kenarındaki mütevazı evinin kapısına geldiğimizde, ayakkabılarımızdaki patiklere ve arama iznimize bir göz attı ve hakaret ve küfür yağmuruna tuttu. Mahoney bizi içeri almazsa onu engellemekle tehdit etmek zorunda kaldı.

Hukuk profesörünün dudakları acıyla kıvrıldı ama sonunda kenara çekildi ve biz de içeri girdik. Yanından geçerken, tecrübelerime göre böyle bir tirat atan çoğu insanın bunu korkudan yaptığını düşünmeden edemedim.

Araştırmaya başladığımızda, Willa Whelan'ın saklayacak bir şeyi olduğuna inandım.

İlk başta şüphelerim beyan edilmemiş gelirlere yöneldi. Arkansas'ta ABD savcı yardımcılığı yapmış bir hukuk profesörüne göre lüksün sınırlarında dolaşan bir evi vardı. Nispeten küçüktü ve dışı sadeydi ama içinde İran halıları, sınırlı sayıda üretilmiş heykeller, orijinal yağlı boya tablolar tanınmış sanatçıların tabloları ve son teknoloji ürünü bir eğlence merkezi. Mutfak aletlerinin hepsi İskandinav'dan gelmişti; tezgahlar güzel yeşil granitti; armatürler bakır, benzersiz ve pırıl pırıldı.

Yatak odalarına doğru döndüğümüzde, profesörün ya bir yığın paraya sahip olduğuna ya da bir vergi kaçakçısı olduğuna inandım. Aniden hayattaki tüm güzel şeylerin görünümü, satın alabileceğiniz şeyler Etrafta çok fazla nakit olması, genellikle bir kişinin IRS'den kaçınmaya çalıştığının bir göstergesidir.

Whelan'ın boş yatak odası misafirler için düzenlenmiş ve Laura Ashley ve Pottery Barn. Ana süit çok büyüktü ve parke zeminleri daha fazla İran halısıyla kaplıydı.

Sonra banyodaki bir çekmecedeki utanç verici mahrem aletler ve kayganlaştırıcılar bulduk. Sonraki yarım saat korkusunun kaynağının bu düşündüm ve bu keşfi yaptığımızda odada olmadığına sevindim.

Üst kattaki her köşeye baktık ve Whelan'ı Emma Franklin'in ölümüyle ilişkilendirecek hiçbir şey bulamadık. Ancak bodrumda bir silah kasası bulduk.

Profesör mutsuz bir şekilde açtı. Parlak renkli kabzaları olan üç farklı dokuz milimetrelik kibrit tarzı atış tabancası vardı; biri yeşil, biri mavi ve biri de kırmızıydı.

Hiçbiri yargıcın katili tarafından taşınan bastırılmış tabancaya uzaktan yakından benzemiyordu.

"Evde başka silahlar da bulacak mıyız Profesör?" Mahoney söyledi.

"Hayır," dedi. "Rahmetli kocamın bütün eşyalarını sattım. Ellerim için çok büyüklerdi."

"Sormamın sakıncası yoksa, nasıl öldü?" diye sordum.

Bana baktı. "Bir iş kazası. Tim bir sondaj mühendisiydi." "Büyük bir sigorta ödemesi mi?"

Whelan aşağılanmış görünüyordu. "Şirketini ağır ihmalden dava ettim ve kazandım."

Bu evi ve yaşam tarzını açıklıyordu. Kasayı kapattım.

Mahoney bodrumdan çıkarken, evde herhangi ofis alanı görmediğimi fark ettim. "Evde çalışmıyor musunuz?" diye sordum.

"Nadiren," dedi hemen, sanki soruyu bekliyormuş gibi. "Ve eğer yaparsam, genellikle yukarıda mutfak masasında dizüstü bilgisayarımı yaparım."

Gülümsedim. Ama sonra hukuk profesörünün gözleri bodrumun ahır tahtasıyla kaplı ve kancalara asılı spor malzemeleriyle süslenmiş uzak duvarına kaydı: tenis raketleri, bisiklet kaskları ve benzerleri.

Söylenenleri görmemiş davrandım ve Mahoney'i yukarı kadar takip ettim.

"Sanırım garajı ve arkadaki kulübeyi görmek istersiniz," dedi rahatlamış bir sesle.

Ned, "Ben garajı alacağım," dedi.

"Baraka benim," dedim ve mutfak kapısından çıkarak evden ayrıldım.

Arka bahçenin bir köşesinde küçük bir bahçe kulübesi vardı ama oraya gitmek yerine evin etrafında dolaşarak temele ve kuyu pencerelerine baktım. Arka taraftaki ve her iki taraftaki bodrumun içini görebiliyordum, ancak evin ön tarafının tabanında, ahır tahtasının yerleştirildiğini düşündüğüm yere doğru, iki kuyu penceresi karartma perdeleriyle kapatılmıştı.

Mahoney'i garajda buldum. "Bir şey yok" dedi.

"Aşağıya bir kez daha bakalım," dedim ve içeri girdik.

Bodrumun kapısını açtığımda Whelan . "Aşağıda hiçbir şey yok. Sen de gördün. Sana söylemiştim."

"Söyledin ve yalan söylüyorsun," dedim merdivenlerden inerken.

Ben ahır tahtasıyla kaplı duvara giderken o ve Mahoney de beni takip etti. Dikiş aramak için taradım. Tekrar profesöre baktım. "Bana nasıl açıldığını gösterecek misin, yoksa eli testereli bir FBI ekibi mi çağırayım?"

Whelan bana uzun bir süre ters ters baktı, sonra ahır tahtasının sol tarafına doğru yürüdü ve gizli bir düğmeye bastı. Duvarın kapı büyüklüğündeki bir parçası tıkırdadı ve sarkarak açıldı.

İçeri girdiğimde bir ucunda masa ve bilgisayar, duvarlarında da panolar olan dar bir ofis buldum. Her iki tarafta masaya en yakın iki pano, Yargıç Emma Franklin'in ölümünden önce ve sonra onunla ilgili kupürlerle kaplıydı.

Mahoney, kollarını kavuşturmuş, gözleri ve duruşuyla bize nefret kusan Whelan'a baktı.

"Uh-oh," dedi Ned.

BÖLÜM 18

San Francisco, Kaliforniya

YARGIÇ BITGARAM PAK herhangi birinin standartlarına göre iri bir adamdı, 1.80'in üzerindeydi ve Stanford'daki eski güreşçisi gibi yapılıydı, uzun kollu, zayıf ve elli üç yaşına rağmen sertti.

Yargıç Pak'ın babası Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmeden önce Güney Kore adına Olimpiyatlarda güreşmişti. U-Jinn Pak oğluna güreş hakkında bildiği her şeyi öğretti ve onun her maçına ve her mezuniyetine katıldı.

Yaşlı adam nihayet bir önceki hafta vefat etmişti ve o akşam saat dokuz on beş sularında James R. Browning ABD Adliyesi'nden ayrılırken aklı Yargıç Pak'taydı.

Soğuk bir çiseliyordu. Noel arifesinden üç gün önceydi ve Pak, yeni kız arkadaşı Allie için alışveriş yapmak üzere işten daha erken çıkmayı planlamıştı. Ancak Dokuzuncu Daire Temyiz Mahkemesi'nde çoğunluk için bir görüş yazarken zaman akıp gitmiş gibiydi.

Pak kolayca bir Uber çağırabileceğini biliyordu, ancak sıcak tutan yağmurluğu ve şemsiyesi vardı ve ayakkabıları Gore-Tex astarlıydı. Ayrıca, yazmakta olduğu görüşün belli bir bölümüne takılmıştı ve son teslim tarihi yaklaşıyordu ve bu gibi durumlarda, Yargıç Pak yürüyerek kafasından çıkabildiğini ve bilinçaltının çalışmasına izin verebildiğini fark etti.

Saatine bir göz attı. Acele ederse, son aramasını Hayes Vadisi'nin yakınlarındaki favori ramen lokantası, yaşadığı yerden çok uzakta değil.

Pak, Hayes Vadisi'nin Körfez Kenti'nin en gözde mahallesi haline gelmesinden çok çok önce, onlarca yıldır evinin sahibiydi. Onun gibi

Market Caddesi'ne doğru yürürken, her gün aniden ortaya çıkan evsiz kamplarını fark etti.

Yargıç Pak bu insanlara karşı merhamet duyuyordu. Babasının hayatının bir noktasında, Amerika Birleşik Devletleri'ne geldikten kısa bir süre sonra, evsiz ve aç kalmıştı. Yargıç Pak'ın babası o dönemden hayatının büyük aşağılanması olarak bahsetmişti.

Yani yargıç önemsedi. Gerçekten önemsiyordu. Ama merhameti sınırına ulaşıyordu. Kaldırımındaki iğnelerden kaçınmak zorundaydı ve halk kütüphanesinin önünden geçerken uyuşturucu satıcıları açıkça fentanil ve meth satıyordu.

Bu durum karşısında çok az korku hissetti ya da hiç hissetmedi. Cüssesi ve duruşu genellikle sokaktaki insanların üzerine gelmesini engellemek için yeterliydi.

Ama son zamanlarda bir şey olmuştu. Bir dönüm noktasının geçildiğini hissetti. Ona göre, San Francisco sokaklarında dolaşan evsiz ve uyuşturucu bağımlısı insanların sayısı neredeyse katlanarak artmıştı. Birçoğu tahtalarla kapatılmış boş vitrinlerin sayısı da öyle. Bu durum onu hem üzüyor hem de kızdırıyordu.

Yağmur hızlandı. Aniden çıkan rüzgâra karşı şemsiyesini indirmek zorunda kaldı.

Yargıç Pak, Van Ness Caddesi'ni geçerken opera binasının güneydoğu köşesindeki çimenlik alanda bulunan yedi jakaranda ağacının arkasında bir başka kamp daha gördü. Muşambalar. Çadırlar. Tamamen yasadışı olan bir kamp ateşinin dumanı.

Kirli uzun eteği, Ugg botları, saçları ve koyu renk yağmur ceketiyle kamptan çıkan hippie pilici fark etmedi, kapüşonunu kaldırdı ve Onu takip et.

Yargıç Pak, yeni özgür ruhlu kız arkadaşı Allie'yi düşünerek opera binasının yanından yürüdü.

Franklin Caddesi'nden sola döndü ve karanlık senfoni salonunu geçerek güneye yöneldi. Zihninde, Allie'nin ona hayatta neyin yanlış olduğuna değil, neyin doğru olduğuna odaklanmasını söylediğini duydu.

Bu, yargıcın tüm konsantrasyonunu aldı. Issız kaldırımda aralarındaki mesafeyi kısaltan, ayak sesleri yağmurun şemsiyesine çarpmasıyla boğuklaşan hippie kızın farkında değildi.

Ceketinin cebinden dokuz inçlik çift ağızlı bir savaş bıçağı çıkardı. Son birkaç metreye yaklaştı ve ona kim olduğunu ve oyununun neden bittiğini anlatmaya başladı.

Yargıç onu görmek için dönmeye çalıştı. Ama artık çok geçti.

Hippi kız, cerrahi bir hassasiyet ve ham bir güçle, jilet gibi keskin bıçağı Pak'ın yağmurluğundan, takım elbiseli ceketinden, gömleğinden ve atletinden geçirerek derisine ve sağ böbreğinin derinliklerine sapladı. Bıçağı döndürdü.

Yargıç bir domuz gibi ciyakladı ve kadın bıçağı çıkardıktan sonra titremeye devam etti. Ama sonra sol böbreğine sapladı ve tekrar büktü.

Pak kilitlendi, felç oldu, nefes almıyor, ses çıkarmıyordu, bıçağı saplanmıştı, sinir sistemi tamamen şoktaydı. Kadın silahını çekip çıkardı ve yargıcı kaldırırma yığılmış, ölümden saniyelerce uzakta bırakarak uzaklaştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

NED MAHONEY, Doğu Yakası saatiyle gece yarısından kısa bir süre sonra cinayetten edildi. Beni aradı. Profesör Whelan'ın merhum Yargıç Franklin'e olan takıntısını şimdilik geride bırakarak, saat altıda bir FBI jetindeydik.

ABD Temyiz Mahkemesi sistemindeki iki yargıç birbirlerinden birkaç gün sonra soğukkanlılıkla öldürüldüğünde olan buydu. Mahoney'e göre, davamız Büro'nun en önemli önceliğinden bir kurşunla bir numaraya düşmüştü.

Mahoney, Müdür Hamilton ve yardımcılarından gelen telefonlarla ülke çapındaki yolculuğumuz boyunca harareti hissediyordu. Kahve içtim ve merhum yargıç hakkında bulabildiğim her şeyi okudum.

Ned sonunda telefonu kapattığında alnını ovuşturdu ve "Franklin davasıyla bir paralellik var mı?" diye sordu.

"Oldukça az aslında," dedim. "O Justice Rolling'in, Pak da Justice Mayweather'ın katipliğini yaparken birbirlerini tanıyorlardı."

"Huh," dedi Mahoney. "Mayweather'ın kanserinin geri geldiğini duydum."

Bunu not ettim, sonra da ölen iki yargıcın geçmişlerindeki diğer benzerlikleri anlattım. Her ikisi de etnik azınlıktandı: Pak, Güney Koreli göçmenlerin oğluydu ve Franklin de Georgia'daki ortakçılar.

İkisi de eşlerini kaybetmişti. Pak'ın eşi Leigh, üç yıl önce uzun bir göğüs kanseri mücadelesinin ardından vefat etmişti. Franklin'in kocası ise bir önceki bahar bir uçak kazasında ölmüştü.

"Ayrıca her ikisinin de erken dönemde etkileyici kariyerleri oldu," diye devam ettim. "Pak, Boalt Hall'da *Hukuk Dergisi*'nin editörüydü. Franklin de Harvard'da yönetiyordu."

Mahoney çenesini ovuşturarak, "Ve her ikisi de aynı zamanda Yüksek Mahkeme yargıçlarının katipliğini yaptı," dedi.

"Yıllar önce."

"Hala."

"Pak'ın üzerinde çalıştığı tartışmalı bir dava var mıydı?"

"Geçtiğimiz yıl Dokuzuncu Daire'nin önüne gelen bir düzine büyük dava vardı, ancak hangilerine bakmamız gerektiğini bilecek kadar hukuk bilgisine sahip değilim."

Yerel saatle sabah sekiz civarında indik ve USC'de voleybol oynamış uzun boylu kızıl saçlı San Francisco FBI denetleme özel ajanı Claudia Hinkley tarafından karşılandık. Olay yerine giderken bizi bilgilendirdi.

"Bir yemek dağıtım şoförü dün gece saat ona on kala Pak'ın cesedini senfoni salonunun önündeki kaldırımında görmüş. "San Francisco cinayet masasının olaya müdahale etmesi ve Pak'ın kimliğini tespit etmesi bir saat sürdü."

"Şaka yapıyorsun," dedim.

Hinkley, "Oraya varana kadar kim olduğunu bilmiyorlardı," dedi. "Ama SF cinayet masası? Pek parlak bir grup sayılmazlar."

Mahoney başıyla onayladı. "Cinayet çözme oranı yüzde elliden az."

"Biraz utanç verici," diye kabul etti Hinkley. "Ama en azından iki dedektif

Olay yerine çağrılanlar Pak olduğunu anladıklarında bizimle irtibata kadar anlayışlıydılar."

"Neden? Ölüm zamanı?" Ben sordum.

"Adli tabip her iki böbreğinde de 9:40 civarında bıçak yarası olduğunu söylüyor." "Ve kimse onun bıçaklandığını görmedi mi?

Sokaklar kalabalık."

"Konser salonu kapalıydı. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Soğuktu. Şansı yaver gitmedi." "Neden yağmurda yürüdüğünü biliyor muyuz?"

"Bir çağırmak yerine mi? Bilmiyorum. Hayes Valley'de yaşıyordu, buradan dört ya da beş blok ötede."

"CCTV MI?"

"Neyse ki evet. Yerel cinayet masası ekibi Bell ve Ponce, Pak'ın adliye ile burası arasındaki izini bulmaya çalışıyor."

Olay yerine sabah dokuzu biraz geçe vardık. Okyanustan gelen sert bir rüzgâr vardı. Kimliklerimizi gösterip polis hatlarından geçerken gökyüzü griydi ve soğuk bir yağmur püskürüyordu.

Yargıç Pak'ın cesedi çoktan kaldırılmıştı, yazık oldu çünkü kurbanı yerinde görmenin faydalı düşünmüştüm. Ama Hinkley'in gece çekilen olay yeri fotoğraflarına erişimi vardı. Bize kopyalarını gönderdi.

Onları telefonumdan inceledim. Yargıç San Francisco 49ers şemsiyesinin üzerine düşmüştü. Sağ tarafındaydı, başı güneye bakıyordu, sağ kolu

Sanki onu öldüren bıçağı yakalamaya çalışıyormuş gibi sırtını uzattı ve parmaklarını kesti.

"Bıçaklayan geldi," dedim biraz geri çekilerek. "Muhtemelen tam buradan?"

Hinkley senfoni salonunun uzak köşesine monte edilmiş bir güvenlik kamerasını işaret etti. "Bu bize bir şeyler verecektir."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

Güvenlik kayıtları konusunda bize yardımcı olabilecek kimseyi hemen bulamadık, bu yüzden Mahoney ve ben iPad'indeki bir haritayı inceleyerek Yargıç Pak'ın federal adliyeden muhtemel rotası.

Yağmur nedeniyle Pak'ın muhtemelen en kestirme yolu seçtiğine karar verdik; bu da Market Caddesi'nden Grove'a doğru yürümek anlamına geliyordu. Hinkley olay yerine yeni gelen FBI ajanlarından bir ekibi yönetirken biz de opera binasının karşısındaki Grove'un güney tarafı boyunca geri yürüdük.

Washington DC bölgesindeki evsiz sorunu büyürken, San Francisco'daki durum bu sorunu gölgede bırakıyordu. Van Ness'e yaklaşırken insan dışkılarından, çadırlardan ve atılmış hipodermik iğnelerden kaçtık.

Mahoney'nin muhafazakâr takım elbisesi ve tavırları kolluk kuvveti olduğunu haykırıyordu ve evsizlerin çoğu bizi görmezden geldi. Ama sonra omuzlarında battaniyeler olan genç ve pis bir çift yolumuza çıktı.

"Paraya ihtiyacımız var, dostum," dedi adam. "Bize beşlik ver."

"On," dedi kız burnunu çekerek. "Sende para var. Bunu söyleyebiliriz. Bu adaletsizlik, dostum."

Ned FBI rozetini onlara doğru çevirdi. "Haksızlık için özür dilerim." Adam küfretti ve geri çekildi.

"Ama belki sen bize yardım edebilirsin." dedim. Kıza döndüm. "Adın ne senin?"

"Alice, ama biz burada ispiyonculuk yapmayız," dedi. "Özellikle de federallerle." "Ne ?" Dedim. Mahoney'nin iPad'ini uzattım. "Biz sadece dün gece bu adamı gördün."

"Hayır," dedi, bakma zahmetine girmeden. Battaniyesini omuzlarına daha sıkı doladı. "Dün gece çok yağmur yağıyordu. Çadırımızdaydım."

"Yine de bak."

Alice gözlerini devirdi, bir adım öne çıktı ve Bitgaram Pak'ın cüppeli fotoğrafına baktı. Başını iki yana eğdi ve birkaç saniye boyunca onu düşünceli bir şekilde inceledi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Biri sırtına bıçak saplamış."

"Clark?" Alice ortağına seslendi. "Şuna bir . Sanırım bu ramen adam."

Clark, "Ramen adam, evet," dedi ama kıpırdamadı. "Ne

demek istiyorsun, ramen adam?" Mahoney sordu.

Alice, "Franklin'deki senfoni salonunun güneyindeki ramen lokantasında sürekli yemek yiyor. Orada hava soğuduğunda üzerinde uyuduğumuz bir ızgara . Oradan ayrılırken bize bir şeyler verirdi, para ya da yemek artıkları. İyi adamdır."

"Ama dün gece onu görmedin?" dedim.

"Dediğim gibi, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu."

Clark birkaç metre ötede durmuş, yere bakıyordu.

Şansımı denedim, "Ama onu gördün, değil mi Clark?" dedim.

"Ne dedin? Hayır."

"Çadırdan hiç ayrılmadın mı?" Başını hafifçe salladı.

Alice Clark'a baktı. "İşemek için iki kez yaptın."

Battaniyesine sıkı sıkı sarıldı. "Tanrım, Alice. Bu işe bulaşmak istemiyorum."

"Demek onu gördün," dedi Mahoney. "Nerede ve ne zaman?"

Clark bir şeyi yumruklamaya ya da kaçmaya hazır gibiydi ama sonra .

"Sokağın diğer tarafından yürüdü, opera binasının oradaki çadırların yanından geçti."

"O olduğunu nereden anladın?"

"Forty-Niners şemsiyesi taşıyor. Büyük bir hayran."

Alice başını salladı. "Clark da öyle. Arada bir futbol konuşurlardı."

"Onda tuhaf bir şey fark ettin mi?"

"Hayır," dedi. "Ama locslu beyaz bir piliç oradaki çadırlardan çıktı ve onu takip etti."

"Onu takip mi etti?"

"Bana öyle göründü. Muson yağmurunda yürüyen başka kimse yoktu. Onları gözden kaybedene kadar yaklaşık otuz metre onun arkasında kaldı."

"Onu tarif et."

Omuz silkti. "Dediğim gibi, beyaz. Köylü eteği ve Ugg botları vardı. Koyu renk kapüşonlu bir yağmurluk da vardı ama bacakları görünüyordu."

Mahoney, Hinkley'i aradı. "Beyaz tenli, kumral saçlı, köylü etekli, Ugg çizmeli ve koyu renk kapüşonlu yağmurluklu bir kadın arıyoruz."

"Hemen geri gel," dedi. "Senfoni salonunun güvenlik şefi on beş dakika içinde burada olacak ve yerel cinayet masası dedektifleri başka kayıtlar da almışlar."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Washington, DC

NANA MAMA kendini yorgun hissediyordu ve kahvaltıdan sonra uzanmak için üst kata çıktı. Sampson, Willow'u okula bıraktıktan sonra uğradığında Bree mutfakta dizüstü bilgisayarında çalışıyordu.

"Daha kaç gün iznin var?" diye sordu.

"Yılbaşına kadar," dedi Sampson. "Geçen yıl bir sürü izin kullandım. Bana bir kısmını yakmamı ya da kaybetmemi söylediler."

"Bana konuda yardım eder misin?"

"Ryan Malcomb?"

"Başka kim var?" dedi. Ona Malcomb'un Paladin'i kurmadan önceki hayatı hakkında kamuoyunda ne kadar az şey bilindiğini gösterdi. "Ohio, Hunting Valley'deki Üniversite Okulu'na katıldı, yüksek onur derecesiyle mezun oldu ve

Matematik ödülü. Sonra MIT. Yine yüksek dereceyle mezun olduktan kısa bir süre sonra özel bir şirket olan Algo Corporation'ı kurdu."

"Bu aynı zamanda bir veri madenciliği olayı mıydı?" Sampson sordu.

"Evet. Alex'le Massachusetts'te tanıştığınız CEO'yu Malcomb getirdi."

"Steven Vance."

"Beş yıl sonra, Vance'in yönetiminde, Algo'yu Paladin olarak yeniden markalaştırdılar ve çok az tantana yaptılar. Ama Malcomb'un çalışma tarzı hep böyleydi - reklamdan son derece çekinirdi ama yine de şirketi patlama yaptı, altı yıl içinde en büyük devlet ihalelerinden bazılarını aldı. Satın almak isteyen insanlardan her türlü teklif geldi, ama o şirketi sıkı tuttu."

John bunu . "İlk şirketi teyze finanse etmemiş miydi?"

"Theresa May Alcott ve merhum kocası yaptı," dedi. "Onlar milyarderlerdi ve onun vasileriydiler."

"Alcott sabun serveti." "Bu doğru."

"Malcomb'un gerçek ailesi neredeydi?"

"Öldü," dedi. "Ayrıntıları bilmesem de öldürüldüğüne inanıyorum."

"İnanmak mı?"

Bree oturduğu yerde kıpırdandı. "New York'ta o moda tasarımcısı öldürüldükten sonra Ohio'da Theresa May Alcott'u görmeye gittiğimi hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz."

Bree, "Kız kardeşi ve kocasının batıda bir yerde haneye tecavüz sırasında öldürüldüğünden bahsetti," dedi. "Kız kardeşinin ikizleri Ryan ve Sean'ı evlat edinmiş. Ama daha sonra Alex'in Paladin'i ilk ziyaret ettiğinizde size annesinin Palo Alto'daki evinde düştüğünü söylediğini hatırladım."

"Belki de Alcott'tan bahsediyordu," dedi Sampson. "Bir arama yapın ve haneye tecavüzle ilgili bir şey bulabilecek misiniz bir bakın."

Malcomb soyadını kullandı ve Ryan'ın Nevada'daki son ölümüyle ilgili hikâyeler buldu.

"Bunlardan bazıları Theresa May Alcott'a atıfta bulunuyor, ancak otuz ya da kırk yıl önceki bir cinayetle ilgili hiçbir şey yok" dedi ve sonuçları taradı.

"Annesi Alcott'un kız kardeşiydi, değil mi? Kızlık soyadlarını biliyor muyuz?"

"May," dedi Bree ve *öldürülen çift May'i* yazdı.

Sampson, "Bu size sadece Mayıs ayında cinayet getirecektir," dedi. "Bunu sınırlamak için bir batı eyaletinin adını ekleyin."

Bree *Nevada'yı* ekledi ve Mayıs ayında Las Vegas ve Reno'da yıllar boyunca işlenen çeşitli çift cinayetleriyle ilgili uzun bir hikaye listesi elde etti. *Utah, Colorado, Wyoming* ve *Montana'yı* da denedi ve benzer sonuçlar elde etti.

"Idaho mu?" Sampson söyledi.

"Neden olmasın?" Bree, "Neden olmasın?" dedi ve bir arama daha yaptı.

İlk haber üç yıl önce Boise *Idaho Statesman*'da yayınlanmıştı. Başlıkta "Wheeler Cinayetleri 35 Yıl Sonra Hala Çözülemedi" yazıyordu.

Bree tıkladı, ilk birkaç paragrafı taradı ve "Bu o " dedi.

Sampson dedi ki, "Bu o. Patricia May Wheeler."

BÖLÜM 22

Vaka hakkında on beşten fazla makale buldular, ancak Boise gazetesindeki geçmişe dönük yazı en uzun ve en kapsamlı olanıydı.

Olayın özü, kimliği belirsiz bıçaklı bir saldırının Patricia ve Norman Wheeler, 14 Temmuz sabahı erken saatlerde Sun Valley, Idaho yakınlarındaki Alice Gölü'ndeki yazlık kulübelerinde. Wheeler'lar bitişik yatak odalarında bulundu.

"Otuz altı yaşındaki Patricia ve otuz dokuz yaşındaki Norman bitişik odalarda uyurken kalplerinden bıçaklandılar,' diye okudu Bree. "Dokuz yaşındaki oğulları Ryan ve Sean en sevdikleri yerde, göl kenarındaki kayıkhanede bir yatak odasında uyuyorlardı. Anne babaları bir Wheeler geleneği olan iskelede yenecek kahvaltıyı getirmeyince çocuklar eve geri dönmüş, cesetleri bulmuş ve çılgınca 911'i aramışlar."

Sampson, "Bu bir çocuğu mahveder." dedi.

Hikayenin geri kalanının büyük bir kısmı eski Blaine County şerif departmanından ve Idaho eyalet polisinden dedektifler. Silah asla bulunamadı, ancak adli tıp Wheeler'larda kullanılan bıçak, çiftin sahip olmadığı 10 inçlik bir fileto bıçağıydı.

Kulübede ya da kayıkhanede dahil olmak üzere arazinin herhangi bir yerinde açıklanamayan bir DNA yoktu. Kimsenin bildiği bir düşmanları yoktu. Ve görünürde bir sebep de yoktu.

Norman Wheeler San Francisco'da başarılı bir tahvil tüccarıydı. Norman'ın hesapları üzerinde yapılan incelemede hiçbir suistimal izine rastlanmadı. Patricia gönüllü çalışmalarıyla tanınıyordu. Karı koca Kaliforniya'da ve tanıdıkları ve sevdikleri küçük göl topluluğunda çok saygı görüyorlardı. Patricia, kaçamak olarak satın aldıkları kulübeyi onarmış ve kendilerine ait hale getirmişti.

Ellerinde nakit bulundurmuyorlardı. Patricia'nın mücevherlerine dokunulmamıştı.

İkisinin de evlilik dışı bir ilişki yaşadığına dair hiçbir belirti yoktu.

Haberde ayrıca, çocuklar da dahil olmak üzere, davada aklanan çeşitli ilk şüpheliler de ayrıntılı olarak anlatılıyordu.

"Şerifin dedektifleri Ryan ve Sean'ı hemen listelerinden çıkardılar.

Çocuklar kayıp karşısında yıkılmıştı ve kayıkhane de onları bütün gece içeride gösteren bir alarm sistemi vardı." "Tüm hesaplara göre

Wheelerler, daha sonra doğudaki bir akrabaları tarafından evlat edinilen oğullarına büyük ilgi gösteren sevgi dolu bir çiftti. Şerif dedektifleri otuz buçuk yıldır bu dava üzerinde aralıklarla çalışıyorlar. Hâlâ ellerinde somut bir şüpheli ya da cinayet sebebi yok."

Bree başını kaldırıp Sampson'a baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bazı nedenlerden dolayı çocukların soyadı Wheeler'dan Malcomb," dedi John. "Eğer Alcottlar tarafından evlat edinildilerse, neden soyadlarını Alcott ya da May olarak değiştirmediler?"

"İyi bir noktaya değindin," dedi Bree ve not defterine not aldı.

John, "Idaho polisinin baş dedektifiyle konuşalım," dedi. "Finley Oakes."

Sampson Büroyu aradı ve Oakes'in uzun zaman önce emekli olduğu ve şimdi kuzey Idaho'daki Bonners Ferry'de yaşadığı söylendi. Onu bir Google aramasında bulmuşlar ve aramışlar.

"Finn Oakes," dedi. "Bu kim?"

John telefonu hoparlöre verdi ve önce kendini sonra da Bree'yi tanıttı. Ona eski Wheeler davasıyla ilgilenmelerine neden olan bazı yarım kalmış işlerin peşinde olduklarını söylediklerinde, eski dedektif her şeyi dün gibi hatırladığını söyledi.

Oakes, "Idaho kırsalında böyle bir şey göremezsiniz," dedi. "Böyle çifte cinayet. DNA yok. Silah yok. Sebep yok. Muhtemel şüpheli yok."

Bree, "Oğullarının histerik olduğunu anlıyoruz," dedi.

"Acınacak bir durum," dedi Oakes. "Bu çocuklar anne babalarına tapıyorlardı. Ryan günlerce ağladı. Sean katatonik hale geldi ama kardeşinin yanından ayrılmayı reddetti. İki kez evlat edinildiklerine dair söylentiler doğru olsaydı belki ben de aynı şeyi yapardım."

"Ne?" Sampson ve Bree öyle dedi.

"Evet, Patricia çocuk sahibi olamadı. Wheeler'lar Ryan ve Sean'ı bebekken evlat edindiler. Özel, karaborsa türünden bir şey. Bunu yıllar sonrasına kadar öğrenemedik."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

San Francisco, Kaliforniya

GROVE CADDESİ'ni geçtik ve opera binasının köşesindeki küçük çadır kentte yaşayan insanlarla konuştuk. Hepsi dün gece çok şiddetli yağmur yağdığını, barınaklarına sığındıklarını ve tarife uyan kimseyi söyledi, ancak bir kadın köylü eteği ve Uggs görünümünün yerel olarak yaygın olduğunu öne sürdü.

San Francisco Polisi'nin iki genç dedektifi Audrey Bell ve Jorge Ponce, Van Ness ve Grove'daki bir güvenlik kamerasının görüntülerine bakarken daha şanslıydılar; görüntüler Clark'ın bir gece önceki olaylarla ilgili anlattıklarını destekliyordu.

Bizimle senfoni salonunun lobisinde buluştular ve Ned'in iPad'indeki görüntüleri izledik.

Düşük ışık ve sağanak yağış nedeniyle görüntü bulanıktı, ancak Yargıç Pak'ın 49'luk şemsiyesiyle çadır kampının önünden geçtiğini ve uzun saçları olan beyaz bir kadın tarafından caddede takip edildiğini net bir şekilde görebiliyorduk. Başını eğerek hareket ediyordu, sanki Kameraların farkındaydı ve insanların yüzüne iyice bakmasını istemiyordu.

Senfoni salonunun güvenlik şefi Leo Carson nihayet saat on birde geldi, bir aydır ilk izin gününde çağrıldığı için sinirliydi.

"Bir zaman diliminiz var mı?" diye sordu test edercesine.

Hinkley, "Tavrınızı bir kenara bırakın ve bizi dün gece dokuz otuz beşe geri sarın" dedi.

Carson yaptı ve biz de yağmurun sıçrattığı boş bir kaldırımı izledik. Yargıç Pak Franklin Caddesi'nde yürürken görüldü, en sevdiği ramen dükkanına doğru ilerlerken sırtı ve şemsiyesinin üstü kameraya dönüktü. Kadın birkaç saniye sonra ortaya çıktı. Kameraya arkası dönüktü.

Kapüşonunu üzerine çekti, kolundan bir şey çıkardı ve Pak'ın arkasından hızla içeri girdi.

Saldırı acımasız, kesin ve hızlıydı. Denizcilerin kullandığı türden bir KA-BAR kamasına benzeyen bıçağın ilk darbesi adamın yağmurluğunu ve takım elbisesini delip geçerek sağ böbreğinin derinliklerine saplandı ve yıkıcı bir yara açtı. Bıçağı çıkardı, diğer böbreğine sapladı ve bıçağı döndürdü.

Pak kesildi, ayak parmaklarının ucuna kalktı; kadın bıçağı çekip çıkardı ve Pak'ın havası hayatı söndü. Kadın uzaklaştı, bıçağı tekrar koluna soktu ve sonra boynunun sol tarafına bastırdı.

Mahoney, "O bir profesyonel," dedi.

Başımı salladım. "Böbreğe zarar vermenin ani sistemik şoka neden olduğunu biliyor."

Hinkley başını salladı. "Ayrıca Pak'tan ne kadar küçük olduğunu görüyor musun? Onu orada hedef alması ya da savaşıma riskini göze alması gerekiyordu."

Mahoney cinayet masası dedektiflerine baktı. "Onu takip edebilir misiniz? CCTV MI? Nereye gittiğini öğrenip onu daha iyi görebilecek miyiz?" Ponce başını salladı.

Bell, "Yapabilirsek hepsini alacağız," dedi.

Dedektifler gittikten sonra Hinkley saatini kontrol etti. "Burada birkaç saatliğine ortadan kaybolmam gerekiyor. Zorluklar yaşayan oğlum için veli toplantısı var."

"Git," dedi Mahoney. "Pak için bir ev adresiniz var mı?"

"Sana doğru geliyorum," dedi telefonuna bir mesaj yazarken. "Bell ve Ponce'a bu sabah erkenden mekânı mühürlettim. İlk siz bakacaksınız." Bize Pak'ın cesedinden alındığını söylediği bir dizi anahtar uzattı.

Yargıcın evinin, Alamo Meydanı'nda, senfoni salonuna kısa bir yürüyüş mesafesindeki ünlü Painted Ladies Viktorya dönemi evlerinden biri olduğu ortaya çıktı.

Söz verildiği gibi, polis bandı ön kapıyı kapattı.

Ned ve ben patikleri, eldivenleri ve saç filelerini giydik, mühürleri kırdık ve içeri girmek için Pak'ın anahtarlarını kullandık. Evin dekorasyonu modern ve özenle düzenlenmişti.

Duvarlarda neredeyse hiç resim yoktu ama kancaların ya da çivilerin asılı olduğu pek çok yer vardı. Daha sonra bodrumda Pak'ın rahmetli eşi Leigh ile çekilmiş çerçeveli fotoğraflarıyla dolu bir sandık bulduk.

Mutfak ve banyo çamaşır suyu kokuyordu. Halıların hepsi yeni süpürülmüştü. Birisi mühür takılmadan önce evi temizlemişti.

yer.

Pak'ın ev ofisi ön holün solunda, oturma odasının karşısındaydı. Evin geri kalanı gibi ofisin de bakımı titizlikle yapılmıştı. Parke bir zemine ve oyma ahşap çerçeveli ve Güney Kore'nin dağlık manzaralarıyla boyanmış gerilmiş kumaşa sahip güzel bir perdeye sahipti.

Dolabın kapısı kilitliydi. Masanın çekmeceleri ve çeşitli dolaplar da öyle.

Mahoney, Pak'ın yüzüğünde dolabın anahtarını buldu. Kapıyı açtı, içinden malzemeler ve dijital tuş takımı olan bir duvar kasası çıktı. Başka bir anahtar da

dolaplar ve çekmeceler, yüzlerce yasal davanın dosyalarıyla doluydu.

Mahoney, "yapacak çok işimiz var," dedi.

"Üst kata bir göz atalım, her şeyi en iyi nasıl halledeceğimize karar verelim," dedim.

"Daha fazla ajan."

"O da var."

Mahoney halı kaplı ön salona adım attı. Ben de hemen arkasındaydım.

Birisi bizden on beş adım kadar uzakta olan ön kapıyı salladı. Ned elini uzattı ve ben durdum, kapının kolunda küçük tıkırtılar ve tıkırtılar duydum.

Mahoney mırıldandı, *Birisi topluyor!*

Bana ofise dönmemi işaret etti, tabancasını çekti ve bir aralık açık bırakarak dolaba girdi. Büyük ekranın arkasına kaydım ve kendi silahımı çektim.

Çok beklememiz gerekmedi.

BÖLÜM 24

ÖN KAPI AÇILDI ve yumuşak bir tıkırtıyla kapandı. Neredeyse bir dakika boyunca, başka hiçbir ses yoktu, sanki davetsiz misafir de bizim kadar dikkatle dinliyordu.

Sonunda koridordaki halının üzerinde birkaç dikkatli ayak sesi duydum. Bir uzun duraklama daha, sonra sinsi daha emin adımlarla ilerledi.

Üç uzun bölüm halinde inşa edilmiş, arkasına saklandığım paravanın dıştaki iki paneli ortadakiyle birleştiren hassas menteşeleri vardı. Menteşelerin arasında, içinden baktığım ince boşluklar vardı.

Beklediğim hırsız görmedim. Yargıç Pak'ın ofisinin kapısında beliren adam otuzlu yaşlarının sonlarında, ufak tefek, kaslı bir Latin'di. Beş bin dolarlık soluk gri bir İtalyan takım elbise giymiş ve verniklenmiş gibi kabarık, ağartılmış sarı bir fötr şapka takmıştı. Elleri lateks eldivenlerle kaplıydı ve Orangetheory Fitness adında bir şeyin logosuyla süslenmiş bir spor çantası taşıyordu.

Dolaptaki duvar kasasına yöneleceğini düşündüm, bu durumda büyük bir sürprizle . Ama başka bir hedefi vardı.

Karartma perdelerinin önünde, kanlı deri bir sandalyenin yanındaki küçük yuvarlak masaya doğru yürüdü. Telefonunu çıkarıp masanın ayaklarının yakın plan bir fotoğrafını çekti, sonra masayı kaldırıp dikkatlice bir kenara koydu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve süpürgeliği itti; parke zeminden bir parça duyulabilir bir tıkırtıyla yukarı kalktı. Masadan aldığı bir mektup açacağıyla kareyi kaldırdı ve masanın üzerine koydu.

Etrafa bir göz sonra telefonunun el feneri uygulamasını açtı, deliğe tuttu ve sağ kolunu dirseğine kadar aşağıya uzattı. Beş bip sesi ve ardından bir gümbürtü duydum.

Elini daha da içeri soktu ve altı inçlik bir Benjamin destesiyle çıktı, hala banka ambalajlarında duran yüz dolarlık banknotlar. Onları spor çantasına koydu ve daha fazlasını çıkarmaya başladı.

Mahoney'nin canına etmişti. Dolabın kapısını iterek açtı, silahını kaldırdı ve adamın kafasının arkasına nişan aldı. "Kıpırdama!" diye gürledi. "FBI!"

Adam irkildi ve öne doğru sarsıldı, kolunu deliğin daha derinlerine itti ve kafasını perdelerin arkasındaki lambri kaplamaya çarptı. İnleyerek yere yığıldı.

Mahoney cebinden bir fermuar çıkararak, "Kılını bile kıpırdatma," dedi. Adamın üzerine çıktı, sol bileğini tuttu, fermuarı etrafına doladı ve sağ bileğine yöneldi.

Adam bağırdı, "Hayır, hayır! Lanet omzum! Çıktı!"

"değil," dedi Mahoney, işi bitirirken. Adamı ayağa kaldırdı ve deri koltuğa oturttu.

"Ah, dostum, başım ve boynum beni öldürüyor," dedi, başını nazikçe döndürerek, pompadour'u ezildi. "Sanırım bir diski sıkıştırdım. Ve beyin sarsıntısı geçirdim. Bunu mahkemede duyacaksın, FBI her kimsen."

Ned kimliğini göstererek, "Özel ajan Edward Mahoney'i denetliyorum," dedi. Ben paravanın arkasından çıkarken, "Bu Dr. Cross. Suç davranışları konusunda danışman olarak bizim için çalışıyor. Ya siz?"

"Sheldon Alvarez, avukat," dedi, bana hafifçe şaşı bakarak ve yavaşça başını sallayarak. "Şaşı. Seni daha önce görmüştüm."

"Ah, evet, neredeydi o?" Pompadour'u hatırlayacağımı düşünerek sordum.

Gözleri biraz açıldı. "Quantic'da. Ülkenin dört bir yanındaki çeşitli ABD savcılarını için çalışan insanlara altı haftalık bir kurs verdiğimde sizi ders verirken dinledim."

Mahoney, "San Francisco'daki ABD savcısından mısın Sheldon?" diye sordu.

"Oh, hayır," dedi. "Onu beş yıl önce bıraktım. Burada o tür bir ekmekle yaşayamazsınız. Ben haksız ölüm davası avukatıyım."

Haksız ölüm davası avukatı Sheldon Alvarez'i kontrol etmek için telefonumu çıkardım, Mahoney, "Neden federal suç mahalli mühürünü kırıp buraya gizlice girdiğini ve yargıcın zulasını yağmalamaya başladığını açıklamak ister misin?" dedi.

Kaşlarını çattı, yüzünü buruşturdu ve şöyle dedi: "Ne yağması? Mühür kırılmıştı. Bitty'nin başka bir kaçamağı olduğunu düşündüm ve içeri girdim."

"Ön kilidi açmışsın."

Alvarez gözlerini devirdi, tekrar yüzünü buruşturdu ve "Bitty bu konuyu zorladı" dedi. Telefonumdan başımı kaldırdım. "Bitty mi?"

"Bitgaram Pak."

"Peki hangi konuda nasıl zorladı?"

"Üzerimdeki kilitleri değiştirdi. Düz yolda yürüdüğünü söyledi. dar." O anda içinde bir şeyler sarkmış gibiydi. "Başım gerçekten ağrıyor."

"Sorularıma cevap verdikten sonra baktırırız," dedi Mahoney.

Alvarez bir an için gözlerini kapadı ve başı hafifçe döndü. Bu bana gerçekten de hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğini düşündürdü.

"Bekle bir saniye," dedi uykulu gözlerini açarak. "Bütün bunlar da ne demek oluyor? Bitty nerede?"

"Gazeteleri okumuyor musunuz, Avukat Bey?" diye sordum.

"Bir arkadaşımın kulübesindeydim, yaralarımı sarıyor ve kapıları kilitli bulduktan sonra intikamımı planlıyordum. Nedir bu o zaman? Kumar mı? Sonunda mı?"

Mahoney, "Yargıç Pak öldü, Bay Alvarez. Dün gece senfoni salonunun önünde bıçaklanarak öldürüldü."

Anlamış gibi görünmüyordu, çünkü başını sallamadan önce birkaç dakika Ned'le benim aramda gidip geldi. "O olamaz. öldü."

"Öyle ama üzgünüm," dedi Mahoney. "Cesedi morgda, otopsi yapılmayı bekliyor."

Bu sisi yarıp geçti ve Alvarez hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

BÖLÜM 25

BREE, emekli Idaho polis dedektifinin Wheeler ikizlerinin en az bir kez karaborsada olmak üzere iki kez evlat edinilmesiyle ilgili söylediklerini SİNDİRMEYE ÇALIŞTI.

Sampson dedi ki, "Bay Oakes? Bunu nasıl ? Bir karaborsa anlaşması olduğunu mu?"

"Bahşiş olarak geldi, bilmiyorum, on beş, yirmi yıl sonra mı?" dedi. "İşteki günlerimin sonuna yaklaştım. Ayrıntılarla ilgili pek bir şey yok. Patricia hamile kalamıyordu, Kaliforniya'da evlat edinme konusunda sorun yaşıyorlardı ve Idaho'da ikamet etmeye ve denemeye karar verdi. Ancak tüm bu karmaşaya başladığı sırada ikiz erkek çocuklarının doğacağı haberini almış. Bunu Idaho'daki bir avukat aracılığıyla duymuş."

Bree, "Ne yani, onları satın mı aldı?" diye sordu.

"İhbarcının göre, yıllarca süren bürokrasiyi bir çeki hızlıca imzalayarak aşmış. İpucunu biraz takip ettim ama asla kanıtlayamadım. Ve bunun davayla ne ilgisi olduğunu gerçekten anlayamadım, bu yüzden peşini bıraktım."

"Çocuklar evlat edinildiklerini biliyorlar mıydı?"

"Yüzde yüz hayır. Alice Gölü'ndeki kulübede doğdukları söylendi. Doğum kayıtları da bunu gösteriyor."

Oakes'e teşekkür ettikten sonra Bree ve Sampson, Ryan Malcomb'un kökenleri hakkındaki kanıtlanmamış ipucu hakkında ne düşüneceklerini bilmeden telefonu kapattılar.

Sampson, "Bunu şimdilik bir kenara bırakalım," dedi. "Ryan ve Sean Wheeler'ın annelerinin daha zengin kız kardeşi tarafından evlat edinilmesiyle ilgili zaman çizelgesine devam edelim."

Bree masanın üzerindeki kaleme vurdu. "Sanırım onları o büyüttü. Sean hakkında pek konuşmazdı. Hep Ryan'dan bahsederdi."

"Sean'a ne oldu?"

Kaşları kalktı. "Biliyor musun, gerçekten hiçbir fikrim yok. Ryan hakkında konuştuk."

Google'da *Sean Wheeler, Idaho* diye arattı ve Boise'de ailesinin öldürülmesiyle ilgili makalede adı geçmesinden başka bir şey bulamadı. İsmi Cleveland'da ve sonra Jackson Hole'da denedi. Sonuç aynı.

Bree bu bölgelerde *Sean Malcomb*'u denedi ama pek başarılı olamadı, ardından *Sean Wheeler* ve *Sean Malcomb Theresa May Alcott*'la birlikte çalıştı. Yine bir şey çıkmadı.

"Bu çok tuhaf," dedi Bree. "Onun ya da bir bağıkasının -belki de avukatının- iki oğlunu da Cleveland'a kendisiyle birlikte yaşımaları için getirdiğini söylediğini biliyorum. Ama bir düşündüm de, ofisinde bulunduğum sırada Ryan'dan başka kimsenin fotoğrafını gördüğümü hatırlamıyorum. Ya da en azından ben hepsinin Ryan olduğunu düşünüyorum."

Sampson, "Tabii, tek yumurta ikizi olsalardı nereden bilecektiniz? Sanırım bu sorulara cevap verebilecek tek kişi Mrs.

Alcott." Ayağa kalktı ve kendine biraz daha kahve doldurdu.

Bree, "Ryan Malcomb hakkında pek çok soruya cevap vermekten hoşlanmayacak biri gibi geldi bana ama sanırım denemek zorundayım," dedi. "Sorun şu ki, kaybının yasını nerede tutuyor? Cleveland'ın dışındaki Milyonerler Sırası'nda mı? Yoksa Jackson Hole'daki çiftlikte mi?"

Sampson omuz silkti. "Beni yakaladın. Cenaze töreni nerede ?"

"Henüz böyle bir şeyden bahsedildiğini görmedim."

Sampson, "Her şeyi gizli tutuyor olabilirler," dedi.

"Sanırım onun ve teyzesinin her ikisinin de ..." "Ne?"

Bree dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken, "Belki de buna doğru şekilde bakmamışımdır," dedi.

Ryan Malcomb'un cenazesini aramak yerine Jackson Hole ve Cleveland bölgesindeki tüm cenaze evlerinin bir listesini çıkardı.

Noel'e bu kadar yakın bir zamanda Theresa May Alcott'un karlı Wyoming'de olabileceğini düşünen Bree, Jackson Hole bölgesindeki tüm cenaze evlerinin internet sitelerine girdi; ölüm ilanlarına ve Driggs, Idaho'ya kadar uzanan ölüm ve hizmet ilanlarına baktı.

Listede Malcomb'a yaş ya da cinsiyet olarak yakın birini göremedi. Hunting Valley'e en yakın iki cenaze evinden başlayarak Cleveland'ın çevresini araştırmaya başladı.

İlki yine oldu. Carruthers Brothers Cenaze Evi'nin web sitesini açtı ve zekice fikrinin fiyasko olabileceğini düşündü. Ama sonra ölüm ve hizmet ilanlarını açtı, listeyi taradı ve gülümsedi.

"Yakaladım onu."

"Gerçekten mi?" Sampson söyledi.

"Ryan Wheeler, kırk sekiz, özel servis, yirmi üç Aralık, saat bir."

"Yarın öğleden sonra. Wheeler ismini kullanması ilginç." "Uh-huh,"

dedi Bree dizini sallayarak. "Gitmemiz gerek."

"Özel hizmetler."

Bree omuz silkti. "Bu dışarıda durup teyzesinin çıkmasını bekleyemeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

Sampson kaşlarını çatı. "Şefin kısa bir süre içinde Cleveland'a uçmam için bana nasıl ödeme yapacağını anlayamıyorum ve Disney World'den sonra eski Crock-Pot'ta çok fazla lahana yok."

Bree güldü. "Hiç bu şekilde söylendiğini duymamıştım." John sırtarak, "Demek istediğini anladım," dedi.

Durakladı, sonra başını salladı. "Son ikramiyemden kalan eski güveçte hâlâ biraz lahana var. Ben gidiyorum."

BÖLÜM 26

SAMPSON bir dişçi randevusu için ayrılmak zorunda . Bree ertesi sabah sekiz kırk beşte Reagan National'dan kalkacak bir uçağa yer ayırttı.

Uçaktan saat on on beşte inecekti, Ryan Malcomb'un cenaze töreni başlamadan önce Hunting Valley'e ve Carruthers Kardeşler Cenaze Evi'ne gitmek için bolca vakti olacaktı.

Ve Noel arifesinin tamamında evde olacaktı.

Nana Mama daha sonra soğuk algınlığı şikayetiyle aşağı indi. Bree, Nana'nın tavuk çorbasının buzunu çözdü ve kucığında bir battaniye ile Madea filmlerinden birini izlerken bir tepside ona servis etti.

Nana güldü ve burnunu sümkürdü. "Bunları o kadar izledim ki, replikleri neredeyse ezbere biliyorum ve beni hala güldürüyorlar."

"Ben de," dedi Bree. "İyi misin?"

"İyiyim, teşekkür ederim."

Bree, Anne Nine'ye bir öpücük kondurdu ve mutfak masasına dönerek Ryan Malcomb'u şimdilik bir kenara bırakıp birkaç şey yazdı iş için raporlar. Saat dört civarında nemli soğuğa rağmen koşuya çıktı. O bitirirken Ali eve geldi, hemen ardından Jannie ve Damon da geldi. Hepsi de acıkmıştı.

Bree, "Anneannem hasta," dedi. "Dawson'dan kaburga ."

Bu, en sevdiği baharatlı pirzola, büyük bir patates kızartması ve vişneli kola isteyen Nana da dahil olmak üzere herkesi .

"Bu senin için çok fazla nine," dedi Jannie.

Alex'in büyükannesi "Soğuk algınlığını beslemek," diye cevap verdi.

Bree siparişi verdi ve cep telefonu çaldığında yukarıda Ryan Malcomb'un cenazesinde giymek bir kıyafet seçiyordu. Arayan Alex'ti.

"Hey, sen," dedi.

"Hey, dönmüşsün," dedi Bree, oturup ayakkabılarını tekmeleyerek.

"Bir süredir senden haber almayı beklemiyordum."

"Otelimize giriş yaptım. Bir duş alacağım ve sonra tekrar yola çıkacağız."

"Sabah Cleveland'a gidiyorum," dedi ve açıkladı.

Alex duraksadıktan sonra, "Geçen sefer sadece gelerek onu görmeye gittiğini biliyorum. Ama cenazeye gitmek?"

"Onu benimle konuşturmanın başka bir yolunu bilmiyorum."

"Size yapmayın demiyorum. Sadece bastığın yere dikkat et. Son seferinde içeri dalmanı anlayışla karşılamış olabilir. Ama evlatlık oğlu o zaman ölmemişti. Ve senin gidip sopayla dürteceğin kadın çok zengin bir kadın."

"Seni duyuyorum. Anlıyorum. Bana San Francisco'dan bahset."

Alex ona savaşı bıçağı olan hippy piliçten ve Sheldon Alvarez kilidi açıp Pak'ın kasasına baskın yaptığında hâkimin evinin içindeydi.

"Peki kimdi bu adam?"

"Eğer ona inanılacaksa, Pak'ın reddedilmiş eski sevgilisiymiş." "Bekle, Pak'ın bir kadınla evli olduğunu sanıyordum."

"Alvarez karısının bu konuda iyi olduğunu iddia ediyor. Belli ki Pak tanıştıklarında ona biseksüel olduğunu söylemiş. İlişkiyi öğrendiğinde, Alvarez'i yanına taşınması için davet etmiş."

"Bu oldukça Batı Yakası."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Alvarez'in, Leigh'e meme kanseri teşhisi konulana kadar Paks'ın ilişkisini açık ve işleyen bir ilişki olarak tanımladığını söyledi. Yargıç, Alvarez ile olan ilişkisinden çekilmiş ve sadece karısına odaklanmıştı.

"Bir de kumar oynaması var," dedi Alex. "Belli ki Pak'ın gizli kötü alışkanlığı spor bahisleriymiş ve Alvarez de bunu finanse ediyormuş."

Bree, "Yargıç boyundan büyük işlere mi kalkıştı?" dedi.

"Alvarez'e göre birçok kez. Ve Leigh'in hastalığı sırasında daha da kötüleşti. Ölümünden sonra Pak'ın kendisine yüz bin dolara yakın borcu olduğunu ve Alvarez yargıcın Super Bowl'da büyük bir vurgun yaptığını bildiği halde ödemeyi ertelemeye devam söyledi."

"Kasadaki nakit para," dedi Bree.

"Doğru. Alvarez, Pak'ın öldüğünden haberi olmadığını ve onu kimin öldürmek isteyeceği hakkında hiçbir olmadığını söyledi."

"Katili o tutmuş olabilir."

"Belki de. Ama Pak'ı hayatından çıkarmak ve yeni, daha genç bir kadınla birlikte olmak da dahil olmak üzere yargıcın yaptığı her şeyden sonra bile onu sevdiğini iddia etti."

"Yeni, genç kadınla konuştun mu?" Alex, "O güvertede," dedi ve esnedi. "Alvarez'in hikâyesine inanıyor musun?"

"Gerisini kontrol etmek için yeterli. Kendisinin ve Paks'ın sosyalleştiği başka çokeşli arkadaşları olduğunu ve hikayesini destekleyeceklerini söylüyor."

"San Francisco farklı bir yer. Temyiz mahkemesi yargıçları için bile."

"Belli ki," dedi Alex ve kıkırdadı. "Her neyse, duş almam gerekiyor."

"Git," dedi Bree. "Cleveland'dan ayrılırken seni ararım."

"Noel arifesinde eve dönerken kendi uçağımda olmayı umuyorum."

"Öyle olsan iyi edersin yoksa Büyükanne Anne ve çocuklardan bunun sonunu asla duyamazsın."

BÖLÜM 27

Hunting Valley, Ohio

Ertesi gün BREE Stone havaalanından kiraladığı küçük SUV'un içinde cenaze evinin önünde oturuyordu. Motoru çalıştırmış, buz çözücüyü çalıştırmış ve silecekleri karla karışık yağmura karşı tokatlıyordu. Erie Gölü, 23 Aralık günü kuşluk Cleveland bölgesinde gerçekten çekilmez hale getirmiştir.

Ryan Malcomb'un özel anma töreni için ilk arabalar gelmeye başlamıştı. Siyah bir Mercedes şehir arabası cenaze evinin arkasından dolaştı.

Koyu renk takım elbiseli iri yarı Polinezyalı bir adam şoför mahallinden çıktı ve bagajdan bir şemsiye aldı. Bree onu daha önce Av Vadisi'ne yaptığı ziyaretten tanıdı. Adı Arthur'du ve görünüşe göre Theresa May Alcott'un şoförü, bahçıvanı ve korumasıydı. Arthur şemsiyeyi açtı ve sağ arka kapıdan girdi ve bir sabun servetinin varisine yardım etti. Uzun boylu, ince yapılı, siyah bir pantolon, yüksek topuklu ayakkabılar ve koyu renk dantel tüllü bir şapka giymiş olan Bayan Alcott, Arthur'a bir şeyler söyledi ve hızla içeri girdiler.

Bree on beş araba daha gelene kadar bekledi ve hemen tanıdığı biri de dahil olmak üzere pek çok varlıklı yas tutucunun içeride kayboluşunu izledi: Steven Vance, Paladin'in CEO'su.

Bree paltosunun düğmelerini ilikledi ve şemsiyesini aldı, bu sırada telefonu çaldı ve yeni bir e-posta aldığını haber verdi. Bunu görmezden geldi ve telefon Rahatsız Etmeyin'de. Dışarı çıktı, şemsiyesini açtı ve oluşan çamur birikintilerinden kaçınmaya çalışarak cenaze evine doğru aceleyle ilerlerken nemli soğuktan titredi. Şemsiyesini verandaya bıraktı ve içeri girdi.

Soru işareti gibi yapılı yaşlı bir adam lobide duruyordu. İyi prova edilmiş bir endişeyle ona "Aile mi?"

"Arkadaşım," dedi.

Kenara çekildi ve bir çift kapıya doğru işaret etti. Bree içeri girdi ve kendini yaklaşık kırk kişinin bulunduğu bir şapelin arka tarafında bulduğuna sevindi.

Yas tutanlar oturuyordu. Ön taraftaki masanın üzerinde, Ryan Malcomb'un büyük ve yakından çekilmiş bir fotoğrafının yanında yeşil mermerden bir vazı vardı.

Diğer katılımcılardan gelen birkaç bakışı görmezden gelerek arkadaki boş sıralardan birine ve sonra da uzak tarafa kayd.

tek siyah kadın benim. Bunu nasıl başaracağımı sanıyordum?

Endişelenecek zamanı yoktu. Beyaz yakalı, gümüş saçlı bir papaz kürsüye çıktı. Kısa bir konuşma yaptı, Ryan'ın "bir ilham kaynağı" olduğunu söyledi ve ardından Steve Vance'i çağırdı. Malcomb'un zekâsından, hastalığına rağmen mizah anlayışından ve kurumsal vizyonunu kaybetmesinin Paladin için ne anlama geldiğinden bahsetti. Ayrıca Malcomb'un hayatının sonuna yaklaşırkenki bakış açısı hakkında da konuştu.

Vance, Ryan'ın bir çiftlik aramak için batıya gittiğinde "bir sonraki macerasını" düşündüğünü söyledi. "Oraya hiç gitmedim ama vefat ettiğinde ziyaret ettiği çiftlik tam da aradığı şeye benziyordu. Umarım o dağ yolundan son kez aşağı inerken çiftliğe sahip olma ihtimali onu çok mutlu etmiştir."

Theresa May Alcott, Vance onu takdim etmeden önce ayağa kalktı. birkaç kâğıt parçasıyla kürsüye doğru ilerlerken milyarderin siyah eldivenli elleri titriyordu.

Bayan Alcott konuşmaya çalıştı ama daha fazla titredi. Yumruğunu dudaklarına götürdü. "Üzgünüm," dedi sonunda. "Bu biraz zor olacak."

Derin bir nefes aldıktan sonra milyarder, Ryan'ın kendisiyle yaşamasına neden olan trajediden üstü kapalı bir şekilde bahsetti. Anne ve babasının kaybından duyduğu üzüntüden ve hayatı boyunca gösterdiği dirençten bahsetti. Onun huzursuz zihninden ve teknolojinin yaşamları iyileştirebileceğine olan inancından bahsetti. İkiz kardeşi Sean'dan bir kez bile bahsetmedi.

"En büyük acının bir çocuğun kaybı olduğunu söylerler," dedi Bayan Alcott, boğazı düğümlenerek ve sonra yas tutanlara bakarak. "Size doğru olduğunu söyleyebilirim."

Metanetle koltuğuna geri döndü.

Bree sıranın içinde kıpırdandı, buraya gelmekle hata yapıp yapmadığını, Malcomb'un Maestro adlı kanunsuz grubun arkasındaki beyin olan M olduğunu düşünmekle büyük bir gaf yapıp yapmadığını merak ediyordu. Dışarı sığıması gerektiğine karar verdi.

Papaz tekrar ayağa kalktı ve yerel bir golf kulübünde öğle yemeği verileceğini söyledi ve ardından toplananlardan Malcomb'un anısına ayağa kalkıp Rab'bin Duası'nı okumalarını istedi. Bree sırasının diğer ucuna doğru kaymaya başladı.

Yas tutanlar "Amin" dediğinde yolu yarılamıştı. Malcomb'un teyzesi ayağa kalkıp Arthur'un iri kolunda koridorda yürüdüğünde o da sıranın .

Milyarderin peçeli yüzü çeşitli yas tutanlara başıyla selam verirken dönüyor, birkaçının koluna dokunuyordu. Bir an duraklayıp şaşkınlıkla Bree'ye baktı, sonra başıyla onu selamladı ve oradan ayrıldı Şapel.

Bree çıkmadan önce son yas tutanın da gitmesini bekledi. Alcott'un şehir kulübüne gitmiş olmasını umuyordu ama öyle olmadı.

Arthur lobide onu bekliyordu. "Bayan Alcott konuşmak istiyor, lütfen."

Bree zihninde Alex'in onu cenazeye davetsiz gelmemesi konusunda uyardığını duydu. Bir an gözlerini kapadı ve iri Polinezyalı'yı takip ederek Alcott sabunlarının varisinin tek başına oturduğu, peçesi kapalı, buyurgan bakışlı küçük odaya girdi.

"Neden buradasınız Şef Stone?" diye sordu.

"Saygılarımı sunuyorum."

"Ryan'ı tanıdığını bilmiyordum."

"Hiç tanışmadık ama eşim onu tanıyordu, Paladin'in hizmetlerini kullanıyordu. Algoritmalarının son birkaç yılda yardım ettiği tüm kolluk kuvvetlerini temsil etmek için burada olmam gerektiğini düşündü."

Alcott buna inanmıyordu. "Peki bu törenin yeğenim için olduğunu nereden biliyordunuz?"

"*Idaho Statesman*'da ailesinin cinayetleriyle ilgili bir makale okudum," dedi Bree. "Kız kardeşinin kızlık soyadı May'mış. soyadı Wheeler'dı. Bunu çözdüm."

"Hmm," dedi Bayan Alcott. "Ve siz de buraya kadar geldiniz."

"Aslında iş için Cleveland'daydım."

"Ne ile?"

"Özel bir müşteri," dedi Bree. "Bunu söylemeye yetkim yok."

Bayan Alcott uzun Bree'ye baktı, yüzü okunmuyordu. "Size inanmıyorum. Yeğenim hakkında ne bilmek istiyorsunuz?"

Bree boğazını temizledi. "Neden Wheeler soyadını kullanmadı? Neden Alcott değil de Malcomb olarak değiştirdiniz?"

Milyarder omuz silkti. "Ergenlik çağının sonlarında ona kız kardeşimin biyolojik oğlu olmadığı, Malcomb adında birinden evlat edinildiği söylenmiş. Her ne sebeple olursa olsun, Ryan son soyadı olarak Malcomb'u kullanmaya karar verdi.

MIT'ye gitmeden önceki adı. Böylece kimsenin zengin bir aileden geldiğini bilmeyeceği yepyeni bir başlangıç yapacaktı."

"Hiç doğru olup olmadığını anlamaya çalıştı mı? Gerçek ailesini bulmaya çalıştı mı?" "Gerçekten hiçbir fikrim yok," dedi kızgın bir ifadeyle. "O yetişkin biriydi

Adamım. Bana her şeyi anlatmadı. Başka bir şey var mı, Şef Stone?"

Bree kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünerek Alcott'a hararetli bir yanıt alacağını bildiği bir soru yöneltti. "Elko'da konuştuğum bazı insanlar minibüstekinin yeğeniniz olduğundan emin değiller. Tüm o yanan şeylerden sonra."

Milyarderin burun delikleri alevlendi. "Elko'daki bazı insanlar mı?"

Bree hiçbir şey söylemedi. Bayan Alcott biraz iğrenmiş görünüyordu. Eliyle telefonunu işaret etti. "Arthur, Ryan'ın davasıyla ilgili bir şey yayınlandığında ya da duyurulduğunda bana haber veren bir Google Alert kurdu."

Bree tepki vermemeye çalıştı, çünkü o da aynı şeyi yapmıştı. "Tamam mı?"

"Törenin başlamasını beklerken bir uyarı aldım," dedi. "Elko İlçesi adli tabibi, yaptıkları DNA testlerinin sonuçlarını açıkladı ve minibüstekinin gerçekten de yeğenimin cesedi olduğunu doğruladı."

Cenaze evine girmeden önce görmezden geldiği uyarıyı hatırlayan Bree, bir yerlere kaçıp saklanmak istedi.

"Lütfen gidin Bayan Stone," dedi Alcott. "Burada daha fazla işiniz yok."

"Sadece bir soru daha. Sean'a ne oldu? Ryan'ın ikiz kardeşi."

Bunun üzerine milyarderin soğukkanlılığı kırıldı ve Bree derin ve gerçek bir acı sel gibi akıyor. "Sean'ın uzun bir akıl hastalığı geçmişi vardı. Bunun için beni, kocamı ve kardeşini suçladı. Sean on sekiz yaşındayken mirasını aldı, bizi bir daha görmek istemediğini söyledi ve gitti."

"O zamandan beri temas yok mu?"

"İlk yıl birkaç kez denedik, ancak ondan sonra, bizim açımızdan rüzgâra kapılmıştı."

"Yani gerçekten iki çocuğunuzu kaybettiniz."

Bayan Alcott'un gözlerinde yaşlar oluştu ve başını sallarken yanaklarından aşağı süzöldü.

Bree ayağı kalkarken, "Üzgünüm," dedi. "Kayıplarınız için gerçekten çok üzgünüm."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

Nihayet uyandığımda, ilk başta nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Sonra yatak odamın dışındaki merdivenlerde bir gıcırta duydum, evde olduğumu fark ettim ve saate baktım.

İnledim. Sabah dokuz.

Bree yatağımızda değildi ve benim uyumam karartma perdeleri çekilmişti.

Tam ona geri dönecektim ki alt katta müzik çalmaya başladı - Mariah Carey Noel hakkında ağlıyordu.

Uyandım. Noel arifesi sabahıydı. Cross ailesinde bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve kaçırmayı reddediyordum.

Mahoney ve ben gece ikide inmiş olmamıza rağmen, kendimi zorla kaldırıp duşa girdim ve sıcak suyun boynuma vurmasına izin verdim. önceki gün kafamda oynadı.

Yargıç Pak'ın kız arkadaşı Allie Winters, ölüm yıkılmıştı. Başarılı bir sanatçı olan Winters, yargıcın kendisine evlenme teklif etmeyi planladığına inanıyordu. Yargıcın eşiyle çok eşli bir hayat sürdüğünü doğruladı. rahmetli eşi ama o işi bitirdiğini söyledi.

"Çok fazla drama," demişti. "Geleneksel bir varoluşa hazırды."

Pak'ın kız arkadaşı da Pak'ın kumar problemleri hakkında şüpheleri olduğunu, ancak somut bir şey bilmediğini söyledi.

Ardından, bir gün önce küçümsenen San Francisco cinayet masası büyük bir başarıya imza attı. Dedektif Bell ve Ponce ile Sally Gable adlı mükemmel bir bilgi işlem memuru, hippie suikastçının izini on beş blok boyunca sürmeyi başardılar; onu sıra evlerin arasındaki bir sokağa girerken gördüler ve

Bu yüzden binalardan birinde saklanmış olabileceğini düşündüler. Mahoney, dedektifler ve ben ara sokakta yürüdük ve çöp kutularına baktık. Bir tanesinde sıırıslıklam olmuş bir peruk çöplerin altına gömülmüştü. Bu köylü eteği ve kapüşonlu yağmurluğu bir diğerindeydi.

"Bu sokağın diğer ucunda bir kamera var mı?" DNA analizi için kanıtları poşetlerken Mahoney sordu.

Bell, "Ben ," dedi ve bilgi işlem sihirbazını aradı. Bir dakika sonra başını salladı. "Var. Sally görüntüleri gönderiyor."

Mahoney iPad'inden aradı. Kamera ara sokaktan çıkan kadını yakaladı; kadın siyah bir şemsiye açarken arkasını döndü ve aceleyle uzaklaştı. Görüntüyü yedekledik ve onu en iyi gördüğümüz yerde dondurduk, bu da bize yüzünün yaklaşık sekizde birini verdi. Doc giyiyordu Martens botlar, siyah tayt, siyah ceket. Saçları kısa, dikenli ve sarıydı.

"Yargıç Franklin'in katilinin de saçları böyleydi," dedim.

Mahoney başını salladı. "Bence bu o. Aynı atletik yapı. Ama tanıma yazılımını kullanmak için yüzünün yeterince elimizde olduğundan emin değilim."

"Bu kıyafetlerde onun DNA'sı var."

"Gerçekten de var."

Katilin DNA'sına olmamız eve dönüş uçuşunda moralimizi yükseltti. Ama şimdi, tıraş olup duşumu bitirirken, tek istediğim tüm işleri bir kenara bırakıp ailemle birlikte olmaktı.

Kot pantolon, Howard Üniversitesi koşu takımının kapüşonlu tişörtü ve spor ayakkabılarımı giyip merdivenlerden aşağı indim. Balsam köknarı ön odadaki standında çoktan dikilmişti ve herkes süsve ışık kutularını taşıyordu. Willow onları takip ediyor, Sampson da arkalarından geliyordu.

Willow beni görünce gözleri büyüdü ve heyecanlandı. "Alex Amca! Şimdi ağacı süsleyeceğiz!"

"Biliyorum! Kaçırmadığıma sevindim!" Ön odaya girerken söyledim.

Bree bana onaylamayan bir bakış attı. "Senin uyumaya ihtiyacın var."

Nana Mama, "Şu çocuğun gözlerinin altındaki torbalara bak"

dedi. "Öğleden sonra biraz kestireceğim," dedim.

"İş yok mu?" Bree söyledi. "Söz mü?"

"En az kırk sekiz saat boyunca iş diye bir şey yok."

"Güzel," dedi büyükannem. "Yumurta ister misin?"

"Ben kendim alırım nine. Sadece bir fincan kahve içmek ve günün tadını çıkarmak istiyorum."

Ve yaptım.

Ve yaptık.

En sevdiğimiz Noel müziğini çalmak, ışıkları dizmek ve tanıdık süsleri asmak gibi basit eylemler beni ölü federalden uzaklaştırdı.

yargıçlar ve sarışın suikastçılar. Ağacı budamak, çocuklarımın gevezeliklerini ve şakalaşmalarını dinlemek, Willow'un heyecanını izlemek - hepsi beni sanırım ihtiyacım olan bir şekilde sabitledi çünkü işimiz bittiğinde kendimi son derece memnun ve rahat hissettim.

Sözümü tuttum ve çok ihtiyacım olan uzun bir uykuya daldım. , Bree ve ben Damon ve Jannie ile koşuya çıktık; Ali dağ bisikletiyle önden gitti.

Beyaz Saray'ın önünden geçtik, Ulusal Noel Ağacı'nı hayranlıkla seyrettik. Karşılaştığımız herkes sert rüzgara rağmen gülümsüyor ve mutluydu.

Akşam önce, Luka Kitabı'nda anlatılan Doğuş hikayesini okurken başka bir gelenek için Nana Mama'nın etrafında toplandık.

""Ve yakınlardaki tarlalarda yaşayan çobanlar vardı,' diye okudu, ""geceleri sürülerinin başında nöbet tutuyorlardı. Rab'bir meleği onlara göründü ve Rab'bin görkemi etraflarında parladı ve dehşete kapıldılar. Ama melek onlara şöyle dedi: "Korkmayın. Size bütün halkı büyük sevince boğacak bir müjde getirdim. Bugün Davut'un kentinde size bir Kurtarıcı doğdu; O Mesih'tir, Rab'dir. Bu sizin için bir işaret olacak: Bezlere sarılmış ve yemlikte yatan bir bebek bulacaksınız.""

Willow şöminenin yanındaki küçük üzerinde duran oyma Doğuş sahnesine gitti. "Bu bebeği beğendin mi?" dedi.

Anneanne gülümsedi. "Aynen öyle bebeğim," dedi. "Noel'de asıl kutladığımız şey bu, Willow. İsa'nın mucizevi doğumunu."

Noel arifesi akşam yemeğinde, büyükanneme en sevdiği yemekler olan buharda pişmiş isticidye ve kral yengeç bacağı ile sürpriz yaptık. Daha sonra Willow babasının kollarında uyuyakalana kadar şarkılar söyledik.

Ertesi gün Bree ve ben Nana Mama ile erkenden kiliseye gittik ve Doğuş hikayesini dinledik. Eve döndüğümüzde çocuklarla birlikte hediyeleri açtık. Willow aldığı tüm oyuncaklar ve özellikle Kuzey Virginia'nın ABD avukatı ve Sampson'ın yeni kız arkadaşı Rebecca Cantrell'in ona gösterdiği ilgi karşısında aklını kaçırmıştı.

Rebecca bütün gün bizimle kaldı, o akşam bizimle hindi kızartması yedi ve Sampson ve Willow'u öpüp saat dokuz civarında ayrılmadan önce bunun yıllardır geçirdiği en iyi Noel olduğunu ilan etti. Çocukların izlemek istediği bir filmi izlemek için uyanık kalmaya çalıştım, ancak açılış jeneriği sırasında uyuyakaldım ve kısa süre sonra yatağa gittim.

Lezzetli ve uzun bir uykudan sonra uyandığımda Bree'yi giyinmiş, köşedeki sandalyede oturmuş ve yüzünde endişeli bir ifadeyle bana bakarken buldum.

"Sanırım bu o," dedi hayal kırıklığına uğramış bir sesle. Gözlerimi kırıştıtarak . "Sanırım bu konuşmanın sonuna geliyorum." "İki harika gün boyunca iş konuşmayacağımıza söz vermiştik ama şimdi için."

"Tamam," dedim. "Kahve alabilir miyim?"

"Hemen şurada, komodinin üzerinde."

Baktım ve içinden ince bir buhar izi yükselen yalıtımlı bir go-cup gördüm. "Konuşmaya ihtiyacın var."

Bree başını salladı ve Av Vadisi'ne yaptığı gezinin ve Theresa May Alcott ile yaptığı görüşmenin ayrıntılarını anlattı.

Bree, "DNA raporunu duyduktan sonra orada için hiçbir gerekçem yokmuş gibi hissettim," dedi. "Birini en kötü gününde sopayla dürtmüşüm gibi hissettim ve böyle bir insan olmadığım için kendimle gurur duyuyorum, anlıyor musunuz?"

"Biliyorum," dedim. "Ve ne kadar üzgün olduğunuzu duyuyor ve görüyorum, ama biz dedektifiz. Zor zamanlarda sorular sorarız. Gittiğinizde, onunla yüzleşerek doğru şeyi yaptığınızı düşündünüz."

"DNA sonuçlarıyla onun aldığı bildirimin aynısını ben de aldım ama içeri girmeden önce Google Alert'e ."

"Yapmış farklı şeyler yapar mıydınız?"

"İçeri gireceğimi hiç sanmıyorum. Yani, ne anlamı var ki?"

M olsa bile öldü ve bunu ondan sakladı. Sorularıyla yardımcı olmaya çalıştığım tek kişi bendim, böylece haklı olduğumu kanıtlayabilecektim."

"Peşlerinde olduğumuz yıllar boyunca Maestro kaç kişiyi öldürdü?"

Omuz silkti. "Yüzden fazla."

"Düşüncelerinde yüzden fazla ölü insanın rol oynadığını düşünmüyorsun değil mi? Çünkü M.'yi düşündüğümde aklımda her zaman bir rol oynadıklarını biliyorum."

"Benim için de öyle," diye itiraf etti.

"İşte böyle," dedim. "Cleveland'a daha asil bir amaçla gittin, bu amaca hizmet etmek için istemeden de olsa küçük bir çalkantıya neden oldun ve şimdi yoluna devam ediyorsun."

Sandalyesinde kıpırdandı, kaşları çatıldı. "Ve M'yi tanımlamaktan vaz mı geçeyim?"

"Belki biraz dinlenmelisin. Biraz perspektif kazanmana yardımcı olabilir."

Bunu düşündü, başını salladı ve gülümseyerek yatağın yanına geldi.

"Teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Bree beni öpmek için eğildi ama dudaklarımız buluşmadan cep telefonum Ned Mahoney'nin şarkısını çalmaya başladı. "Buna cevap vermeliyim."

"Biliyorum," dedi, geri çekilerek. "Yağmur kontrolü?"

"Kesinlikle," dedim ve cevap verdim. "Ned?"

Mahoney, "Siyasi sonuçları ne olursa olsun üzerine gitmemiz gereken rahatsız edici bir ihbar aldık" dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

26 ARALIK İLE 2 OCAK ARASINDA ülkenin başkenti genellikle ölüdür. Kongre tatile girer, federal kurumlar iskelet ekiplerle çalışır ve başkan kayak yapmaya ya da ailesiyle bir yerlerde golf oynamaya gider.

Ancak bugün, FBI'ın ihbar hattına isimsiz bir ihbar gelmesinden üç gün sonra, Mahoney ile birlikte Capitol Hill'de girdiğimiz ofisler son sürat çalışan genç insanlarla doluydu. Cep telefonları sürekli çalışıyor ve herkes birbirinin üzerine bağıırıyordu.

Asansörde bizi karşılayan kıvrıkcık kızıl saçlı, telaşlı kadın, "Seçilmiş Başkan Sue Winter'ın ofisine hoş geldiniz," dedi. "Peki siz kimdiniz?"

"FBI, hanımefendi," dedi Mahoney.

"Oh," dedi, açıkça şaşırmişti. "Kimse bana FBI'ın geleceğini söylemedi."

"Ve sen?"

"Hester Little," dedi elini uzatarak. "Geçiş ekibi için çalışıyorum."

"Hangi sıfatla?" dedi, elini sallayarak.

"Geçiş personeli müdür yardımcısının asistanı," dedi gözlerini kısarak.

"Özür dilerim, danışmadaki kişi iş söyledi."

"Şu anda olmaz Bayan Little," dedi Mahoney ona gülümseyerek ve geri çekilerek. "Geçiş personeli müdürüyle görüşmek istiyoruz."

Müdür yardımcısının yüzü düştü. "Korkarım bu imkânsız. Şu anda açılış ekibiyle görüşüyor."

"Nerede?"

"Al."

"O zaman gidip onu o toplantıdan çıkarmalısın," dedi Mahoney, gülümsemesi solmuştu. "Bu bir çifte cinayet soruşturması ve FBI'ın en yüksek önceliği."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Aceleyle uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra Bayan Little geri döndü, özür diledi ve bizi masalardan oluşan bir labirentten geçirerek bir konferans odasına götürdü.

Kırpılmış siyah saçlı, son derece sinirli görünümlü bir kadın başka bir kapıdan odaya girdi. "Bu iyi olsa iyi olur," dedi. "Her geçen dakika zemin kaybediyorum."

"Edward Mahoney, FBI. Bu da meslektaşım Dr. Alex Cross. Federal temyiz mahkemesi yargıçları Franklin ve Pak cinayetleri üzerinde çalışıyoruz."

Bu kadını ayılttı. "Affedersiniz, ben Allegra Dennison, geçiş personeli . Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İsmi vermek istemeyen bir kişi, yeni yönetimin Yargıç Franklin'i ABD Yüksek Mahkemesi'ne aday göstermeyi düşündüğünü söyledi" dedim.

Dennison kaşlarını çattı. "kadarıyla bir açılış yok."

Mahoney, "Ama tuttuğunuz listeler, olası adayların dosyaları olmalı" dedi.

"Eminim," dedi. "Ancak bunları kamuoyuyla tartışma alışkanlığımız yok."

"Biz halk değiliz Bayan Dennison," dedi Ned, sesine yine o sert tonunu katarak. "Biz kanunuz."

"Evet," dedi avuçlarını havaya kaldırarak. "Ve buraya sizi herhangi bir şekilde engellemek için gelmedim, Bay Mahoney. Bildiğim kadarıyla Yargıç Franklin'in Yüksek Mahkeme'ye atanması muhtemel kişiler listesinde yer almadığını söyleyebilirim."

"Tamam," dedim. "Peki ya Yargıç Pak?"

"Pak mı? Hayır. Seçilmiş Başkan Sue Winter'ın uzun süredir destekçisiydi ama hayır."

"Destekçi mi?"

"Seçilmiş başkan Bayan Pak'ı üniversiteden tanıyordu ve 'ların düğününe katılmıştı. Hem Yargıç hem de Bayan Pak düzenli olarak bağışta bulunmuşlardır. kampanyaları."

"Huh," dedi Mahoney. "Ve bu Pak'ı listeye almadı mı?"

"Öyle bir şey varsa bile henüz masama gelmedi," dedi kesin bir ifadeyle. "Bu söylentiye son vermek istiyorum. Geçiş ekibinin ofisi ve çalışmalarının, Yargıç Pak ve Yargıcın trajik ölümleriyle hiçbir şekilde, hiçbir biçimde bağlantısı yoktur. Franklin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

ARALIK KAYIP GİTTİ VE OCAK AYI ÜLKENİN BAŞKENTİ İÇİN ACI SOĞUK BAŞLADI.

Cross ailesinin Noel ağacı yılbaşı günü devrildi. Damon 2 Ocak'ta Davidson'a dönmeden önce Nashville'deki yeni kız arkadaşını görmek için ayrıldı. Birkaç gün sonra Jannie Howard'daki yurtlarına döndü. Ve çok geçmeden Ali'nin Noel tatili sona erdi.

Ali'yi okula bıraktıktan sonra kahvaltıda Bree, "Sadece biz varken buranın ne kadar boş hissettirdiğine inanamıyorum," dedi.

Alex başını salladı. "Bir kasırga vardı ve şimdi de sonrası sakın." "Bir sonraki Noel'e kadar özleyeceğim," dedi Nana Mama.

Alex giderken, "İçeri girerken bana şans dile," dedi.

"Nereye girerken?" Anneanne Bree'ye sordu.

"Seçilmiş Başkan Sue Winter'ın ofisi," dedi Bree. "O ve Ned onun geçiş ekibiyle bir şey hakkında konuştular ve hiçbir yere varamadılar ama Gelen yönetimin, açılış ekibi ve sonunda Beyaz Saray'da başkanı çevreleyecek daimi ekip gibi daha fazla parçası olduğunu fark ettiler. İşte bu kişilerle konuşmaya çalışıyorlar."

"Kulağa karmaşık geliyor," dedi Nana Mama.

"Benim de pek tarzım değil."

"Bugün Bluestone'da mı çalışacaksın?"

"Alex çatı katındaki ofisini kullanabileceğimi söyledi, ben de burada kalıp dikkatim dağılmadan birkaç işimi halledeceğim."

Alex'in büyükannesi için mutfakı temizledikten sonra Bree dizüstü bilgisayarını aldı ve Alex'in saklandığı yere giden merdivenleri tırmandı. Bodrum katında zaman zaman hastalarını kabul ettiği daha güzel bir ofisi vardı ama Bree çatı katındaki ofisi daha çok seviyordu. Ahşap iç mekan. Eğimli çatısı eğilmenize neden oluyordu. Düzgün dosya yığınları olan sağlam, ahşap bir masa. İlk araştırmalarının kalıntılarıyla dolu düzinelerce karton kutu. Ve Alex gibi kokuyordu.

Bu Bree'yi gülümsetti. Işığı açtı, kapıyı kapattı, bilgisayarının başına oturdu ve gelen e-postaları yanıtlayarak verimli bir zaman geçirdi.

Müşteriler ve en son görevi olan ve ne yazık ki bir uçak kazası kurbanı olduğu tespit edilen kayıp bir kişi hakkındaki raporu bitirmek.

Patronunun kendisinden incelemesini istediği olası bir şirket dolandırıcılığı vakası hakkında bir şeyler okuması gerektiğini biliyordu ama bunun yerine oturdu

orada düşüncelerini istila eden bir solucanı bastırmaya çalışıyordu.

Tamam, o öldü. Ama bu M. olmadığı anlamına gelmez.

Kendi kendine M ve Maestro'yu kafasına takalı bir haftadan fazla olduğunu söyleyerek, kendine otuz dakika, en fazla bir saat ayırmaya karar verdi. davayı gözden geçiriyor, ona farklı bir bakış açısı verebilecek gevşek ipuçlarını arıyor.

Dosyalarını karıştırdı ve Ryan Wheeler'ın neden Ryan Alcott yerine Ryan Malcomb olduğunu için kendisine bıraktığı notu gördü. Teyzesi açıklamaya çalışmıştı ama yeğeninin biyolojik ailesini bulmaya çalışıp çalışmadığı sorulduğunda milyarderin cahil olduğunu iddia etmesi ve küçümseyici bir tepki vermesi Bree'ye hâlâ biraz tuhaf geliyordu.

Ama küçümsüyor muydu? Yoksa ilgimi kaybettirmeye mi çalışıyordu?

Peki ya Sean Wheeler? Ona ne olmuştu?

Bree, Idaho'nun çevrimiçi mahkeme sistemini araştırmaya başladı. Ryan ve Sean Wheeler'ın evde doğduklarını ve Wheeler'ların ebeveyn olarak listelendiğini gösteren -muhtemelen tahrif edilmiş- kayıtlar buldu. Çok geçmeden, Boise'de on sekiz yaşındaki Ryan Wheeler'ın doğum adı olan Ryan Felix Malcomb'un geri verilmesi için dilekçe verdiği bir dosya buldu. Bree kendi kendine mırıldandı, "Bu yardımcı olur. Ama bunu neden Idaho'da yapsın ki? Tabii gerçekten Idaho'da doğmadıysa?"

Ancestry.com'u araştırmaya başladı, sonra durdu. Idaho mahkeme kayıtlarına geri döndü ve Ryan Felix Malcomb'u aradı.

Hemen ardından, Latah County, Idaho'daki bir mahkemede, Ryan Felix Malcomb'un evlat edinme kayıtlarının açılması için hâkime dilekçe veren bir dosyaya atıfta bulunuldu. Dilekçe Malcomb yirmi bir yaşındayken onaylanmış.

Bree dosyayı açmaya çalıştı ama kısa bir süre sonra Ryan Felix Malcomb tarafından talep edilen dijital bir mühür tarafından durduruldu. Kendini engellenmiş hissetti.

Neden mührü açıp hemen ardından yeniden mühürlüyorsunuz?

Bulduğu şeyi beğenmediği için mi?

Bree bunun adil bir bahis olduğunu düşünüyordu ama dosyaya erişim olmadan ne işe ki? Tam yoluna devam etmek üzereydi ki, mühür bozma dilekçesi ile yeniden mühürleme dilekçesinin iki farklı avukat tarafından verildiğini fark etti.

Mühür açma dilekçesi Moskova, Idaho'dan bir avukat tarafından verilmişti. Mühür bozma dilekçesi Salmon, Idaho'dan bir danışman tarafından yazılmış ve dosyalanmıştır.

Salmon'un avukatını araştırdı ve yaklaşık on yıl öncesine ait bir ölüm ilanı buldu. Neden Salmon?

Bree Ancestry.com doğum kayıtlarına girdi ve *Ryan Felix Malcomb Idaho* yazdı.

Çeşitli Felix'ler ve Malcomb'larla ilgili bir yığın referans aldı ama aramaya *Somon*'u ekleyene kadar aradığı kişiyi bulamadı.

Kısa süre sonra ekranda bir doğum belgesi belirdi ve Bree gülümsedi. "İşte buradasın. Doğum tarihin de doğru görünüyor. Baban William Malcomb, on yedi yaşında ve annen Lucille Wallace, on altı yaşında."

Soyadını biyolojik babasınıninkiyle değiştirmişti.

Neden?

Saatini kontrol etti ve neredeyse öğlen olduğunu gördü. Neredeyse üç saat Malcomb'u araştırdı ve kendine durmasını söyledi. Şirket dolandırıcılığı soruşturması üzerinde çalışmaya başlaması .

Bree, Malcomb'un doğum belgesini Ancestry.com klasörüne kaydetmek istemiş ama yanlışlıkla kronolojik sıradaki bir sonraki doğum belgesine ilerlemiş.

Ona baktı ve başka belgelere bağlantılar gördü. Birkaç tanesine tıkladı; çıkarımlar önce yavaşça, sonra da çok hızlı bir şekilde kafasında canlandı.

Bree ayağa kalktı ve yumruğunu sıktı. Haklı çıktığını hissederek fısıldadı, "Bu, dostum, hikayeyi değiştiriyor! Bu her şeyi tersine çevirir!"

BÖLÜM 31

o akşam, Seçilmiş Başkanlık Ofisi çalışanları tarafından hissederek eve döndüm.

Ned Mahoney ve bana, yeni yönetimin personel müdürü Matthew Shearson ile bir randevumuz olduğu söylenmişti. Ancak oraya vardığımızda Shearson'ın seçilmiş başkanla birlikte Arizona'ya gittiğini ve iki gün boyunca müsait olamayacağını öğrendik.

Mahoney daha üst düzey bir yetkiliyle görüşmek istedi ancak kendisine tüm üst düzey personelin Shearson ve Seçilmiş Başkan Sue Winter ile birlikte yemin töreni hazırlıkları öncesinde yoğun bir çalışma toplantısı için Tucson'a gittiği söylendi. Biz ayrıldıktan sonra Ned FBI direktör vekilini aradı ve o da bize Shearson'a ilk fırsatta bizi araması için baskı yapacağını söyledi.

O zamandan beri hiçbir şey duymadık.

Mutfağa girdiğimde yaşadığım hayal kırıklığı yüzüme yansımış olmalı çünkü Bree hemen yanıma geldi ve bana sarıldı.

"Zor bir gün müydü?"

"Atalet durumuna sertlik diyorsanız, evet."

"Otur. Ali ve ben taco yapıyoruz."

En küçük çocuğumun bir tavada didiklenmiş tavuğu karıştırdığını fark ettim. "Güzel kokuyor," dedim.

Ali sıırttı. "Baharatları ben koydum. Nana olduğunu söyledi." "Nana nerede?"

"Tam burada," dedi içeri girip esnerken. "Kusura bakmayın, az önce şu AP İngilizce derslerinden birini daha yaptım ve beni mahvettiler."

"Ama o çocuklara çok iyi geliyorlar," dedim.

"Yine de beni silip süpürüyorlar," dedi masaya otururken. "Sen dikkatlerini çekmek için çok fazla enerjiye sahip olmak zorundalar ve bugünlerde çok fazla enerjim yok."

"Ne öğrettiniz?"

"Ralph Ellison'dan *Görünmez Adam*," dedi.

John Sampson Willow'la birlikte geldi, bu beni şaşırttı çünkü gaz sızıntısı giderildikten sonra evlerine geri taşınmışlardı.

"Onları taco yemeye davet ettim," diye açıkladı Bree. "Sana ve John'a daha sonra bir şey göstermek istiyorum."

Akşam yemeğini, 1950'lerde kendisini tam bir insan olarak görmeyi reddeden ırksal olarak bölünmüş bir ülkede mücadele eden eğitimli bir Siyah adamın hikayesi olan *Görünmez Adam*'ı tartışarak geçirdik.

Nana Mama tabağını itti ve esnedi. "Ne yazık ki bu hikâye yetmiş yıldan uzun bir süre önce yayınlandığında ne kadar geçerliyse bugün de o kadar geçerli. Bu yaşlı kadın biraz televizyon izleyecek ve sonra ışıklar sönecek ve ayak parmakları kalkacak!"

Ali sırtarak, "Willow ve ben de seninle geleceğiz nine," dedi. "Yemek yaptığım için bulaşık yıkamak zorunda değilim."

"Ne !" dedi ve ayağa kalktı. "İkiniz de ninenizin keklerinden ister misiniz?"

Willow heyecanla başını salladı. "Evet, lütfen nine." "Vanilyalı dondurmayla birlikte," dedi Ali.

"O kadar taco'dan sonra mı?" diye sordum. "Her zaman," dedi Ali.

Büyükannem Willow ve Ali'ye vanilyalı dondurmali kek getirdikten sonra onları ön odaya götürürken Sampson ve ben ortalığı temizledik. Onlar gider gitmez Bree gidip bir dosya aldı.

"Bugün bana her fırsatta beklenmeyi beklemem gerektiğini hatırlatan bir şey buldum."

Klasörü açtı ve bize Idaho mahkeme kayıtlarından ve Ancestry.com'dan çeşitli belgelerin çıktılarını gösterdi.

"Ryan Malcomb'a ara verdiğini sanıyordum," dedim.

"Öyleydim. Yaptım," dedi. "Bir haftadan fazla oldu. Haklıydınız. Bana yeni bir bakış açısı kazandı. Sadece bak."

Sampson sayfaları çeviriyordu. "Malcomb evlat edinilmiş. Gerçek ailesini bulmaya çalıştım."

"Sonra da evlat edinme dosyalarını yeniden mi mühürletti?" Omzunun üzerinden okuyarak söyledim. "Bunu nasıl yaptı?"

"Masanın altından para," dedi Bree. "Öyle olmalı."

Sampson bir sayfa daha çevirdi. "Ryan Felix Malcomb'un doğum belgesi. Artık nereden geldiği konusunda şüphe yok."

"Salmon, Idaho?" Ben sordum.

Bree, Willow'un tatlı beklerken yaptığı gibi sırtarak, "Evet," dedi. "Şimdi bir sonrakine bak."

John dosyada bir sayfa daha çevirdi.

İkimiz de ona baktık.

Sampson ısıklık çaldı.

"Doğru mu?" Bree

söyledi.

"Sean Malcomb Wallace," dedim. "Kardeşi bu mu?"

"İsmi farklı ama kesinlikle ikizi. Sanırım annesinin ailesinin soyadını almış. Ama sonraki sayfaya yakından bakın. DNA testleri."

Yaptık. Her birinin altında bir uyarı görene kadar tam olarak anlamamıştım: *Veritabanında tek yumurta ikiziniz var.*

O noktada kafam karıştı. Bree'ye baktım. "Ama Ryan'ın ikizini uzun zamandır biliyorsun."

"Alex," dedi sabırsızca, "bunu başka bir şekilde düşün. Onlar birbirlerinin genetik kopyaları ya da . Tüm kanıtlar Ryan Malcomb'un Elko'nun dışındaki kazada öldüğünü söylüyor - kimlik, araç, hatta DNA. Ama şimdi şüphe var."

Sampson gülümsemeye başlayarak başını salladı. "O araçta Ryan'ın değil de Sean Malcomb'un olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Eğer aynı DNA'yı paylaşan tek yumurta ikizleri iseler, o zaman bunun mümkün olduğunu düşünüyorum, özellikle de M gibi alçak biriyle."

"Ne olmuş yani? Ryan Sean'ın kişiliğine mi büründü?" diye sordum. "Eğer öyleyse, nerede o?"

"Hâlâ kullanmış olabileceği tüm isimleri araştırıyorum."

Sampson, "Peki ya ikizlerin ailesi? Ryan mühürsüz belgeleri aldıktan sonra onlarla temasa geçmiş olabilir. Ya da Sean."

Bree parladı. "Bu hiç düşünmediğim bir bakış açısı. Yani, haklısın -Eğer hayattalarsa, Sean Malcomb Wallace'a ne olduğunu biliyor olabilirler."

BÖLÜM 32

Atina, Georgia

Georgia Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden PROFESÖR NATHAN CARVER, ABD Anayasası'nda güçler ayrılığı üzerine verdiği konferansı tamamladı. Kırk beş yaşında, Kızılderili kökenli ve heyecan verici bir konuşmacı olan Carver, daha sonra birkaç ilham verici öğrenciyle görüştü ve ardından istedi. Akşam yemeği için eski ve sevdiği bir arkadaşıyla buluşması gerekiyordu.

Profesör aceleyle kampüs dışındaki bir bistroya gitti, orada hukuk fakültesinden mezun olan ve Washington DC'de çok başarılı bir avukat olan Elaine Holmes bekliyordu.

"Elaine, harika görünüyorsun!" Carver yanaklarına birer öpücük kondurduktan sonra şöyle dedi.

"Bugünlerde makyajın ve iyi bir boyanın yapabildikleri bir mucize," dedi. "Ama şu haline bak! Kilo vermişsin!"

"Boşandığımdan beri yirmi beş kilo aldım," dedi gururla.

"Ben de benimkinden beri beş kilo aldım," dedi Holmes. "Biriyle çıkıyor musun?" "Birkaç kez denedim. Henüz hazır olduğumu sanmıyorum."

"Üç denemem de kabus gibiydi. Erkeklerin de kadınlar kadar sık arkadaşlık sitelerine sahte fotoğraflarını biliyor muydunuz?"

"Hayal bile edemiyorum," dedi Carver gülerek.

Holmes ürperme numarası , "Gerek yok. Onları kanlı canlı gördüm."

Bir şişe şarabı paylaşıp yemek yediler ve birbirlerinin hayatlarından haberdar oldular. Delicesine iyi maaş almasına rağmen Holmes işinden nefret etmeye başlamıştı ve yeni bir şeyler yapmak için can atıyordu.

"İşimi hala seviyorum..." Carver söyledi.

"Neden bir *ama* geliyor gibi hissediyorum?" Holmes sordu.

"Sadece şu anda hakkında konuşamayacağım küçük bir saçmalık."

"Saçmalık mı?"

"olasılığı son derece düşük olan bir şey, dolayısıyla saçmalık." "Bundan daha fazlasını kanıtlarsa bana söyleyecek misin?"

Carver başını ona doğru eğdi ve gülümsedi. "Aslında, ilk öğrenen sen olacaksın."

Profesör aralarında küçük bir gerilim, küçük bir kıvılcım hissetti, özellikle de öğrenciyken en sevdikleri mekânlardan birinde bir gece içkisi içmek isteyip istemediğini sorduğunda. Ama sonra eski karısının bu küçük gerilimi, küçük kıvılcımı takip ettiğinde ve evlilikleri dağıldığında ne kadar çığ hissettiğini hatırladı.

"Bu gece için iyiyim Elaine," dedi. "Erken dersler."

Biraz üzgün bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum. Washington'a gidersen beni ara." "Aslına bakarsanız önümüzdeki hafta geliyorum," dedi. "Sana mesaj atarım."

ayrıntılar. Bir araya gelmeyi çok isterim. Bu gece çok eğlendim."

"Ben de öyle," dedi parlayarak. "En sevdiğim yerlerden birine gideceğiz."

Kaldırımında biraz fazla uzun süre sarıldılar, garip bir şekilde öpüştüler ve haftaya görüşeceklerine söz verdiler.

Carver yapraksız meşelerin altındaki evine doğru yürürken kendini uzun zamandır olmadığı kadar sarhoş ve özel hayatıyla ilgili daha iyi hissediyordu. *Elaine Holmes.*

Kimin aklına gelirdi ki? Neden olmasın? Çok . Yakışıklı. Komik. Bekar. Ve ben kötü bir av değilim.

Yaşadığı kampüsten birkaç blok ötedeki sessiz sokağa saparken biraz başı dönüyor, suya ve uykuya ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Saat on biri çoktan geçmişti. Tuğla evlerin çoğu karanlıktı. Kaldırımlar boştu.

Evinin önünden geçerken, sokağın diğer tarafında bir arabanın kapısının açılıp arkasından kapandığını duydu.

Dönmedi çünkü *Elaine Holmes'tan çok daha kötüsünü yapabileceğimi* düşünüyordu. *Ve daha iyisini de yapamazdım. Ya da daha iyisini.*

Carver biraz aptal gibi hissetti, iyi bir aptal gibi. *Acaba gitmeden önce ona bir mesaj atsam mı diye düşündü-*

"Profesör Carver," dedi bir kadın kalın bir aksanla.

Otuzlu yaşlarında, kısa sarı saçlı, kot pantolon ve koyu renk kapüşonlu bir kadınla karşılaştığında kaşlarını çattı ve biraz sarsıldığını hissetti. Yaklaşık yirmi adım ötede duruyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Ben-"

Bir şeyler söyledi, bastırılmış tabancasını kaldırdı ve iki el ateş etti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

BREE bize keşfettiklerini anlattıktan sonraki sabah, o, Anneanne ve ben mutfakta kahvaltı ederken John Sampson geldi.

Kendine bir fincan kahve ve "Bence Nevada'ya gitmeyi kendimize borçluyuz, Bree. Sanırım orada bir şeyler var."

Nana Mama "Vegas mı?" dedi.

"Elko," dedi Sampson. "Kuzey Nevada. Ve sonra Salmon, Idaho."

"Kulağa soğuk geliyor ve ben zaten üşüyorum," dedi büyükannem ve kapitone günlük paltosunun yakalarını daha da sıktı.

Bree bana baktı. Ellerimi kaldırdım. "Temyiz yargıçlarının cinayetleriyle dolu bir tabağım var."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi. "Ben de John'un haklı olduğunu düşünüyorum. Orada bir şey var."

"Neden gitmiyorsun? Sorun nedir?"

"İş ve Cleveland'a gitmekten çok az şey kazandığım gerçeği." Sampson dedi ki, "İzin al. Cleveland'ı unut."

"Peki ya Willow?" Ben sordum.

"Billie'nin kızı Philadelphia'dan kız kardeşine bakmak için geliyor."

"Yani buraya gelmeden önce bile gitmeyi planlıyordun?" Bree söyledi.

Başını salladı. "Gideceğini düşündüm ve M'nin kökenlerini aramaya bensiz gitmen mümkün değildi, bu yüzden şefle konuştum. Bana ücretsiz izin verdi."

Bree gülümsedi. "Yani eski güveçte daha fazla lahana vardı." "Dibini kazıyorum ama evet."

Dedim ki, "Anlaştık o zaman. Ne zaman gidiyorsunuz?"

"En kısa zamanda," dedi Sampson. "Yol daha da soğumadan."

Bree dizüstü bilgisayarını çıkardı ve John'la birlikte Reno'ya uçuşları ararken Ned Mahoney kapıyı çaldı ve hemen içeri daldı. "Ne var

Telefonunun nesi var, Alex? Son yirmi dakikadır arıyorum."

Kaşlarımı çatarak telefonumu kontrol ettim. "Rahatsız Etme'ye almıştım."

"Gidelim," dedi. "Geçiş ekibinin personel şefi beni aradı. Bizi hemen görmek istiyor."

Birbirimize nerede olduğumuzu bildireceğimize söz verdikten sonra, Bree ve Sampson uçak bulmaya geri döndüler, Ned ve ben de onun arabasına yöneldik. On beş dakika sonra, perişan haldeki Allegra Dennison'ın ofisine giriyorduk.

Dennison kapıyı kapatırken, "Bunu sana yüz yüze söylemek istedim," dedi. "Geçen gün yanılmışım. Görünüşe göre Yargıç Franklin inceleniyormuş. Ama bizim tarafımızdan değil. Geçiş ekibi tarafından değil."

"Seçilmiş Başkanlık Ofisi'ndeki kişiler tarafından mı?" Mahoney öne doğru oturarak söyledi.

Başını iki yana salladı. "Seçilmiş Başkan Winter'ın bir grup özel danışmanı tarafından. Büyük bağışçılar. Birçoğunun hukuk geçmişi var. Belli ki Yüksek Mahkeme'de bir koltuk açılırsa Winter'ın değerlendirmesi için olası adayların kısa bir listesini oluşturmakla görevlendirilmişler."

"Bu alışılmadık bir şey mi?" diye sordum. "Bu tür bir gruba sahip olmak?"

Dennison "Kesinlikle hayır," dedi. "Bu tür ekipler, yeni gelen bir yönetim göreve başlamaya hazırlandığında bir araya getirilir. Tüm kabine ve Batı Kanadı pozisyonları için de insanları inceleyen panelleri var."

"Seçilmiş Başkanlık Ofisi'ndeki görevliler bize bunu neden söylemedi?" Mahoney hayal kırıklığını belli ederek konuştu.

"Buna cevap veremem. Ancak anladığım kadarıyla panellerin gayri resmi olması gerekiyor, nihai kararlar başka bir yerde alınırken büyük bağışçıların tavsiyelerde bulunmasına ve kendilerini işin içinde hissetmelerine izin vermenin bir yolu."

"Peki, Franklin'in listede olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Grupla çalışan arkadaşım bundan bahsetti." "O listede başka kim vardı? Yargıç Pak?"

"Bilmiyorum."

"Arkadaşınızın ve o ekipteki diğer kişilerin isimlerine ihtiyacımız var." "K Caddesi'ndeki Trafalgar Grup'tan Geneva Roche. Onları tanır. hepsi."

BÖLÜM 34

O sabah saat on civarında Trafalgar Group'un TONY ofislerine ulaştık, kimlik bilgilerimizi sunduk ve Geneva Roche ile görüşmek istedik.

Roche, kırklı yaşlarında keskin ve iyi giyimli bir esmer, bizi selamlamak için hemen dışarı çıktı. "İçimden bir ses sizin gibi birinden haber alacağımı söylüyordu.

organizasyon" dedi. Bizi kocaman ofisine götürdü ve kapıyı kapattı.

Mahoney hemen konuya girdi. "Merhum Yargıç Franklin'in olası Yüksek Mahkeme adaylarının kısa bir listesinde olduğu söylendi."

Roche suratını ekşitti. "Ben buna kısa bir liste demezdim."

"Sen ne derdin?" diye sordum.

"Sonsuza kadar revize edilen uzun bir liste. Şu anda her gün değişiyor ve yönetim boyunca da değişecek." Roche, iki başkan önce Beyaz Saray'da çalıştığını ve çeşitli atamalar için olası aday listelerinin sürekli geliştiğini ve güncellendiğini açıkladı.

Mahoney, "Dokuzuncu Daire'den Yargıç Bitgaram Pak sürekli değişen bu listede hiç yer mi?" diye sordu.

Roche bir kaşını kaldırdı. "Evet. Seçilmiş başkan Pak'ı tanıyordu. Adaylığı garantiledikten hemen sonra onu listeye koydurdu, böylece hızlıca içeri girebilecektik."

"Ve?"

"Soruşturma devam ediyordu ama listede üst sıralardaydı. İlk beşte."

Alışılmadık seks hayatını ve kumar oynadığını bilmediğini fark ettim ama bir şey söylemedim. "Yargıç Franklin listede ne kadar üst sıralardaydı?"

"İlk beş."

Mahoney, "Bu listede yer alan iki kişinin yakın zamanda öldürülmüş size de garip gelmiyor mu?" diye sordu.

Roche yutkundu. "İkincisini biraz tuhaf buldum. Yargıç Pak'ın yaşadığı yer göz önüne alındığında, bunun olduğunu görebilirsiniz. Ama Yargıç Franklin değil. Ve kesinlikle Nathan Carver da değil. Üç, bunu *çok* tuhaf buldum."

İkimiz de ileri atıldık.

Ned, "Ne demek üç?" dedi. "Peki Nathan Carver kim?" diye sordum.

Bize kuşkuyla baktı. "Georgia Üniversitesi'nde anayasa hukuku profesörü. Dün gece evinin önünde vuruldu. Bildiğinizi sanıyordum."

"Artık var," dedim, çıkarımları düşünürken sersemlemiştim. "Ve Profesör Carver da bu önerilen adaylar listesinde miydi?"

"Aslına bakarsanız, bizim bir numaramız."

Mahoney, "Listeye ihtiyacımız var ve bu listeye erişimi olan grupları bilmemiz gerekiyor," dedi.

Roche bir an düşündü, sonra seçilmiş başkanın ofisinin adını verdi. Seçilmiş başkan yardımcısının ofisi, yeni başsavcının ve danışma panelinin kendisi.

"Ancak bu listeler ortalıkta epeyce dolaşıyor. İsimlerden bahsediliyor, tartışılıyor.

Grup geri bildirim alır ve ardından bilgileri gözden geçirir. Tercih sırası değişir. Dedğim gibi, bu noktada her şey değişken."

"Her neyse," dedi Mahoney. "Danışma kurulundaki herkesin ismini istiyorum."

Roche rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bunlar arka planda kalmayı tercih eden türden insanlar. Ve onları tanıyorum. Bu işlere karışmazlar. -"

"Bakın, Yüksek Mahkeme'nin üç potansiyel adayı öldürülmemiş olsaydı arka planda kalmalarına izin verirdik. İsimler lütfen."

Roche mutlu değildi ama bilgisayarının başına geçti ve on beş isimden oluşan bir listenin çıktısını aldı. Birçoğunu tanıdık - büyük bağışçılar ve Seçilmiş başkanın destekçileri, endüstri, hukuk, finans ve Hollywood'un devleri.

Ama bizi durduran listedeki son isim oldu.

BÖLÜM 35

BREE VE SAMPSON Denver'a giden bir United uçağına bindiler; orada Reno'ya giden bir jete bineceklerdi.

Uçuş görevlisinin boyu nedeniyle Sampson'a verdiği çıkış sırasına yan yana oturdular. Bree Alex'i aramaya çalıştı ama doğrudan telesekretere düştü ve mesajlara cevap vermiyordu.

Bree telefonunu uçak moduna alarak, "O ve Ned bir şeylerin olmalı," dedi.

"Beni şaşırtmadı," dedi Sampson. "Bu ikisi bir araya geldiklerinde tazı gibi oluyolar." Bunu biraz hüzünlü bir ifadeyle söyledi.

"Onunla tam zamanlı çalışmayı özlüyorsun. Alex'le yani," dedi.

Sampson omuz silkti. "Yakında yine birlikte çalışacağız. Bundan eminim." "Ben de öyle. Ve benimle geldiğin için çok mutluyum."

"Benimle geleceğini sanıyordum."

Uçak havalandıktan sonra Bree, Sampson'ın ne kadar dalgın olduğunu fark etti. "M?" dedi.

John başını salladı, yüzünde zalim bir ifade belirdi. "Billie'nin ölümü hakkında benimle alay ettiğinde, onu öldürdüğünü söylediğinde, bu yüzden Onu mezardan çıkarma kâbusu yüzünden, bu adamı gözüme kadar durmayacağıma yemin ettim."

"Hatırlıyorum," dedi. "Ve ben de aynı şekilde hissediyorum. Yüzde yüz. Eğer Nevada'da bir şey varsa, onu bulacağız."

Ona bakmadan başını salladı. "Onu bulmam gerek."

Bree konuyu değiştirme isteğı duydu. "Rebecca bugünlerde nasıl?"

Gergin çenesi gevşedi ve dudaklarına bir gülümseme geldi. "Meşgul ama iyi. Neredeyse her gece konuşuyoruz ve Willow'la vakit geçirebildiğı hafta sonları birbirimizi görmeye çalışıyoruz."

"Ve Willow ondan hoşlanıyor mu?"

"Ona tapıyor," dedi Sampson. "Onunla çıkmaya devam etmem gerektiğini söylüyor." Bree güldü. "Onunla çıkmaya devam etmelisin."

"Buna itirazım yok."

"Hayır, demek istediğim, her ne kadar bu çok çok önemli olsa da, bunu tamamen içinüzle -siz, Willow ve Rebecca- ilgili hale getirmeyin."

Sampson'ın çenesi tekrar gerildi. "Tamam mı?"

"Romantizmi devam ettirin diyorum," dedi. "Bir ilişkinin daha çok başındasın John. Romantizmi beslemelisin ve bunu yapmak için yalnız kalmak için zaman bulmalısın ve yaratıcı olmalısın."

"Yaratıcı mı?"

"Onu düşünceli ya da eğlenceli bir şeyle şaşırtın. Fazla bir şey olmasına gerek yok. Sadece 'Seni görüyorum. Seni duyuyorum. Seni düşünüyordum' demeniz yeterli."

"Bunu ben mi söyledim?"

"Hayır, jestiniz öyle. Ama niyetiniz bu."

"Oh," dedi Sampson, belli ki kafası karışmıştı. "Bunun üzerinde düşünmem gerekecek."

Uçuşun geri kalanının çoğunda sessizdi. Bree şirket dolandırıcılığı davası üzerinde çalışmaya çalıştı ama uyuyakaldı. Uyandığında, adam bir deftere bir şeyler yazmakla meşguldü. İşini bitirdi ve defteri kaldırdı.

"Tavsiyeni dinledim," dedi. "Bu nasıl?"

"Bilirsiniz, Rebecca ile yaratıcı olmak. Ona küçük bir aşk mektubu yazdım. Bir zarf ve pul alıp sabah postaya veririm."

"Aferin sana," dedi Bree ve kıkırdadı. "Aşk mektubu mu? John Sampson'dan mı? Zaman ne kadar da değişmiş."

Güldü. "En iyilerimizin bile başına gelir. Özellikle de iyi bir tavsiye aldığımızda."

İndiklerinde Denver'da kar yağıyordu. Reno'ya uçuşları beş saat rötar yaptı. Sonunda Alex'i kendi saatiyle on bir civarında aradı. "Açmışsın!" dedi.

"Çılgın bir gün," dedi Alex, jet motorunun sesini duyabilmek için bağırarak. "Özür dilerim. Atina, Georgia'ya yeni indik."

"Atina mı?"

Ona kısa süre önce öldürülen Profesör Nathan Carver'ın Yargıç Franklin ve Yargıç Pak ile birlikte olası Yüksek Mahkeme adayları listesinde yer aldığını söyledi.

"Bilin bakalım bu listeyi hazırlayan panelin bir parçası kim?" dedi. "Beni yakaladınız."

"Theresa May Alcott."

Bree başını salladı. "Gerçekten mi? Bu bir tesadüf mü?"

"Ned öyle düşünüyor gibi görünüyor," dedi Alex. "Bu tür bir mali ve siyasi nüfuza sahip birinin panelde yer *almamasının* daha garip olacağını söyledi."

"Buna inanmıyorum."

"Ben de öyle. Yanlış hissediyorum. Sanki aynı hikayenin iki tarafında çalışıyormuşuz gibi."

Bree, "Alcott o panelde olsa bile henüz buna dair bir kanıt yok," dedi.

"Listedeki diğer insanları tehlikede olabilecekleri konusunda uyardılar mı?"

"Mahoney bunu birinci önceliği haline getirdi," dedi Alex, cep telefonu cızırdatarak. "Güneye uçmadan önce, listedeki herkesi korumaları için ajanlar ve listeye erişimi olan herkesi incelemeleri için müfettişler görevlendirdi."

Sampson ona eliyle işaret ediyordu. "Sonunda Reno'ya gitmek üzere uçağa biniyoruz," dedi.

"Yarın konuşuruz?"

"Akşam," dedi. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. John'a iyi avlar de."

BÖLÜM 36

BREE VE SAMPSON gün doğmadan kalkıp Reno'dan ayrıldılar, Sampson arabayı sürüyordu, havaalanından kiraladıkları beyaz Jeep Cherokee ile I-80'de doğuya doğru gidiyorlardı. Birkaç saat sonra yer değiştirdiler ve Sampson benzin istasyonunda kahve içerken Bree arabayı parlak kış güneşine doğru sürdü.

"Orada bir protein bar ya da başka bir şey almalıydım," dedi. Sampson çantasına uzanarak, "Sanırım bir tane var," dedi. O da karıştırdı. "Bunun burada ne işi var?" Bree onun elindeki bir şeye baktı. "Ne?"

"Willow'un küçük Jiobit'i, Disney World'de onu takip etmek için kullandığım GPS işaretçisi."

"Belki de küçük kızın seni takip etmeye çalışıyordur," dedi.

John kıkırdayarak fob'u çantasına geri koydu, bir Clif Bar buldu ve Bree'ye uzattı.

Birkaç lokma aldı, suyla yıkadı ve sol tarafına, ötesinde tepeler olan yüksek bir çöl manzarasına baktı. "Şuna bak!" dedi. "Tepesinde kar tozları olan şu dağlar. Bunu başkentte göremezsin."

"Alex'le at sırtında Bob Marshall Wilderness'a gittiğimizde buna benzer bir şey söylemişim sanırım," dedi Sampson, dağları görmek için boynunu büküp gülümseyerek. "Sanırım Malcomb'un istediği çiftliği görmek için böyle bir yere gideceğiz."

"Oh," dedi. "Bot getirdiğimi sanmıyorum." "Ben de getirmediğim," dedi.

Nevada 225'ten kuzeye, Independence Dağları'na doğru yola çıkmadan önce Elko'da yakıt ikmali yaptılar ve yalıtımlı lastik çizmeler aldılar. İkisi de başka bir şey yapmadan önce Ryan Malcomb'un öldüğü yeri görmek istiyordu.

Öğleden kısa bir süre sonra otoyoldan saptılar ve kuru, engebeli pagebrush arazisinden batıya, ağaçlara ve ulusal parkın kenarına doğru ilerlediler.

Yolun bir dizi dolambaçlı viraja dönüştüğü ormana. Başka kimseyle karşılaşmadılar.

Dört bin fitin üzerine çıktıklarında sağanak yağış başladı. Kırk beş yüz fitte yol bir inç karla kaplanmıştı ve Sampson cipi dört tekerlekten çekişe aldı.

"İşte orada," dedi Bree. "Öyle olmalı." Kötü bir şekilde eğilmiş olan çelik korkuluğu işaret etti. Arkasında kimsenin olmadığını gören Samson kenara çekip park etti.

Dışarı çıktılar, parmaklıklara gittiler ve aşağıya baktılar. Çok aşağıda, Ryan Malcomb'un kullandığı minibüsün yanmış iskeletini görebiliyorlardı.

"Bu konuyu açmaları gerekirdi," dedi Bree.

"Nasıl?" Sampson söyledi. "Bir inşaat helikopteri mi?"

"Neden olmasın?"

"Maliyet, tahmin ediyorum. Ama ben ne bilirim ki?"

"Yukarı çıkmaya devam edelim mi?" Bree söyledi. "Satın almak için yanıp tutuştuğu şu çiftliği görüyor musun?"

"Botlarımız var. Onları kullanabiliriz."

Double T Çiftliği'nin kilitli kapısına vardıklarında Kar durmadan yağıyordu; şimdiden on beş santim derinliğe ulaşmıştı. Dışarı çıktılar ve kapının diğer tarafında hiçbir iz görmediler. Etrafındaki tabelalarda HAYIR yazıyordu.

GEÇİŞ. Sampson onları görmezden geldi ve kapıya tırmanmaya başladı.

"John?" Bree söyledi.

"Uzun bir yoldan geldim," dedi. Tepeye çıktı ve sonra diğer tarafa atladı.

"Otoyoldan ayrıldığımızdan beri kimseyi görmedik. Malcomb'un burayla neden bu kadar ilgilendiğini göreceğim ve kar izlerimi örtecek."

Bree kendi kendine tartıştı ve sonra onu takip etti. Çam ağaçlarının arasından geçen iki şeritli bir yolda ilerlediler.

Bir mil sonra, karla kaplı ormanlık sırtlarla çevrili muhteşem bir dizi dağ çayırına çıktılar. Uzakta büyük bir kütük ev gördüler.

Hiçbir ışık yanmıyordu. Büyük taş bacadan duman çıkmıyordu.

Bree, "Malcomb kadar çok parası olan birinin neden böyle bir şeye sahip olmak istediğini anlayabiliyorsunuz," dedi.

"Belki," dedi Sampson. "Ama belki de sadece bir kılıftı. Yani, hadi ama, adam çoğu zaman tekerlekli sandalyedeydi. Bundan nasıl zevk alabilir ki?"

"Bilmiyorum. Büyük bir ATV mi?"

," dedi. "Elko'ya gidelim ve sorular soralım."

Sık am ağaçlarının arasından geri dönmeye başladılar ve ilk köşeyi döndüklerinde, kırılmış bir adam orada duruyordu.

Pompalı tüfeğini çalıştırdı, omzuna dayadı ve onlara doğru nişan aldı.

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

BREE VE SAMPSON ellerini havaya kaldırdı.

"Sen kimsin ve burada ne halt ediyorsun?" diye sordu. "Ben bir cinayet masası dedektifiyim," dedi Sampson. "Washington, DC, Metro." "Ben de özel dedektifim ve Washington DC'nin eski cinayet masası şefiyim. Metro," dedi Bree. "Ryan Malcomb'un ölümünü araştırıyoruz. Bu çiftliği satın almakla ilgilendiğini duyduk."

"Ve bu yüzden izinsiz girmemenizi söyleyen tabelaları görmezden gelebileceğinizi mi düşündünüz?"

"Bunun aptalca bir hareket olduğunu kabul ediyorum," dedi Sampson. "Biz sadece Malcomb'un neden böyle bir yere sahip olmakla ilgilendiğini görmek istedik."

"Sırf güzellik, belki?" dedi adam.

"Bunu gördük," dedi Bree. "Silahınızı indirebilir misiniz efendim? Silahsızız."

Tereddüt etti, sonra tüfeği indirdi. Onlardan uzaklaştı ve fişek yatağını boşalttı. Geri döndü ve biraz alaycı bir tavırla, "Araştıracak ne var ki? Bu resmen bir kazaydı.

Raporu kendim okudum."

"Adın ne?" Sampson elini uzatarak söyledi.

"Eldon," dedi. Eldivenini çıkardı ve Sampson'ın elini sıktı. "Eldon Boyt."

Bree, "Bekçi siz misiniz Bay Boyt?" diye sordu.

Başını salladı. "Ev sahipleri için mekâna göz kulak oluyorum." "Brezilyalılar."

"Doğru."

Sampson dedi ki, "Onlarla tanıştın mı? Brezilyalılarla mı?"

"O zevki hiç tatmadım," dedi Boyt. "Devamsız sahipler."

"Ryan Malcomb çiftliği görmek için buraya geldiğinde onunla tanıştınız mı?" Başını salladı. "Denver'daydım. Annem hastaydı."

Bree, "Neden kaza kararına şüpheyle yaklaştığınızı hissediyorum?" dedi.

Gözlerini kısarak ona baktı. "Bugünlerde bir sigorta şirketi için mi çalışıyorsun?" "Onun gibi bir şey."

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Beni takip edin." dedi.

Boyt karla kaplı iki patikalı yoldan topallayarak geri döndü ve Kapıyı açmak için kod. Ciplerinin yanında duran eski kırmızı Ford F-250'ye bindi, onları dağdan aşağı indirdi ve Malcomb'un minibüsünün korkulukları aştığı yerin hemen yakınına park etti.

Bekçi araçtan indi ve kamyonetin arkasından alüminyum bir kar küreği aldı. Kürekle ve dikkatlice birkaç santimlik karı kazıyarak, çarpma noktasından yola geri döndü ve sağ şeritten sola doğru yaylanan kalın kayma izlerini ortaya çıkardı.

Boyt, "Eskiden Elko'da çekici kamyon şoförlüğü yapardım. Her şeyimiz vardı.

eyaletler arası kaos. Yeterince yığılma gördüyseniz, birinin bu kadar kalın lastik döşemesi için, kaçınmaya çalıştığı şeyden kaçınmak için frene basmadan önce çıkmış bir yarasa gibi sürmesi gerektiğini bilirsiniz."

"Malcomb neyi önlemeye çalışıyordu?" Sampson sordu. "Bir hayvan mı?" "Bu kadar dik bir şeyi yukarı aşağı hareket ettirebilen tek hayvan Dağ keçileri ve yaban koyunları, ikisi de bu bölgede yaşamıyor."

"Bir kaya uçurumdan kopup buraya mı düştü?" Bree sordu.

"Eğer böyle bir şey varsa bile raporda belirtilmemiş. Raporda sadece aşırı hızla seyrediyor, şekilde kontrolü kaybediyor ve raylara çarpıyor olabilir. Ama patinajlara bakın. Bana göre tam burada duran ve şeritleri kapatan büyük bir şeyden kaçınıyordu."

"Bir araç gibi mi?" diye sordu, kafasında canlandırmaya çalışarak.

"Şimdi düşünüyorsun," dedi Boyt. "Yana doğru park etmiş bir araç gibi."

BÖLÜM 38

Atina, Georgia

O sabah on birde Ned Mahoney ve ben merhum Profesör Nathan Carver'ın ofisini aramaya hazırlanıyorduk; bize hukuk fakültesi dekanı, kampüs polis şefi, Atlanta'dan üç FBI ajanı ve iki yerel cinayet masası dedektifi de katılmıştı.

"Oraya ilk biz giriyoruz," dedi dedektiflerden biri, Donny Forbes adında genç, kısa boylu bir powerlifter. Ortağı Keely Warren ondan uzun boyluydu.

Mahoney, "Hiç şansın yok," dedi. "Bu federal bir soruşturma. Birden fazla eyalet sınırında birden fazla insanın ölümü. Mahallede ev ev dolaştınız mı?"

"Dün," dedi Dedektif Warren savunmaya geçerek. "Kimse bir şey görmedi ya da duymadı. Sokağın karşısındaki insanlar evde bile değildi. Carver'ın öldürüldüğü gece birlikte yemek yediği bir arkadaşıyla konuştuk. Elaine Holmes. Washington'dan. Yıkılmış durumda."

"Hiç güvenlik videosu aldın mı?"

Forbes kızardı ve ellerini sıktı. "Henüz değil. Dedektif Warren'ın dediği gibi, sokağın karşısındaki insanlar evde değildi ve öğleden sonraya kadar da dönmeyecekler."

"Ama kameraları var?"

"Sanırım öyle. Şu kapı zili şeylerinden biri."

"Peki ya Carver restorandan ayrıldıktan sonra? Onu takip eden oldu mu?"

Warren, "Bu sabahki listemizin başında bu vardı" dedi.

"Bu şekilde devam edelim," dedi Mahoney. "Aramayı burada halledeceğiz."

Forbes tartışmak ister gibi görünüyordu ama Warren yürüyüp gitti ve o da onu takip etti. Mahoney dekandan kapıyı açmasını istedi.

Profesör Carver'ın kişisel çalışma alanı boş ve düzgün bir şekilde düzenlenmişti. Masaüstü bilgisayarının bir tarafında tek bir dosya, diğer tarafında ise ince deri bir folyo duruyordu.

Dosya, yazmakta olduğu bir makalenin taslaklarını içeriyordu. Dosyada, ABD Anayasası ve Haklar Bildirgesi'nin halka açık ilk baskısının bir kopyası bulunuyordu plastik bir kılıf içinde.

Hukuk fakültesinin dekanı Anne Banks belgeyi gördüğünde gözleri buğulanarak, "Buna ," dedi. "O folyo kopya Nathan'ın en değerli varlığıydı. Ona 'özgürlük belgesi' derdi ve Kurucuların yazdığı her kelimenin anlamı üzerinde durmadan tartışırdı."

Aramaları sırasında Dekan Banks, merhum hukuk profesörünü yorulmak bilmeyen bir yazar ve öğretmen olarak tanımladı. Öğrenciler. Carver' defalarca yargıda güçlü pozisyonlar teklif edilmişti. Banks, "O her zaman reddetti," diyor.

"Olası bir ABD Yüksek Mahkemesi adayı olarak incelendiğini biliyor muydunuz?"

Dekan başını salladı. "Winter'ın danışma kurulunda çalışan biri tarafından bana söylendi. İsmi bir yerlerde yazıyor. Vereceğim yanıtlarda sessiz ve sağduyulu olmam gerekiyordu."

Mahoney kaşlarını kaldırdı. "Carver hakkında ne dedin?"

"Nathan'ın anayasa hukuku anlayışının eşsiz olduğunu ve mahkemeye faydalı olacak iyi bir merkezci yargıç olacağını söyledi."

"Peki Carver düşünüldüğünü biliyor muydu?" diye sordum.

"Geçen aya kadar değil. Seçimden sonra danışma kurulundan biri onu aradı."

"Kim?"

"Hatırlayamıyorum. İsimler konusunda berbatım. Büyük bir sabun şirketi var."

Senkronize olmayan bir dişli aniden yerine oturdu. "Theresa May Alcott?"

Dean Banks, "Bu o," dedi. "Nathan onun çok hoş olduğunu söyledi. Çok zarif."

Mahoney, "Ne hakkında konuştular?" diye sordu.

"Kısa ve tatlıydı. Ciddi bir değerlendirme altında olduğunu söyledi ve eğer ilgileniyorsa, onu danışma grubunun diğer üyeleriyle bir araya gelmek üzere önümüzdeki hafta Washington'a davet etti."

"İlgileniyor muydu?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet. İlgilenmekten de öte. Ama yine kötü bir boşanma süreci geçirmiştin, neden olmasın?"

"Ne kadar iğrenç?" Ben sordum.

"Boşanma onun fikri olmasına rağmen, Sheila sürecin her adımını gereksiz bir çile haline getirdi."

"Katilin o olmasının bir yolu var mı?"

Dean Banks başını salladı. "Sheila silahlar konusunda her zaman hassas olmuştur.

Nathan'ın bir avcı olmasından nefret ediyordu. Ve bir yıl önce ayrıldı, Seattle'a taşındı."

Mahoney not aldı. "Panele söyleyecek olumsuz bir şeyiniz var mı?"

"Hayır," dedi Banks.

"Dolabında iskelet yok mu?"

"Varsa bile ben hiç duymadım ve Nathan'ı yirmi beş yıldır tanıyorum."

Mahoney'e baktım. "Roche'u arayacağım."

Salona gidip Roche'u aradım. İkinci açtı. "Nasıl yardımcı olabilirim, Dr. Cross?"

"Nathan Carver'ın listenizin başında olduğunu söylemişsiniz."

"İlk Kızılderili Amerikalı olacaktı ve bence seçilmiş başkan, mahkemede bir koltuk açılması halinde onu ciddi bir şekilde değerlendirecekti."

"Panelin inceleme sürecinde onunla ilgili olumsuz bir şey bulup bulmadığını sormayı unuttuk."

"Onu diskalifiye edecek bir şey yok. İçki içerdi ama asla aşırıya kaçmazdı. O Öğrencilerine tutkuyla bağlıydı ama asla şehvet düşkünü değildi. Eğer bu olumsuz bir şeyse, tam bir spor delisiydi. Ve avlanmayı severdi. Çoğunlukla geyik ve genellikle yayla.

Ancak silah sahibiydi ve sınırları olsa da İkinci Anayasa Değişikliği'ne inanıyordu."

"Silahlar üzerine."

"Doğru. Sanırım dergilerin boyutlarının kısıtlanmasından yanaydı."

"Theresa May Alcott'un Nathan Carver'ı arayıp ve onu Washington'a davet edin."

"Bayan Alcott muydu ? Takip etmek zor. Hepsi çeşitli adaylarla bunu yapmak zorunda kaldı. Gönüllü bir işin eğlenceli yanlarından biri."

"Pak'a ya da Franklin'e haber verdi mi?"

"Hayır," dedi. "Bunu kesinlikle biliyorum."

"Ve Carver'ın gelecek hafta panelle görüşmek için uçması gerekiyordu?"

"Oldukça mümkün," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, Noel'den bu yana işimle ve açılışa hazırlanmakla meşguldüm, bu yüzden danışma panellerinin geliş gidişlerini yakından takip edemedim."

"zellikle de olası adaylar sürekli değiştiği için." "Tam da bu yüzden her zaman yapılacaklar listemin başında yer almıyor. Ama benim Bugün yapılacakların başında yeni bir müşteriyle görüşmek geliyor ve korkarım o yeni müşteri de burada."

Ona teşekkür ettim ve Mahoney Carver'ın ofisinden aceleyle çıkarken telefonu kapattım.

"Domuzlar uçuyor," dedi. "Dedektif Forbes ve Warren kapı zili kamerasının tüm olayı kaydetmiş olabileceğini söylüyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

Independence Dağları, Kuzey Nevada

BREE VE SAMPSON, Ryan Malcomb'un minibüsünün kanyona uçtuğu yoldaki patinaj izlerinin çok sayıda fotoğrafını çekti.

Malcomb'un ziyaret ettiği çiftliğin bekçisi Eldon Boyt, onları eğilmiş korkuluklara doğru çağırdı ve karla kaplı hulk'u işaret etti minibüs birkaç yüz metre aşağıda.

Boyt, "Geçen gün oraya tırmandım," dedi. "Yanmış ama benzin deposu doluyken olduğu gibi cehenneme dönmemiş."

"Tamam mı?" Bree söyledi.

Boyt ağzına bir sakız attı ve birkaç kez çiğnedi. "Adamın doğulu olduğunu biliyorum. Ama çoğu insan arabasıyla sadece çeyrek depoyla bu kadar sert dağlar."

"Dağ çocuğu değil," dedi Sampson. "Belki de depoyu doldurmayı unutmuştur."

Boyt, "Ya da belki birisi cesedi tanınmayacak kadar yakmak için depoya yeterince gaz koymuştur" dedi.

Bree, "Ama DNA tanımlamasının ötesinde değil," dedi.

Bilgi için Boyt'a teşekkür ettiler, Elko'ya geri döndüler ve öğleden sonra dörtten kısa bir süre sonra ilçe şerifinin ofisine vardılar. Kendilerini tanıttılar ve Ryan Malcomb'un davası hakkında Şerif Yardımcısı Patty Rogers ile görüşmek istediler.

Otuzlu yaşlarının sonlarında, iri yarı, esmer bir kadın olan Şerif Yardımcısı Rogers birkaç dakika sonra onları resepsiyonda karşıladı ve gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti. "Burada ne var?" dedi. "Size bunun bir kaza olduğunu söylemiştim."

Sampson, "Yoldaki patinaj izlerine baktık," dedi. "Bunlar bir kazaya işaret etmiyor."

"Gerçekten mi?" dedi, elleri kalçalarında. "On yıldır otomobil kazalarını araştırıyorum. Peki ya siz?"

"Washington, DC, yirmi yıldır cinayet masası dedektifiyim. Fizik ve kızak izleri hakkında bir iki şey biliyorum."

"Bakın, sizce ne oldu?" Rogers söyledi.

Elko'ya giderken, Bree ve Sampson gerekirse kartlarını masaya koymaya karar .

Bree, "Son birkaç yıldır FBI ile birlikte Maestro olarak bilinen bir kanunsuz grubu araştırıyoruz. Sadece M olarak bilinen gizemli bir adam tarafından yönetiliyor. Son zamanlarda Malcomb'un Maestro'ya dahil olduğundan şüphelenmeye başladık."

"Ve belki de M'nin kendisiydi," diye ekledi John.

Rogers onlara şüpheyile baktı. "Ne yani, sizce bu Maestro grubu bir şekilde Ryan Malcomb'a ihanet edip onu öldürdü mü?"

"Belki," dedi Bree. "Eğer enkazdaki Malcomb bile olsa."

Şerif yardımcısı homurdandı. "Başka kim olabilir ? DNA yalan söylemez."

Bree, "Ryan Malcomb'un aynı DNA'ya sahip tek yumurta ikizi vardı," dedi.

Rogers, "Tamam, şimdi, bu ilginç," diye izin verdi. "Ama ben onların aynı dış kayıtlarına sahip değildir."

Bree'nin kalbi biraz sıkıştı. "Dişçilikle ilgili bir maçları mı var?"

"Anladığım kadarıyla," dedi Rogers. "Ama adli tabip Dr. Bevan'a danışın. Onun da Bay Malcomb'un vücudunda yüksek düzeyde alkol bulunduğunu doğruladığını biliyorum."

Sampson, "Bunu yapacağız," dedi.

"Dr. Bevan hastanede çalışıyor," dedi yardımcısı ve ellerini sıkmak için uzandı. "Ne dediğini bana bildirin. Bu arada, benim de çavuşuma haber vereceğim, devriyeye çıkacağım ve bir sonraki kaza soruşturmasını bekleyeceğim."

Rogers onlara göz kırptı ve iyi dileklerini ilette. Onlar gidince pencereden dışarı bakıp araçlarını tanıdı, sonra dolabından ihtiyacı olan şeyi alıp cebine koydu ve aracına doğru yürüdü.

İçeride, pencereler açık, klima açık, daha önce hiç kullanmadığı bir kullan-at telefon çıkardı ve daha önce hiç aramadığı bir numarayı çevirdi.

Üçüncü zil biri açtı. Alo yok. "Süpürgeci mi arıyor?" diye sordu.

"Temizlik hizmetleri. Evet."

"Bir sorun olursa bu telefonu aramamı söylediler." "Var mı?"
"Bence de öyle," diye yanıtladı Rogers. "Büyük bir tane."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

YETERİNCE UZUN YAŞARSINIZ, mesleğinizi yeterince uzun süre icra edersiniz ve kimliğinizi tanımlamanıza yardımcı olacak beceriler geliştirirsiniz. Piyano çalmak mesela. Ya da Şam çelik bıçakları demircilik. Ya da ortalık ortalığı temizlemek.

Brian Toomey bu üç beceriye de sahipti, ancak sonuncusu için sadece yetkinliğin ötesine geçti; ticareti aştı ve sanat üretti. Toomey, kendi mütevazı değerlendirmesine göre, dünyanın en iyi kapıcılarından biriydi. Kesinlikle en yüksek maaşı alanlar arasındaydı.

Şerif yardımcısıyla telefonu kapatır kapatmaz kapıcı harekete geçti. Toomey, sabırla beklediği Airbnb'deki ikinci yataktan bilgisayarını ve paketlenmiş çantasını aldı. Geriye kalan her şeyi geride bıraktı, ki bunlar pek bir şey değildi.

Toomey, Utah plakalı yeşil Toyota Tundra'sına bindi ve çantanın en alt gözünü karıştırırken arabayı sürmeye başladı. Birkaç dakika içinde Elko'daki Northeastern Nevada Bölge Hastanesi'ni çevreleyen otoparklarda dolaşmaya başladı. Yardımcısının tarif ettiği beyaz Jeep Cherokee kiralık aracı acil servis girişinin yakınında buldu.

Toomey kamyonetini park etti, Cherokee'ye gitti, etrafına bakındı ve arka tamponun iç tarafına manyetik bir GPS işaretini bastırdı. Sonra yolcu tarafına doğru yürüdü ve oval, yarı saydam bir çıkartma çıkardı. Tırnaktan daha küçük, donuk siyah bir vericiye bağlı kıl ince bir kabloya sahip mikrofona.

Hademe mikrofona yapışkanındaki kâğıdı soydu, bir maket bıçağıyla ön camın hava koşullarına dayanıklı sıyrıcısını kaldırdı, kabloyu ve vericiyi altına kaydirdi ve sıyrıcıyı sertçe aşağı bastırdı.

Ayrıldıktan kırk saniye sonra Tundraya geri dönmüştü. O otoparkta bir tur attı, her iki çıkışı da görebileceği bir yere park etti ve dizüstü bilgisayarını çıkardı.

Hademe kişisel sıcak noktasını etkinleştirdi, özel bir tarayıcıya gitti, IP adresini daha da gizleyen bir web sitesinde oturum açtı ve bir telefon görüşmesi yaptı. Hat çaldığında dinledi, aktarılırken tıkladı ve tekrar çaldı.

Dört aktarmadan sonra bir kadın cevap verdi.

"Elko'daki temizlik hizmetlerinden arıyorum," dedi. "Beklenmedik komplikasyonlar mı?"

Toomey, "Evet," dedi ve ona durumun özünü anlattı. Birkaç dakika sonra, "Ne kadarını biliyorlar?" diye sordu.

"Şu sadece doğum tarihi ve doğum yeri." "Şimdiki konumları?"

"Elko'daki adli tabip otopsi raporlarını kontrol ediyor." "Orada bulmalarını istemediğimiz hiçbir şey bulamayacaklar." "Güzel. Araçlarında bir izleyici ve bir ses dinleme cihazı var."

"Akıllıca."

"Bana bunun için para ödüyorsun. Derinlemesine temizlik o zaman?"

Bir duraklama oldu. "Birinin aktif görevde bir polis olduğunu mu söylediniz?" "Sampson DC Cinayet Masası'nda. Stone ise er."

"Ben rehberlik ararken bekleyin."

Toomey çantasından 8x42 Leica dürbününü çıkardı ve Cherokee'nin hâlâ orada olduğundan emin olmak için park yerine baktı.

Teması geri döndü. "Stone'un Alex Cross'la evli olduğunu söylememiştiniz." "Bilmiyordum ve onu tanımıyorum."

"FBI ve polis danışmanı. Çok tehlikeli. Eskiden Sampson'ın ortağıydı."

"Hâlâ hizmetimi istiyor musun?"

"Olumlu. Şimdilik teması sürdürün ama süpürmeye hazır olun. Desteğe ihtiyaç duymanız halinde Utah temizlik ekibini en kısa sürede Twin Falls'a uçuracağız."

"Akıllıca."

"Bana bunun için para ödüyorlar," dedi ve kapattı.

Hademe dizüstü bilgisayarının geçmişini ve ön belleğini temizledi, çantasından bir Slim Jim çıkardı, ısıtıcıyı açtı ve beklemek için dürbünüyle yerleşti.

BÖLÜM 41

DR. WAYNE BEVAN, Elko İlçesi adli tabibi, Bree ve Sampson sekreteri tarafından ofisine götürüldüğünde bir raporu bitirmek üzereydi. İkili Ryan Malcomb'un ölümünü araştırdıklarını açıkladı.

"Siz muhabirler misiniz?" dedi kot pantolon ve kovboy çizmeleri giymiş, uzun boylu, zayıf bir adam olan Bevan. "Son grup bir hafta önce ayrıldı."

Bree, "Sadece ayrıntıları gözden geçiriyoruz," dedi.

"Sigorta şirketi mi?"

"gibi bir şey," dedi Sampson. "Bize Malcomb'un diş kayıtlarında bir eşleşme söylendi."

Bevan başını salladı, sandalyesini bir dolaba doğru kaydırды ve kalın bir dosya çıkardı. "DNA eşleşti ama doğrulamaktan zarar gelmez." Dosyayı açtı, birkaç belgeyi çevirdi ve bir cesedin fotoğrafıyla karşılaştı. Kafatası birçok yerden kırılmış ve diğer yerlerinden parçalanmıştı.

Adli , "yükseklik nedeniyle hava yastığı hiçbir şey yapmamış. Direksiyon simidini çene kemiğinin hemen üstünden almış. Boynu kırılmış. Anında ölmüş."

"Dişleri neredeyse tamamen dökülmüş," dedi Sampson. "Eşleşmeyi nasıl yaptınız?"

Bevan otopsi sırasında ağızda bulduğu dişleri gösteren bir fotoğraf çıkardı.

Bree kökün olması gereken yerde metal çıkıntıları olan bir dişi işaret etti. "Bunlar implant mı?"

"İki " dedi. "Yan kesici dişler. Malcomb'un diş kayıtları yetişkin yan kesici dişleri olmadığını gösteriyor. Dişlerinde implantlar vardı. Yirmili yaşlarda."

"Bu kayıtların kopyaları sizde var mı?" Sampson sordu.

"Sizin için kopyalarını çıkarttıracağım," dedi.

Bree, "Otopsi raporunuzun kopyalarını da alabilir miyiz? Ve toksin testlerinin?"

Adli tabip "Hepsi kamu kayıtlarında var" dedi. "Toksin testi de yapıldı. çok fazla içki ve biraz da fentanil vardı, bunu size söyleyebilirim. DNA raporunu da istiyor musunuz?"

"Evet, efendim," dedi Bree. "Böylece i'lerimizin noktalarını koyduk ve t'lerimizin üstünü çizdik." Yirmi dakika sonra Cherokee'ye döndüler.

"Şimdi ne olacak?" Sampson sordu.

"Salmon'a gidip Sean Malcomb Wallace'ı orada izlemeye başlayacağız."

"Ama adamı duydunuz, diş kayıtları DNA raporunu destekliyor," dedi Sampson. "Yani, Sean Malcomb Wallace'ın kardeşiyle aynı eksik dişlere ve implantlara sahip olma ihtimali nedir?"

"Bilmiyorum," dedi Bree hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırarak. "Ama buraya kadar onca yolu ilk günden pes etmek için gelmedim. Metro'ya katılmadan önce hava kuvvetlerinde askeri polistim, biliyorsun."

"Bunu biliyordum."

"Bize şüpheyeye düşüğünüzde, makul olduğunu düşüğünüzden daha derine inmeyi öğrettiler."

Sampson içini çekti ve cipi çalıştırdı. "Somon o zaman."

I-80'e binip doğuya gittiler, sonra da U.S. 93'ten kuzeye, Idaho'ya doğru yola çıktılar. John arabayı sürerken, Bree adli tabibin otopsi, DNA testi ve toksikoloji raporlarını gözden geçirdi. Ölüm sebebi büyük bir kütle-kuvvet travması.

DNA raporu Malcomb'un kimliğini kesinleştirdi. Toksikoloji testi, teknoloji girişimcisinin kaza sırasında kanındaki alkol seviyesinin yasal sınırın iki katı olduğunu ve vücudunda eser miktarda fentanil bulunduğunu gösterdi.

Idaho sınırına yaklaştıklarında ve gece çökmeye başladığında Bree, "Yine de bu tox ekranında bir tuhaflık var," dedi.

"Ne?"

"Tam olarak bilmiyorum," dedi. "Sadece içimde bir his var bir şey." Telefonunu çıkardı ve Alex'i aradı. Bağlantı zayıf ve kesik kesikti ve arama doğrudan telesekretere düştü. "Ben Bree. Idaho'ya gidiyoruz. Seni seviyorum." Bree kucağındaki raporlara baktı ve neredeyse onları bir kenara bırakacaktı. Ama aklına bir şey takıldı.

Toksikoloji ekranını bir kez daha inceledi. "Orada değil," dedi Bree.

"O da ne?" Sampson ona bakarak, "Bu ne?" dedi.

"Malcomb'un kas distrofisi vardı," dedi rapora dokunarak. "Birkaç yıl önce onun bir profilini okumuştum ve uyuşturucu kullandığını söylüyordu.

Hastalığın ilerlemesini geciktirmek ve bazı semptomları kontrol altına almak için. Tedavi neredeyse her zaman prednizon gibi steroidlerdir."

"Toksin testinde steroid yok mu?"

"Henüz test yapılmadı. Özel olarak sipariş edilmesi gerekiyor."

"Ama bunun açık ve kapalı bir dava olduğunu ve gereksiz olduğunu düşünüyorlar." "Evet," dedi, kendini daha da sinirli hissederek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

Atina, Georgia

BİR NEDENDEN DOLAYI, Dedektif Forbes'un kapı zili kamerasındaki görüntüleri flash belleğine indirme şekli, kameranın sabit diskini bozmuştu.

Hiçbir şekilde tam bir kayıp değildi, ancak ilgili görüntüleri benim gibi FBI için danışman olarak çalışan bir bilgisayar uzmanı olan arkadaşım Keith Karl Rawlins'e yüklememiz ve göndermemiz gerekiyordu. Rawlins'in bu işi yapması altı ayını aldı.

video izole etmek ve onarmak için iki saat ve sesi uyumlu hale getirmek için iki saat daha.

Mahoney, Dedektif Forbes ve Warren ve ben Atina Polis Departmanı'ndaki bir kafeteryada yemek yiyorduk ve dosya nihayet geri geldiğinde geceyi bitirmeyi düşünüyorduk. Ofislerine gittik ve Warren'ın bilgisayarından dosyayı açtık.

Profesör Carver kameranın karşısındaki kaldırımında belirdi. Evinin yoluna çıkarken biraz dengesiz, biraz çakırkeyif görünüyordu.

önceki videoya benzer şekilde, suikastçıya sadece iki saniyelik bir bakış atabildik. Koyu renkli kapüşonlu bir tişört giymiş, soldan sağa doğru Sokağın ortasında, araba yolunun önünde, sırtı kameraya, Carver'ın sırtı katiline ve silahına dönük bir şekilde atış pozisyonu aldı.

Omuzları hareket etti. Dönüp gözlerinde şaşkınlıkla ona baktı.

Onu göğsünden vurdu ve araba yolunda geriye doğru savurdu. Beş hızlı adım attı, yanında durdu ve onu yüzünden vurdu.

"Soğuk kaltak," dedi Forbes.

Mahoney, "Size daha fazla katılamazdım, Dedektif" dedi.

Katil garaj yolunda hızla ilerledi ve bir an sonra ekrandan kayboldu. Görüntüleri geri sarıp tekrar izledik, kadının yüzünün bir kısmını gösteren her karede durakladık.

Elimizdeki en iyi görüntü Carver'dan ayrılıp kaldırırma doğru çaprazlama ilerlediği andı. Saçının rengini ve net bir şekilde görebildiğimizde görüntüyü dondurduk. Burnu, yanakları ve gözleri nedense bulanıktı.

"Sarışın," dedi Mahoney. "Kısa dikenli saçlar. Yine o."

"Ama yüzüne ne olmuş?" dedim. "Yakınlaştırabilir misin?"

Dedektif Warren bilgisayarına bir komut verdi ve katilin yüzü tüm ekranı kapladı. Dudaklarının üstünden kaşlarının üstüne kadar yüz bozan yarı saydam plastik bir maske takıyordu.

Warren, "O akıllı biri," dedi.

"Ve verimli," dedi Forbes. "Hiç zaman kaybetmiyor, değil mi?" Mahoney başını salladı. "O her zaman böyledir. Kararlı. Hiç tereddüt etmez."

Bir kez izledik. Carver dönmeden önce katilin omuzlarının hareket ettiğini gördüm.

"Orada bir şey söyledi," dedim. "Carver onunla yüzleşmeden hemen önce."

Warren kaşlarını çattı, kontrollerle oynadı ve ", ses seviyesi neredeyse kapalıydı" dedi.

Geri sardı, sesi sonuna kadar açtı ve Play tuşuna bastı. Birdenbire o gece esen sert rüzgârı ve uzaktan gelen siren seslerini duymaya .

Profesör Carver görüldüğünde, araba yoluna doğru dengesiz bir şekilde dönüp yokuşu tırmanmaya başlarken biraz kıkırdadığını duyabiliyorduk. Katil tam bir sessizlik içinde, avını takip eden bir kedi gibi hareket ederek kadrāja girdi. "Profesör Carver" diye seslendi.

Carver tereddüt etti, sonra yüzünü ona döndü. Sirenler daha da yaklaştı. Kadın ona başka bir şey söyledi ve iki el ateş etti; bastırılmış mermiler yastıkların dolgunlaştırılması gibi ses çıkarıyordu.

"Az önce ona ne dediğini anlayan oldu mu?" Warren söyledi.

Forbes, "Anlaşılmıyor," dedi.

Başımı salladım. Mahoney de öyle yaptı. Cebini karıştırdı ve beyaz bir AirPods kılıfıyla çıktı.

"Beni bilgisayarınıza bağlayın. Tekrar çal ama şu sirenlerin yüksek tonlarını azaltmaya çalış. Belki fark edebilirim."

Warren onu bağladı ve bilgisayardaki ekolayzırı üst aralığı sınırlayacak şekilde ayarladı. Play tuşuna bastı ve Mahoney işaret parmağını dudaklarına götürerek dikkatle dinledi.

"Yine, ama bu sefer daha fazla bastır," dedi, bana biraz endişeyle bakarak.

Warren ekolayzırı daha da ayarladı ve Play tuşuna bastı. Carver katiliyle yüzleşmek için döndüğünde ve kadının omuzları tekrar hareket ettiğinde Ned'in rengini kaybettiğini gördüm.

Sağ AirPod'unu çıkardı. "Dedektifler, sizden şimdilik odayı terk etmenizi istemek zorundayım. Üzgünüm ama bu bir ulusal güvenlik meselesi. Şimdi sorun."

Şok olmuşum. Warren ve Forbes şaşırmış ve biraz da kızmış görünüyorlardı. "İkiniz iyi iş çıkardınız, gerçekten iyi iş çıkardınız," dedi Mahoney, onların tepki verip yollarından çekilerek gitmelerini sağladı. "İkinize de ceza verilmesini öneren bir mektup yazacağım. Ulusunuz size teşekkür ediyor. Ve elimden geldiğince açıklama yapacağıma söz veriyorum."

Forbes, "Anladık, biz küçük bir kasabayız," dedi. Ofisin kapısını kapatarak ayrıldılar.

"Ne diyor?" Ben sordum.

Mahoney diğer AirPod'unu çıkardı ve bana uzattı. "Kendin dinle."

Onları koydum. Videoyu geri sardı ve oynat tuşuna bastı.

Yüksek frekanslı seslerin azalmasıyla Carver'ın kıkırdamasını ve onu takip eden katilin hafif adımlarını duyabiliyordum.

"Profesör Carver," dedi açıkça, onu vurmak için meydan okuduktan sonra. Anayasa hukuku profesörü döndü.

Onu vurmadan önce, "Maestro ne yaptığını biliyor. Her şey bitti."

BÖLÜM 43

Telefonu BREE, Hailey, Idaho'daki bir motel odasında uyuyordu.

Buldu ve cevap verdi. "Alex?"

"Dün gece arayamadığım için üzgünüm, Bree," dedi. "Öldürülen yargıçlar davasında senin ve John'un bilmeniz gereken önemli bir gelişme oldu."

"Anlat bana," dedi ayağa kalkarak.

"Suikastçıyı kamerada ve ses kaydında yakaladık. Onu vurmadan önce, Dedi ki, bu bir alıntıdır: 'Maestro ne yaptığınızı biliyor. Her şey bitti.' "Hadi!" diye bağırды yataktan kalkarken. "Bu doğru mu?"

"Duyması zordu ama hata yok."

Bree elini alnına götürdü. "Tanrım, Ned'le aranızdaki sıcaklık tavan yapacak."

"Ölümcül, gizemli kanunsuz grup olası Yüksek Mahkeme adaylarını mı hedef alıyor? Bence öyle. Ned ve ben vekil müdüre bilgi vermek için DC' dönüyoruz."

Bree, "John ve ben de Malcomb'un kardeşini bulmak için Salmon, Idaho'ya gidiyoruz," dedi. "Babası William'ın adresini bulduk. Profesör Carver suikastı hak edecek ne yaptı?"

"Belirsiz. Franklin ve Pak için olası gerekçelerimiz var ama Carver için yok."

"Bence Theresa May Alcott'a bakmanız gerekiyor," dedi Bree. "O da danışma kurulunda. Malcomb'la bağlantısı o. Maestro'yla da bağlantısı olabilir."

"Aynı sayfadayız - yönetmeni gördükten sonra Cleveland'a gidiyoruz. Dün ikiniz için nasıl geçti?"

Bree ona Eldon Boyt'un dağ yolundaki kazayla ilgili teorisini ve dış kayıtlarını anlattı.

"İki maç, Bree," dedi Alex. "Bu onu dünyanın herhangi bir ölü yapar."

"Biliyorum, ," dedi. "Ama keşke ona steroid testi yapsalardı. O olduğundan emin olurduk."

"Bunu başka bir şekilde çözmeniz gerekecek. Orada hava nasıl?"

Pencereden dışarı baktı. "Ooh, kar yağıyor. Yerde 15 santim falan var. Ama kiraladığımız araç dört çekerli bir Jeep Cherokee."

"Beni bu gece arar mısın?"

"Sizin saatinizle 11 civarında deneyeceğim."

Birbirlerini sevdiklerini söylediler ve telefonu kapattılar. Bree uyanık olduğundan emin olmak için Sampson'a mesaj attı, sonra duş aldı, giyindi ve gece çantasını yeniden doldurdu.

O odadan çıktığında John cipi ısıtmıştı. Ayrıca iki kahve ve iki kahvaltı burritosu da hazırды.

Yemeklerini yiyip Sun Valley tatil bölgesinin yanından geçerek 75 numaralı otoyolda kuzeye doğru giderlerken, Sampson'a Maestro'nun suikastlara karıştığını anlatınca Sampson şaşkına döndü.

"Bu çok soğuk ve yüz­süzce," dedi. "Bu insanları öldürerek ne elde ettiklerini sanıyorlar?"

"Hiçbir yok. Ama Alex'e Maestro'nun potansiyel bağlantısı olarak Theresa May Alcott'a odaklanmaları gerektiğini söyledim."

"İyi fikir. Ama daha da önemlisi, bu Maestro'nun Malcomb M olsa bile durmayacağını gösteriyor."

"Ya da Malcomb M olduğu ve hayatta olduğu için durmuyorlar."

Yarım saat sonra Alice Gölü sapağını geçtiler. Bree orayı işaret etti. "Burası Malcomb'un evlat edinen ailesinin öldürüldüğü yer."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Sampson. "Görünüşe göre yol karla kaplanmış."

"Hadi Salmon'a gidelim. İçimde iyi bir his var."

Sawtooth City'nin kuzeyinde kar fırtınası şiddetlendi ve dağlık, iki şeritli otoyolda ilerlemek yavaş ve tehlikeli bir hal aldı. Salmon'a ve William Malcomb ile eşi Cherise'in adresine ancak öğleden sonra saat üç buçuğa kadar ulaşabildiler.

Yarı prefabrik ev, yarı kontrplak duvarlı eklenti, dış cephe kaplaması olmayan ve çatısında teneke olan köhne bir çöplüktü. İçeri girdiklerinde, kızgın siyah bir standart kaniş zincirin ucundan onlara havladı.

Cipten indiklerinde, lekeli kırmızı bir şnorkel parka giymiş yaşlı görünümlü bir kadın sarkık verandaya çıktı. Elinde yanan bir

Bir elinde sigara, diğesinde kırmızı bir go-cup. "Kahretsin, Fifi! Kapa çeneni!"

Kanış hemen öyle yaptı; oturdu ve yağın karın içinden onlara baktı. Kadın, "Siz kimsiniz? Davetli değilsiniz."

"Biz Washington DC'den dedektifleriz," dedi Sampson. "Sakıncası yoksa size birkaç soru sormak istiyoruz."

"Benim için sakıncası var," dedi. "Ne hakkında? Ben hiçbir şey yapmadım. Üç gündür hiçbir yere gitmedim."

Elleri havada ona doğru yürüdüler. "Sadece birkaç soru soracağım," dedi Bree. "İçeri girebilir miyiz?"

"Kesinlikle hayır," dedi. "Ve bu yeterince uzak."

Bree kadının ilk düşündüğünden daha genç olduğunu görebiliyordu. Sıksa, solgun tenli ve eksik dişliydi. Gözleri cam ve elleri titriyordu. Bree onun bir metamfetamin bağımlısı olduğunu düşündü.

"Sen Cherise misin?" Sampson

söyledi. "Evet, doğru."

Bree, "Aslında William'la konuşmayı umuyorduk," dedi.

Kadın kıkırdadı. "Billy'mle konuşmak mı istiyorsun? Sorun değil. Beni takip et."

Cherise sürüne sürüne verandadan indi, karı kenara itti ve bir ahıra doğru yöneldi, kıkırdıyor, sigarasının son nefeslerini çekiyor ve go-cup. Ahırın kapısını geçip arka tarafa gitti.

Onları kısa, karla kaplı bir patikadan derenin kenarındaki bir açıklığa götürdü.

Karlı rüzgârda dalgalanan, üzerine kırmızı bir MAGA şapkası çivilenmiş beyaz ahşap bir haçla işaretlenmiş taze bir mezar tümseğini gösterdi.

Bir sonraki kıkırdaması daha bastırılmış ve hüzünlüydü. "Billy'yle istediğin kadar konuş, çünkü oradaki o. Geçen ay öldü. Konjestif kalp yetmezliğinden önce zatürre onu aldı."

BÖLÜM 44

Washington, DC

MAHONEY VE BEN FBI direktörünün ofisinin önündeydik ve iki saat önce geldiğimizden beri oradaydık. Atina'dan uçuşumuz sırasında Houston'da birkaç ajanın ölümüne neden olan bir çatışma çıkmıştı, bu yüzden direktörün elleri doluydu.

Nihayet öğleden sonra üç sularında Marcia Hamilton'ın ofisine girdik. Büro'da eski bir özel ajan olan Hamilton, Chicago'da mücadeleci bir ABD avukatı olmuştu. Uzun boylu, atletik yapılı ve kırklı yaşlarının sonlarında olan Hamilton masasının arkasından bizi selamlamaya geldi, o anki kriz yüzünden okunuyordu.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim," dedi ellerimizi sıkarak. "Bunlar benim gözetimimde ölen ilk ajanlar ve hâlâ bir açmazın içindeyiz."

"Anlıyoruz," dedi Mahoney. "Kaç tane hanımefendi?" diye sordum.

"Yedi." İçini çekti. "Eyalet sınırları ötesinde faaliyet gösteren bir çete tarafından işletilen bir doğrama dükkanına baskın yaptıklarını sanıyorlardı. Oraya girdiler ve bir

En az yirmi iyi silahlanmış adam tarafından korunan büyük bir fentanil operasyonu ve işler hızla çirkinleşti. Ama bulduklarınız hakkında beni bilgilendirin."

Ned ona kulaklık taktırdı ve suikastçının Profesör Carver'a söylediği son sözleri dinletti: *Maestro ne yaptığını biliyor. Her şey bitti.*

Hamilton'ın kafası karışmıştı. "Özür ama bu işe gireli sadece altı hafta oldu. Maestro?"

Ona kanunsuz grubun kısa bir tarihçesini, grubun lideri M'yi bulma çabalarımızı ve Ryan Malcomb ve şirketi Paladin hakkındaki şüphelerimizi anlattık.

"Ve siz Malcomb'un danışma kurulunun listesindeki üç kişinin cinayetlerini düzenlediğini mi düşünüyorsunuz?"

"Malcomb olması şart değil ama Maestro, evet," dedim.

Malcomb'un ölüm koşullarının şüpheli olduğunu ve Bree ile Sampson'ın bunu araştırması konusunda açık olduğumuzu açıkladık.

Mahoney, "Ölü ya da diri, Malcomb olsun ya da olmasın, Maestro şu anda tüm odak noktamız " dedi.

Hamilton, "NSA'in bu grubu takip edemeyeceğine inanmakta güçlük çekiyorum" dedi.

Dedim ki, "Sorun da bu. NSA bu tür büyük çaplı veri aramaları için bir taşeron kullanıyor - Malcomb'un şirketi Paladin."

Mahoney başını salladı. "Arama talep edersek elimizi güçlendirmiş oluruz." "Bu değişmek zorunda."

"Paladin'i kullanıyorum. Evet . Katılıyorum."

"Bu tür bir şeyi yapabilecek başka kimse, başka bir şirket yok mu?"

"Paladin gibi değil," dedim. "Onların tescilli algoritmaları var."

Tekrar düşündü. "Tamam, Mahoney. Sırada neresi var?"

Ned, "İlk iş olarak, danışma kurulunun listesindeki herkesi iki kat korumaya alacağız," dedi. "Sonra da listede Ryan Malcomb'la bağlantılı olan tek kişiyle konuşacağız."

"Kim o?"

"Theresa May Alcott, sabun şirketi milyarderi."

Hamilton gözle görülür bir şekilde rengini kaybetti. "Theresa May Alcott? Onu tanıyorum. Cleveland'dan. Bu acımasız kanunsuzluğa karışmış olabileceğini düşünemezsiniz. Kendisi büyük bir hayırsever ve Winter'a büyük bağışlarda bulunuyor."

Mahoney, "Bunu biliyoruz ve ben onun cinayetlere karıştığını söylemedim. Sadece o danışma kurulunda Maestro'yu yönettiğinden şüphelendiğimiz Ryan Malcomb ile bağlantı kurabileceğimiz tek kişi olduğunu söyledim. Onun yeğeni."

"Kim öldü?"

"Doğru."

Hamilton sustu ve ardından, "Beni zor bir duruma soktunuz beyler," dedi.

"Nasıl yani hanımefendi?" diye sordum.

"Ben FBI direktör vekiliyim. Önümüzdeki on yıl boyunca asıl FBI direktörü olmak istiyorum ve siz benden seçilmiş başkanın en büyük destekçilerinden biri hakkında soruşturma yürütmemi istiyorsunuz. Yıllar boyunca çeşitli sivil toplum kurullarında yoğun olarak çalıştığım bir kadın."

Mahoney, "Evet, hanımefendi. En azından onunla mümkün olan en kısa sürede konuşmak istiyoruz."

"Sanırım yılın bu zamanlarında Jackson Hole'da olurdu. Kayak yapmayı çok sever."

"Oraya gitmek için jeti tekrar kullanma izniniz var mı?"

Hüzünle gülümsedi. "İzin reddedildi, Mahoney. Houston'a uçmak için kullanmak üzereyim. Ticari uçmak zorunda kalacaksın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

BREE VE SAMPSON, Cherise Malcomb'u go-cup'ı ve Fifi'siyle bırakıp onun önerisiyle kuzeye doğru yola çıktılar. Cherise onunla arkadaş olmadığını söyledi ama rahmetli kocasının eski kız arkadaşı Lucille Wallace'ı tanıyordu, şimdi Lucille

Danvers. Kocasıyla birlikte U.S. 93'ün yaklaşık yirmi mil kuzeyinde bir kır dükkânı işletiyorlardı.

Cherise ayrıca Billy ve Lucille ergenlik çağındayken ikizlerin evlatlık verildiğini ve işin içinde el altından para döndüğünü bildiğini söyledi. Ancak tüm bunların Billy Malcomb'la tanışmadan çok önce, o paranın henüz hatırlanmadığı bir zamanda gerçekleştiğini iddia etti.

Dar kanyonda telefon çekmiyordu ve akşam karanlığı çöküp Salmon Nehri'nin iki ana kanalının birleştiği ve kuzeye doğru sert bir dönüş yaptığı küçük North Fork, Idaho'ya yaklaştıklarında kar saatte iki inç yağıyordu. Danvers Country Store kasabanın güney ucundaydı, iki katlı, kütük yüzlü bir binaydı ve vitrininde neon bir Rainier Bira tabelası vardı.

Arabayı park ettiler ve karda aceleyle verandaya çıktılar. Botlarındaki karı tekmeleyip içeri girdiler.

Sağ köşede bir odun sobası yanıyordu. Sol tarafta, mavi polar kazak giyen altmış yaşlarında bir kadın kasanın arkasındaki tezgâhta oturmuş, bir yandan telefonuna bakıyor, bir yandan da bir kâğıda bir şeyler karalıyordu.

"Bir saniye bekleyin," dedi Bree ve Sampson'a. "Hemen geliyorum. Bu şeye bağımlıyım."

Cipsleri, ev yapımı hindili sandviçleri içecekleri alıp tezgaha getirdiler, o da "İşte burada!" dedi.

Onlara gülümseyerek baktı. "Günün Wordle'ı *yorgan*!"

Bree gülümsedi, kadından hemen hoşlanmıştı. "Kocamın büyükannesi çalışıyor."

"Daha geçen ay başladım," dedi. "Bunu ve şu Heceleme Yarışması'nı oynuyorum. Onları seviyorum. Doktor bunun hafızamdaki sorunlara iyi geldiğini söyledi."

Sampson, "İşler kesat mı?" dedi.

Alışverişlerini sayarken güldü. "Siz ikiniz içeri girene kadar tam bir uyuşukluktu. Kışın ortasında sizi buraya getiren nedir?"

"Siz Lucille Danvers mısınız?" Sampson söyledi, o da başıyla onayladı. Bree, "Sizi görmeye geldik Bayan Danvers," dedi.

"Öyle mi?" dedi, gülümsemesi biraz solmuştu. "Ne hakkında?"

Sampson, "Nevada, Elko yakınlarında meydana gelen bir trafik kazasını soruşturan dedektifleriz." dedi.

"Evet?"

"Kurbanın adı Ryan Malcomb'du."

Lucille Danvers bir an boş gözlerle onlara baktı, sonra eli yavaşça ağızına gitti. Tezgâhın arkasından kalktı, hızlı adımlarla ön kapıya gitti, tabelayı AÇIK'tan KAPALI'ya çevirdi ve perdeyi indirdi.

Gözyaşlarına boğuldu. "Benim Ryan'ım mıydı? Lütfen bana olmadığını söyle." "Özür dilerim hanımefendi," dedi Bree, yanına gidip ona sarılarak. "Sadece bir günlüğüne sahip olmama rağmen, onları sevmekten asla vazgeçmedim.

Çocuklar," dedi hüngür hüngür ağlarken. "Koca Ed'le evlendikten ve kızlarım olduktan sonra bile onları sevmekten asla vazgeçmedim."

Sakinleştiğinde, onlara evlat edinme annesinin tanıdığı bir avukat tarafından yapıldığını söyledi. O ve Billy'ye bu konuda sessiz kalmaları için on biner dolar verilmiş.

Bree, "Avukat kimdi?" diye sordu.

"Mel Allen Salmon'da. Ölmüş. Yirmi ya da belki otuz yıl önce. Bugünlerde pek çok şeyi hatırlayamıyorum."

Sampson, "Peki çocuklardan hiç haber almadınız mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi üzüntüyle. "Yıllar boyunca Mel'den güncellemeler aldım, onların ve ailelerinin birkaç fotoğrafı, iyi olduklarını bilmemi sağladılar ve bana para konusunda sessiz kalmamı hatırlattılar."

Bree ona Ryan Malcomb'un mahkemeye evlat edinme belgelerinin gizliliğinin kaldırılması için dilekçe verdiğini ve biyolojik anne babasının kim olduğunu bildiğini söyledi. Bu Bayan Danvers'ı da üzdü. "Kim olduğumu biliyordu ve benimle irtibata geçmedi mi? Nedenini merak ediyorum."

Ona Malcomb'un bir fotoğrafını göstermişler ve o da şaşkına dönmüş.

"Biliyorum.

O," dedi. "Son dört ya da beş yıl içinde birkaç kez dükkana geldi, bölgede rafting yaptığını ve balık tuttuğunu söyledi. Bazen iyiydi.

Diğer zamanlarda çok iyi yürüyemiyordu."

Sampson, "Gençken kas distrofisi geliştirdi," dedi. Sampson, Malcomb'un başarıları ve serveti hakkında kısa bir bilgi verdi ancak ölümcül bir kanunsuz çetesine karışmış olma ihtimalini atladı.

Bayan Danvers şaşırmıştı. "Bütün bunları o mu yaptı? Benim oğlum mu?"

"Evet, hanımefendi," dedi Bree. "Ve kardeşinin izini bulmaya çalışıyoruz."

"Dediğim gibi, hiçbir şey bilmiyorum. Size yardımcı olamam."

"Bayan Danvers," dedi John, "acaba çocukların ve ailelerinin fotoğrafları hala mı?"

"Koca Ed bende bilmiyor," dedi usulca. "Ama o Twin'de

Bu gece kızımız ve torunumuzla birlikte düşeceğiz. Gidip onları getireyim."

Kadın gitti ve birkaç dakika sonra elinde büyük bir zarfla döndü.

İçinde üç fotoğraf bulunan plastik bir kılıf çıkardı.

Bree ve Sampson, Wheeler ailesini cinayetleriyle ilgili haberlerden tanıdılar. İlk ve en eski resimde, resmi bir aile portresinde, Theresa May Alcott'un kız kardeşi Norman ve Patricia May Wheeler gururla bebeklerini tutuyorlardı.

İkincisi, çocuklar yaklaşık beş yaşındayken çekilmiş ve Bree'nin Alice Gölü olduğunu tahmin ettiği bir yerde, can yelekleriyle iskelede oturlurken görülüyor.

İkizlerin birbirlerine ne kadar benzedikleri dikkat çekiciydi. Aralarındaki tek gerçek fark yüz ifadeleriydi: İkizlerden biri gülüyordu. Diğeri ise gülen kardeşine soğuk soğuk bakıyordu.

Üçüncü resimde, ikizler yedi ya da sekiz yaşındaydı ve saçları küt kesilmişti; yine o iskeledeydiler. Biri büyük bir alabalık tutuyordu, diğeri ise yumruklarını sıkmış uzaklara bakıyordu.

"Onları sadece bu kadar mı gördün?" Sampson sordu.

", buraya gelen biri hariç... biliyor musunuz? Sanırım son gelişinde kredi kartıyla ödeme yaptığını hatırlıyorum," dedi Mrs.

Danvers söyledi. Kasanın arkasına oturdu ve bir dizüstü bilgisayarla oynadı. "Sanırım geçen yıl İşçi Bayramı'ydı. Yoksa bir önceki yıl mıydı?"

"Bayan Danvers?" Bree dedi ki. "Öyle değil-"

"Hayır, hafızam bazı yerlerde zayıfladı ama onu hatırlıyorum, ben-"

Sanki bir yerlerde kaybolmuş gibi birkaç dakika donup kalmış gibiydi.

"Hanımefendi," dedi Sampson. "Bu kadar çok yer kapladığımız için özür dileriz-"

Kadın sandalyesinde döndü, gözleri cam gibiydi. "Şimdi hatırladım. Bir düzine kavanoz huckleberry reçeli almıştı. Benim huckleberry reçelim." Mrs. Danvers derin bir memnuniyetle gülümsedi. "Oğlum. Bütün reçellerimi o aldı." "Bu çok hoş," dedi Bree.

Kaşları çatıldı. "Adı ne demiştin?" "Ryan Malcomb."

Parladı. "Şey, bu kolay olmalı." Tekrar bilgisayara döndü. "Size göstereyim. Big Ed envanteri takip ediyor. Ve her kredi kartı ödemesi Quicken'a gider."

Sampson Bree'ye baktı ve ön pencereleri işaret etti. Neredeyse karanlıktı. Camlara kar yağıyordu.

"Bayan Danvers," dedi Bree, "bu havada gitmemiz gerekiyor." "Bir saniye bile sürmez," dedi. "Biliyorum, ben-"

Yine donmuş gibiydi.

Bree, "Bayan Danvers, kartlarımızı burada bırakacağız. Aradığınız şeyi bulursanız bize haber verebilirsiniz."

Kadın kararsızca gülümsedi ve başını salladı. "Ne düşündüğümü unutuyorum."

"Anlıyoruz," dedi Sampson. "Yalnız mısınız hanımefendi?"

Başını kaldırıp saate baktı, neredeyse beş buçuktu. "Kızım Kate saat altıda gelip kapanışta bana yardım edecek."

"O zaman kartlarımızı aldınız."

Yaşlı kadın onlara gülümsedi. "Bütün reçellerimi oğlum aldı. Ne güzel değil mi?"

BÖLÜM 46

SAMPSON VE BREE, Danvers Kır Dükkânı'ndan tam karanlık çökerken ve kar sağanak halinde yağarken çıktılar. Bree verandadan inmeden önce etrafına bakındı ve Lucille Danvers'ın tekrar dizüstü bilgisayarının başına döndüğünü gördü.

"Zavallı kadın," dedi Sampson. "Bunun için çok genç."

Ciplerine doğru giderlerken Bree, "Çok genç," diye onayladı. "Ve Ryan Malcomb'un buraya birkaç kez gelmesine ne anlam vereceğimi bilemiyorum."

Sampson kapıların kilidini açarken, "Ve bütün böğürtlen satın aldı," dedi. "Buna gerçekten çok sevindi."

"Öyle yaptı, değil mi?" dedi Bree, yolcu koltuğuna tırmanırken gülümseyerek. "Ryan'ın M olarak gizli hayatı hakkındaki şüphelerimizi ona söylemek zorunda kalmadığımız için mutluydum."

"Onu sahip olduğu güzel anılarla baş başa bırakmak en iyisi," dedi John. "Katılıyorum."

"Cep telefonunuz çekiyor mu?"

"Yok."

"Salmon'da deneyeceğiz. Orada bir Stagecoach Inn ve yanında da bir lokanta gördüm."

"Ben de gördüm. Tabelada ücretsiz internet yazıyordu." "İşte başlıyoruz o zaman."

Cherokee'yi vitese taktı ve güneye, fırtınanın içine doğru sürerken gerildi. Rüzgar tozu büyük girdaplar halinde savuruyordu.

"Yolu görmek zor," dedi Sampson. "Acele etmeyin."

Sessizlik içinde yollarına devam ettiler. Alex'in en eski arkadaşı, yağın karı kesen farların büyüleyici sisine baktı.

Bree ona baktı. "İyi misin, John?" "Ne?" dedi.

"Neden?"

"Dışarısı on derece ve kar yağıyor ve siz terliyorsunuz ve direksiyona cankurtaran simidi gibi tutunuyorsunuz."

"Hey, ben DC'de doğdum ve büyüdüm, iyi dostum," diye karşılık verdi sinirlenerek. "Hiç böyle bir fırtınada araba kullanmadım-"

Otoyolda önlerinde, karda kırmızı ve mavi ışıklar parlıyordu. "Uh-oh," dedi Bree. "Kaza mı?"

Sampson yavaşlayarak, ", " dedi.

Kırmızı ışıkların bir binanın tepesinde yanıp söndüğünü görecektik kadar yaklaştılar.

Kaputu açık devasa bir kar küreme aracı. Ağır tulumlar giymiş ve kapüşon takmış adamlar motor üzerinde çalışıyordu. Önünde mavi ışıkları yanıp sönen bir kamyonet park etmişti.

Ağır bir parka, koyun derisinden bir bombardıman şapkası ve bir şapka giyen gülümseyen bir adam

turuncu yansıtıcı yeleği ve el feneriyle karların arasından onlara doğru ilerliyordu. Sampson camı indirdi.

"Merhaba," dedi adam. "Brian Toomey, Idaho Ulaştırma Bakanlığı. Sabanımız durduğu yerde yatağa sıçtı. Ama çocuklar sorunun ne olduğunu bildiklerini düşünüyorlar. Bu huysuz sürtüğü yakında ayağa kaldıracağız."

Bree gözlerini devirdi.

Sampson, "Salmon buradan ne kadar uzakta Bay Toomey?" diye sordu.

"Aşağı yukarı on dört mil," dedi hademe, tabancasını çekerek.

parkasının cebine koydu ve namluyu Sampson'ın başının yan tarafına bastırdı. "Ve eğer aileni bir daha görmek istiyorsan, sana söylediklerimi harfiyen yapacaksın. Değil mi John Sampson? Değil mi, Bree Stone?"

BÖLÜM 47

Colorado üzerinde

Ertesi öğleden sonra MAHONEY ve ben Delta'nın Salt Lake City aktarmasız uçağıyla batıya uçtuk, kısa sürede bulabildiğimiz ve bizi Jackson Hole, Wyoming'e yakın bir yere götürecek tek koltuktu bu. Uçağın Wi-Fi ağına bağlandım ve Bree ya da Sampson'dan bir şeyler görmeyi umarak mesajlarımı ve e-postalarımı kontrol etmeye devam ettim.

"Bir şey var mı?" Ned sordu.

"Yok bir şey," dedim, giderek endişelenmeye başlamıştım.

"Salmon, Idaho, oldukça uzak bir yer. Cep telefonu hizmeti çok iyi olamaz."

"Kabul edildi ama Bree dün sabah bana özellikle DC saatiyle akşam on birde arayacağını söyledi. O saati çoktan geçtik."

"Seni anlıyorum," dedi Mahoney, sonra durakladı. "Bir cip kiraladıklarını söylediniz, değil mi? Bree onu hangi şirketten kiraladı?"

"Genelde Hertz kullanıyor sanırım," dedim. "Ama emin değilim."

"İndikten sonra, Hertz'in arabalarının GPS'ine ping atması için bir talepte yer belirleyici."

"Bunun yardımı olur," dedim. "En azından nerede olduklarını bileceğiz."

Dağ saatiyle öğleden sonra ikide indik, bir Chevy Tahoe aldık. Kar lastikleri ve kuzeye doğru yola çıktım. Ne karımdan ne de en iyi arkadaşımın hâlâ haber alamamıştım, bu yüzden dizüstü bilgisayarımın Bree'nin kredi kartı hesaplarına girdim ve uçak bileti, Reno'da bir oda, Hailey, Idaho'da bir oda ve bir önceki sabah Sun Valley'de benzin için yapılan ödemeleri buldum.

"Görünüşe göre Sampson cipi kiralamış olmalı," dedim. "Kiminle puan topladığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Mahoney, "Hertz ve Avis ile başlayacağız," dedi. "Verizon'la da irtibata geçip kulelerinin onları en son nerede yakaladığını öğrenebiliriz."

"İyi fikir," dedim. "Idaho eyalet polisini arayacağım, bir kaza olup olmadığını öğreneceğim."

Wyoming'e geçtikten kısa bir süre sonra kar yağmaya başladı. Cep telefonu çekmemeye başladı ama Mahoney Hertz, Avis ve Sixt'e ulaşmayı başardı, ve Verizon. Ne Hertz ne de Avis'te Bree ya da John'un Jeep kiraladığına dair bir kayıt yoktu. Sixt bize geri döneceklerini söyledi. Verizon, Bree'nin cep telefonu verilerini aramayı kabul etti ancak toplamının birkaç saat süreceğini söyledi.

Kar fırtınası altında tüylerimizi diken diken eden bir yolculuktan sonra akşam altı buçukta hareketli Jackson kasabasına ulaştık. Pahalı bir motele yerleştikten sonra, şimdiki zamandan daha iyi bir zaman olmadığına karar verdik ve Jackson Hole'geniş vadisinin doğu tarafında, Gros Ventre Wilderness'a karşı Alcott'un yayıldığı yere gittik.

Double Diamond Çiftliği'ne yaklaştığımızda karın içinden çelik bir bariyer yükseldi ve yolu kapattı. Çelik bariyerden bir top kamera yükseldi ve bize baktı.

Mahoney dışarı çıktı, kameraya doğru yürüdü ve FBI kimliklerini gösterdi. Bir erkek sesi "Bu da ne demek oluyor?" dedi.

"Bayan Alcott'un seçilmiş başkan için görev yaptığı adli atama danışma paneli."

"Sabah gelebilir misin?"

"Hayır. Bu federal bir cinayet soruşturması. Acil bir durum."

Uzun bir duraksamadan sonra, "Ahırları ve ahır geç. Park binicilik ringinin yanındaki büyük evin altında." Top kamera, yolun eğiminin altına düşen çelik bariyerin içine geri çekildi.

Rüzgârlı, karlı yoldan yukarı çıktık, ahırların, büyük bir ahırın ve dış binicilik alanının yanından geçtik ve sonunda bir tepenin üzerindeki evi gördük.

Park ettik ve ısıtılmış merdivenlerden geniş kütük ve taş yapının ön verandasına tırmandık. Çift kapının üzerinde bir boz ayıyla dövüşen boğa geyiğinin oyması vardı. Biz kapıyı çalmadan önce kapılardan biri açıldı.

Şortlu, sandaletli ve Las Vegas Raiders kapüşonlu iri yarı Polinezyalı bir adam bizi içeri almak için bir adım geri çekildi. "Ben Arthur," dedi. "Bayan Alcott için çalışıyorum. Sakıncası yoksa, daha ileri gitmeden önce kimlik belgelerinizin bir kopyasını almak istiyorum."

Ona verdik. Arthur birkaç dakika sonra döndü. "Bayan Alcott şimdi sizinle görüşecek," dedi. "Ama bana bir iyilik yapar mısınız?" "Eğer yapabilirsek," dedim.

"Ona iyi davranın," dedi Arthur. "Bayan A. son birkaç haftadır çok şey yaşadı. Artık bir ailesi kalmadı ve bu onu mahvediyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48

ARTHUR bizi bir antreden geçirerek, devasa kirişleri ve direkleri olan, bir tarafında duvara gömülü kocaman bir kaya parçası bulunan ahşap iskeletli bir oturma odasına götürdü. Kayanın ortasındaki camekânlı kutuda bir ateş yanıyordu. Bir baca

Benzer bir taştan yapılmış, üzerinde yükseliyordu.

Theresa May Alcott iki koyu renk deri kulüp sandalyesinden birinde oturmuş, bir elinde kesme camdan bir bardak, diğerinde yanmayan bir sigarayla alevlere bakıyordu.

"Theresa," dedi Arthur. "Ziyaretçileriniz geldi."

Yüzünü bize dönmek için sandalyede döndü, sonra ayağa kalktı. Kahverengi giyinmişti.

Süet pantolonu, aletli kovboy çizmeleri ve kot üstünün üzerine giydiği koyun postundan yeleğiyle Bayan Alcott'un çarpıcı, neredeyse krallara layık bir duruşu vardı. İçkisini ve sigarasını sandalyelerin arasındaki masaya bıraktı ve yanına geldi.

"Ben Theresa May Alcott," dedi sağ elini uzatarak. Sol elinde, kocasının yıllar önce vefat etmiş olmasına rağmen büyük bir elmas nişan yüzüğü ve bir alyans takıyordu.

Kendimizi tanıttık ve bizi kabul ettiği için teşekkür ettik.

"Pek fazla seçeneğim yokmuş gibi görünüyor," dedi, kelimelerinde hafif bir vardı. "Arthur bu soğuk kış gününde sana içecek bir şeyler getirebilir mi? gece?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Mahoney. "Biz çalışırken olmaz." "Onlara uygun bir şeyler bul, olur mu Arthur?"

Başıyla onayladı ve gitti. Bize bir kanepeyi gösterdi ve sandalyesine döndü. "Bu çok güzel bir şömine," dedi Mahoney. "Hiç böyle bir şömine görmemiştim.

o."

"Çünkü öyle bir şey yok," dedi. "Finlandiya'da bizim için özel olarak yapıldı. Sabuntaşı, ısıyı tutuyor ve yayıyor. Kocam buna bayıldı."

Boş olan diğer kulüp sandalyesine baktım. "Sizinle oturduğunuz adli danışma kurulu hakkında konuşmak istiyorduk."

"Seçilmiş Başkan Winter'ın benden görev yapmamı istemesi beni şaşırttı ama memnun etti ve onurlandırdı."

"Sue Winter'ın büyük bir destekçisisin."

"Uzun öyleyim," dedi içkisini alıp yudumlarken. "O harika biri. Sıcak biri. Dinliyor. Kalıpların dışında düşünüyor. Sue olağanüstü bir başkan olacak."

Mahoney, "Danışma paneline geri dönersek. Panelin olası Yüksek Mahkeme adayları listesinde yer alan üç kişinin geçtiğimiz ay içinde öldürüldüğünden haberdar mıydınız?"

Bayan Alcott ya gerçekten şaşkına dönmüştü ya da başarılı bir oyuncuydu. Çenesi düştü ve içkisini yere bıraktı. "Hayır. Hayır, bunu bilmiyordum. Ben... ailemde yakın zamanda bir ölüm oldu, bana çok yakın biri ve haberleri takip edemedim. Ya da herhangi bir şeyi, bu konuda."

"Ailenizdeki ölümden bahsetmişken, merhum yeğeniniz Ryan Malcomb ile liste hakkında hiç konuştunuz mu?" diye sordum.

"Ryan mı? Hayır. Kesinlikle olmaz. Heyete gizlice çalışmaları talimatı verildi."

Listedeki ölümler kimler, lütfen?"

"DC Dairesinden Yargıç Franklin, Dokuzuncu Dairenden Yargıç Pak ve Profesör Nathan Carver."

Bu son isim üzerine gözleri inanmazlıkla irileşti ve eli boğazına gitti. "Hayır. Profesör Carver'la kendim konuştum. O benim bir numaramdı. Aman Tanrım. Bu korkunç bir şey."

Mahoney, "Yeğeniniz o komitede olduğunuzu biliyor muydu?" diye sordu. "Sanmıyorum," dedi. "Neden Ryan konusunu açıp duruyorsun?"

"O konuya geleceğiz. Ama en azından o komitede yer almadığınıza inanmakta güçlük çekiyorum."

Seçilmiş başkan tarafından prestijli bir panele davet edildiğinizden bahsedin."

Bayan Alcott küçümseyici bir hareket yaptı. "Bir gibi görünmek istemem Bay Mahoney, ama rahmetli kocam ve ben yıllardır bu çevrelerde oynadık. Ryan'a laf arasında bahsetmiş olabilirim ama bu konuda hiç konuşmadık."

Arthur sıcak su, poşet çay ve kurabiye dolu bir tepsiyle döndü. O gittikten sonra tartışmayı başka bir yöne çekmeye karar verdim. "Ryan'ın Nevada'da bir çiftlik aradığını biliyor muydun?"

"Tabii ki. Ona büyüyen servetine bir dayanak olarak büyük bir fiziksel varlık aramasını tavsiye ettim."

"Ona miras kalmadı mı?"

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Hayır. Kocamın vasiyeti, evin ve etrafındaki iki bin dönümlük arazinin ben öldükten sonra satılmasını öngörüyordu. Geri kalanı Wyoming Eyaleti'ne gidecek. Neden bütün bu sorular

Ryan?"

Mahoney, "Sadece bazı yarım kalmış işleri tamamlıyorum," dedi.

"Eşim Bree Stone sizinle konuşmaya geldi." dedim.

Alcott çenesini kaldırdı. "Ryan'ın cenazesinde beni bu şekilde rahatsız etmesinin son derece kaba ve duyarsızca olduğunu düşündüm."

"geldiğim için pişman olduğunu söyledi." Milyarder hiçbir şey söylemedi.

"Bize Sean'dan bahset." dedim.

Dudakları sanki viskinin son yudumunda kötü bir şey tatmış gibi büküldü. "Karınıza ondan bahsettim. Son derece zekiydi. Belki Ryan'dan bile daha zekiydi. Ama çocukken çok daha zor biriydi. Küstahtı. Meydan okuyan. Şiddetli. Düşünceli."

"Bree onun akıl hastalığı geçmişi olduğunu söyledi. Bize teşhisinin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Alcott tiksiniş görünüyordu. "psikiyatristlerin çoğunu parmağında oynatıyordu; cazibesini kullanabiliyordu ve Gerektiğinde parlaktı. Ancak on altı yaşında psikotik bir kriz geçirdikten sonra, onu çeşitli psikiyatrik hastalıkların teşhis edildiği bir yatılı tesise gönderdik."

"Psikotik kırılmayı tarif edebilir misiniz?" diye sordum.

Tereddüt etti. "Hazırlık okulundan eve dönmüştü. Noel'di ve anda Ryan'a saldırdı, onu bir kasap bıçağıyla öldürmeye çalıştı. Kocam ve bir arkadaşı onu durdurdu."

"Bu provokasyon olmadan mı oldu?"

"Ryan kötü bir gün geçiriyordu ve tekerlekli sandalyesindeydi. Sean'ın rahatsız zihnine göre bu yeterliydi. Kardeşinin tüm ilgiden nefret ediyordu. Hem hastalığı hem de zekası için."

Mahoney, "Peki Ryan, Sean hakkında ne düşünüyordu?" diye sordu.

"Ryan Sean'ı korurdu, onu beladan uzak tutmaya çalışırdı." "On sekiz yaşında ayrılana kadar," dedim.

Alcott başını salladı. "On sekizinci doğum gününde. Bize onu transfer ettirdi yeni bir hesaba miras bıraktı, beni bir daha görmek istemediğini söyledi ve lise mezuniyeti için ona aldığım Range Rover'la gitti."

"Ve ondan bir daha haber almadınız mı?"

"Doğrudan değil. Sigorta şirketimden, ayrıldıktan yaklaşık bir hafta sonra Range Rover'ı Salt Lake City'de sattığına ve poliçeyi iptal ettiğine dair bir bildirim aldım."

"Ya Ryan?" Dedim. "O da mı kardeşiyle irtibatını kaybetti?"

"Bildiğim kadarıyla," dedi Alcott, sigarayı ve çakmağı almak için uzanırken eli hafifçe titriyordu. "Sean konusundan uzak durmayı alışkanlık haline getirdik."

Çakmağı çaktı, sigarayı yaktı ve bir nefes çekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

MİLYONER dumanı dışarı üfledi. "Hepsi bu kadar mı, beyler?"

"Eşim Elko, Nevada ve Salmon, Idaho'daydı, Ryan'ın ölümünü araştırıyorlardı, bir DC cinayet masası dedektifiyle birlikte. İkisi de kayıplara karıştı. Bundan haberiniz yoktur, değil mi?"

Bayan Alcott birkaç dakika boyunca ifadesiz bir şekilde bana baktı. "Kesinlikle hayır ve kayıp olduğumu duyduğuma üzüldüm. Neden Elko ve Salmon'a gitsin ki?"

Mahoney, "Soruları biz soruyoruz," dedi. "Maestro hakkında ne biliyorsunuz?"

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Hangisi?"

"Maestro adlı kanunsuz grup," dedim. "M olarak bilinen gizemli bir figür tarafından yönetilen."

Sigarasını söndürdü ve son dumanını üfledi. "Kimden ya da neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Mahoney, "Üç adli tıp görevlisinin öldürülmesinin arkasında Maestro var. O listedeki adaylar, Bayan Alcott. Videoda suikastçının 'Üstat ne yaptığınızı biliyor. Profesör Carver'ı vurmadan önce 'Her şey bitti' dedi."

"O mu?"

"Evet."

"Şey," dedi Bayan Alcott, içkisini tekrar eline alarak. "Bu korkunç bir şey ama Maestro hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve eğer benimle daha fazla konuşmak isterseniz, sanırım yanımda bir avukat bulunduracağım. Arthur!"

Büyük Polinezyalı ortaya çıktı.

"Misafirlerimiz bizi terk ediyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm Theresa," dedi biz ayağa kalkarken.

Mahoney, "Gitmeden önce bir soru daha? Bir avukatın hazır bulunmasını gerektirmeyen bir soru?"

Bayan Alcott kaşlarını çatı ama başını salladı.

"Ryan'ın doğuştan eksik dişleri var mıydı?"

"Evet," dedi. "Her iki üst yan kesici diş. Köprü yaptırmış." "Köprü mü?"

Alcott, "Önce köprü, sonra da implant." dedi. "Ya Sean?"

"Aynısı."

"Önce köprü sonra implant mı?" Ben sordum.

Bu onu şaşırtmış gibi görünüyordu. "Gençken köprü yaptırmıştı. O gittikten sonra, bilmiyorum."

Zaman ayırdığı için teşekkür ettik ve Arthur'u takip ederek odadan çıktık. Kapıda, "Ne zamandır Bayan Alcott için çalışıyorsun, Arthur?" diye sordum.

"Kocası öldüğünden beri. Ona borçluydum." "Ne için?"

"Benim hayatım. Serbest dalışta yosunlara yakalandığımda Bay Alcott beni kurtardı. Çoktan boğulmuştum ama o beni kurtardı. Ona borçluydum, bu yüzden ona hizmet ediyorum."

"Rahmetli yeğeni hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. Arthur yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Harika bir adamdı. Amcası gibi."

Ondan daha fazlasını öğrenemeyeceğimizi anlayınca, fırtınanın içinden aceleyle Tahoe'ya geri döndük. Hemen telefonumu kontrol ettim. Bree ya da Sampson'dan haber yoktu.

Dağ saatiyle dokuzdu. Doğuda on bir. Resmi olarak yirmi dört saat geç aramıştı.

Çiftlikten dolambaçlı yoldan aşağı inerken Mahoney, "Sean'ın da Ryan gibi eksik dişleri olup olmadığı önemli bir soruydu," dedi.

"Kesinlikle Bree'nin teorisini canlı tutuyor. Ve Alcott'un Ryan'ın kardeşiyle temas halinde olduğuna inandığı izlenimini edindim."

"Katılıyorum. Söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Belki Maestro hakkında bile."

"Ve M," dedim. "Köprüler ve implantlar konusunda da bir nevi çitledi."

"Şüphelerim devam ediyor."

"Ben de öyle," dedim esneyerek. "Ama yakında Bree ya da John'dan haber alamazsak, yemek yiyelim, uyuyalım, erken kalkalım ve izlerini için Idaho'ya gidelim diyorum."

"Müdür Hamilton'ın bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyorum. Bu geziyi ona Alcott'u görmek üzerine sattık."

"Bayan Alcott'u gördük ve onu Maestro ya da adli cinayetlerle ilgili aklayamayacağımızı bilecek kadar çok şey duyduk ve gördük."

Mahoney başıyla onayladı. "Tamam, Idaho, ilk iş."

Cep telefonu çaldı. Açtı ve "Ben o" dedi. Mahoney dinledi, başını salladı ve arayan her kimse ona teşekkür etti.

"Arayan Büro'nun Verizon'daki bağlantısıydı," dedi. "Bree ve Sampson'ı önce Hailey, Idaho'da, sonra da Salmon'da görmüşler ve ikisinden de en son dün akşam saat yedide North Fork, Idaho'da haber almışlar."

Midemde bir batma hissi vardı. "Yani gerçekten de bir günden fazla süredir görüşmüyorlar."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Motelden eşyalarımızı al, kahve bul ve gece boyunca North Fork'a git. Bir terslik var Ned. Bunu hissedebiliyorum."

Mahoney tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Benim için yüksek test kahvesi."

Ned arabayı Jackson'ın ışıklarına doğru sürdü. Telefonumu çıkardım ve en sevdiğim fotoğraflardan birini aradım.

Bu fotoğraf birkaç yıl önce, Bree, ben ve Sampson ile rahmetli eşi Billie Jamaika'dayken çekilmişti. Hepimiz Negril'de bir uçurumun üzerinde duruyorduk, arkamızda Karayipler ve ellerimizde şemsiyeli içecekler vardı.

Bree ve John'a baktım, o kadar mutluydular ki bu mutluluk yüzlerinden okunuyordu. Kalbimde korkunç bir sızı hissettim.

Hangi cehennemdesin sen?

BÖLÜM 50

BİR GÜRÜLTÜ VE BİR ÇARPMA Bree'yi uyuşmuş uykusundan uyandırdı.

Bir şeyler söylemeye çalıştı, ağzının tıkalı olduğunu fark etti ve kumaşa karşı inledi. Burnundan nefes alarak gözlerini açmaya çalıştı ama gözlerinin bağlı olduğunu fark etti.

El ve ayak bilekleri sıkıca bağlanmıştı. Bir çeşit halının üzerinde sol tarafına yatmıştı ve kolu, omzu ve kalçası uyuşacak kadar uzun süredir orada yatıyordu.

Başının çatladığının, susadığının ve bir yerlerde bir motorun gürültüyle çalıştığının farkında olarak sırt üstü yuvarlandı. Bree kavrulan boğazına rağmen yutkundu ve kulakları patladı, bu da birinin kulaklarına tıkaç taktığını anlamasını sağladı.

İlaçlar tekrar etkisini göstermiş, onu uyumak isteyecek kadar sersemletmişti.

Üzerinde yattığı şey tekrar zıpladı; tekrar halıya çarptı, tekrar daha uyanık hale geldi ve sonunda bir tür aracın içinde olduğunu anladı. İçgüdüsel olarak gözlerindeki bağı, ağzındaki tıkaç ve kulaklarındaki tıkaçları çıkarmaya çalıştı.

Ancak ellerini kaldırmaya çalıştığında, ayak bileklerinde bir çekilme hissetti ve boğazından daha yükseğe ulaşamadı. Bağları birbirine bağlıydı.

Bir şekilde.

Yükselen panik duygusuyla savaştı. Histeriye teslim olamazdı.

Bunun sana bir olmaz, Bree. Sakinleşmelisin. Eğitimi hatırla.

Hava kuvvetlerindeyken bir subay hayatta kalma eğitimi almıştı. Ona öğretilen ilk şeylerden , ne olursa olsun sakın kalması gerektiği idi. Durumunuzu değerlendirin. İyi düşün.

Ağzındaki tıkaçın çıkmasını ne kadar çok istediğini görmezden gelmek için kendini zorladı. Nerede ve neden olduğunu anlamaya çalışmak için kendini zorladı.

Ama vücudundaki ilaçlar onu tekrar bayılttı. Sonunda, parçaları birleştirmeye başladı: Kar küreme aracı yolu kapatıyor. Bir adam

otoyol departmanı silah çekiyor.

Bizi tanıyordu. Kim olduğumuzu biliyordu.

Silahlı adamın Cherokee'nin arka koltuğuna geçtiğini ve Sampson'a arabayı sürmesini emrettiğini hatırlıyor.

John! Nerede o?

Sonra adamın boynuna bir şey enjekte ettiğini hatırladı. O yumruğa kadar her şey karanlığa gömülmüştü.

Ne zamandır dışarıdayım? Beni nereye götürüyorlar? John burada mı?

Bree tekrar yuvarlandı, bir tür minibüs olan aracın tekerlek yuvasını hissetti. Tekrar sırt üstü yuvarlandı, burnundan nefes aldı ve bayat ter kokusunu yakaladı.

Tekrar tekrar zıpladılar. Her seferinde yere çarptı.

Kulak tıkaçlarından bile, aracın sallanmasına ve titremesine neden olan taşlı araziden geçerken şasinin protesto için gıcırdadığını duyabiliyordu, bu his kemiklerine işliyor, eklemlerini ağrıyordu.

Yine o baygınlıklardan biri gelmeden önce, *suya ihtiyacım var*, diye düşündü. Bu

Baş dönmesine mide bulantısı da eşlik edince kusacağından emin oldu.

Korkmuştu. Eğer tıkaçın arkasından kusarsa, ölmüş sayılırdı.

Boğazına dolan metalik tada karşı yutkunarak, topuklarını tıkaçların arasından bile duyulabilecek bir gümbürtü çıkaracak kadar sert bir şekilde yere vurdu. Bunu tekrar tekrar yaptı.

Sonra ciyakladı ve topuklarını tekmeledi.

Araç yavaşlayarak durdu. Kapıların açılıp kapandığını duydu.

saran soğuk hava kabarcığı daha az hasta hissetmesini sağladı. Sonra daha fazla kapı açıldı. Elleri üzerinde hissetti. Eller onu dışarı sürükledi. aracı soğuk bir rüzgârın içine soktu ve sonra onu dik oturttu.

Parmaklar ağzındaki tıkaçı çekip çıkardı. "Su," diye .

Bağların kesildiğini hissetti. Ardından göz bağı çıkarıldı ve kardan yansıyan güneş ışığının parıltısına bakıyordu.

Gözlerini kısıtı, arkasını döndü ve Toomey'i gördü, otoyol departmanından olduğunu söyleyen adam; bir elinde Glock, diğerinde plastik bir su şişesiyle orada duruyordu. Şişeyi ona verdi ve Bree açgözlülükle içti, boğazını yıkadığı ve midesini doldurduğu için minnettar oldu.

Bitirdiğinde, kar kamuflajı giymiş iki adamın yakınında durduğunu fark etti. Otomatik silah taşıyorlardı.

İçlerinden biri sağına doğru birkaç adım attı ve bir kütüğün üzerinde oturmuş, su içen ve aynı zamanda sersemlemiş görünen Sampson'ı ortaya çıkardı. Artık sersemlikten çok baş dönmesi hissettiğinden, giydiği yün şapkanın altına uzandı ve kulak tıkaçlarını çıkardı. Kuşların çığlıklarını duydu.

Elleri soğuktu. Eldiven yoktu. Ellerini parkasının ceplerine soktu, etrafı yokladı. Telefonu yoktu.

Bree Toomey'e baktı. "Kimsin sen? Bizi nereye götürüyorsun?" Sık ormana doğru giden izsiz bir patikayı işaret etti.

"Ben kapıcıyım. Yürü hadi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 51

John Sampson uzun bir tünelin dibinden Toomey'nin sesini duyduğunu sandı, Otoyol departmanındaki adam, onun bir hademe olduğunu söyledi. Görüşü bulanıktı, bu yüzden Bree ayağa kalkana kadar John onun orada olduğunu fark etmedi.

Kar kamuflajı giymiş silahlı adamlardan biri onu ayağa kaldırdı. Sampson ayağa kalktı ama başı dönüyordu ve neredeyse yere düşüyordu.

Toomey, "Yüzünüze biraz kar koyun," dedi. "Bu seni hemen uyandıracaktır."

John kar topladı ve yüzüne sürdü. Neredeyse anında kendini daha uyanık hissetti.

"İyi misin?" Toomey dedi ki.

Sampson başını salladı, Bree'ye baktı ve tekrar başını salladı.

Hademe, on santimlik yeni karda patika açarak ormana doğru ilerledi, Sampson arkasındaydı, silahlı adamlardan biri Sampson'ı, sonra Bree'yi, sonra da otomatik silahlı ikinci adamı takip ediyordu.

Hâlâ ilacın etkilerini hisseden Sampson, içinden geçtikleri ağaç, çalı ve kardan oluşan tünelin kendisine yaklaşmasını önlemek için gözlerini kırpmaya devam etmek zorunda kaldı. Yürüyüşün onuncu dakikasında Sampson, daha önce nerede olduğunu hatırlayarak nereye gittiklerini takip etmesi gerektiğini anlayacak kadar uyanık hale geldi. Sampson bir zamanlar ABD Ordusu'nda çavuştu. Bu Hayatta Kalma, Kaçma, Direnme ve Kaçış 101 dersiydi.

Adımlarınızı sayın. Rotanızın yönünü belirleyin. Etrafınızdaki her şeye bakın, ancak bunu belli etmeyin.

Ağaçlardan ağır ağır kar sarkıyordu, yüzden birkaç açıklıktan geçene kadar Sampson zayıf kış güneşini yeterince iyi ve öğlene yakın olduğunu ve kabaca kuzeybatıya doğru gittiklerini tahmin etti. Ayrıca güneşin açısına bakarak kaçırıldıklarından beri kuzeye doğru epey yol aldıklarını da düşündü.

İki saatten fazla yürüdüler ve sık bir ormanda on binden fazla adım attılar. Bir yıl önce Alex'le birlikte Montana'nın Bob Marshall Wilderness'ında Sampson ağaçları incelemişti. Bob'da ağaçlar çoğunlukla çamdı. Burada ise köknardılar ve cepler halinde büyüyorlardı; bazıları Noel ağacı boyundaydı, bazıları ise yaşlı devlerdi.

Sampson şimdiye kadar Cascades'e varmış olmaları gerektiğini düşündü.

Patika, ormanın içine sıkışmış büyük bir kulübede son buluyordu. Kar kamufleji giyen altı adam da kar motosikletleriyle bekledi. İki tanesi Kar motosikletlerine kızaklar takılmıştı.

Toomey kızakları işaret etti. "." "Acıktık," dedi Bree.

"Yakında yeterince yiyeceksin," diye cevap verdi. "Şimdi kızağa bin. Yoksa ölürsün." Bree bir kızağa doğru yürüdü. Sampson diğerine gitti.

"Yere yat," dedi silahlı adamlardan biri.

Sampson uzandı ve uzun gövdesinin sığmasına şaşırdı.

"Eller," dedi silahlı adam ve önce bileklerini, sonra da lastik çizmelerinin bileklerini fermuarla . Üstten alta bağlamak için uzun, kalın bir fermuarlı bağ kullandı ve Sampson'ın kollarını kaldırma yeteneğini sınırladı.

"Ellerim donacak," dedi John.

Silahlı adamlardan bir diğeri ağır bir yün battaniye attı. Bir üçüncüsü de göğsüne kayışlar bağlayıp sıkıştırarak onu kızağa sabitledi.

Sonra ağır, siyah bir yün başlık çıkardılar ve başına geçirdiler. Kumaşta, kapüşonu boynuna geçirmelerini sağlayan bir tür geçiş vardı.

Kar motosikletleri çalıştı. Kızak hareket etmeye başladı. Kısa sürede kar üzerinde o kadar hızlı ilerliyorlardı ki, maskenin arkasında klostrofobik hissederek paniklemeye başladı; nereye gittiklerini görmek istiyordu. Yavaşladıkları ve keskin virajları aldıkları zamanları, ne zaman tırmandıklarını ve ne zaman indiklerini takip etmeye çalıştı.

Ama kısa süre sonra her şey bulanıklaştı. Ne kadar süredir ortalıkta olmadıklarını ve özlenip özlenmediklerini merak etmeye başladı. Bree'nin kaçırıldıkları akşam saat on birde Alex'i arayacağını söylediğini hatırladı. Alex bir şeylerin ters gittiğine karar verene kadar ne kadar bekleyecekti? On iki saat mi? Yirmi dört mü? Ve ne kadar zamandır bilinçsizlerdi?

Sonra Willow'u düşündü. Kendi kendine, "*Ne olursa olsun, söz veriyorum, yetim kalmana izin vermeyeceğim,*" dedi.

Sonra Rebecca Cantrell'i düşündü. *Ve Rebecca, bunu yeni fark başladım ama seni seviyorum.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52

Jackson'dan Idaho'ya güneybatıya doğru giderken hava çok kötüydü ve şimdiye kadar gördüğüm en kötü yol koşullarını yaratıyordu: Kar. Karla karışık yağmur. Buz. Rüzgar 50'ye kadar çıkıyordu.

Tetons'tan fazla sorun yaşamadan çıktık ama Idaho'ya vardığımızda yine tipi vardı. Sabahın ikisinde Idaho Falls'a vardık, bir otele yerleştik ve fırtınanın geri kalanını uyuyarak geçirdik.

Tekrar yola çıktığımızda Leadore'un kuzeyine kadar yollar kaygan ve tehlikeliydi. Nihayet Salmon'a öğleden sonra saat neredeyse dörttü ve Verizon'un söylediği North Fork'a vardığımızda saat beşti Bree en son cep telefonunu kullanmıştı.

Danvers Country Store'un önüne park edip içeri girdiğimizde eşim ve en yakın arkadaşımın kırk dört saatten fazla bir süredir görüşmüyorduk. Bir seksen boyunda ve üç yüz kilo ağırlığında devasa bir adam rafları dolduruyordu.

Hepimiz kendimizi tanıttık ve ona Bree ile Sampson'ın fotoğraflarını gösterdim, cep telefonu kayıtlarının Bree'nin telefonunun en son mağazanın otoparkında kullanıldığını gösterdiğini söyledim.

"Şanslı olmalıyım," dedi Koca Ed. "Cep telefonu hizmeti berbat."

"Onları gördünüz mü?"

"Ben değil," dedi Koca Ed Danvers. "Karım Lucille yaptı. Erken başlangıçlı Alzheimer'ı var ve onlar gittikten sonra neredeyse sinir krizi geçirdi. Hâlâ kötü durumda. O üst katta."

Mahoney, "Onunla konuşabilir miyiz, efendim? Önemli bir konu. Hem John de Bree buraya geldikten sonra kayboldular."

Koca Ed tereddüt etti. "Onu daha da mı üzeceksin?"

Dedim ki, "Umarım öyle değildir efendim. Niyetimiz kesinlikle bu değil." Ned dedi ki, "Bize yardım edebileceğine inanıyoruz."

Bizi bir kapıdan geçirdi, merdivenlerden yukarı çıkardı ve büyük bir daireye soktu. Bayan Danvers pijamaları ve bornozuyla bir kanepeye kıvrılmış, televizyon izliyordu.

Film.

Koca Ed, "Bu insanlar FBI'dan Lucille. Geçen gün ikizleri sormaya gelen iki kişi hakkında bilgi istiyorlar. Ben olacağım.

Alt katta."

Oturduk. Bayan Danvers bizimle konuşmaktansa karda dışarı atılmayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu ama ayağa kalktı. "Peki ya onlar?" diye sordu. "O insanlar gerçek değil miydi?"

Dedim ki, "Onlar gerçektir, Lucille. Bree benim karım. John yakın bir arkadaşım. İkisi de dedektif. Ve nerede olduklarını bildiğimiz son yer iki gece önce burasıydı."

"Oh," dedi. "Korkunç bir fırtına vardı."

Mahoney, "Biliyoruz ama kaza raporu yok," dedi. "Bayan. Danvers, bana o gece ne konuştuğunuzu anlatabilir misin?"

Bize ikiz çocuklarının yeni aileleriyle birlikte çekilmiş fotoğraflarının kopyalarını gösterdi. "Ryan'ın öldüğünü söylediler."

"Evet, hanımefendi," dedim.

"Bana onun erkeklik hali olduğunu söyledikleri bir resim gösterdiler ve ben de hatırladım. Ne zaman burada olduğunu öğrenmek istediler."

"Buraya mı geldi?"

Bayan Danvers, "Evet, yani ben o olduğunu düşünmüştüm," dedi ve sonra kafası karışmış gibi göründü. "Bütün reçellerimi onun aldığını sanıyordum ama kayıtlarımıza baktım. İşçi Bayramı'ndaki kredi kartlarında Ryan Malcomb'u bulamadım.."

Bayan Danvers sustu, yere baktı ve cüppesinin kolunu düzeltmeye çalıştı. Mahoney bir şeyler söylemek üzereydi ama onu başından savdım.

"İnsan merak ediyor," dedi sonunda, "genetik ile ilgili her şeyi ve yaşam gerçekleşmeden önce bile nelerin aktarıldığını. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ned, "Pek sayılmaz, hanımefendi," dedi.

"William Malcomb? Son erkek arkadaşım ve ikizlerin babası? Ailesinde akıl hastalığı geçmişi vardı. Amcası Tate, Bonners Ferry'de bir aileyi öldürdükten sonra devlet hastanesinin deliler koğuşuna düşmüş."

"Sence ikizlere bunun için bir gen mi geçti?" diye sordum.

"Dediğim gibi, merak ediyorsun."

"Hanımefendi, eğer teselli olacaksa, ben bir suç psikologuyum ve böyle bir gen olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

"Oh," dedi, biraz parlayarak. "Bu çok iyi. I ..." Bayan. Danvers yine şaşkın görünüyordu.

"Hanımefendi, eşim ve arkadaşım nereye söylediler mi?" "Somon balığı mı? Yani, sanırım öyle söylediler."

Ned kalktı ve ben de kalktım, onun için ve tekerleklerimizi döndürdüğümüzü hissediyordum.

"Teşekkür ederim, Bayan Danvers," dedim. "Şimdi gidiyoruz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 53

LUCILLE bize boş boş baktı, sonra odaklanır gibi oldu. "Ryan'ı Quicken'da bulamadım. Geçen İşçi Bayramı hafta sonu o kadar reçel almadı."

Mahoney, "Evet , bunu bize siz söylediniz." dedi.

"O değildi," dedi şaşkınlıkla. "Başka bir isim, biliyorsun. Bütün o reçel, ama ben ..." Hiçbir uyarıda bulunmadan ağlamaya başladı. "Adı her neyse, o öldü. Onu sadece bir gün tanıdım ve öldüğünü söylediler."

"Kaybın için üzgünüm Lucille," dedim.

Kederli bir ifadeyle başını salladı ve gözyaşlarını sildi. "Üç kızım var. Yedi torunum var."

"Bu bir lütuf," dedi Mahoney.

"Öyle," dedi.

Ona iyi dileklerimizi ilettik, vedalaştık ve merdivenlerden indiğimizde Koca Ed'i endişeli bir halde bulduk. "O nasıl?"

Ned, "Şimdi sakın, torunlarını düşünüyor," dedi.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi, sesi geliyordu. "Durumu kötüye gidiyordu. Aradığınız bilgiyi size verebildi mi?"

"Maalesef hayır," dedim ve sonra karısıyla konuşmamızın parçaları yerine oturunca durdum. "Peki, belki. Bize bir iyilik yapar mısın?"

"Deneyeceğim," dedi.

"Geçen İşçi Bayramı hafta sonu Quicken kayıtlarınıza bakıp çok fazla reçel satın alan birinin adını bulabilir misiniz?"

Koca Ed bir çekmeceyi açarak, "Lucille'in bütün böğürtlen reçeli," dedi. "Karının kartına onun adını yazmış."

Bana Bree'nin uzattı. Kartviziti çevirdim ve Lucille'in özenli baskısıyla bir isim gördüm: *Ian Duncanson*.

Bir şey . Mahoney'e gösterdim, o da omuz silkti.

Bree'nin kartını cebime attım ve Koca Ed'e teşekkür edip ayrıldık. Dışarıda sert bir rüzgâr esmeye başlamıştı, bu yüzden aceleyle arabaya gittik ve Ned ısıtıcıyı çalıştırdı.

"Ian Duncanson'ın kim olduğunu sanıyorsun?" Mahoney söyledi.

"Lucille, Malcomb'u Bree ve Sampson'ın ona gösterdiği resimden tanıdığını söyledi," dedim. "Ve bütün re ellerini onun aldığını söyledi. Yani belki de Ian Duncanson, Ryan Malcomb'un kullandığı bir takma isimdir ya da belki de o reçellerin hepsini Ryan Malcomb değil, uzun süredir kayıp olan ikiz kardeşi almıştır."

Ned'in kaşları havaya kalktı. Cevap veremedi telefonunu çaldı.

Telefonu aldı, ekrana baktı ve "Arayanın kimliği yok." dedi. Yine de cevap verdi. "Mahoney."

Birkaç dakika sonra, "Bunu tekrarlamak zorunda kalacaksın. Hiçbir yerin ortasındaım ve sen girip çıkıyorsun."

Dinledi, sonra başıyla beni onayladı. "Bunu ." Not defterimi çıkardım.

Mahoney, "Huckleberry Hollow denilen yerin kuzeydoğusunda, Salmon yolu üzerinde on birinci mil işaretinde" dedi.

Karaladım. Ned arayan kişiye teşekkür etti ve telefonu kapattı.

"Arayan Sixt araç kiralama şirketiıdi," dedi. "Cipi buldular ve biz oraya varana kadar başında beklemeleri için yerel şerife haber . Ve bütün bu huckleberries?"

BÖLÜM 54

YÜN ŞAPKANIN VE BATTANİYENİN ALTINDA Bree, üzerinde bulunduğu kızağı sürükleyen kar motosikleti önce yavaşlayıp sonra dik bir tepeye doğru hızla tırmanırken kontrolsüzce titredi. Kızak havalandı ve yere 'nin nefesini kesti.

Boğuldu ve nefesi kesildi, vücudu titredi ve sarsıldı ama sonunda nefes alabilecek kadar sakinleşti. Hayatında hiç bu kadar üşümemişti. Onun ayak parmakları ve el parmakları hislerini kaybetmişti. Donmaya başladığından emindi ve buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Sonunda, beş ya da altı saatlik gibi görünen bir yolculuktan sonra durdular. Sesler duyuldu ve kaput çekildi.

Bree ışığa karşı gözlerini kırptırdı, sert rüzgâra karşı başını çevirdi ve kar maskeli, gözlüklü ve kar kamufajlı silahlı adamların onu kızağa bağlayan kayışları çıkardığını gördü. Günün geç saatleriydi. Çisil çisil yağmur yağıyordu.

Bree'nin bilekleri kesildi; adamlardan ikisi onu kaldırdı ama bilek kelepçelerini bıraktılar.

Diz boyu karda birkaç temkinli adım attığında ayaklarının donduğunu hissetti ve sonra acı içinde yandı. Adamlar ayakta durabileceğinden emin olduklarında ondan uzaklaşıp kar motosikletlerine bindiler.

Hâlâ titremekte olan Bree, otuz metre kadar ötesindeki Sampson'ın da soğuktan titrediğini gördü. Keçi sakalı buzla kaplanmıştı.

Onları kaçıran kişi, Toomey, köknar ağaçlarına doğru eliyle işaret etti. "Patikadan gidin. Eski metal binayı bulun ve çabuk olun. Burası çok acımasız ."

Islık çaldı. Altı kar motosikleti çalıştı ve Bree ile Sampson'ı solan ışıktan bırakarak hızla uzaklaştı. John bileklerindeki bağlara karşı mücadele etmeye başladı.

"John," dedi Bree. "Hava çok soğuk. Eğer bir sığınak bulamazsak öleceğiz." Sampson pes etti ve ona doğru yürüdü. "Gidelim o zaman."

Onun önüne geçti ve arasından patikayı takip etmeye başladı. Ağaçların arası loştu ama ormandan çıktıklarında daha fazla ışık vardı. Sampson durdu ve başını salladı. Bree onun etrafından dolandı ve soğuk rüzgârın şiddetinden değil ama önlerindeki manzaradan dolayı nefesi kesildi.

Yüksek bir uçurumun kenarında, iki tarafında yüksek, sivri tepeler ve içinden akan geniş, donmuş bir nehir bulunan çarpıcı bir dağ vadisine bakıyorlardı. Güneşin son ışıkları, kayalıkları hızla yutan ve fırtınaya bir rüzgârla onlara doğru esen fırtına bulutlarının üzerinde oynayıyordu.

Bree vadinin aşağısında bir tür bina göremeyeceğini anlamaya çalıştı. Ama görebilseler bile oraya nasıl ineceklerdi?

Sampson sağ taraflarını işaret ederek, "İşte orada," dedi.

O anda gördü; metal çatılı, alçak bir bina, kendilerinden yaklaşık iki yüz metre ötede ve uçurumun kenarından gerideydi. Sampson tekrar karda iz sürmeye başladı ve birkaç dakika içinde kapıya vardılar.

Kapı kolu döndü. Kapıyı iterek açtı ve içeri girdiler.

Binanın saçaklarının altında, günün son güzel ışığını yakalayan ve mekâna mavimsi ışınlar ve derin gölgeler düşüren pencereler vardı. Rüzgârı kesen kapıyı kapattılar, ancak yapının derinliklerine doğru yürürken hâlâ nefeslerini görebiliyorlardı, çelik kablo parçaları, beton zemin üzerinde birkaç büyük paslı dişli ve demiryolu tekerlekleri üzerine monte edilmiş bebek arabalarının koltuklarına benzeyen çok sayıda demir şey gördüler.

"Burası neresi ve nereye gitmemiz gerekiyor?" Bree sordu.

"Bana terk bir madenin parçası gibi görünüyor," dedi Sampson, dişlilerden birine gidip plastik bilekliklerini kenara sürterek. "Bunlar maden arabaları olmalı."

"Madene nasıl girdiler?" Bree her geçen dakika daha da karanlıklaşılan mağaramsı alanı tarayarak, "Madene nasıl girdiler?" diye sordu.

John cevap veremedi, yapının uzak ucunda yüksek bir gıcırdama sesi duydular. Zeminden bir ışık belirdi ve sekizgen bir cam silindir betondan yukarı doğru yükseldi.

"Hava raporu az önce güncellendi," dedi makul bir ses tonuyla bir adam. "Rüzgârla birlikte hava yakında sıfırın altında altmış iki olacak. Bu halinizle rüzgârın dışında olsanız bile geceyi geçirme şansınız yok. , Bree Stone ve John Sampson. Ya da ölün ve sabah ikinizi yakalım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 55

Idaho'daki Huckleberry Hollow'a giden yolda on birinci kilometre işaretine ulaştığımızda Lemhi County şerifinin devriye aracının yanıp sönen mavi ışıklarını fark ettik; devasa, çivili lastiklerin takılabilmesi için yükseltilmiş, güçlü bir Dodge Ram 3500. Bu

ayı geçirmez bir çöp kutusunun yanındaki sapağa park etmişti. Pikabın yanında beş santim karla kaplı bir SUV vardı.

Mahoney şerifin kamyonetinin yanına yanaştı, camını indirdi ve FBI kimlik belgelerini gösterdi. Kamyonetin camı indirilince, yassı yüzlü, iri boyunlu, zayıf bir adam ortaya çıktı.

Bir bulldog gibi. Altmışlı yaşlarının sonlarında, ağır bir parka ve siyah yün bir şapka giyyordu.

"Şerif David Tucker," dedi.

Kendimizi tanıttık.

"dokunmadım, yanına bile yaklaşmadım. Sadece yemeğimi yiyorum, seni bekliyorum."

Ned, "Buna minnettarız Şerif Tucker," dedi.

"Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız raf ışıklarımı üzerine koyabilirim." "Olur. Teşekkürler."

Tucker aracını vitese taktı ve geri döndü. Tepe lambalarını cipin üzerine koydu ve Mahoney ile ben arabadan inerken ortalık gün gibi aydınlıktı.

Kapıları deneyebilmemiz için kar yağdı.

Şerif dışarı çıktı, bir kenarda durdu ve izledi. İki ön kapı da açıldı. Anahtarlar kontaklıydı.

Bree'nin çantasını yolcu koltuğunun zemininde, Sampson'ın çantasını da arkada görünce midem bulandı. Bagajları hâlâ kapağın içindeydi.

"bu," dedim artan paniğimi bastırmaya çalışarak. "Onları aldılar. Maestro'nun elindeler. Muhtemelen gerçeğe çok yaklaştılar."

"Maestro kim?" Tucker sordu.

"Kanunsuzlar grubu," dedi Ned. "Burada onları avlıyorlardı. Maestro ve lideri, kendine M diyen biri."

Mahoney, Tucker'a Bree ve Sampson'ın bölgeye neden geldiklerini ve North Fork' kır mağazasında neler bulduklarını daha ayrıntılı bir şekilde anlatırken, ben de lateks eldivenlerle Bree'nin çantasını karıştırdım. Ehliyetini, nakit parasını ve tüm kredi kartlarını buldum ama cep telefonu kayıptı. Sampson'ın çantasını aradım ve cüzdanını, dizüstü bilgisayarını, araba anahtarlarını, mühürlü bir Rebecca Cantrell'e gönderilmiş bir zarf ve Willow'dan gelen, üzerinde "*Sen en iyi babasın!*" yazan, özenle katlanmış bir *pastel* boya çiçek resmi. Ama telefon yok.

Duygulandım ve kendimi onların güvenliği için dua ederken buldum. John'un çantasının dibine uzandım ve küçük pembe bir fob buldum. Willow'un Jiobit'i.

Bu garipti. Başkentte Willow'un sırt çantasında olması gerekiyordu.

Bunu, Willow'un çizimini ve Sampson'ın kız arkadaşının zarfını saklamak için parkamın göğüs cebine koydum, sonra arabanın kapısını kapattım. "Bu aracı kriminalistlere inceletmeniz gerekecek."

Tucker dedi ki, "Eyalet suç bürosunu arayacağım. Yarın ilk iş olarak yola çıkabilirler."

Mahoney, "Alice Gölü hakkında ne söyleyecektiniz, Şerif?" diye sordu.

"Oradaydım," dedi. "Wheeler cinayetlerine ilk cevap veren benim. Ben bir Blaine County Şerif Departmanı'ndan genç bir şerif yardımcısı. Hadi içeri girelim, sıcak bir yer olsun ve sana her şeyi anlatayım."

Mahoney öne tırmandı. Aracın arkasına bindim ve titredim; Şerif Tucker bindi ve kaloriferi sonuna kadar açtı.

Neredeyse kırk yıl önce nöbetçi olduğunu ve Alice Gölü'ndeki Wheeler'ların evine gönderildiğini anlattı. Oğulları ebeveynlerini öldürülmüş olarak bulmuş.

Tucker, "Tepeden tırnağa tam bir ," dedi. "Bir kez baktım ve itiraf edeyim, kusmak zorunda kaldım."

"İlk seferinde herkesin başına gelir," dedim. "Çok kan var mı?"

"Bunu her kim yaptıysa tepeden tırnağa kana bulanmış olmalı. Ama Wheeler'ların çocukları, zavallı küçük piçler temizdi ve cinayetler yüzünden mahvoldular. İçlerinden biri, Ryan, bütün gece müziği açık tutmaması gerektiğini, eğer o ya da Sean kayıkhaneden bir şey duymuş olsalardı polisi arayabileceklerini söyleyip duruyordu."

"Ya Sean?"

"Çocuk katatonikti. Tek kelime bile edemiyordu. Tamamen travma geçirmişti.

Ona ne oldu?"

Mahoney, "Anladığımız , teyzesinin başa çıkmaya çalıştığı cinayetlerden sonra zihinsel sorunları vardı. On sekiz yaşına geldiğinde mirasıyla birlikte ortadan kayboldu."

Tucker, "Ne yani, sence Sean Wheeler bu M karakteri mi oldu?" dedi.

"Ne düşüneceğimizi bilmiyoruz ve izler otuz ." "Hiç ipucu yok mu?"

"Sadece olası bir isim," dedim. "Ian Duncanson."

Şerifin dikiz aynasından gözlerini kırptırdığını ve kaşlarını çatıldığını gördüm. "Oh, Tanrım," dedi. "Bu mümkün mü?"

"Söyle bakalım, Şerif Tucker." dedim.

"Emin olmama izin verin," dedi. Telsizine sarıldı ve sevk memurunu aradı.

"Ben Şerif Tucker, Cat. Bana bir iyilik yapıp birkaç ay önce avlanırken kaybolan adamın adını bulmisin? Boise'den gelen adam."

Cat bir dakika sonra geri geldi. "Duncanson. Ian Duncanson."

BÖLÜM 56

Sekizgen asansörün kapısı Bree ve Sampson'ın üzerine kapandı ve asansör yavaşlayarak durmadan önce yaklaşık on beş saniye boyunca alçaldı.

Sampson terk edilmiş metal binanın en az yüz elli metre altında olduklarını düşündü. Kapı bir vınlamayla geriye kayd ve kırklı yaşlarının başında iri yarı kel bir adamla otuzlu yaşlarının sonlarında görünen kısa kumral-sarı saçlı fit bir kadın ortaya çıktı. Taş duvarlı bir koridorda yaklaşık on metre uzaktaydılar. İkisnin de elindeki tabancalar gevşekçe onlara doğrultulmuştu.

"Benim adım Lucas Bean," dedi adam kısaltılmış bir İngiliz aksanıyla. "Bu da meslektaşım Katrina White."

White Slav aksanıyla şöyle dedi: ", iç ve dış kapıların biyometrik olarak kontrol edildiğini bilmelisiniz. Onları açamazsınız. Eğer bu gerçeği görmezden gelecek ve sorun çıkaracaksanız, kelepçeler takılı kalacak. Sorun çıkaracak mısınız, Şef Stone?"

Bree başını salladı.

Bean John'a baktı. "Peki ya sen?" "Şu an için hayır," dedi Sampson.

"Yeterince makul," dedi Bean, silahını kaldırarak. "Çıkması kolay. Önce Dedektif Sampson."

Sampson kendisine doğru adım atan kel adamı inceledi. Bean'tabancasını tutuş ve duruş şekli -ayak bilekleri ve dizleri açık ve bükülmüş, dengesi ayak parmaklarına doğru yuvarlanmış- Sampson'a en azından bir atlet ve muhtemelen bir tür özel kuvvetler operatörü olduğunu söylüyordu.

White silahını Bree'den çekip Sampson'a doğrulttu.

"Eller dışarı," dedi Bean.

John bileklerini uzattı. Bean silahını sol elinde tuttu, sağ eliyle pantolonunun cebine uzandı ve katlanır bir bıçak çıkardı. Açtı ve Sampson'ın bileklerini düzgünce kesti.

"Teşekkür ," dedi John. Bean tabancasını yana salladı ve John uzaklaştı.

Bean, "Bu kolayca iptal edilebilecek bir ayrıcalık," dedi. "Şef Stone?"
Bree dışarı çıktı. White'ın silahı kafasına doğru savruldu. Bean bağlarını kesti.

Hemen bileklerini ovuşturdu.

Bean, "Yemekten önce ağır kıyafetlerinizi çıkarıp duş almak isteyeceksiniz" dedi.

"Aç değilim," dedi Sampson.

White, "Çok yakında olacağından şüpheleniyorum," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Bree talep etti. "Kimsiniz siz? Neden buradayız?"

Bean, "Her şeyin zamanı var, Şef Stone. Lütfen parkalarınızı ve botlarınızı burada çıkarın. Telefonlarınızı aramaya da zahmet etmeyin. Bizde var."

"İçeri girmekte iyi şanslar," dedi Sampson. "Şifrelenmişler."

"Onları zaten açtık."

Sampson yumruğunu adamın sırttan suratına indirmek istedi ama parkasını ve botlarını çıkarırken soğukkanlılığını korudu. Hem kendisi hem de Bree çoraplarını giydikten sonra Bean silahını tekrar salladı.

"Koridorun , soldan ikinci kapı Şef Stone için, sağdan üçüncü kapı Dedektif Sampson için."

John koridordaki yankıya ve kaya duvarlara gömme olarak inşa edilmiş ilk iki çelik kapının yanına yerleştirilmiş küçük siyah kutulara dikkat ederek yolu gösterdi. Kolları yoktu.

Soldaki ikinci kapıyı geçtikten sonra omzunun üzerinden baktı, Beyaz'ın kutuya doğru adım attığını, kapağı kaldırdığını ve sağ gözünü retina taramasına soktuğunu gördü. Çelik kapı sessiz bir vınlamayla geri kaydı.

Bree önce içeri, sonra Sampson'a baktı. O başını salladı; John da başını sallayarak karşılık verdi ve sağdaki üçüncü kapıya doğru ilerledi. White koridordaki yankı yüzünden tam olarak duyamadığı bir şey söyledi.

Bean retina taramasını kullanarak duşlu küçük bir banyonun kapısını açtı. Bean, Sampson'a "Tavan yüksekliği için üzgünüm," dedi. "Havlular ve sabun lavabonun üzerinde. Senin numaranda terlikler. İçeride silah olarak kullanabileceğin bir şey yok, o yüzden deneme. İşin bittiğinde kapıyı iki kez çal, seni odana götüreyim."

Sampson tereddüt etti, sonra içeri eğildi ve yavaşça ayağa kalktı; ancak iki santim açıklığı vardı. Kapı kayarak kapandı.

Lucas Bean küçük bir telsiz çıkarmadan önce uzun bir süre koridorda durdu. "Edith?"

Bir an sonra, kısık sesli ve İngiliz aksanlı bir kadın, "Tam burada," dedi.

"düğmelerinin ilikli olduğunu söyle. Eğer eminseniz, tuzağın kurulduğunu ve iletmek için hazır olduğunuzu söyleyebilirim."

"Eminim," dedi. "İşte . Kimberley'in üzerindeki kulelerden tam derece sapma ile üç saniyelik bozuk sat patlaması. Onları hedeften en az elli mil uzağa koymalı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 57

BREE çelik kapıya iki kez vurdu. Sıcak duşun el ve ayak parmaklarındaki soğuğu yok ettiğini kabul etmek zorundaydı ve yün terlikler rahat, sıcak ve tam onun ölçülerindeydi.

Kapı geri kaydı. Katrina White koridorda durmuş, hâlâ tabancasını tutuyordu. "Daha iyi misin?" White sordu.

"Evet," dedi Bree.

"Çıkın ve asansöre doğru ilerleyin lütfen."

"Peki ya Sampson?" Bree koridorda asansöre doğru ilerlerken sordu.

". Erkeklerin bizim kadar zamana ihtiyacı yoktur."

White asansörün kapısını açmak için retina taramasını kullandı. İçeri girdiler ve White dokunmatik ekranda bir şeye dokundu; asansör beş saniye yükseldi ve durdu. Kapılar açıldı.

"Sağdan dördüncü kapı," dedi White ve silahın namlusuyla Bree'ye çıkmasını işaret etti.

Bree aşağıdakine benzer taş duvarlı bir koridorda yürüyordu, onu yakalayan kişi ise ulaşamayacağı bir yerde peşinden geliyordu. *Bir profesyonel*, diye düşündü Bree. *O halletti*
Daha önce mahkumlar.

White, "Umarız bifteğinizi hâlâ kömürleşmiş ve az pişmiş seviyorsunuzdur" dedi.

Bunu nereden biliyordu?

"beğeneceğimi kim umar?" Bree sağdaki dördüncü kapıya ulaştıklarında ve White retina taramasını etkinleştirmek için adım attığında sordu.

White, "Yönetim. Yemeğinizi beğeneceğinizi ve iyi dinleneceğinizi umuyoruz."

Bree, içinde bir ranza ve tuvalet bulunan bir odaya baktı. Bir hapisane hücrelerinden daha büyük değildi. "Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu.

White, "Çünkü hepimiz bunu yaşamak zorunda kaldık," dedi. "Bu sadece bir protokol."

"Ne için? Kimin için? Maestro için mi?"

Kadın silahını salladı. "Her şeyin zamanı var, Şef Stone."

Sinirli bir şekilde, başka seçeneği olmadığını bilerek hücreye girdi. Kapı kayarak kapandı.

Köşedeki taburenin üzerinde üstü kapalı tabaklarla dolu bir yemek tepsi vardı. Yeni kızarmış bifteğin kokusu küçük odayı doldurdu ve Bree aniden acıktı. Bree tabakların üzerindeki plastik kapakları kaldırdı ve mükemmel bir şekilde kızarmış New York bifteği, kızarmış patates, brokoli, karnabahar ve bir kadeh şarap buldu.

O anda her türlü çelişkili duyguyu hissetti. Bir yandan, en sevdiği yemeklerden birine bakıyordu ve bu onu biraz rahatlattı. Diğer yandan, onun olduğunu bilmeleri tüyler ürperticiydi.

En sevdiğim yemek.

Bean de zaten telefonlarımıza girmişler gibi konuştu. Bu da benimle ve geçmişimle ilgili her türlü veriye erişimleri olduğu anlamına geliyor.

Bir an orada durup yemeği yiyip yememeyi düşündü. Çok acıkmıştı ama yemeğin ya da şarabın ilaçlı olabileceğinden korkuyordu.

Kendini içine soktuğun küçük hapisane güzelmiş, diye düşündü odanın etrafına ve yemeğe bakarken. Tanrım, çok güzel kokuyor. Bree hava kuvvetlerinde aldığı hayatta kalma eğitimini düşündü, içinde bulunduğu durumu ve eğitmenler ona yapmasını söylerlerdi. *Bana yemek yememi söylerlerdi. Eğer güçlü , kaçamam.*

Çok doğru hissetti, plastik çatalını ve bıçağını aldı ve bifteği kesti. Ağzına attı ve neredeyse bayılacaktı, tadı çok güzeldi.

Yine tereddüt etti ama sonra şaraptan bir yudum aldı. Eğer bu ilaçlı bir şarapsa, diye düşündü, mükemmel bir ilaçlı şaraptı.

Çatal ve bıçak yemeğin yarısında kırılrsa da, Bree yemeğin her bir parçasını yedi ve şarabın geri kalanını içti. Bitirdiğinde, hücresinin etrafına baktı.

Ranza, kayık gibi darbeye dayanıklı fiberglastan yapılmış ve duvara aynı hizada cıvatalanmıştır. Musluk ve tuvalet kolları yerlerine kaynaklanmıştı. Işık düğmesi parmağınızla kontrol ediliyordu. Odayı aydınlatan iki ampul baş üstü tel bir perdenin arkasındaydı.

Bree duş odasına girmeden önce White'ın söylediği gibiydi: burada silah olarak kullanılacak hiçbir şey yoktu.

Gizli bir kamera göremese de, odada bir tane olduğunu varsaydı, ki bu daha da ürkütücüydü.

Ve eğer mekandaki mekanik her şeyin biyometrik cihazlarla kontrol edildiği doğruysa, nasıl dışarı çıkabilirdi? Nasıl bulabilirdi ki? Sampson?

Bu şekilde birkaç dakika daha düşündükten sonra kendini endişeli ve neredeyse çaresiz hissetti; Alex bunun her zaman korkunç ve zayıflatıcı bir duygu olduğunu söylerdi.

Çaresiz olmayacağım, diye düşündü ve esnedi. Bir amaç uğruna hareket edeceğim. İlgilenebileceğim tek şeyle ilgileneceğim: kendimle.

Bununla birlikte Bree kendini ışığı kapatmaya zorladı. El yordamıyla ranzaya doğru ilerledi, battaniyeyi geri çekti, terliklerini tekmeledi ve içine tırmandı, kendine sağlıklı düşünmek istiyorsa uyuması gerektiğini söyledi.

Ama beyni yavaşlamayı reddetti, aynı soruları sormayı bırakmayı reddetti. tekrar tekrar sorular: *Alex nerede? Kayıp olduğumuzu biliyor mu?*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 58

MAHONEY VE BEN uzun, zorlu ve sinir bozucu bir günün ardından kendimizi Best Western'e sürükledik.

Ned eşyalarını yatağın üzerine attı, televizyonu açtı ve kanallar arasında gezinerek CNN'i açtı. Buraya gelirken sandviç, patates cipsi ve bira almıştık, ben de bir bira açtım ve Town Pump adlı benzin istasyonundan aldığımızı düşünürsek hiç de fena olmayan çavdar ekmeğinde tavuk göğsü yedim.

Kablolu yayındaki haberler çoğunlukla Seçilmiş Başkan Sue Winter'ın yaklaşan yemin törenine ve onun hazine ve ticaret bakanı adaylarına odaklanmıştı. Bunların hiçbirini beni zerre kadar ilgilendirmiyordu.

Bree ve John iki günden fazla bir süredir kayıptı. Ned ve ben onların Maestro tarafından kaçırılmış olabileceklerine inanıyorduk çünkü Ryan Malcomb'un ikizinin vahşi doğada kaybolduğunu öğrenmişlerdi.

Salmon'dan buraya gelirken arabada bu davayı okumuştum. Kayboluşuyla ilgili neredeyse tüm hikâyelerde Ian Duncanson, Boise'in kuzeyinde elli dönümlük bir arazide yaşayan, kırklı yaşlarının sonunda, bekâr, münzevi bir kod yazarı ve yatırımcı olarak tanımlanıyordu.

Kasım ayı başlarında Boise ve Sun Valley arasındaki geniş ve yolsuz bir bölgede tek başına çıktığı geyik avı sırasında kaybolmuştu. Duncanson'ın tek fotoğrafı neredeyse on yıllıktı ama saç ve sakalını çıkarırsanız Ryan Malcomb'a tıpatıp benziyordu.

CNN, seçilmiş başkanın Yemin Günü'nde giymesi muhtemel kıyafetlerle ilgili bir haber yayınlıyordu ancak şimdi sunucuya geri döndü.

Sunucu, "Bu büyüleyici bölümü böldüğümüz için üzgünüz ama son dakika haberlerimiz var," dedi. "CNN'in hukuk muhabiri Imogene Lawrence, elli iki yaşındaki ABD Yüksek Mahkemesi yargıcı Margaret Blevins bu akşam saat sekiz civarında odasında bayıldı ve hastaneye kaldırıldı. Imogene, bize ne söyleyebilirsin?"

Ekran, ABD Yüksek Mahkemesi'nin merdivenlerindeki muhabire atladı.

Lawrence dedi ki, "Yargıç Blevins açıkça bilincini kaybetmiş. ofislerinde katipleriyle birlikte yaklaşımakta olan bir karara muhalefet şerhi üzerinde çalışıyordu. Kendisine olay yerinde müdahale edilmiş ve ambulansla George Washington Üniversitesi Hastanesi'ne kaldırılmıştır. Sebebi hakkında resmi bir açıklama yok, ancak Blevins'e yakın yardımcıları bir tür nöbet geçirmiş gibi görüldüğünü söyledi.

Muhabir şöyle devam etti: "Yargıç Blevins'in durumuyla ilgili haberler, bugün erken saatlerde yargıç arkadaşı Albert Mayweather'ın kanserinin nüksettiğinin kamuoyuna açıklanmasının hemen ardından geldi." "Kesin bir şey söylemek için henüz çok erken olsa da -ki biz CNN olarak her iki yargıca da acil şifalar diliyoruz- Seçilmiş Başkan Winter, yönetiminin çok erken bir döneminde yüksek mahkemedeki güç dengesini değiştirebilecek bir konumda olabilir."

Mahoney'nin telefonu çaldı. Kimliğe baktı ve rengi soldu, sonra telefonu açıp hoparlöre verdi. "Müdür Hamilton, Dr. Cross'la birlikteyim. Nasılsınız?"

"Harika," dedi. "Blevins ve Mayweather'ı duydun mu?" "Az önce CNN'de gördüm."

"Batıdaki çılgın kovalamacana son vermeni ve yarın ilk iş olarak Washington'a dönmeni istiyorum," dedi.

"Hanımefendi, tüm saygımla-"

"Bu doğrudan bir emirdir, Mahoney. Yeni gelen başsavcı en kısa zamanda onu yüz yüze bilgilendirmeni istiyor. Ben de orada olacağım. Winter yeni bir yargıç atayacaksa, seçimi etkilemeye çalışan bu Maestro grubu hakkında her şeyi bilmek zorunda."

İç çekti. "bir uçak bileti ayarlamaya çalışacağım."

"Seyahat programını hazırladığında bana haber ver."

"Evet, hanımefendi."

Telefonum çaldığında görüşmeyi sonlandırdı. Arayan Keith Karl Rawlins'ti, FBI siber suçlar danışmanı.

"KK," dedim. "Bu onuru neye borçluyum?"

"Bree'nin telefonu yaklaşık bir saat önce yandı," dedi. "Belki dört saniye kadar açık kaldı. Kabaca yerini buldum ama hoşuna gitmeyecek. Şimdi sana GPS koordinatlarını gönderiyorum."

Yumruğumu sıktım. "Teşekkürler, KK. Sana borçluyum."

Telefonu kapatıp "Rawlins Bree'yi buldu!" dediğimde Mahoney dizüstü bilgisayarında Salt Lake City üzerinden Washington'a bir uçuş ayarlamaya çalışıyordu.

"Nerede?"

Telefonum bir mesajla beni uyarmak için cıvıladı. "üzereyiz." iPad'imi aldım, Google Earth'ü çağırdım ve koordinatları girdim. Uygulama bizi neredeyse kuzeye, Kanada sınırının ötesine ve British Columbia'nın dağlık vahşi doğası.

Tam noktaya yakınlaştırdım: büyük köknar ağaçlarının arasında yüksek bir dağ yamacı. "Orada hiçbir şey yok," dedim hayal kırıklığıyla. "Bina yok. Hiçbir şey yok.

Tanrım, oraya nasıl girmiş? Hiçbir yerden 70 mil uzakta. Ve şimdi böyle görünemez. Burası bir metre karın altında kalmış olmalı, belki de daha fazla."

Mahoney, "Onun orada olduğunu bile bilmiyoruz Alex. Maestro telefonu bir uçaktan atabilirdi."

"Ya da hâlâ orada olabilir," dedim ve iPad'imi kapatıp el çantamı ve ağır parkamı aldım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Tahoe'yu alıp oraya gidiyorum. Seni sabah yerel havaalanına bırakabilirim."

"Pasaportunuz yanınızda mı?"

"Evet," dedim. "Yedek kimlik olarak her zaman yanımda taşıyorum."

Mahoney bundan hoşlanmamıştı. "Oraya nasıl girmeyi planlıyorsun?"

Kapıdan çıktım. "En yakın kasabaya vardığımda bunu çözerim."

BÖLÜM 59

SAMPSON yemek ve şaraptan dolayı kendini uykulu hissetse de, durumunu değerlendirmek için kendini zorladı.

İzlendiğini varsayarak işe başladı ve zayıflıklarını araştırmak için odayı incelemelerini umursamadığına karar verdi.

Temiz ve oldukça iyi döşenmiş olmasına rağmen, sade ve basit bir hücreydi. Kapıyı içeriden açmak için bulabildiği gizli bir düğme ya da baskı plakası yoktu. Çelik lavabonun musluk düğmeleri kaynakla tutturulmuştu. Tuvaletin üstü civatayla . Hareketli parçaların hiçbirine ulaşamıyordu. Ayna yoktu.

Yatağın altındaki ranza tek parçaydı ve yoğun bir kumaştan yapılmıştı. Fiberglas malzeme, kenarları sörf tahtası gibi yuvarlatılmış. Duvara sabitleyen donanım, gömme vidalar ve kalıcı menteşelerle kusursuz bir şekilde yerleştirilmişti.

Şarap dayanıksız bir plastik bardakta gelmişti. Kendisine kâğıt bir tabakla birlikte plastik çatal bıçak takımı verilmişti. Bıçak, bifteğinin yarısına geldiğinde kırılmıştı - itiraf etmekten nefret etse de mükemmeldi. Yemeği bitirdiğinde, çatalın bütün dişleri kırılmıştı. Hapishane mahkûmlarının küçük plastik parçalarından incik yaptıklarını biliyordu ama bıçak yapmanın bir yolunu bulamamıştı.

Her şeyde biyometrik kontroller sorunu vardı. Retina tarayıcılarını bir şekilde atlatabilse, hücrelerinden çıkabilse ve Asansörü çalıştırıp dışarı çıktığında parkasını, botlarını, şapkasını ve eldivenlerini almışlardı. Terliklerle geceleyin, altmış derece soğukta, nerede olduğunu bile anlayamadan donarak ölecekti muhtemelen.

bir boşluk hissi oluşmaya başladı. Nefesi hızlandı ve kaslarının gergin olduğunu fark etti.

John neler olduğunu biliyordu. Kendini kapana kısılmış, köşeye sıkışmış hissetti. En çok Beyninin ilkel kısımları harekete geçiyor ve onu savaş ya da kaç tepkisine doğru itiyordu.

Bunun olmasına izin veremezsin. Kötü kararlar vereceksin. Hayatta kalmak istiyorsan kontrolü ele almalısın.

Sampson'ın SERE eğitimi eğitmenleri, esaret altında sahip olduğu en önemli silahın zihni olduğunu sürekli vurgulamışlardı. Düşüncelerini, duygularını kontrol edemezse, beynini en ilkel haline sürüklemelerini engelleyemezse, dibe vuracak, fevri kararlar verecek ve mahvolacaktı.

Bu eğitmenlerden birinin, Frank Eagleton adında sert bir başçavuşun ona, tutulduğunda umutsuzluğa kapılmamak, aktif ve uyanık kalmak için bilinmez geleceğe ya da değişmez geçmişe değil, içinde bulunulan ana odaklanması gerektiğini söylediğini hatırlıyordu.

Ama ne yaparsa yapsın, düşüncelerinin Willow'la olan geçmişine, kızı ve Rebecca Cantrell'la olan geleceğine kaymasına engel olamıyordu.

İçinden pişmanlık, suçluluk ve keder fişkırdı. Bree'yle bu yolculuğa isteyerek . Kendisini de en az onun kadar tehlikeye atmıştı. Peki neden aşk mektubunu göndermemişti?

Ve şimdi buradaydı, kararlarının tutsağı olmuştu.

Willow'un bu konuda söyleyecek bir şeyi yoktu. Rebecca'nın da yoktu. Ve uzun vadeli sonuçlara katlanma olasılığı en yüksek olanlar da onlardı.

Sampson ışığı kapattı, ranzasına tırmandı ve içinde bulunduğu çıkmazda debelenip durdu; kendini daha zayıf hissediyor, kendinden ve hayatta kalma şansından daha az emin oluyordu.

Ama sonra Çavuş Eagleton'ı zihninde net bir şekilde gördü - hayatta kalma eğitmeninin sahip olduğu o büyük çeneyi, konuşurken nasıl çıktığını.

Eagleton, *düşman, eve canlı ve onurlu bir şekilde dönmenizi engelleyebilecek herkes ve her şeydir*, dedi. Şakağına vurdu. *Tekrar söylüyorum: Herhangi bir düşmana karşı bir numaralı silahınız zihninizdir. Asıl soru şu: Zihninizin sizi kullanmasına izin mi vereceksiniz yoksa zihninizi direnmenize ve savaşmanıza izin verecek şekilde mi kullanacaksınız?*

Sampson yine Willow'u, onu okuldan aldığı gibi nasıl dans ederek yanına geldiğini ve Rebecca'yı, odaya her girdiğinde onu nasıl gülümsettiğini düşündü.

Aklımı kullanacağım, dedi kendi kendine tekrar tekrar. Gözlerini kapattı ve karanlığa ve rüyalara doğru sürüklenmeye başladı. *Direneceğim ve karşı koyacağım.*

BÖLÜM 60

Bree'nin son cep telefonu sinyaline en yakın kasaba olan Kimberley, British Columbia'ya gitmemin çok uzun saatler alacağını fark ettiğimde, Dillon, Montana'da kenara çektim ve gece birden altıya kadar uyudum.

Sekizde Butte'ye vardım, doğruca havaalanına gittim ve bir turboprop uçak kiraladım. Küçük bir servete mal oldu ama tereddüt etmedim. Bree ve John'un hayatlarının tehlikede olduğundan emindim.

Saat onda havadaydık; Bonners Ferry, Idaho'da yakıt ikmali yapmak ve göçmenlik ve gümrük işlemlerini tamamlamak için indik, ardından Kimberley'e iki sarsıntılı saat daha uçtuk. Öğleden sonra saat birde indik ve ben uçuğumuz türbülانstan dolayı sarsılmıştım ve acı soğuk ve karlı havada uçaktan inerken yorgunluktan biraz titriyordum.

Yerde iki metre beyaz örtü vardı ve pilot karın gece boyunca yağmaya devam edeceğini söyledi. Kanada göçmenlik bürosundan ve gümrükten geçtim, FBI kimliğim sayesinde silahımı beyan etmek ve kaydettirmek için doğrudan yerel Kanada Kraliyet Atlı Polisi ofisine gittiğim sürece silahımı saklayabileceğim için mutluydum.

Havaalanından bir Ford Bronco kiraladım ve Archibald Caddesi'ndeki atlı polis ofislerine gittim. Burası beyaz kiremitleri ve parlak mavi süslemeleriyle bir polis karakolundan çok tek katlı bir benziyordu.

Parlak mavi ön kapıyı çaldım ve içeri girdim. Otuzlu yaşlarının ortalarında bir kadın küçük bir tezgâhın arkasında tek başına bir masada oturuyordu. Şaşırtıcı derecede kızıl saçlarının üzerine yeşil yün bir şapka, siyah kabarık bir palto ve gözlük takmıştı. klavyede öfkeyle yazıyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, başını işinden kaldırmadan. "Kanada Atlı Polisi'nden birini arıyorum."

"Ona bakıyorsun," dedi bilgisayardan dönerek. "Memur Molly Fagan." Kendimi tanıttım. Kimlik bilgilerine bakmak için yanıma geldi.

Memur Fagan kısıarak, "FBI'in danışmanları olduğunu bilmiyordum," dedi. "Gerçek bir yetkiniz var mı, Dr. Cross?"

"Federal olarak görevlendirildim, ancak neredeyse her zaman resmi tutuklamaları yapan aktif ajanlarla çalışıyorum."

"Alışılmadık ama ne bilebilirim ki. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hizmet silahımı kaydettirmem gerekiyor," dedim, sert çantayı tezgâhın üzerine koyarak. "Ve biraz tavsiyeye ihtiyacım var."

"Önce silah," dedi Fagan, iş dünyasına dönerek.

Dosyayı açtım ve o da bir form doldurdu.

modeli - Glock 19 ve seri numarası, sonra iki şarjördeki mermileri saydı. Formu imzaladığımda arkasındaki duvarda asılı saat ikiyi on geçeyi gösteriyordu.

"Peki ya tavsiye?" diye sordu.

Ona Bree ve Sampson'ın yaklaşık elli altı saat önce ortadan kaybolduklarını, ABD Yüksek Mahkemesi adaylarının ölümüyle ilgilenen Maestro adlı kanunsuz bir grup tarafından kaçırıldıklarına inandığımı ve Bree'nin hücresinden bu yerin yakınında dört saniyelik bir sinyal söyledim.

İşimi bitirirken, otuzlu yaşlarının sonlarında, kürk kapüşonlu ağır bir parka giyen iri yarı bir adam içeri girdi. Karı silkeledi ve kapüşonu geri çekti, geniş, sakallı, gülümseyen bir yüz ve kısa saçlar ortaya çıktı, hem sakal hem de saçlar gri renkteydi.

"Dışarısı acımasız, değil mi?" dedi.

Fagan ona baktı. "Bana bir dakika verin, efendim."

"Brian Toomey," dedi ceketinin fermuarını açıp mavi bir tulum çıkardı.

"Yeni kapıcı ben miyim? Wolcott Güvenli Bakım'dan mı?"

"Ne zamandan beri?" dedi kaşlarını çatarak.

"Geçen hafta," dedi Toomey ceketini çıkarırken.

"Geçen hafta izinliydim," dedi Fagan. Bana baktı ve ona doğru kayd.

"Kimlik? Federal mi?"

Ceketini astı, başıyla onayladı ve birkaç kart çıkardı. "Her şey orada. Ya da en azından geçen hafta Memur Craig'e gösterdiğimde öyleydi, değil mi?" Birkaç dakika sonra Fagan onları geri verdi. "Ontario mu?"

Gülümsedi. "Wolcott'ta bölge şefiyim ve kış için kısa süreliğine tayinimi istediğimde sorun olmayacağını söylediler. Kar motosikleti için, ha? İnanılmaz, değil mi?"

Fagan, "Bu yıl bunun için," diye kabul etti ve bana geri döndü.

Hademe kulaklıkları taktı ve telefonuna dokundu. Lateks eldivenlerini giyerken başı dönmeye başladı.

"Karınızın telefonundan koordinatları aldınız mı, Dr. Cross?" Fagan sordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 61

"VAR," dedim VE üzerinde koordinatların yazılı olduğu bir kâğıt parçasını tezgâhın üzerinden ona doğru kaydurdım.

Hademe etrafta dolaşüyor, parçalanacak ve poşetlenecek kağıtları topluyordu. Memur Fagan bana masasına gelmemi söyledi; Google'ı aradı Earth'e girdim ve koordinatları yazdım. Uygulama, Mahoney ile bir gece önce üzerinde çalıştığımız dağlık ve yoğun ormanlık alanı yakınlaştırdı.

Atlı polis kaşlarını çatarak bana baktı. "Emin misiniz? Burası ıssız bir yer, Kianuko İl Parkı'nın arka tarafı."

"Patlama kısa sürdü, ancak FBI siber suçlar uzmanı konum konusunda olumluydu."

"Orada bir baz istasyonu bile var mı?" diye sordu, etrafta gezinerek.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Sadece sinyalin geldiğini biliyorum."

Fagan başını salladı. "bir bakın. Orada herhangi bir yönde otuz ya da kırk mil boyunca hiçbir şey yok ve size garanti ederim ki bölge an."

"Oraya nasıl girebilirim?"

Omuz silkti. "Kar motosikleti ya da helikopter, ama resmi izin olmadan il parkına inmenize izin vermeleri mümkün değil ve bunu almak da çok zahmetli."

"Uzaklaştırabilir misin?"

Atlı polis bize arazinin havadan yüksek bir görüntüsünü verdi. Manzarayı taradım, kilometrelerce uzanan kesintisiz vahşi doğayı gördüm.

"Biraz daha uzaklaştırabilir misin?" Ben sordum, o da biraz daha geri çekti. "Bu nedir?" Bree'nin telefonunun kapandığı yerin batısını işaret ettim. "Kereste kampı ve kereste fabrikası. Park sınırının hemen dışında. Park sınırının hemen dışında.

Ama Sirdar'a kadar gerekecek ve güçlü bir kızağa ihtiyacınız olacak."

"Kar arabası mı?" "O da var."

Taramaya devam ettim. Kuzey sınırı boyunca gri gölgeli küçük bir kare gördüm. "Bu mu?"

Fagan, "Eski bir kulübe ve at ahır da dahil olmak üzere özel bir mülk," dedi. "Torontoda bir kadına miras kaldı ama o da park servisine satma aşamasında."

"Başka mülk var mı?"

"Birkaç tane, hepsi de eski maden arazisi" dedi. Beş farklı araziden bahsetti, hepsi küçüktü, dört ya da beş dönümden fazla değildi ve hiçbirinde En uzaktaki güneye, sinyalden elli mil uzaklıktaki uzak bir mülk üçgenine kadar üzerlerindeki yapılar.

Bölgeyi yakınlaştırdı ve metal bir binanın çökmüş çatısını ortaya çıkardı. "Eskiden eski bir gümüş madeniydi. 1960'larda terk edilmiş. Edmonton'dan bir ekip haklarını satın aldı ve yaklaşık on yıl önce nadir toprak metalleri ve gümüş aramak için oraya geri döndü. Test sondajlarından bir şey çıkmadı. Proje terk edildi."

"Peki ya bunlar?" Bree'nin son telefon mesajının GPS koordinatları ile Kimberley şehri arasında yaklaşık dokuz mil uzaklıktaki iki yapıya dokunarak sordum.

"Bunlar park sınırları içinde, parkın kurulmasından önceki eski tuzakçı kulübeleri. Bir kar arabası kiralama yeri Meacham, gündüz binicilerinin durup ısınması için daha yakın olanı kullanıyor. İçinde bir odun sobası var."

"Oradan başlayacağım," dedim. "Meacham'daki kar motosikletlerinden birini kirala." Atlı polis bana şüpheyle baktı. "Hiç kar motosikleti kullandın mı?" "Henüz kullanmadım."

"O halde Kanada hükümetinin çıkarlarını korumak için sizinle geliyorum."

"Harika," dedim. "Hadi gidelim."

Gözlerini kısmıştı. "Dr. Cross, sizi tamamen anlıyorum. Dışarı çıkıp karının orada olup olmadığına bakma hevesi. Ama gün ışığından sadece iki saatimiz kaldı ve fırtına hala kar kusuyor. Karanlık çökmeden yaklaşamayız bile. Fırtınanın gece bitmesi bekleniyor. Sabah ilk iş gide."

BÖLÜM 62

Sabah beşte, memur Fagan motel odamın önünde durdu ve korna çaldı. Mahoney'e nerede olduğumu ve nereye gittiğimizi bildiren bir mesajı tamamlıyordum.

Ben mışıl mışıl uyurken bana mesaj atmış ve FBI'ın vekil direktörünün yeni başsavcısıyla yaptığı brifingi kullanarak kendisini daimi direktörlük için en iyi seçenek olarak sunduğunu ve aynı zamanda Ned'in Maestro soruşturmasıyla arasına mesafe koyduğunu söylemişti.

Orada olmama gerek yoktu, yazmıştı. Bu bir performans sanatıydı ve ben çok fazla tepki aldım. Şu anda hâlâ davayla ilgileniyor muyum bilmiyorum. Yarın size haber veririm.

Fagan yine korna çaldı. Tabancamı kılıfından çıkardım ve yere yattım. ceketini, eldivenlerini ve şapkasını giyip dışarı çıktı. İki Arctic Cat kar motosikleti ve bir kızak taşıyan bir römorka bağlı büyük bir Ford direksiyonundaydı.

Fırtına sona ermişti. Sıcaklık sıfırın altında yirmiye kadar düşmüştü.

"Ne kadar içeride, Memur Fagan?" Kamyonete tırmanırken titreyerek sordum.

"Bana Molly de. Yetmiş kilometre olduğunu düşünüyorum. En azından kırk milden fazla. Yerdeki çuvalda senin için bir burrito ve kahve var."

"Bu soğukta 40 mil mi?" O arabayı kenara çekip ben de kahveyi bulurken "Bu soğukta kırk mil mi?" dedim. "Oraya kadar gidecek kadar nasıl sıcak kalacağız?"

Fagan başparmağıyla arka koltuğu işaret etti. "Senin için fazladan yalıtımlı tulumlar, ısıtıcılı botlar, ısıtıcılı eldivenler, gözlükler, yüz maskeleri, bir çanta ve bir kask var. Bir de çığ alıcı-vericisi. Sanırım hepsi sana uyar. Bunlar selefime aitti. O da senin gibi iriydi. Çanta

Acil durum tıbbi malzemeleri, bandajlardan kan pıhtılaştırıcılara kadar her şey var. Ayrıca senin için dürbünlü bir av tüfeği ve kendim için de on iki kalibrelik Ithaca pompalı tüfek getirdim."

"Bela mı bekliyorsun?"

"Sadece hazırlıklı olmayı seviyorum, bu yüzden her iki kızağın da sele altı bölmeleri hayatta kalma dolu: çift cidarlı çadırlar, uyku tulumları, dondurularak kurutulmuş erzak ve ateş başlatıcılar."

"Yani maruz kaldığımız için ölmeyecek miyiz?" "Eğer yardım edebilirsek hayır."

Engebeli bir yoldan aşağı indik ve Meacham'ın ötesindeki patika başına park ettik. Ayın dörtte üçü doluydu ve yıldızlar pırıldı. Çığ alıcı-vericisini göğsüme doğru şekilde yerleştirdim ve yalıtımlı tulumu pantolonumun ve parkamın üzerine geçirmek için uğraştım.

Botlar hantaldı ve çok sıcak tutuyordu. Eldivenler dirseklerime kadar geliyordu.

Kask iki yönlü bir telsizle donatılmıştır.

Havanın soğukluğu nefesimi kesti ve giydiğim tüm kıyafetlerle kamyondan inip kaskları taktığımızda ancak paytak paytak yürüyebildim. Fagan kar motosikletlerini römorktan indirdi ve bana kontrolleri gösterdi.

Atlı polis kask telsizinden, "Derin tozda battığını hissedersen gaza fazla basma," dedi. "Sadece durun ve ağırlığınızı öne verin. Gerisini motor halledecektir."

"Tamam," dedim, sesimdeki belirsizlik açıldı.

"Arkamda kalırsan iyi olur. Ama bu yeni karla birlikte, dik ve derin olduğunda gerçekten dikkatli olmamız gerekecek."

Silahlar plastik kınlar içinde kar motosikletlerine bağlıken ve bir Fagan'ın takip kızağına bağlanmış yeşil jerricanlarda fazladan yirmi galon yakıtla, şafaktan bir saat önce güney-güneybatıya giden bir patikaya doğru yola çıktık.

Tüm o yeni karla birlikte, onun önde iz açıyor olmasından memnundum. Ama kızağı o kadar çok toz kar savurdu ki, yavaşlamak ve görebilmek için bir boşluk oluşmasına izin vermek zorunda kaldım. Şanslıydım. Arazi ilk on milde çoğunlukla düzdü. Gaz pedalına alıştıktan ve ağırlığımı dönüş yönünün tersine nasıl kaydıracağımı öğrendikten sonra, doğuda ilk ışık görüldüğünde neredeyse Memur Fagan'a yetişiyordum. Güneş yükselmiş, karla kaplı kozalaklı ormanın içinden geçen patikayı parıldayan, göz kamaştırıcı ve ısıracak kadar soğuk bir tünele dönüştürmüştü.

Bree ve John'un bu tür soğuklar için donanımlı olmadıklarını düşündüm. Eğer son iki gecedir fırtınadaysalar, ölmüşlerdir.

On beş mil sonra yol dikleşti, kar derinleşti ve düşük sürüş becerilerim ortaya çıktı. Ayakta durmak, oturmak ve vücudumu

Kızağı yokuş yukarı çıkarmak için etrafta dolanıyordum ve bir platonun tepesine ulaştığımızda çok terlemiştim.

Rüzgâr uğulduyordu. Tulumumu ve montumu delip geçiyor, ıslak yün kazağıma ve yeleğime kadar ulaşıyordu. Titremeye başladım ve bir saat sonra, Bree'nin telefon mesajındaki GPS koordinatlarının yarısında, yaklaşık yirmi mil ileride bir patika kesişimine geldiğimizde soğuktan titriyordum. Patikalardan biri neredeyse kuzeye gidiyordu.

"Isınmam lazım," dedim dişlerim takırdarak.

"İlk tuzakçının kulübesi bir kilometre kadar ileride. Oraya girip ateş yakacağız ve kuruyacağız."

"Bir kilometre," dedim. "Bunu yapabilirim."

Patikada ilerlemeye devam ettik ve Google Earth'te gördüğümüz kulübeye ulaştık. Orada zaten yedi kar motosikleti vardı, sürücüsüz ve rölantide çalışıyorlardı. Bacadan dumanlar çıkıyordu.

Fagan, "Bizim için zaten bir ateş yakmış durumdalar," dedi. "Bu insanlarla konuşalım ve ne bildiklerini görelim. Kızağınızı çalışır durumda bırakın."

Bana harika bir plan gibi geldi ve peşinden gittim. İçeride, üç kadın ve dört erkeği eski moda göbekli bir sobanın etrafında toplanmış, kasklarını ve eldivenlerini çıkarmış halde bulduk.

"Ben Kanada Kraliyet Atlı Polisi'nden Memur Fagan," dedi kaskını çıkardıktan sonra.

Tulumunun kollarını beline dolamış ve oldukça kaslı gövdesini ortaya çıkarmış olan kel, kakao tenli, tayt bere takmış bir adam ayağa kalkarken gülümsedi. İngiliz aksanıyla, "Lucas Bean. Bizi kurtarmaya mı geliyorsun?"

"Kurtarılmaya ihtiyacın var mı?" Fagan söyledi.

"Dün gece yaptık," dedi bir kadın İngiliz aksanıyla. "Fırtınada diğer kulübede mahsur kaldık. Eşyalarımızın içinde uyumak zorunda kaldık. Burası kadar hava geçirmez değil."

Bean başını salladı. "Yine de yeteri kadar yiyeceğimiz vardıVe suyumuz. Ve benzin." "Yola mı çıkıyorsunuz?" Fagan söyledi.

"Parmaklarımız çözülür çözülmez," dedi

kadın. "Burada başka birini gördün mü?" diye sordum. "O fırtınada mı?" Bean söyledi. "Hiç şansım yok."

"Hepiniz başka ülkelerden misiniz?" Fagan söyledi.

"Her ," dedi Bean tekrar gülümseyerek. "Sürmek için yeni yollar arıyoruz ve sanırım biraz boyumuzdan büyük işlere kalkıştık."

"Başımızın üstünde yeri var Lucas," dedi bir başka kadın kararlı bir *şekilde*.

Bay Bean ve arkadaşlarında biraz garip bir şeyler vardı ama yine de geceyi sıfırın altında yirmi derecede, duvarlarında çatlaklar olan yalıtımsız bir kulübede geçirmişlerdi. Onlar Meacham'daki patıkaya gitmek için giyinirken, ben ayaklarımı ve ellerimi yeniden hissedinceye kadar odun sobasının etrafında durduk.

Bir fincan sıcak kahve içtikten sonra Memur Fagan'a yola devam etmeye hazır olduğumu söyledim. Atlı polis ocağı söndürdü ve dışarı çıktığımızda Bean ve grubunun yola çıkmaya hazırlandığını gördük.

Bean, RCMP kar motosikletlerini göstererek, "Ciddi güç kızıakları," dedi.

Fagan, "Bizi oraya götürüp tekrar geri getirecek," dedi. "Dikkatli olun Bay Bean." "Siz de Memur Fagan," dedi kaskını çekiştirerek. "Sen de iyi."

BÖLÜM 63

O SABAH saat on bir sularında, güneş masmavi gökyüzünde zirveye yaklaşırken, Memur Fagan'ın "nadiren kullanılan bir yan patika" olarak tanımladığı yerde, Bree'nin cep telefonunun iki gün önce sinyal gönderdiği yerden yaklaşık bir mil ve birkaç bin dikey fit uzaktaydık.

Fagan bu yolun nadiren kullanıldığı konusunda şaka yapmıyordu. Patikayı kaplayan ince fidanların altında kalmamak için ön camının arkasına eğilmek zorunda kaldı.

Ben de aynısını yaptım, fidanların kızak raylarına ve tulumumun kollarına ve bacaklarına yapıştığını hissettim. Birden fazla kez, kızaklarımdan birinin

Botlar çalılara takılıyor ve beni makineden çekiyordu.

Sonunda bir ulaştık. Fagan kızağını bir vadinin kenarında durdurdu ve diğer taraftaki bir dağın dik, karlı kanadına baktı.

Dürbününü çıkardı ve baktı. "Gidebildiğimiz kadar uzağa," dedi kar motosikletinden inip koltuğu kaldırarak.

"Sence ?" Diz boyu karda kızağımdan inerek sordum.

"Sanırım size gösterebilirim," dedi atlı polis. Dış kısmı balistik kumaşla kaplı yastıklı bir çanta çıkardı ve fermuarını açarak içinden kompakt bir Swarovski dürbün ve bir tripod çıkardı. Birkaç denemeden sonra bunları birleştirdi ve dürbünü dağa doğrulttu.

Fagan sonunda geri çekilerek, "İletim yerini kabaca buraya koydum," dedi. "Altmış beş güç büyütmeye bakıyorsunuz."

Derin karda ayağımı sürüyerek ilerledim, dürbüne baktım ve sık köknar ağaçlarını, dik kayaları ve kayalığın tepesindeki buzu gördüm. Midem altüst oldu.

"Yukarıda olamazdı," dedim. "Canlı değil."

"Biliyorum," dedi Fagan. "Ama kendi gözlerinle görmediğin sürece bana inanmayacağını biliyordum."

"Bir hata olmalı," dedim. "Ya da Maestro telefonunu uçaktan atmıştır. Ya da o." Bu düşünce neredeyse dizlerimin bükülmesine neden oluyordu.

"Geri dönmek mi?" diye sordu. "Şu kereste kampı nerede?"

"Uzak. Bu gece asla geri dönemeyiz. Dediğim gibi, parkın batı tarafından gelseniz daha iyi olur."

"Peki ya şu terk edilmiş maden?"

"Biraz uzakta ama yukarıdan bakabileceğiniz bir yer biliyorum."

Üç saat sonra, kendimi maraton koşarken bir kaplanla gürleşmiş gibi hissederken, Fagan nihayet kızağını durdurdu. Yüksekteydik ve karlı vahşi doğanın büyük bir alanından neredeyse güneye doğru bakıyorduk.

Atlı polis yine dürbününü kurdu ve dürbünden baktı. Birkaç dakika sonra geri çekildi ve "Şuradaki eski maden binasının dış hatlarını görmelisiniz" dedi.

Kaskımın vizörünü yukarı ittim ve dürbünden baktım. Uzakta karla kaplı bir tepe ve serap gibi dalgalanan bir bina görüntüsü gördüm. Ayağa kalkmak üzereydim ki binanın yakınında bir hareket yakaladım.

Daha iyi görebilmek için sol eldivenimi sol gözümün üzerine koydum. Önce hiçbir şey görmedim, sonra net bir şekilde hareketi fark ettim.

"Orada biri var," dedim. "Yok," dedi Fagan.

"Binadan sağdan sola doğru ilerliyoruz. Bir göz atın."

Dürbünden tekrar bakmasına izin vermek için geri çekildim. Uzun süre orada kaldıktan sonra şöyle dedi: "Hareket eden bir şey görüyorum. Bir insan olduğunu söyleyemem."

"Başka ne ki?" "Geyik mi? Geyik?"

Fagan ayağa kalktığı anda, "Yaklaşabilir miyiz?" dedim. Kontrol edelim mi?"

Atlı polis bir an düşündü. "Sanırım madene giden bir patika var. Ama bizim daha eski. Ve hatırladığım kadarıyla, kızakların dışarıda kalması için uyarılar var çünkü üzerinde hala maden kalıntıları var - kuyruklar, boru parçaları ve koşucularımıza takılabilecek eski kablolar."

"Kontrol etmeliyiz."

Fagan masmavi gökyüzüne baktı ve sonunda başını salladı. "Gece yarısı gibi Meacham patikasına dönmüş oluruz ama sen de istersen ben varım."

"Oyundan daha fazlası," dedim.

Bizi bir saat daha güneye götürdü. Uzun, birbirine bağı, karla kaplı bir dizi dağ çayırına ulaşp yakıt ikmalı için durduğumuzda güneş güneybatı gökyüzünde alçalıyordu.

"Bu parklar zincirinin sonuna geldiğimizde, hava kararmadan önce o eski maden alanını iyi bir şekilde görebilmeliyiz," dedi. "Sonra uzun bir yol var dışarı."

"Ben buna hazırım."

Fagan yeniden başlayacakmış gibi eyerinde kıpırdandı, sonra bir eldiven çıkardı, tulumunun fermuarını açtı ve dürbününü çıkardı. Vizörünü yukarı itti ve önce çayırlara, sonra da arkamıza baktı.

"var," dedi.

"Gerçekten mi?" Makinemın üzerinde dönerek söyledim. Yaklaşık yarım mil arkamızda yedi kar motosikleti kükreyerek bize doğru geliyordu.

" çocuğu!" dedi atlı polis. "Ne?"

Fagan dürbününü tulumunun içine soktu ve kızıağımın yan tarafındaki plastik kını işaret etti. "Tüfeğinizi hazırlayın, Dr. Cross. Bugünkü aynı grup. Ve sanırım hepsinde otomatik silah var. silahlar."

64. BÖLÜM

Emin olmak için bir an tereddüt ettim ama Memur Fagan kızıağını vitesine takıp güneye doğru yola çıktığında kararımı . Onun izini takip ettim, arkama bakmak istiyordum ama cesaret edemiyordum çünkü çayırda kar yumuşaktı ve makinemi hareket ettirmekte zorlanıyordum.

Atlı polis kask kulaklığından, "On adet üç yüzlük Win şarjörünüz var," dedi. "On sekiz mermi dokuz milimetre mi?"

"Doğru," dedim.

"Ithaca'da sekiz mermim ve dokuz milimetrelik on sekiz mermim var."

"Bize zarar vermek istiyorlarsa yeterli değil."

"Anlaşıldı, bu yüzden mesafe koymamız gerekecek, pusu kurmak için uydu telefonumu kullanabileceğim yüksek bir yer bulup merkeze haber vermeliyiz."

Kızıağını ilk çayırın güneybatı köşesine doğru ve hızlandı, gün sonu güneşinin altında bir toz kar bulutu savurdu.

Kaskımı takmış olmama rağmen, arkamdan gelen otomatik silah ateşinin düz çatırtısı açıktı. Eğildim ve gazı kökledim, artık görüp göremediğimi umursamıyordum, hedeflerini şaşırtacak kadar kar yağdırdığımı umuyordum.

Sonra ikinci çayıra giden yolda köknar ağaçlarının içindeydik. "Bana ateş edecek kadar yakınlar," dedim.

"Duydum," diye nefes nefese kaldı Fagan. "Benimle kal. İkinci çayıra varıp batıya doğru , sonra da dönüp dolaşıp doğruya, kanyonun kenarına doğru gideceğiz. Biraz yüksek bir yerimiz olacak ve uydu telefonu sorun çıkarmadan bağlanacak."

"Senin ülken," dedim önümdeki şeridin, ilkinden çok daha fazla dağınık ağacın bulunduğu ikinci çayıra doğru açıldığını görünce. Atlı Polisi batıya, artık tam gözümüzün önünde olan güneşe doğru takip ettim,

görmeyi zorlaştırıyor. "Eğer takip ederlerse, onlar da bizim buradan geçtiğimiz kadar kör olacaklar."

"Aynen öyle, o zaman şuradaki tepecik," dedi kızağını uzun zaman önce ağaçların yandığı çayırdaki bir tepeciğe doğru çevirerek.

Dedim ki, "Sen kenara git ve çağır. Ben de tepeye çıkıp seni koruyacağım."
"Tamamdır."

Atlı tümseğin arkasından dolandı ve kanyonun kenarına doğru doğruya yöneldi. Tepeye tırmandım, makineyi tepenin hemen altında durdurdum ve arka patikamıza baktım. Kını çözdükten sonra Leopold dürbünlü Winchester Model 70 paslanmaz çelik tüfeği çıkardım, mekanizmayı çalıştırdım ve 180 grainlik .300 magnum merminin yatağa rahatça oturmasını izledim.

Kızağımın ötesinde kar derindi. Son birkaç metreyi de tepeye doğru tırmandıktan sonra kaskımın vizörünü kaldırdım ve eğik ışıktaki ağaç hattını taradım.

Hava sıfıra yaklaşıyordu. Nefesim havada sis gibi asılı kaldı.

Birkaç dakika boyunca Fagan'ın makinesinin solan vızıltısından başka bir şey duyulmadı. Arkama baktım ve şunu açıkça görebildiğimi fark ettim. Eski gümüş madeninin olduğu ve hareketlilik gördüğümüz yer. İki milden fazla uzakta değildi.

Ama ışık azalıyordu. Bir saatim bile kalmamıştı ve-

Kuzeyden üç kar motosikleti geldi ve alpin çayırların arasındaki çıkarak izlerimizi takip etti. İki adım ileri gittim.

Kar yağdı ve yanmış bir köknar ağacının sağlam ve kömürleşmiş kütüğünün arkasından içeri süzüldüm. Kaskımın mikrofonuna "Buradalar," dedim.

"Geri dönmek mi?" Fagan parazitten zar zor duyulacak şekilde konuştu. "Buradalar."

"Yapamazsın... sen. Dene..."

Kızaklar en dört yüz metre altımda yavaşlarken kulağıma gelen tıslamadan başka bir şey yoktu. Kütüğün üstündeki karı süpürdüm ve av tüfeğini üstüne koydum.

Kızaklar durdu. Sürücüler etraflarına baktılar.

Teleskopik baktım. Fagan'ın söylediği gibi, göğüs kemerlerinden sarkan otomatik silahları .

Diğer makinelerin sesini duydum ve ağaç hattı boyunca kuzeydoğuya baktım. Diğer dört kızak uzak köşedeki ormandan çıkıp güneye doğru gidiyordu.

Kuzeybatıdan esen bir rüzgâr yükselmiş, manzaranın üzerinde kar şeytanları döndürüyordu. Tepenin uzağında sağıma baktım, Fagan'ı tam orada olduğunu söylediği bir kanyonun kenarına doğru görmeye çalıştım, en fazla beş yüz metre . Yükselen rüzgâr ve savrulan karda kesin bir şey söylemek imkânsızdı. Atlı polis tekrar menzile girene kadar tek başımaydım.

Gözüm tekrar dürbüne gitti ve ilk atlıya doğru hareket ettirdim. Parmağım tetiğe gitti. Zaten olduğumuzu göz önünde bulundurursak, nefsi müdafaa yapacağıma inanıyordum. Bana kalırsa, bu koşullar altında ateş etmek zorunda kalmamın yasal bir sakıncası yoktu.

Ama makineli tüfeklere karşı bir av tüfeği?

Kaçsam daha mı iyiydi? Fagan olmadan ve karanlık yaklaşırken?

Üçlünün başındaki sürücü kızağının kantağına bastı. Hızlıca yola koyuldu, izimizi takip etti ama benden iki yüz elli metre kadar uzakta yavaşladı, o kör edici öğleden sonra güneşine ve dönen kara yakalandı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 65

Birkaç dakika içinde tepenin etrafından dolaşacaklardı. İzlerimizin nerede ayrıldığını ve yokuş yukarı nereye gittiğimi görecektlerdi.

O noktada başka seçeneğim olmadığını hissettim. Emniyeti kapattım ve silahı ve dürbünü yavaşça öndeki sürücüye doğru çevirdim; artı işaretinin iki yüz metreden göğsünü kapladığını gördüm ve sıktım.

Tetik net ve hafifti. Atış onun için bir sürpriz oldu.

Sürgüyü çalıştırmadan önce bile öldüğünü biliyordum ve ikinci sürücünün kızağından inip siper bulmaya çalıştığını gördüm. Attan inmeden onu sol tarafından vurdum.

Üçüncü sürücü yokuş yukarı bana doğru mermi püskürterek beni eğilmeye zorladı, ben de tekrar harekete geçtim ve kütüğün tepesine doğru hafifçe başladım. Ama sonra saat dokuz yönümde onun makinesini duydum ve beni kuşatmaya çalıştığını, tümseğin etrafından dolaşmaya çalıştığını fark ettim.

Etrafımda döndüm ve tepeden aşağı beş hızlı adım attım. Tüfeği kar motosikletimin kollarının üzerinden attım ve üçüncü sürücüyü görüş alanımda buldum. Beni gördü ve silahını kaldırmaya çalıştı.

Ama yüz metreden daha az . Atışım onu tam ortasından yakaladı ve makinesinden fırlattı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Nefesim kesildi.

Az önce üç adam öldürmüştüm. Ya da kadın. Bilmiyordum. Ve anlamadığım nedenlerden dolayı bunu yapmaya zorlanmışım.

Ama sonra, bir silahlı çatışmanın ardından diz boyu karın içinde dururken, anladım. Anlamıştım. Ve onların kim olduğunu biliyordum.

Onlar hiç turist olmamışlardı. Onlar Maestro askerleriydi.

Ve o madeni koruyorlar! Kızağıma atladım, tüfeği kınına soktum ve motoru çalıştırdım. Makinenin burnunu döndürdüm ve gazı verdim, yani yokuş aşağı inmeye başladım.

Ancak derin karda yana doğru sürüklendi ve beni üçüncü sürücünün kar motosikletine doğru itti. Silahını alabileceğimi fark ederek sürüklenmeye devam ettim.

ve mühimmat. Rölantide çalışan makinesinin yanında durdum ve onu sırt üstü yatarken ölü buldum.

Vizörümü kaldırmayı reddettim; koşum takımındaki kılıftan bir bıçak çıkardım ve kısa namlulu bir H ve K dokuz milimetrelik silahı ve üç yüksek kapasiteli yedek kestim. Kar motosikletime döner seri ateş sesleri duydum.

Kaskımın telsizi cızırdadı.

"Cross, peşimdeler!" Fagan bağırdı. "Güneye gidiyorum."

"Geliyorum!" Gazı çevirdim, güneydoğuya döndüm ve gevşek ağaçların arasından arazideki başka bir yükselişe doğru ilerledim, bu yükselişte büyük, iğnesiz bir köknar ağacı vardı.

Fagan'ı saat on yönümde yaklaşık üç yüz metre ötede, gökyüzünü pençeliyor gibi görünen ölü ağaca doğru giderken gördüm. Dört Maestro kızağı aniden saat sekiz yönümde, eşit mesafede, üç yüz metre ileride Atlı Polis'e yaklaşıyordu.

Kısa namlulu hafif makineli tüfeklerle ateş etmek için çok uzaktaydılar. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, uzun namlulu tüfeği kullanmak için dursam bile birini vurabileceğimden şüpheliydim.

"Sana yakınım, Fagan," dedim. "Sağ omzundan. Uydu telefonu mu?"

"Çağrı olumsuz. Bataryalar tamamen bitmiş."

Maestro sürücülerinden biri hızlandı ve arayı kapatmaya başladı.

"Tam arkanda, Fagan!"

H ve K'yi kaldırdım ve kızağı ilerletmeye çalışırken sol elimle ona çalgınca ateş ettim. Fagan bir çam ağacının arkasında durdu ve on iki kalibrelik silahıyla sürücüye iki el ateş etti.

Onu iki kez çift kurşunla vurdu, bir kez vizöründen, bir kez de göğsünden vurarak kızağından fırlattı.

"Onlara geri dönün, Dr. Cross," dedi Fagan. "Sadece üç tane kaldı."

Ben itiraz edemeden kar motosikletini geri döndürmüş ve diğer Maestro adamlarına doğru ilerliyordu. Ben de hafif makineli tüfeği kaybetmeden aynı şeyi yapmak için mücadele ettim. Sonunda üzerine oturdum.

Arkamı döndüğümde, atlı polis benden yaklaşık yüz metre ötede kuzeydoğuya doğru sert bir şekilde ilerliyordu ve diğer sürücüler de ona ateş ediyordu. Eyerinde iki büküm olmuş, tek eliyle tüfekle ateşe karşılık vermeye çalışıyordu, sonra hatasını anlamış gibiydi.

Fagan başını çevirdi ve kızıağıyla birlikte kanyonun kenarından azalan ışığa doğru gözden kaybolmadan önce kulaklığına bir F-bombası bıraktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 66

O sırada rüzgâr kuzeybatıdan ıslık çalarak ve sert bir şekilde esmeye başladı. Saniyeler içinde kara bulutlar, batmasına yaklaşık otuz dakika kalan güneşi aldı.

Gölgeler ve kar girdapları kış manzarasını süpürdü.

Ve hâlâ orada, rölantide çalışan kar motosikletimin üzerinde oturmuş, Memur Fagan'ın gözden kaybolduğu o kasvetli noktaya bakıyordum.

Bulduğumuz yer hakkında sadece hayal meyal bir fikrim vardı.

Atlı polis bizi telefonunda bulunan ve aktif bağlantı gerektirmeyen bir haritalama uygulaması üzerinden takip ediyordu. Benim böyle bir uygulamam yoktu ve Kimberley'den ayrıldıktan hemen sonra telefonumun şebekesi kesilmişti.

Ama telefonumdaki pusula uygulamasının çalışması gerekiyordu. Ve daha yeni yakıt almıştık. Maestro askerlerinin izlerini bulabildiğim sürece, sonunda ısınma kulübesine dönüş yolunu bulabileceğimi düşündüm. Bir ateş yakardım. Geceyi geçirecek ve-

Fagan'ı kovalayan sürücülerden ikisi makineleriyle göründü. Onun yere yakındılar, solumdan sağıma doğru yaklaşık yüz elli metre ilerlediler.

Beni fark etmelerine fırsat vermedim. Kontağı kapattım, av tüfeğini gidonun üzerinden fırlattım ve dağınık ağaçların arasındaki bir açıklıktan geçerken yakındaki sürücüyü vurdu, ardından ikinciye vurdu.

Tüfeği kınına geri soktum ve güneye doğru yola çıktım. büyük ölü ağacın olduğu sırt. Açıklığın köşesindeki sık Noel ağaçlarının yanında yavaşlayarak durdum, budak gri ışıktaki önümde ve üstümde silüet halindeydi.

Kızağın arkasına geçtim, tüfeğin dürbününün üstünden sırtımı izleyerek bizi avlayan yedi kişiden sonuncusunu arıyordum. Isıran soğuk rüzgâr, alçak köknar ağaçlarının arasından kar taneciklerini savuruyor, ağaçlar sallanıyordu.

Yeni kar yağmaya başladı. Daha güneye, terk edilmiş madene doğru baktım, Bree ve John'un orada olduğuna inanıyordum ama içeri girip kesin olarak görmeden önce ciddi bir destek istiyordum.

Sol tarafımda silah sesleri patladı, namlular uzaktan parlıyordu. Mermiler bana en yakın ağaçların dallarını kırdı. Uzandım, kontağı çevirdim, gazı açtım ve kızağı yirmi metre kadar ileri fırlatarak silahlı adamla arama daha kalın ağaçlar koydum.

Ateş kesildi. Av tüfeğini kınına soktum ve hafif makineli elime aldım, benim onu dinlediğim gibi onun da beni dinlediğini biliyor.

On dakikadan kısa bir süre içinde ikinci kez, bir sonraki hamlem başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum. Gece çöküyordu, sonunda beni öldürebilecek sıcaklıklar getiriyordu ve uzaktaki patika başına geri dönüş yolunu bulabileceğimden şüpheliydim. Tek bir gerçek seçenek görebiliyordum.

Yedeklemeyi unutun. Vahşi doğadan kurtulmaya çalışmayı unutun.

Bu son adamı öldürüp terk edilmiş maden binasına gitmelisin.

Aniden ve beklenmedik bir şekilde kulaklığım bir kadının boğuk sesiyle çatırdadı.

"Dr. Cross? Orada mısınız?"

Bir an için Fagan olduğundan emin oldum.

Ama sonra kadın dedi ki, "Dr. Alex Cross? Bu frekansta beni duyuyor musunuz?"

Hafif bir İngiliz aksanı olduğunu fark ettim. Cevap verip vermemeyi düşündüm.

"Nefes alışınızı duyabiliyoruz, Dr. Cross. Ve burada sizinle konuşmak isteyen biri var."

Kulaklığın üzerinden en tatlı ve tanıdık ses bana önce bir duraklama oldu.

"Alex? Orada mısın?"

Kalbim yerinden fırladı. "Bree?"

"Tam burada," dedi, sesi kırılarak. "Silahları bırakmanın zamanı geldi. Çok fazla adamları var. Buradan çıkış yolunu bilsen bile seni yakalarlar."

Hiçbir şey söylemedim, baskı seviyesini merak ediyordum.

"Alex," dedi Bree. "Bu gece hava sıfırın altında elli derece olacak."

"Benden ne yapmamı istiyorlar?"

Kulaklıktan diğer kadının sesi geldi. "Silahlarınızı bırakın.

Önünüze geçtiklerinde kar motosikletini ve sürücüsünü takip edin."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedim. Sonunda kadın, "Karınızı ve Bay Sampson'u tekrar görmek istiyor ? Yoksa hepinizi avlayacak mıyız?"

gece?"

Bu durumun kazananı yoktu ve ben de bunu biliyordum. "Silahlarımı indiriyorum."

"Karınızı mutlu ettiniz, Dr. Cross."

Ama av tüfeğini çıkarıp askısından en yakın ağaca asarken mutlu değildim. Hafif makineli tüfeği altındaki kara fırlattım, tulumumu ve parkamı açtım ve omuz kemerimi ve Glock'u aradım, Fagan'ın çığ işaretinin hemen üzerindeydi. bana giydirdi.

Bunu yaparken, parkamın cebinde küçük ve dikdörtgen bir şeyin parmak eklemlerime sürtündüğünü hissettim. Glock'u ve yedek cephaneyi çıkardım ve üzümlere onları da düşürdüm.

"Dr. Cross?"

"Neredeyse," dedim, tekrar kazarak. "Tulumlarla ve soğukla aram iyi değildir."

Parmaklarım göğüs cebimdeki o küçük, dikdörtgen nesnenin üzerine kapandı. Willow'un Jiobit anahtarının yanımda olduğunu unutmuştum.

Sampson'ın haklı olması ve GPS sinyalinin her yerden alınabilmesi için dua ederek birkaç saniye boyunca kenarlarını sıktım. Onu yanımda götürmeyi düşündüm.

ama yapmamaya karar verdim; alçak bir yere, bagajın yanına astım ve tulumun fermuarını çektim.

Çantamı silktim ve makineli tüfeğin yanına attım. Bir içgüdü bana burayı hatırlamam gerektiğini söylüyordu. Aynı içgüdü bana kızıağın alt bölmesini boşaltmamı, çadırı, uyku tulumunu ve acil durum teçhizatını çıkarmamı söyledi.

Eğer Bree'yi kurtarıp buraya dönebilirim, ben-

"Dr. Cross?"

"Tamam," dedim eldivenlerimi tekrar takarken. "Resmi olarak silahsızım."

"Güzel," dedi kadın.

Bir an sonra sol tarafımda bir kar motosikletinin çalıştığını duydum. Bir far yaklaşan karanlığı kesiyor, kesiyor ve bir savaş kılıcı gibi dalgalanıyordu.

Işık, kar motosikleti ve terk edilmiş madene doğru hızlanmadan önce bana bakmayan son sürücü oldu.

Kızıağımın farlarının ışığında silah ve acil durum teçhizatı zulasına baktım. Bree'nin sesini hatırladım, onun esir olduğunu biliyordum ve Onu, John'u, çocuklarımı ya da büyükannemi bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Ve eğer hepimiz hayatta kalırsak, hayatlarımız asla eskisi gibi olmayabilirdi.

Tüm bunları anlamıştım ama yine de silahlı adamın kızıağının kırmızı stop lambasını takip ederek fırtınanın ve gecenin içine daldım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 67

SÜRÜCÜ, güneydeki çayırılık alanın içinden geçen eski bir patikaya saptı. sık orman ve sulak bir alan. Diğer tarafa ulaşmadan önce makinenin tıkanmasını önlemek için tüm gücümü harcadım ve tepenin kuzey kanadına ve eski madene doğru kıvrımlar halinde uzanan temizlenmiş bir patika açtım.

Tepeye tırmanıp kuzeyde bir tür yapı gördüğümü hayal ettim. Ancak terk edilmiş binanın devasa gölgesini geçtikten sonra bile, düzlükte farlarımdaki kardan, etrafımdaki karanlıktan ve önümdeki kızağın arkasındaki kırmızı ışıktan başka bir şey yoktu.

Platonun en güneybatı tarafında, rüzgâr ve kar girdabının içine doğru bir başka geri dönüş patikasına girdik. Sağımda çok büyük bir düşüş olduğunu hissedebiliyordum ve makineyi solda tutmaya çalışıyordum.

Neyse ki, uzun gibi görünen bir inişten sonra patika ağaçlardan yoksun geniş, rüzgârlı bir sahanlığa ulaştı. Sürücü beni diğer uca götürdü ve buz ve kardan dışarı çıkmış kaya, fidan ve çalılardan oluşan bir duvarın önünde yavaşlayarak durdu.

Kızağımı onun yirmi beş metre gerisinde durdurdum ve tam neler olduğunu merak etmeye başlamıştım ki dağın ahır kapısı bir parçası geri kaymaya başladı. Işık dışarı aktı ve kapı geri çekildikçe da güçlendi, dönen karın ötesinde tonozlu bir alan ortaya çıktı.

Önümdeki kızak beton bir zemine girdi ve durdu. Ben de aynısını yaptım ve parlak ışıklara gözlerimi kısarak vizörümü kaldırdım.

Kapı arkamızdan kapandı.

Her baktım. Oda tam iki yüz fit derinliğinde ve yetmiş beş fit genişliğindeydi, tavanı ise otuz fit yüksekliğinde olmalıydı. En azından Sol tarafımda yirmi kar motosikleti park etmişti. Sağımda, küçük beyaz bir Bell helikopteri, yerine bağlanmış devasa bir taşıyıcının üzerinde duruyordu.

"Olduğunuz yerde kalın, Dr. Cross," dedi kısık sesli kadın kaskımın telsizinden. "Taranmanız gerekiyor."

Beni takip eden yedi sürücüden sonuncusu da makinesinden inmişti; kırklı yaşlarında iki kadın ve otuzlu yaşlarında iki erkek boşluğun karşı tarafındaki bir kapıdan girdiler. Erkekler makineli tüfek taşıyordu. Kadınların elinde ise tespit çubukları vardı.

Kar motosikleti sürücüsü önce kaskını, ardından da kapüşonunu çıkardı ve günün çok daha erken saatlerinde ısınma kulübesinde gördüğümüz aynı devetüyü kel adamı ortaya çıkardı. Silahını kayışından çıkarırken bana kaşlarını çattı.

Diğer iki kadın ve erkek yaklaşırken, "Beni gördüğünüze sevinmişe benzemiyorsunuz Bay Bean," dedim.

"Altı arkadaşımı öldürdün," dedi Bean, silahı kucaklamıştı, ifadesi taş gibiydi.

"Önce onlar ateş etti. Bu arada, içinizden biri Kanadalı bir atlı polisi öldürdü." "Mümkün değil. Ben gördüm. Bir kaza geçirdi, değil mi? Yolunu kaybetti.

yaptı. Ancak sizin yaptığınız -bizi sıkıştırmak- soğukkanlı bir cinayetti."

"Bakış açısı her şeydir," dedim eşit bir şekilde, onu bir yılanı yakından izler gibi .

Bean cevap veremedi kadınlar koyu renk polar taytlar ve üstler giyerek yanıma geldiler. Asalarını üzerimde gezdirirken beni ilgiyle incelediler ve sol göğsümde durdular.

"Çığ alıcı-vericisi," dedim. "Göster bize," dedi içlerinden biri.

Ben kaskımı, ağır botlarımı ve tulumumu kaybederken Bean dönüp sinsice uzaklaştı. Hepsini kızağın yanına yere bıraktım, sonra parkamı çıkarıp gövdemdeki alıcı-vericiyi onlara gösterdim.

Kadınlardan biri alıcı-vericiyi keserken diğeri asasını parkanın ceplerinde gezdirdi. Boş oldukları için mutluydum.

İşini bitirdiğinde, silahlı adamlardan birine başıyla işaret etti.

"Bırakın duş alsın, terlik verin, sonra onu dördüncü kata götürün."

BÖLÜM 68

İki silahlı adam tarafından kuşatılmış bir halde bir kapıdan geçerek dar bir koridora girdim. Yürürken kendimi üç iç hedefle çelikleştirdim.

Bir numara: Bree ve John'u bul. İki

numara: Kaçın.

Üç numara: Silahları ve hayatta kalma alın.

Beni bir soyunma odasına götürdüler, duş almamı söylediler ve kot pantolon, uzun iç çamaşırı, gömlek, yün kazak, çorap ve terlik bıraktılar.

Duş alırken Willow'un Jibit fob'unun kar fırtınasında dışarıda kaldığını düşündüm ve sinyalinin ulaşip ulaşmayacağını merak ettim. Beni bağlayıp yavaşça yükselen ve durana kadar yavaşlayan bir asansöre bindirdiklerinde bunun gerçekleşmesi için dua ettim.

Kapı geri kayarak diğer tarafta çift ahşap kapılı bir tür fuayeyi ortaya çıkardı. Üç silahlı adam tarafından korunan Bree ve John orada duruyordu.

Omuzlarımdan büyük bir yükün düştüğünü hissettim. İkisi de hayattaydı.

"Alex!" Bree nefesini tuttu ve hızla geldi, bilekleri de bağlıydı.

"İçeri girin lütfen," dedi muhafızlardan biri. "Akşam yemeği birazdan hazır olacak."

O anda tuzlu et, sarımsak, soğan ve fesleğen kokusunun farkına vardım. Bree bağlı elleriyle sağ kolumu tuttu.

"İyi misin?" "Sayılır.

Sen?"

"Sayılır," dedi ve çift kapıya doğru ilerlemeye başladık.

Sampson'a baktım, o da boş bir ifade ve bin yıllık bir bakışla başını salladı. John'u anlayacak kadar uzun süredir tanıyordum: Aklında, kalbinde, en eski ve en sevgili arkadaşım tam bir savaşçı olmuştu.

Kapılardan geçip başka bir büyük, yüksek tavanlı alana sadece bu bile bana çok umut verdi. Devasa kirişler

kaya tavan. Dramatik aydınlatma armatürleri kirişlerden sarkıyor ve buz sarkıtları gibi parıldıyordu.

Uzak duvar tamamen kristal berraklığında dijital kapalı devre bir videoyla kaplıydı; bu videoda kayalıklarla çevrili bir dağ vadisi ve içinden zikzaklar çizen donmuş bir nehir gösteriliyordu. Rüzgâr esiyor. Kar dönüyor.

Zemin damgalı, lekeli betonu ve üzerinde geniş alan halıları vardı.

Sol tarafımızda, tamamı siyah ve kromdan oluşan modern mobilyaların önünde gazlı bir ateş yanıyordu. Şöminenin yanında, üzerinde battaniye olan boş bir tekerlekli sandalye vardı.

Sonunda sağıma baktığımda John ve Bree ile birlikte donup kaldım. Yaklaşık elli adım ötedeki köşede büyük bir mutfak ve yemek alanı vardı; alan, üzerinde daha fazla buz saçağı bulunan bir kafesle tanımlanmıştı. ışıklar asılı.

Mutfakta üç kişi çalışıyordu. Yalnız kadın ocağın başında bize arkasını dönmüştü. Kısa sarı saçlar, yeşil polar üst, koyu renk tayt. Lucas Bean onun yanında çalışıyordu, gri bir eşofman giymişti, kapüşonu açıktaydı. mermi şeklinde bir kafa.

Mutfaktaki diğer adam daha uzun boylu, ince yapılı ve kum grisi saçlıydı. Boynuz çerçeveli gözlük, lacivert yün kazak, kot pantolon ve koşu ayakkabısı giymişti. Mutfaktan çıkarken bastonuna yaslandı ve bize doğru birkaç adım topallayarak yürüdü, sonra durdu ve bastonuyla dijital duvar resmini ve karlı sahneyi işaret etti.

"Dr. Cross, Şef Stone, Dedektif Sampson, keşke gerçeği tüm ihtişamıyla görebilseydiniz. Ama şu anda hava karanlık ve fırtına için kepenkleri indirdik."

Yaklaştı, yüzünde derin bir ilgi ve ironi ifadesi vardı. Tavırları ve konuşma şekli bana merhum aktör William Hurt'ü hatırlattı.

"Panjurlar oldukça dikkat çekici. İç kısımda gördüğünüz entegre dijital ekranları tutan beş inçlik çelik. Dış kısım uçuşun yüzüne uyacak şekilde kumlanmış ve toz boya ile kaplanmış ve ısı arayanlar tarafından tespit edilemeyecek kadar kalınlık. Tüm niyet ve amaçlar için, biz burada yokuz. Görünmeziz, özellikle de meraklı uydular ve benzeri şeyler için. Ama işte burası bir yaz günü."

Masanın üstünden bir kumanda aldı ve tıkladı.

Dijital video değişti, yaz ortasında nehrin dibinde kır çiçeklerinin açtığı ve kartalların kanat çırpıtığı bir vadi haline geldi.

"Muhteşem değil mi?" dedi gözleri parlayarak. Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Oh, ne kadar kabayım. Dr. Cross ve ben tanıştık. Ama izin verin Kendimi tanıtayım. Ben-"

Bree onun sözünü kesti. "Ryan Malcomb."

Gözleri yumuşadı ve sanki onun bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi gülümsedi. "Öyle miyim?"

"," dedi Bree. "Ölmediğini biliyordum, M."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 69

"BEN MIYIM?" MALCOMB yine sinir bozucu bir gülümsemeyle konuştu.

Bree onu tokatlayacakmış gibi görünüyordu ama soğukkanlılığını korudu ve "Evet" dedi.

Bize ateşin yanındaki sandalyeleri gösterirken gülümsemesini koruyordu.

Topallayarak

tekerlekli sandalyeye oturdu, battaniyeyi bacaklarının üzerine örttü ve enerjiyle olmasa da yenilenmiş bir ilgiyle bize baktı. Sanki yakın zamanda hastalanmış gibi görünüyordu.

"Üçünüz de ısrarcısınız, vereyim," dedi. "Ve söylemeliyim ki, sizin bir araştırmacı yıldız olduğunuzu biliyorduk, Dr. Cross, ancak senin de bir nişancı olduğunu düşündüm. Sen ve Memur Fagan yüzünden altı kişi öldü."

"Tüfek iyi nişan almıştı ve adamlarınız önce ateş etti" dedim.

Malcomb parmağını çenesine vurarak, "Evet, bu bir hataydı," dedi.

"Söylesene, beni çözenin karın olması seni rahatsız ediyor mu?"

Omuz silktim ve "Her zaman onun madalyonun daha parlak yüzü olduğunu söylemişimdir," dedim. "Ah, evet, kendini küçümseme," dedi Malcomb yumuşak bir sesle. "Olma ihtiyacı

Hoşuma gitti. Bir psikolog olduğunuzun farkındayım. Genel olarak insan zihni hakkında çok şey biliyorsunuz. Ama ben özellikle sizin düşünme şekliniz hakkında çok şey biliyorum, Dr. Cross. Ve siz, Şef Stone. Ve evet, siz, Dedektif Sampson. Yıllardır verilerinizi takip ediyoruz."

Sampson ona saldırmak ister gibi baktı. "Ve sen de sevmediğin insanları öldürüyorsun ve yeni hayatını kaybetmiş adamlarla alay ediyorsun. eşler."

"Hayır." Malcomb başını salladı. "Asla. Ben yapmadım. Bu benim küçük yarım olurdu."

Bree, "Sean." dedi.

"İki ay önce Boise yakınlarında avlanırken kaybolan ikiz kardeşin, nam-ı diğer Ian Duncanson" diye ekledim.

"Ne?" Sampson bana bakarak söyledi.

"Doğru," dedim.

Malcomb bana, "Gerçekten de meselenin özüne inmişsin, değil mi?" dedi. Sonra Maestro'nun başı Sampson'a baktı. "Hepinizin anlamadığı şey, yıllar boyunca sizinle iletişim kuran iki kişi olduğumuzdu. Biri soruşturmalara yardımcı oldu. Diğer, kardeşim, daha az yardımcı oldu. Acımasızca daha az. Merhum eşinizin vefatından sonra Sean'ın size davranış biçimi için şahsen özür dilerim."

Sampson hiçbir şey söylemedi.

Bree, "Kardeşinin tüm bunların bir parçası olduğunu mu söylüyorsun?"

Maestro?"

Malcomb gözlerini kıstı. "O bunun farkındaydı ama bir parçası değildi. Bir gün

Daha önce de belirttiğim gibi, sadece darknet alanımıza giriş yaptı ve acımasız yaramazlıklarına devam etti."

"Nasıl yani?" Sampson talep etti.

"Sean'ın çocukluğundan beri sorunlu bir zihni varmış gibi görünüyordu. Ama matematik ve bilgisayar kodu konusunda benden daha iyi bir beyne sahipti. Bana yardım etti

Şirketimi oluşturan algoritmaları yazdı ve ben de onu çok zengin bir adam yaptım. Ayrıca bilgisayar korsanlığı ve Brezilya'daki paravan şirketler aracılığıyla mülkiyet gibi şeyleri gizleme konusunda da çok becerikliydi."

"Colorado'da adamlarınızın saldırıya uğradığı çiftlik gibi," dedim.

Malcomb başını eğdi. "O çiftlik gibi. Ve zamansız sonumla karşılaştığım yolun üstündeki çiftlik. Ve tabii ki burası."

"Sean senin aracında öldü," dedi Bree. "Bir av gezisinde değil."

Malcomb iç çekti. "Bir noktada bitmesi gerekiyordu. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde Sean zihinsel olarak kötüye gidiyordu ve onun sadece varlığı bile benim için takma isim."

"Sen harika bir kardeşsin," dedi Bree.

"Senin bildiğinden daha iyi. Ben olmasaydım Sean'ın hayatı onlarca yıl önce sona ermiş olacaktı. Onu koruyordum. Sırlarını gizli tutuyordum. Ve evet, o sırlara ve benimkilere çok yaklaşıyordun. Bu yüzden kapıcıyı çağırmak zorunda kaldık. Toomey, seni buraya getiren adam. O temizler. düzenli olarak bizim için bir şeyler yapıyor."

Kimberley'deki atlı polis bürosundaki kapıcıya gösterdim. *Toomey mi? Adı bu değil miydi? Beni ve Fagan'ı konuşurken duymuş olmalı.*

Sarışın kadın bir önlük giyerek odaya girdi. Yakışıklı Güzelden de öte, hafif bir Slav aksanıyla, "Yemek hazır, M." dedi.

"Teşekkür ederim Katrina," dedi Malcomb, sonra bize baktı. "Gidelim mi?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 70

LUCAS BEAN mutfaktan çıktı ve Ryan Malcomb'un tekerlekli sandalyesini büyük odadan geçirerek mutfağın yanındaki yemek alanına götürdü.

Malcomb, "Daha medeni bir şekilde yemek yiyebilmemiz için seni bağlarından kurtaracağım. Ama aklına aptalca fikirler gelmesin. Lucas İngiliz SAS'ındaydı. Elit bir terörle mücadele ekibiydi. Katrina ise mükemmel bir aşçı olmasının yanı sıra GRU tarafından Kırlangıç olarak eğitildi."

O bunları söylerken Katrina White bizden uzaklaşıyordu. Çok güçlüydü ve bir jimnastikçi gibi hareket ediyordu, duruşunun ve yürüyüşünün çok farkındaydı.

Bir GRU Kırlangıcı, diye düşündüm, şimdi kadınla çok ilgileniyordum.

Bean her birimizin yanına geldi ve bileklerimizdeki bağları çözdü. Bir sehpa masasına oturduk, Malcomb bir , Bree ve ben ortada karşılıklı, Sampson da diğer uçta.

White, cennet gibi kokan bir sosis, brokoli ve sarımsak yemeği getirdi ve taze makarnanın üzerine kaşıkladı. Eski SAS operatörü kadehlerimize Chianti şarabı doldurdu.

Malcomb kadehini kaldırarak, "Kadeh kaldıralım," dedi.

Hepimiz birbirimize baktık. Bree omuz silkti ve bardağını kaldırdı, ben de öyle yaptım. Sampson garip bir an düşündü ve sonra isteksizce bardağını kaldırdı.

"Daha iyi bir geleceğe," dedi Maestro'nun başkanı.

Kelimeleri mırıldandık. Bean, "Amin, M." dedi.

Malcomb şarabı yudumladı. Bree ve ben de öyle yaptık. Çok güzeldi. Sampson elindekini yere bıraktı. Işıklar titredi ve söndü.

Karanlık o kadar fazlaydı ki kafa karıştırıcıydı.

Malcomb, "Paniğe gerek yok. Yedek jeneratörler değişiyor." Bunu söyler söylemez ışıklar önce loş, sonra daha güçlü bir şekilde tekrar yandı. Büyük video duvarı yeniden başlatıldı.

"Gereksiz jeneratörler," dedim etrafıma bakarak. "Burası için harcanmış olması gereken emek olağanüstü."

Maestro'nun lideri tekrar gülümsedi. Her zaman güçlü ve zengin bir adamın kendisinden, başarılarından ve oyuncaklarından daha fazla konuşmayı sevdiği bir şey olmadığına inanmışımdır.

Malcomb, "madenin önceki sahipleri yapmış. Bu da pnömatik asansör ana şaftta yer alıyor. Bu oda aslında yanlışlıkla deldikleri bir mağara odasıydı. Her yer onlarla doluydu, İsviçre peyniri gibi, granitin arasında eski kireçtaşı yatakları. Tüm çalışma ve yaşam alanlarımız ellili yıllarda butte içine açılmış tünellerin içinde yer alıyor. Tek yapmamız gereken içeri girip tüneller üzerinde değişiklik yapmaktı. ihtiyacı var."

"Yine de sana bir servete mal olmuş olmalı." dedim.

Malcomb'un gülümsemesi genişledi. "Elinizin altında milyarlar varken başarabilecekleriniz olağanüstü."

"Teyzen tüm bunların bankası mı?"

Gülümsemesi kayboldu. "Teyzem bir azizdir. Yeni bir şirket kurmama yardım etti, o kadar."

Sampson, "Neden buradayız Malcomb?" diye sordu.

Yüzü düştü. "Ben genellikle yemekten sonra iş konuşurum. En azından yemeğinin tadına bakın. Katrina bunu sizin için yapmak için çok uğraştı. Bu bir Sicilya köylü yemeği."

John masa bıçağını kapıp adama fırlatacakmış gibi görünüyordu ama çatalını aldı ve kendini yemeye zorladı. Bree ve ben de onu takip ettik.

Şarap gibi, yemek de inanılmaz derecede iyiydi.

"Ne düşünüyorsunuz, Dr. Cross?" Malcomb ben birkaç lokma aldıktan sonra sordu.

"Eğitilmiş bir suikastçının usta bir şef gibi yemek yapabileceğini kim bilebilirdi?"

Mutfakta Katrina güldü ve sanki bir düğümü çözüyormuş gibi boynunun sol tarafını ovuşturdu. Ve sonra onu yerleştirdim.

Malcomb memnun oldu. "Büyükbabası Kremlin'de yemek pişirirdi."

Sampson, ben ona iki kez göz kırpana kadar bana dik dik baktı, durakladı ve tekrar yaptı; bu, iyi polis-kötü polis oyununda birbirimizi uyarmak için uzun zamandır kullandığımız bir işaretti.

John yemek yerken tabağına baktı, sonra çatalını bıraktı ve "Tekrar soruyorum, neden buradayız M? Neden geçen yıl yapmaya çalıştığın gibi bizi öldürmüyorsun?"

Montana?"

Malcomb içini çekti ve şarabından bir yudum daha aldı. "Montana, Bob Marshall'da aktif olarak sizi avlayan Alejandro kartelinin son adamlarını da ortadan kaldırmak isteyen güvenilir ekip liderlerimden biri tarafından yapılan stratejik ve taktiksel bir hataydı. Benim bu konuda çok az söz hakkım vardı ya da hiç yoktu."

Ona inanmadım. "Peki neden Bree ve John'u kaçırdın? Neden beni tuzağa düşürüp Fagan'ı öldürdüler?"

İşaret parmağını alt dudağına vurdu. "Dediğim gibi, Fagan bir kazaydı; bir hata yaptı. Sizi buraya getirdim çünkü üçünüzün çözmeye yardımcı olabileceğinize inandığım bir sorun var."

"Tamam," dedi Bree kollarını kavuşturarak. "Bu sorun nedir?"

Malcomb tekerlekli sandalyesinde , gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti ve ciddileşti.

"Sorun şu ki, Şef Stone, artık hiçbir şey işe yaramıyor. Sistem bozuldu. İnsanlık düzenin dışına çıktı. Kaosa sürükleniyoruz ve bunu yaparken sadece uygarlığı yok etmekle kalmıyor, gezegenin de sonunu getiriyoruz."

BÖLÜM 71

SAMPSON, BREE VE BEN, üçümüzün çözmesine yardımcı olmamız gereken sorunları anlatırken kaskatı kesildik.

Malcomb gözlerimizdeki şüphesini görebiliyordu ve iki avucunu da havaya kaldırdı. "Yemek yerken beni dinleyin. Ve bilin ki, yapacağım neredeyse her şey

Söylediklerim sadece Paladin süper bilgisayarlarının her gün kıldığı mega verilerle değil, aynı zamanda sanırım kendi kişisel deneyimlerinize de destekleniyor."

Bir sosıs , yedi ve devam etmeden önce şarabından bir yudum daha aldı. "Bu konuda tartışabiliriz, ancak Amerika'nın sistematik ırksal adaletsizlikleri bir yana, son otuz yıla ABD'de uygulanan kanun ve düzen . Mükemmel değildi ama işliyordu.

"Bugün bu sistem, kısmen dünya genelindeki büyük servet eşitsizliği nedeniyle çöküyor. Çünkü zenginlik azınlığın elinde toplanır ve kıtlaşır, insanlar her zamankinden daha fazla ister. Ve daha fazlasına duyulan bu arzu her düzeyde şiddeti ve yozlaşmayı besliyor.

"Bana inanmıyor musunuz? Şehirlerimize bakın. Her yerde evsizler var, akıl hastaları ve suçlular da öyle. Manhattan, Chicago, Los Angeles ve Seattle'ın bazı bölgelerinde yürüyemezsiniz çünkü buralar polisin uzak durduğu kanunsuz açık hava uyuşturucu pazarlarıdır. Nike'tan Patagonia'ya kadar bu bölgelerdeki mağazalara girdiğinizde güvenlik görevlilerinin Glock'ları olduğunu görürsünüz çünkü polisler soygunları veya bin doların altındaki hırsızlıkları araştırın. Cinayetler kentsel, banliyö ve kırsal alanlarda artıyor. Tecavüz ve saldırılar da öyle.

"Dünyanın dört bir yanında yaşanan kuraklıklara ve orman yangınlarına bakın. İklimin büyük bir tehlike altında olduğunu bildikleri halde hiçbir şey yapmayan politikacılara bakın. Rüşvet alan ve buna adalet diyen yargıçlara bakın. Daha büyük kağıt torbalarda daha büyük para yığınları karşılığında sınırlardan akan yasadışı uyuşturucu sevkiyatlarına göz yuman kolluk kuvvetlerine bakın. Bu böyle sürüp gider. Ve bu yüzden, hayatlarımızdaki kaos

önümüzdeki yıllarda katlanarak büyüyecek. İnsanlık, uygarlık, kanunsuz bir kaynamaya doğru gidiyor gibi görünüyor. Yoksa yanılıyor muyum?"

Ben bir şey demedim. Sampson da öyle.

Ama Bree, "Haksız değilsin." dedi.

"Hayır, değilim," dedi Malcomb acımasızca gülümseyerek. "Keşke olsaydım, ama . Finans sektöründe gün yeni bir üçkâğıtçılık hikâyesi ortaya çıkıyor. Ruhlar sürekli olarak şeytana satılır. Aynı şey hukuk ve iş dünyasında. Etik eskiden bu alanlardaki kariyerlere rehberlik ederdi. Şimdi ise sadece yüksek maaşlı bir diplomaya giden yolda geçilmesi gereken bir ders.

"Adalet sisteminin yolsuzluklarla dolu olması ya da şirketlerin rutin olarak yasaları görmezden gelmesi ve dünyayı kirletmesi şaşırtıcı mı? Uyudukları yatağa sıçmalarına? Yoksa yanılıyor muyum?"

"Haksız değilsiniz," dedi Sampson. "Ama tüm bunların altında yatan gerçeğin, varlıklıların pastanın çoğuna sahip olması ve varlıklı olmayanların bunu istemesi olduğunu söylüyorsunuz."

Malcomb, "Bence bu doğru," dedi.

"O halde milyarlarınızı bir şeyleri değiştirmek, sistemi düzeltmek için harcamanızı engelleyen nedir?" Sampson talep etti. "Neden özel bir ordu kuruyorsunuz?"

"Doğru," dedim. "Neden kanunsuz olasın ki?"

"Çünkü kanunsuzluğu uygulama şeklimiz işe yarıyor. Ve çünkü Milyarlarımı geleneksel yollarla harcamaktan daha fazla etki yaratacak. Nasıl çalıştığını görmek ister misiniz?"

Sampson ve ben tereddüt ettiğimizde Bree, "Evet, isteriz. Hem de çok."

Malcomb, biz başımızı sallayana kadar başını eğerek John ve bana baktı.

"Lucas? Katrina? Hepimiz kontrol odasına gidiyoruz."

Bean, Malcomb'un tekerlekli sandalyesini itmek için geldi. White önlüğünü çıkardı ve bizi asansöre kadar takip etti.

Kapılar kapandı. Rahatça indik. Beyaz'ı izledim, onun Yüksek Mahkeme adaylarını öldüren kişi olduğunu biliyordum, nasıl bu kadar rahat olabildiğini anlamıyordum.

"Pnömatik asansör," dedi Malcomb gururla.

Bean dedi ki, "Hava basıncıyla yükselir ve alçalır. Çok zekice."

"Kendi tasarımınız mı?" Bree sordu.

M'nin yüzü ekşidi. "Kardeşimin fikri."

Malcomb'un kardeşi ve onu öldürmek zorunda kalması konusunda çelişkiler yaşadığını kendime not ettim. Sean'ı sırlarından koruduğunu da itiraf etmişti. Ne sırları?

Idaho'da öğrendiklerimizi düşününce, bu sırlardan en az birinin doğası hakkında şüphelerim oluşmaya başladı. Asansör yavaşladı ve kapılar açıldı.

Bean, M'nin tekerlekli sandalyesini bir tür amfiteyatronun tepesine itti, çeşitli video yayınlarını gösteren tavandan tabana kavisli bir ekranın önünde aşağıya inen iş istasyonları katmanları vardı. İş istasyonlarında dokuz kişi çalışıyordu ve biz içeri girerken hiç orali olmadılar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 72

BEAN MALCOMB'u ters çevirdi ve bir kez daha eski SAS subayının beni incelemeye devam fark ettim, sanki eline fırsat nereye nişan alacağını planlıyor gibiydi.

"Maestro'nun uzaktan kumanda merkezine hoş geldiniz," dedi Malcomb. "Bu odadaki herkes bir zamanlar çeşitli üst düzey yöneticiler için çalışmıştır. istihbarat ve kolluk kuvvetlerinde çalışmıştır. Toomey deniz kuvvetlerinde ve CIA paramiliter birimindeydi. Lucas SAS'ta. İkinci sıradaki Sarah Mossad'da üst düzey bir kontrolördü. Edith ise NSA'de çalışıyordu. Neredeyiz Edith?"

Ellili yaşlarının ortalarında, zincire bağlı yarım gözlükleri ve tuhaf şifonyeriyle Edith bana Mama Nine'nin müdür yardımcısı olduğu bir okulda çalışmış olan tanıdığım bir sosyal bilgiler öğretmenini . Edith koltuğunda döndü ve Gözlükler.

Edith o boğuk sesiyle, "Yarın burada hava yine sertleşecek, M," dedi. "Kanada Hava Durumu doksan santimetre yağış bekliyor. Belki daha da fazla. Şu anda uydu bağlantısı güçlü ve planlanan tüm görevleri aktif olarak izliyoruz."

"Gitme ihtimali olan var mı?" "Boston mümkün."

"Kim fazla izliyor?"

Edith'in iki kademe altındaki bir adam elini kaldırdı ve bize bakmak için döndü.

Toomey, Kimberley'deki atlı polis kuvvetleri ofislerinin hademesi ve Bree'nin fısıldadığına göre, Bree ve Sampson'ı kaçıran Idaho otoyol departmanı görevlisiydi.

Toomey, "Warren kendini hasta hissediyordu, ben de devreye girdim, M," dedi. "Onlara görevi açıkla."

Hademe bize baktı ve şöyle dedi: "İrlanda mafyası az önce ABD tarihindeki en büyük fentanil yükünü getirdi. İki DEA ajanı ve Massachusetts eyalet polisi bu işin bir parçası. Mal o kadar ölümcül ki, getiren katırlardan ikisi

önceki gün yanlışlıkla paketten çıkan tozu soluduklarında öldüler."

Malcomb başını salladı. "Eyalet polislerinin telefonlarının içindeyiz. Bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz. Onlara nasıl yapacağımızı anlat, Edith."

Edith yarım gözlüklerini tekrar taktı, "Fentanilin olası depolama yerlerini sıralamak kendi algoritmalarımıza dayanan yapay zekâ kullandık ve bunları bir taneye indirdik. Toomey'nin ekibi olay yerinde, teyit için bekliyor."

Bree, "Sonra ne olacak?" diye sordu.

Hademe şöyle dedi: "Tehlikeli madde kıyafetleri giymiş olan ekip içeri girer, uyuşturucuyu alır ve başka kimseyi yok edemedi büyük kısmını imha eder."

Sampson dedi ki, "Peki ya uyuşturucuyu koruyan kötü adamlar? DEA ajanları mı?

Eyalet polisleri mi?"

"İlaça maruz kaldıkları için ölüyorlar ve tüm planlarını ortaya çıkaracak ilaçla birlikte bulunuyorlar."

Malcomb, "Görevlerimizin çoğu bu şekilde işliyor. Kanseri ameliyatla alıyoruz ama tümörü gömmüyoruz."

"ABD Yüksek Mahkemesi'nin üç potansiyel adayının soğukkanlılıkla öldürülmesine böyle mi diyorsunuz?" diye sordum.

Maestro'nun liderinin yüzü hiç kıpırdamadı.

Katrina White'a baktım. "Kırlangıç'ınız bir hata yaptı." Malcomb'un kaşları havaya kalktı. "Bu bir ilk olurdu."

"Onu üç kez de evin güvenlik kameralarına yakaladık," dedim. "Asla yüzü görünmüyordu -yani iyi işti- ama her olay yerinde, öldürdükten sonra boynunun sol tarafını düzeltiyordu, aynı hareketi birkaç dakika önce mutfakta da yaptığını gördüm. Georgia'da sözlerini güçlendirebildik. Dedi ki, 'Üstat ne yaptığınızı biliyor. Her şey bitti.'"

Malcomb Katrina'ya baktı. "Bunu sen mi söyledin canım?"

"Yaptım, M," dedi omuz silkerek. "Neden öldüklerini bilmeleri gerektiğini düşündüm."

Kanunsuz lider gözlüklerini çıkardı, bir bezle geldi gözlüklerini temizledi. Dedim ki, "Neden öldürüldüler? Neden onları ifşa etmediniz?"

"Ve mahkemeleri tıkamak mı?" Malcomb dedi ki. "Hayır. Onları ortadan kaldırmak daha iyi." "Ama neden Nathan Carver? Bir hukuk profesörü ne yaptı da suikast?"

M sorgulanmaktan rahatsız olmuş görünüyordu ve gözlüklerini daha sert bir şekilde ovuşturdu.

"O ne yaptı?" Tekrar söyledim.

Malcomb gözlüklerini tekrar ve bana hem ironik hem de acımasız gelen bir sırıtışla baktı.

"Ahlaki değerleri ve yargıları çarpık olan Yargıç Pak ve kocasının uçağının düşmesini ayarlayan Yargıç Franklin'in aksine, Nathan Carver'ın yaptığı şey bu değil, Dr. Cross," dedi. "Bu, profesörün yüksek kürsüye oturduktan sonra yapmayı planladığı şey."

"Peki neydi o?"

"Amerikan Kızılderili hukukunu tepeden tırnağa tersine çevirin. Bir profesör ve aktivist olarak, Kızılderililer arasındaki her anlaşmaya itiraz edilmesini sessizce savundu.

Devrim Savaşı'ndan bu yana kabile ve ABD hükümeti. Ezilen halklar daha sonra haklarını ve topraklarını geri almaya çalışacak ve ülke yıllarca kargaşa içinde tüketilecekti. Yüz binden fazla veri toplayarak, mahkemeye seçilmesi halinde görevinin bu olacağını ve yüzlerce yıllık içtihiadı tamamen tersine çevireceğini söyledik."

Başımı salladım. "Veri puanları için mi onu öldürttün?"

Malcomb, "Ülkede yaratacağı kaosu önlemek için Carver'ortadan kaldırdık," dedi. "Tüm mülk mülkiyeti. Tüm maden hakları ve su hakları. Tüm petrol ve gaz kiralamaları. Carver bu kadar genç yaşta mahkemeye ulaşsaydı muhtemelen hepsi çöpe atılacaktı."

Sampson başını salladı. "Sahada ne kadar nereden biliyorsun?"

Malcomb, "Pak ve Franklin de ona katılırsa, çok şey olur," diye karşılık verdi. "Ve tüm bu kararları bizzat siz veriyorsunuz - kimin yaşayacağına, kimin öleceğine. Ben

Üzgünüm ama seni kim Tanrı yaptı? Kardeşinden başka."

Kanunsuz liderin kendisine meydan okunmasına alışık olmadığı belliydi ve soğukkanlılığını kaybetmemek için mücadele .

Malcomb, "Durum bundan daha karmaşık," dedi. "Algoritmalar-"

Bree, "Algoritmalar mı? Bu kararları veren makineleriniz mi var?"

Malcomb gözlerini kırıştırdı ve şakaklarını ovuşturdu. "Edith? Açıkla."

Edith kararlı bir şekilde, "Kurallar var ve kararları hep birlikte verilere ve somut kanıtlara dayanarak alıyoruz," dedi.

Bean, "Her hedef için bir oylama yapılır." dedi.

Hademe, "Ve kimse oylarını hafife almaz" dedi.

"Hiç kimse," dedi Katrina White.

Malcomb başını kaldırdı ve bize öyle bir baktı ki, meydan okumalarımızdan rahatsız olmaktan ziyade hasta hissedip hissetmediğini merak ettim. "Edith'in de belirttiği gibi, Maestro'da kurallar var. Katı olanlar. Ve biz kurallarımızı

Bu yüzden seni öldürmek yerine buraya getirdik."

Bree benden önce davrandı.

"Ne diyorsun sen?" diye sordu.

"Yanlış yönlendirilmiş olsanız da, bozulmamış olduğunuza inanıyoruz ve bu nedenle üçünüzün de bize katılmasını istiyoruz. Maestro'ya katılın ve düzeni yeniden kurmamıza yardım edin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 73

Ona teklifini güneş görmeyen bir yere koymasını söylemek üzereydim ki Malcomb iki avucunu havaya kaldırarak, "Ani bir karar verme. Aslında, üzerinde uyuyana kadar hiçbir karar verme. Ama lütfen bana şüphelerini söyle."

"Tamam," dedim. "Ne kadar sofistike olursan ol, kanunsuzların kanunları ellerine alıp ortalığı karıştırmalarına inanmıyorum."

"Bunu yaptığımız bir örnek söyleyin."

"Uyuşturucu karteli üyelerini ve kolluk kuvvetlerini infaz etmek mi?"

"Tamamen yozlaşmış kolluk kuvvetleri," dedi Malcomb sertleşerek. "Ve eğer hatırlarsanız, Alejandro karteli Maestro işin içine girene kadar güney sınırı için savaşıyordu. Bugün kartel diye bir şey kalmadı ve orada kalan kaçakçılar da korkudan onların yerini al."

Bree ve Sampson'a baktım. Bu konuda onunla tartışamazdık. Okuduğumuz her istihbarat, Alejandro kartelinin yok edilmesinden bu yana ABD'nin güneybatı sınırındaki uyuşturucu kaçakçılığının önemli ölçüde azaldığını gösteriyordu.

Bree, "Peki ya New York'taki moda cinayetleri?" dedi.

Malcomb, "Bu tasarımcı ve üst düzey yardımcıları tüm dünyanın gözü önünde bir insan kaçakçılığı operasyonu yürütüyorlardı. Şimdi böyle bir şey yok."

Sampson, "Peki ya başkentte öldürttüğünüz adamlar? Ölü Saatler cinayetleri?"

M tekerlekli sandalyesinde kıpırdandı. "Çocuk tacizcilerini mi kastediyorsun? O aslında rahmetli ağabeyimin işiydi. Yine de dünya onlar olmadan daha iyi bir yer değil mi, kızınız için daha iyi bir yer değil mi, Dedektif?"

John bunu bir an düşündü. "Amacınıza itiraz edemem, sadece araçlarınıza itiraz edebilirim."

"Bu durumda bizim araçlarımız değil. Sean'ın. Ian'ın."

Malcomb, kardeşinin yıllar önce Maestro'nun ne olduğunu anladığını ve örgütün dosyalarına ve Paladin'in süper bilgisayarlarına dijital bir arka kapı oluşturduğunu iddia etti. Bu arka kapıyı çocuk tacizcilerini hedef almak için kullanmış.

"Neden?" Ben sordum.

"Ona sormanız gerekir," dedi Malcomb. "Bu da imkânsız." Tekrar dudağına vurdu, gözleri hafifçe kısılmıştı.

"Sean çocukken tacize uğradı mı?" Gerçeğe doğru yol aldığımı hissederek sordum.

"Oraya gitmiyoruz."

"Neden olmasın? Sen onun ikiz kardeşiydin. Tacize uğradı mı, mı?"

Maestro lider tekerlekli sandalyesinde kıpırdandı. "Ona kötü davranıldı, taciz edilmedi, dövülmemesi gereken şeyler için dövüldü."

"Baban tarafından mı? Wheeler mı?"

"Ve sevgili annemiz," dedi Malcomb.

"Sen de dayak yedin," dedim.

Başını hafifçe salladı. "Ama hiçbir zaman Sean kadar kötü olmadı. Teşhisimden önce bile fiziksel olarak zayıf olduğumu biliyorlardı. Ama ikimiz de onların deyimiyle 'kötü genlere' sahiptik. Kötü genler. Kötü evlat edinmeler."

"Öyle mi dediler?" dedi

Bree. "Sık sık," dedi

Malcomb.

Yıllar süren klinik psikoloji çalışmaları bu noktada içgüdülerimi destekledi. Dedim ki, "En kötü dayak ne zamandı? Kaç yaşında?"

Malcomb gözlüklerini düzeltti. "Biz yaşlandıkça daha da kötüleştik."

"Ve kimse yardıma gelmiyordu. Ailen zengindi. Hiç kimse size kötü davranmalarını beklerdim." Hiçbir şey söylemedi.

"Bu senin için ne zaman dayanılmaz oldu?"

"Benim için mi Sean için mi?"

Başımı salladım. "İkiniz de. İkizdiniz."

Ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı. "Çok anlayışlısınız, Dr. Cross. Bunu kabul ediyorum."

"Anne babanızı öldürme fikrini ilk hanginiz ortaya attı?"

Malcomb bunu düşündü. "Babamız Sean'ı deri kemerle öyle bir kırbaçlamıştı ki, neredeyse başka seçeneği kalmamıştı. Uslu durdu ve güdülerini ortadan kaldırmak için sırtı tamamen iyileşene kadar bekledi. O ve ben alarm sisteminin etrafından dolaşmanın bir yolunu bulduk, böylece Sean

o gece kayıkhaneden hiç ayrılmamış ve ana evin bodrum penceresinden çıplak içeri girmişti."

Ona inanıp inanmadığımdan emin olmadan onu izledim. "Sean bıçağı ne yaptı?"

"Ana kayaya delinmiş yaklaşık sekiz fit uzunluğunda dört çelik boru üzerine monte edilmiş bir tekne asansörümüz vardı. Borular kapalıydı ve yüzeyin iki metre altındaydı. O yazın başlarında kapakları nasıl açacağımızı bulmuştuk. Sean iş bittikten sonra kendini temizlemek için göle daldı, sonra kapağı söktü ve bıçağı içine bıraktı. Sanırım hala oradadır."

Sampson, "Yani dokuz yaşında bir kanunsuzdu," dedi.

"Evet, ," dedi Malcomb bana bakmadan önce elini zayıf bir hareketle yorgunca sallayarak. "Sean hakkında konuşmayı bitirdim. Dr. Cross, Maestro'nun ilk günlerinde ne karar verdiğimi biliyor musunuz? istihbarat ajanları bana katılacak

mı?" "En ufak bir fikrim bile yok."

"Maestro'nun demokratik olmasına karar verdim - ilgili herkesin bir oyu olacaktı ve kanıta dayalı olarak hareket edecektik, sonra herhangi bir şekilde cezalandıracaktık.

düzeni yeniden tesis etmek için gerekli araçları kullanacaktır."

Bree, "Sean'ı bu yüzden mi kaçırdın? Onu engelli minibüsüne bindirip öldürüldüğünü mü gördün? Düzeni sağlamak için mi? Yoksa ortadan kaybolmak için mi?"

M hüzünlü bir şekilde usulca güldü. "Ian Duncanson oldukça dengesizleşiyordu ve Ryan Malcomb'un ortadan kaybolması gerekiyordu. Özellikle de siz çok yakınlaşıyordunuz, Şef Stone. Ama ortadan kaybolmaktan daha önemlisi, önümüzdeki bahar mucizevi bir şekilde kardeşim olarak ortaya çıkacağım, kötü omurgam ve her şeyimle, vahşi doğada tek başıma bütün bir kışı atlatmış olarak. Anlatacak bir hikayem olacak ve hepsi yerdeki kanıtlarla desteklenecek. Avlanırken nasıl düştüğümü ve sırtımı nasıl yaraladığımı. Kar yağmaya başladığında kendimi uzak bir kulübeye sürükleyene kadar nasıl hayatta kaldığımı. Kulübenin yanında beslenen bir inek geyiğini nasıl vurduğumu. Nasıl-"

Gerginleştğini görebiliyordum ve onu iki kademe aşağı çekmek istedim. "İkiz kardeşini öldürdüm."

Ölen kardeşi hakkında onu sıkıştırdıkça daha da tedirgin oluyordu ve kelimelerle mücadele ediyor gibiydi. "Size söylediğim gibi, dengesiz ve tehlikeli olmaya başlamıştı. Yetenekleri... deha ile delilik arasındaki mesafe her zaman kıl payıdır..."

Tüm rengini kaybetti. Gözleri bizden ayrıldı ve yere baktı. Ve çenesi sarktı. Edith hızla onun yanına geldi. "M? İyi misin?"

Bir an için Malcomb'un felç geçirdiğini sandım. Ama sonra yavaşça başını salladı. "İlaçlarıma geç kaldım."

Bean, "Seni hemen yukarı çıkaracağım." dedi.

Zayıfça başını salladı, sonra gözlerini bize dikti. "Karar vermek için on iki saatiniz var."

"Ama nasıl çalışacak?" Bree söyledi. "Bizden hayatlarımızı geride bırakmamızı mı istiyorsunuz? Ailelerimizi?"

Karımın bu teklife sıcak beni şaşırtmıştı.

Sampson, "Detaylar. Aksi takdirde mantıklı bir karar veremeyiz."

Edith'i işaret etti. "O açıklayacaktır."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 74

OTUZ DAKİKA SONRA, Bree'nin tutulduğu hücre benzeri odanın hidrolik kapısı arkamızdan kayarak kapandı. Onunkinin üstünde bir ranza vardı ama hareket etmek için neredeyse hiç yer yoktu.

Ve sanırım karıma karşı hiç o anki kadar sinirli olmamıştım. "Gerçekten Maestro'ya katılmayı mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bu ikinci sırada gelir," dedi Bree kendini kollarıma atmadan önce. Başımı aşağı çekti ve kulağıma mırıldandı, "Dinlendiğimize inanmak zorundayım, bebeğim."

İçimi çektim, onu öptüm ve geri çekildim. "Ben de seni seviyorum. Ama Maestro?"

"Malcomb'un argümanlarının çoğu mantıklı. Ve biz de piyade askeri olmayacağız. Tek yapacağımız zaman zaman onlara yardım etmek olacak."

Bean Malcomb'u götürdükten sonra Edith böyle sattı. Malcomb'un hiçbir şey olmamış gibi hayatlarımıza dönmemizi istediğini söyledi. Bree ve Sampson'ı bir kar fırtınası sırasında araçlarından ayıran ve nihayetinde Memur Fagan'ın kanyona düşmesiyle sonuçlanan bir dizi talihsiz durum dışında. Kendi soruşturma organizasyonlarımıza geri döndüğümüzde, Maestro'nun amaçları için çalışacaktık ve Paladin'in süper bilgisayarlarının gücüne ve adaletsizlik ve yolsuzluğun kökünü kazımak için geniş veri bankalarına erişim.

"Size ve ailelerinize hayatınızın geri kalanında rahat etmenizi sağlayacak kadar iyi bir ücret ödenecek," dedi Edith. "Daha da önemlisi, siz suçla mücadele çabalarınızın doğrudan sonucunu göreceksiniz. Kayıtlarda yeterince ikna edici kanıt varsa, kötü adamlar parmaklıklar ardında."

"Peki ya kayıtlarda yeterli bilgi yoksa?" Bree sormuştu.

"Tartışma ve ardından oylama," dedi Edith. "Çoğunluk kazanır. İtirazlar mümkündür. Sizin de söz hakkınız ve oy hakkınız olacak. Hepinizin olacak."

Bree'nin bulunduğu hücrede bunu düşündüm ve "Onlara bir kez yardım edersen, ağlarına düşersin" dedim.

Karım esnedi. "Hayır, sen de ağın bir parçasısın. Başka bir şey söylemeden önce biraz uyu. Ben üst ranzayı alacağım."

Işığı kapattı, beni nazikçe alt ranzaya itti ve yanıma tırmandı. Kollarıma sarıldı ve kulağıma fısıldadı, "Birleşmekten başka seçeneğimiz yok, Alex. Bunu bir düşün. Eğer reddedersek, bizi öldürür."

Belki de çok az uyuduğum günlerdendi. Belki de teslim olup Lucas Bean'in kar arabasını takip ettiğimden beri içimde zonklayan garip, kablolu duyguydu. Her , olumsuz tarafını iyice düşünmemiştim ama onun haklı olduğu açıktı. M'nin kim olduğunu, Maestro'nun gerçekte ne olduğunu ve gizli yerini biliyorduk. En azından ben biliyordum. Sayılır.

Malcomb davasına tamamen döndüğümüze inanmadıkça buradan canlı çıkamazdık. Ama bu bile bana yanlış geliyordu. Kulağına mırıldandım, "Eğer katılmayı kabul edersek, neden gitmemize izin versin ki? Buradan çıktıktan sonra ona ve Maestro'ya düşman olmamızı engelleyecek ne var? FBI ve Mounties'i Yüksek Mahkeme adaylarının katillerinin üzerine salmamızı?"

Kollarımda biraz sertleşti, sonra fısıldadı, "Bizimle oynuyor mu?"

"Yapabileceği her şekilde oynadığından şüpheleniyorum."

"Ne yapacağız?"

"Dediğiniz gibi, başka seçeneğimiz yok. Diz çöküyoruz. Onu satarız. Zaman kazanırız."

BÖLÜM 75

Washington, DC

NED MAHONEY daha önce de pek çok zor ve baskılı günle çıkmıştı. Ancak ertesi sabah saat yedide başkente doğru yola çıkıp FBI direktör vekili Marcia Hamilton'dan gelen telefona cevap verirken bu günün hepsinden daha zor olma potansiyeli vardı.

"Müdür Hamilton," dedi. "Bu onuru neye borçluyum?"

"Üç gün sonra açılış töreni var," dedi Hamilton. "Bir tutuklamaya ihtiyacım var." Mahoney, "Bana sekiz saat önce de aynı şeyi söylemiştiniz, hanımefendi," dedi. "Ve

hiçbir şey değişmedi. Maestro hala odak noktamız ve-"

"Evet, evet, şu ölü teknoloji milyarderleriyle olan ilişkisi."

"Ryan Malcomb," dedi Mahoney.

"Adayların hepsi o öldükten sonra öldürüldü."

Mahoney, "Eğer öldüyse," dedi.

"Yine ikizler teorisi." Hamilton inledi.

Mahoney kavradı. "bakmayın ama Müdür Bey, Dr. Cross, eşi ve Dedektif Sampson soruşturmanın o çalıştılar. Ve hepsi kayboldu. Bu ne anlama geliyor?

Sen?"

"Kayıp olduklarını," dedi ve telefonu kapattı.

FBI ajanı yumruğunu ön cama vurmak istedi. Bunun yerine Beşinci Cadde'deki Cross'ların evine gitti. Doğu Yakası'na döndüğünden beri her on iki saatte bir Nana Mama ve çocukları kontrol etmeye çalışıyordu.

Yolda Vancouver'daki Kanada Kraliyet Atlı Polisi'ni tekrar aradı. İrtibat görevlisi Memur Fagan ya da Alex'ten haber alınamadığını söyledi. Ve havanın önümüzdeki on iki saat içinde daha da kötüleşeceğini ve havadan aramaları erteleyeceğini söylediği için üzgündü.

Beşinci caddeye park etti ve ön kapıya gidip kapıyı çaldı. Alex'in doksan küsur yaşındaki büyükannesi kapitone mavi bornozuyla kapıyı açtı.

"Ali ve Willow için kahvaltı hazırlıyorum," dedi ve onu içeri almak için kenara çekildi. "Bir haber var mı?"

"Hayır," dedi Mahoney, kışlık paltosunu çıkarıp koyarken. "Ve yukarıdaki hava da ters yöne doğru gidiyor."

"Hava Durumu Kanalı'nı izliyordum," dedi. "Daha doğrusu Ali izliyor."

Gerçekten de, pastırma ve kahve kokularının birbirine karıştığı mutfığa girdiklerinde, büyük torunu televizyonda Hava Durumu Kanalı ile İngiltere'nin gerçek zamanlı uydu görüntüsü arasında zaman geçiriyordu. Tezgâhta duran bir dizüstü bilgisayarda Weather Canada'dan Columbia. İkisi de büyük bir fırtınanın yaklaştığını gösteriyordu.

Willow Sampson mutfak masasında oturmuş Cheerios yiyor ve pek de hevesli olmayan bir şekilde iPad'ine bakıyordu. Yukarı baktı.

"Babam seni aradı mı Ned Amca?"

"Henüz değil, tatlım," dedi Mahoney.

"Ama her zaman, her gece arar ve şimdi üç gecedir aramıyor."

"Biliyorum, Willow. Ve seni araması için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Ağlamaya başladı. Anneanne gidip ona sarıldı. "Üzgün olduğunu biliyorum. Hepimiz üzgünüz."

"Bu gece dans resitalim var." Willow burnunu çekti. "Babamın da orada olması gerekiyordu."

"Ben de orada olacağım. Ali de öyle. Jannie'nin de gelmek istediğini biliyorum."

"Ve Rebecca," dedi Mahoney. "Dün gece onunla konuştum. Bunu kaçırmayacağını söyledi."

John'un kız arkadaşından söz edilince Willow ağlamayı bıraktı ve biraz neşelendi.

Mahoney gülümsedi. "Bakın ne diyeceğim: Bu öğleden sonra gelip hepinizi alacağım ve sizi resitale götüreceğim, Rebecca'yla orada buluşabiliriz. İyi bir kameram olduğundan emin olacağım, böylece dansınızı videoya çekebilirim. Böylece baban hiçbir şeyi kaçırmayacak. Bu iyi, değil mi?"

Willow başını salladı ve gözlerini sildi. Mahoney ona sarıldı, sonra da Mama Nine'den fincanını doldurmasını istedi. Ona kahve doldururken Ali'ye, "Fırtına nasıl görünüyor?" diye sordu.

Alex'in en küçük çocuğu gözlerini dizüstü bilgisayardan Mahoney'e bakarak, "Büyük ve giderek büyüyor," dedi. "Babam, Bree ve John

Tamam, mi?"

Mahoney, "Babana, Bree'ye ya da John'a karşı asla bahse girmem," dedi ve onun boynunu nazikçe sıktı. "Eğer fırtına yön değiştirirse, bana izin vereceksin

biliyor musun?"

Ali başını salladı. "Olduğunu gördüğüm an."

"Aferin oğlum. Ve teşekkür ederim, Nana."

"Ne zaman istersen Ned," dedi Alex'in büyükannesi. "Bir şey duyarsan bize haber ."

"Bildiğim anda," dedi ve ön koridordan ceketini almaya gitti.

Ceketini giymeden önce cep telefonu çalmaya başladı. Willow'un mutfakta kıkırdadığını duydu. Kimliğe baktı ve inledi. *On beş dakika önce yüzüme kapattı!*

Ali, "Ned Amca, hâlâ burada mısın?" diye seslendiğinde Mahoney'nin başparmağı FBI direktör vekiline cevap vermek için hareket ediyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 76

Doksan dakika sonra MAHONEY, FBI'ın jetlerinden birinde dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Seyir irtifasına yeni ulaşmıştı ve batı-kuzeybatı yönünde ilerliyordu.

Sorumlu özel ajanın ekranında parlak renkli bir uygulama vardı ve sayfanın ortasında parlayan pembe iğneyi inceliyordu. Willow Sampson'ın iPad'inde gördüğünden beri onuncu kez tıkladı.

Daha küçük bir ekran açıldı ve Willow'un babasının çantasına koyduğunu söylediği Jiobit fob'undan sürekli bir sinyal gelmediği görüldü. Son yirmi dört saat içinde, on iki saat arayla sadece iki kez, ancak on saniye boyunca konumunu yayınlamıştı.

Ama yeterliydi. Bu-

Mahoney'nin telefonu çaldı. Arayanın kimliğine baktı ve inledi çünkü başının belaya girmek üzere olduğunu biliyordu.

"Müdür Hamilton," dedi sakın görünmeye çalışarak. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Nereye gittiğini , Mahoney?" "Kimberley, British Columbia, hanımefendi," dedi Ned.

"Onay almadan mı?" diye gürledi. "Jet mi alıyorsunuz?"

"Jet talebimi kendim onayladım. Bu takdir yetkisine sahibim." "Arkanı dön."

"Saygılarımla, hayır, hanımefendi. Bana yemin töreninden önce bu davada bir tutuklama yapmamı söylemişsiniz. Ben de oraya gidiyorum."

Hamilton, "Kimi tutukluyorsunuz?" demeden önce uzun bir duraklama oldu. "Bunu öğrendiğimde size söyleyeceğim."

"Ne?"

"Hanımefendi, açıklamaya çalıştığım gibi, Dr. Cross, Şef Stone, Dedektif Sampson ve ben Yüksek Mahkeme adaylarının cinayetlerinin

Maestro ve merhum Ryan Malcomb ile bağlantılı. Malcomb olayının ardından ortadan kayboldular ama şimdi temas kurdular."

"Ne oldu? Seni aradılar mı ya da mesaj falan mı attılar?"

"Bir bakıma," dedi Mahoney. "Bir GPS vericisi, Cross'un en son kendisi gibi kayıp olan bir RCMP memuruyla birlikte görüldüğü Kanada vahşi doğasının derinliklerindeki bir yeri işaret etti."

"Atlı polisler sana ne diyor?"

"Havanın kötü olduğunu, helikopterlerinin şimdilik yere indirildiğini ve Memur Fagan'ın her zaman hazırlıklı giden uzman bir kış kampçısı olduğunu."

"Peki neye bakıyoruz? Vahşi doğada kurtarma mı? Yoksa bir tutuklama mı?"

"Eğer o yere zamanında varabilir ve hepsini bulabilirsek, belki de ikisini birden."

Temsilci, vekil müdürün mutlu olmadığını biliyordu. "İkisini de istiyorum" dediğinde bunu sesinden anlayabiliyordu. Seçilmiş başkana ikisini de aldığımızı söyleyebilmek istiyorum."

"Evet, hanımefendi. Sizi haberdar edeceğim."

Telefonu kapattığında bitkin düşmüştü. Büro'da hızla yükselmiş ve ateş altında o kadar soğukkanlı kalmıştı ki, meslektaşları onun Etrafında görünmez bir kalkan.

Ama yönetmenin sürekli baskısı görünmez kalkanında çatlaklar oluşturuyormuş gibi hissediyordu. Mahoney esnedi ve kendi kendine British Columbia'ya inmeden önce dinlenmemiş ve gözlerini kapatmamış olsaydı.

Yirmi dakika, belki de yarım saat kestirmeyi planlıyordu. Ama üç buçuk saat sonra yardımcı pilot omzunu silkeleyerek Kimberley'e doğru alçalmaya başladıklarını ve rüzgârın arttığını, dolayısıyla inişin çalkantılı olacağını söyledi.

Bu yetersiz bir ifadeydi. Ned daha önce hiç bu kadar sarsıntılı bir yaklaşma yaşamamıştı ve pencereden dışarıya, uçsuz bucaksız Kanada Kayalıkları'nın alpin arazisi, şiddetli rüzgârlar tarafından zirvelerden savrulan karlar.

Uçaktan indiğinde beklediğinden daha sıcak bir havayla karşılaştı ve henüz kar yağmıyordu. Ancak özel jet terminaline doğru ilerlerken rüzgâr uğulduyordu.

RCMP parkası giyen, alev kırmızısı saçları olan iri yarı bir adam yanına geldi ve elini sıktı. "Yüzbaşı John Olson," dedi.

"Bir isme bir yüz eklemek güzel," dedi Ned. "Yakında oraya gitme şansınız var mı, Kaptan?"

Olson başını salladı. "Böyle rüzgârlarda helikopterleri kullanmak riskli ve öğleden sonra tekrar kar yağışı başlayacak."

"Kar motosikletleri bunu yapamaz mı?"

"Daha önce de söylediğim gibi, geçtiğimiz birkaç gün içinde yüz santimetreden fazla kar yağdı ve bu rüzgâr karları yükleyerek taşırayı çığ düşmesine son derece açık hale getirdi."

"Peki sence ne zaman uçabiliriz?"

"Şansımız varsa yarın sabah," dedi polis şefi, sonra cebinden gelen zil sesiyle yere baktı. "Bana bir saniye verin."

Cebinden telefonu çıkarıp "Olson" dedi. Sonra tek kaşı kalktı. "Ne kadar zaman önce?"

BÖLÜM 77

GECE BOYUNCA VE ERTESİ GÜNE KADAR kapalı tutulduk. Yemeğimiz daha önce hiç görmediğimiz bir gardiyan tarafından bir tepside bize verildi.

Sabah on gelip geçti ve Malcomb'un Maestro'ya katılıp katılmamaya karar vermemiz için bize tanıdığı on iki saat de onunla birlikte doldu. Bree ve ben uyandığımızdan beri geçen zamanı, bizi dinleme ihtimallerine karşı bu fikri olumlu bir şekilde tartışarak geçirmiştik.

On üç saat geçti. Sonra on beş. Sonra on yedi.

"Sence Malcomb'a bir şey mi oldu?" Bree sordu. "Yani tıbbi bir kriz gibi mi?"

"Dün gece iyi görünmüyordu."

"Hayır, görünmüyordu, o-"

Kapı çalındı. Lucas Bean, üzerinde susturucu olan bir tabanca taşıyarak, asık suratla kapıda durdu. Katrina White da benzer bir silah ve bir dizüstü bilgisayar taşıyordu.

Gözünü retina taramasına soktu ve Sampson'ın kapısı geri kaydı.

John ortaya çıktı.

Bean, "Seninle konuşmak istiyor." dedi.

White dizüstü bilgisayarını açtı. Ryan Malcomb göründü, bitkin görünüyordu. Malcomb, "Planlarda bir değişiklik oldu," dedi. "Büyük bir uğraştan sonra

Dün gecenin yansıması olarak, Maestro'ya üyelik teklifimi geri çekiyorum. Son zamanlarda kendimi iyi hissetmiyorum ve sizi buraya getirmekle düşüncesizce ve yanlış bir karar verdiğime inanıyorum."

Bree'ye baktım, gözlerindeki ani tedirginliği gördüm ve anladım. Maestro'nun amaçlarını asla her şeyin üstünde tutmayacağımızı biliyor olmalıydı.

Peki şimdi başka ne seçeneği vardı? Bizi öldüreceklerdi.

Malcomb dudaklarını gererek devam etti. "Bilmelisiniz ki bir oylama yaptık ve o oylamaya göre üçünüzün de şu anda ölmesi gerekiyordu. Ama uzun zamandır ilk kez onları hükümsüz kıldım. Sana şans diliyorum. Eğer başarırsan, yaşamayı hak edersin."

Ekran karardı. White mutsuz bir ifadeyle dizüstü bilgisayarını kapattı ve o sabahki nöbetçimiz ile daha önce hiç görmediğimiz iki kişi kışlık giysilerimizi ve botlarımızı taşıyarak koridorda belirdi.

"Giyin," dedi Bean. "Gitmene izin veriyor." Şaşırarak,

"Neden?" diye sordum.

White, "Kaderinizi doğaya bırakmak istiyor." dedi.

Yanımda getirdiğim kışlık giysileri ve Fagan'ın bana ödünç verdiği ağır botları ve eldivenleri geri verdiler ama kar motosikleti parkasını ve önlüğünü ya da kaskı ve siperliği vermediler.

"Bekle," dedim. "Buradan yürüyerek çıkmamızı bekliyor. Kızak yok mu?" "Kızak yok," dedi Bean.

"Bu bir ölüm cezası."

"Hayatta kalma isteğine bağlı sanırım. Şimdi Katrina ve ben M'nin kararını geçersiz kılmaya karar vermeden önce giyin ve seninle işimiz bitsin."

Bree ve ben aldık ve giymeye başladık. Gore-Tex parkası sağlam görünüyordu. Ağır yün pantolonu da öyle. Ama sürekli lastik çizmelerine ve deri eldivenlerine bakıyor, ne kadar yalıtımlı olduklarını ve dışarıda nasıl işlev göreceklerini merak ediyordum.

Giyinmeyi bitirip Sampson'ın siyah yün saat şapkasını taktığı koridora çıktığımızda ben de aynı şeyi merak ettim. Parkasını, lastik çizmelerini ve eldivenlerini giymişti. Ama kot pantolonu bana marjinal gelmişti.

Bizi asansöre götürdüler. White retina taramasını kullandı.

Bean eğildi, numarasız bir düğmeye bastı ve geri çekildi. Kapılar kapandı ve o kadar hızlı hareket ettik ki eski maden binasının beton zemininden yükseldiğimizde hepimiz biraz .

Öğleden sonraydı. Zayıf güneş ışığı yüksek pencerelerden içeri süzülüyordu. Asansör açıldı. Dışarı adım attığımızda soğuk ama dondurucu olmayan bir hava bizi kuşattı.

Asansör kapandı ve gözden kayboldu. Girintili bir çelik plaka shaftın üzerine kaydı.

"Biz neyiz-" diye başladı Bree.

Sampson sert bir fısıltıyla onun sözünü kesti. "Dışarı."

Sampson bizi metal kapılara götürüp birini iterek açarken Bree başını salladı ve sanki kamera arıyormuş içeriye baktı. Dışarı çıktığımızda gökyüzü kurşuni ve tehditkâr bir hal almıştı.

Hava sıcaklığının donma noktasına yakın olduğunu fark ettim, bu Fagan'la at sürerken tecrübe ettiğim sıfırın altındaki sıcaklıklardan büyük bir artışı ve

Yaylanın tepesi, fırtınayı takip eden fırtınalar tarafından neredeyse kardan arındırılmıştı.

"Bu yardımcı olur," dedim ince kar örtüsünü işaret ederek. Platonun kuzeydoğu köşesine doğru hızla yola koyuldum. "Şu anda terlemeden olabildiğince hızlı hareket gerekiyor. Muhtemelen iki buçuk saatimiz var. saat ışık kaldı."

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Sampson şaşırmış bir halde koşarak sordu.

"Sanırım sakladığım iki tüfeğe nasıl geri döneceğimi biliyorum-"

"Önce tüfekleri mi alacaksın?" Bree koşarak geldi.

"Benim çantam da orada, içinde yiyecek, çadır, hayatta kalma ve tıbbi malzemeler var. Ama içimden bir ses buradan yürüyerek çıkabilecekmişiz gibi görünürse Malcomb'un bizi durdurmak için adamlarını göndereceğini söylüyor. Silahlara ihtiyacımız var."

"Katılıyorum," dedi Sampson. "Bence bunların hepsi onun için bir oyun." "Ama oyun olan biziz," dedi Bree.

BÖLÜM 78

KARANLIK BULUTLAR KAR PÜSKÜRTMEYE BAŞLADI

tepenin kuzey tarafındaki eski madencilik yolundan birkaç metre uzaktaydı. O noktaya kadar, aşındırılmış platoda hızla ilerleme şansına sahip olmuştuk. Takipçi var mı diye sürekli kontrol ediyorduk ama kimseyi görmemiştik.

Maden yolundan aşağı inmeye başladığımız anda, rüzgârın kıyıya doğru savurduğu kar derinleşti. Neyse ki günün büyük bölümünde hava sıcaklığı donma noktasının üzerinde seyretmiş .

Kar nispeten ıslak olmalıydı çünkü sürüklenen kar yer yer Bree'nin ağırlığını taşıyabilecek kadar sertti.

Ama Sampson ve ben diz boyu, bazen de uyluk derinliğinde karda ilerliyorduk. Her adım büyük bir çaba gerektiriyordu. İlk dönemece ulaştığımızda ikimiz de terliyorduk.

"gerekıyor," dedim. "İhtiyacımız kadar giysilerimizi taşıyalım." "Hava soğuyor," dedi Sampson şüpheyle.

"Bana hipotermi'nin tehlikelerini öğreten sen değil miydin?"

Kaşlarını çatarak parkasını çıkardı, bükü ve bir futbol topu gibi kolunun altına koydu. Tekrar başladığımızda Bree parkasını ve şapkasını çıkarmıştı.

İkinci dönemece gün ışığından neredeyse bir saat kaybetmiştik ve kar yağışı dağınık ve aralıklı olmaktan çıkıp sürekli, iri, ıslak tanelere dönüşmüştü.

"Ne kadar uzakta?" Bree sordu.

"İki mil mi?" Dedim ki. "Karanlık çökmeden bu büyük çayırın kenarına ulaşabilirsek, kuzey ucundaki yalnız ölü ağacı görebileceğim. Bu Her şeyin üzerinde bir kule. Silahlar, sürü ve ateş yakma kabiliyetimiz saat on bir yönünde, birkaç Noel ağacının ötesindeki açıklıktaki şu ağacın dibinde."

Sampson, "Çantanda başka ne var?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyorum. Fagan'ındı. Hayatta kalmak için gerekli her şeyin olduğunu söyledi."

"O zaman oraya gidelim," dedi Bree titremeye başlayarak.

John tepenin dibine patikayı kırmaya başladı, burada garip bir şekilde kar kalınlığı tekrar azaldı. Düzlüğe ulaştığımızda bunun son kar yağışından önce patikanın kızaklarla doldurulmuş olması olduğunu fark ettik.

"Bean'i kuzeyden gelen başka bir patikadan buraya kadar takip ettim," dedim. "Pek çok yerde karla kaplıydı. Eğer onu bulabilirsek, çalkantılı karda yürümek zorunda kalmayız."

"Peki ya orası?" Bree, küçük açıklığın karşısındaki köknar ağaçlarının sırasındaki belirgin bir kırılmayı işaret ederek, "Peki ya orası?" dedi.

"Karanlıkta geldik, ama burası olmalı," dedim ve o patikaya doğru ilerliyordum ki mekanın sesinde bir değişiklik oldu.

Eğer ağır yün şapkalarımızı çıkarmamış olsaydık, bunu hiç duymayabilirdik. Ama yağın karın susturduğu ve boğuklaştırdığı ses şimdi alçak bir vızıltı gibi geliyordu.

Bree gökyüzüne baktı ve "Drone" dedi.

"Nerede?" Sampson sordu.

"Yukarıda bir yerde," dedi, yağın karın içinden tepenin yamacını işaret ederek.

"Orada duyuyorum," dedim, ilk dönemecin yakınındaki budaklı bir ağacı işaret ederek.

Hepimiz aynı onu gördük, ağacın arkasından belirdi: geniş dengeleyici kanatlara sahip büyük siyah bir drone. Maden yolundan aşağıya, ikinci dönemece ve açıklığa doğru son inişe doğru süzüldü.

"Bizi takip ediyor. Ağaçların arasına girin!" Sampson dedi ve Bree ve ben hemen arkasındayken açıklık boyunca başladı.

Drone ağaçların kırk metre yakınına gelmeden önce ormandaki patikada gölgelere girdik ve orada asılı kaldık, o kadar yakındı ki kameranin kaydığını görebiliyorduk, bizi arıyordu. Ama nedense daha yakına gelmedi.

Patikadan aşağı baktım ve dalların yaklaşık on metre yukarıda nasıl iç içe geçtiğini gördüm.

"Drone daha fazla ilerleyemez," diye fısıldadım. "Buraya çarpacak." Drone döndü ve yükselmeye başladı, biz de onu gözden kaybettik.

"Harekete geçmeliyiz," dedi Sampson. "Bu izi ve nereden çıktığını biliyorlar. Eğer insansız hava aracının oraya uçmak için yeterli gücü yoksa

ya da kar yağışı , Malcomb kar motosikletlerini peşimizden gönderecek."

Uzaktan, yaylanın arkasından gelen, her saniye genişleyen ve güçlenen alçak bir hırlama sesi duyduk.

"Peşimizden kar motosikletlerini gönderdi bile!" Bree söyledi. "Kaçın!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 79

Üzerindeki ağaclar kalın bir gölgelik oluştuyordu ve patika oldukça iyi kullanılmıştı, bu yüzden kuzeye doğru hızlı ve sert bir şekilde ilerleyebiliyorduk.

Arkamızdaki kar motosikletleri vınıyor ve sonra tepenin kenarının altında duruyorlar. "Eminim sürüklenen karda batağa saplanmışlardır," dedim.

"O bu bizim için bir fırsat," dedi Sampson. Önümde ilerleyerek tepemdeki ağaç dallarına kadar ulaşmış olan karda patika açtı.

John tanıdığım en güçlü adamlardan biriydi ve uzun, güçlü bacakları sanki orada yokmuş gibi karın içinden geçiyordu. Tam onun izinde durdum, ikimiz de nefes nefese ilerleyen Bree'nin önünü kesiyorduk.

"koşuyorum," dedi bir noktada, nefes nefese. "Neden nefes alamıyorum?"

"Yüksek irtifa." . "yarısını kaybedecekmişim gibi hissediyorum." "Ya da daha kötüsü," dedi Sampson ağaçlar seyreilmeye başlarken. Altındaki toz ayaklarımız derinleşti ve kar yağışı şiddetlendi. "Şu ilerideki büyük çayırılık mı, şu son ormanın diğer tarafı?"

"Öyle olmalı," dedim, ne kadar yorgun olduğumu unutup diz boyu karda John'un peşinden koşarken.

Son köknar ağaçlarının güney kenarına ki, bir mil ya da daha fazla arkamızda kar motosikletlerinin hızlandığını duyduk.

"Bu çayır ne kadar uzun?" Gölgelere ve ormanın örtüsüne hızla ilerlerken Bree sordu.

"Bir milden az," dedim. "Kenarlara mı yapışacağız yoksa mı kalacağız?"

"Patikadan," dedi Sampson. "Daha hızlı ilerleyeceğiz."

Uzun çayırı görebiliyorduk ve ayağım kara gömülü bir şeye takıldığında neredeyse ağaçlardan kurtulmuştuk. Bir şeyin patladığını hissettim ve sertçe düştüm.

"Alex!"

"Bileğim!" İnledim, arkama baktım ve botumun karın içinden çıkan paslı bir kabloya takıldığını gördüm. "Bu da nereden çıktı?"

John, "Muhtemelen eski madencilik günlerinden kalmadır," dedi ve kabloyu hızla çekerek botumu serbest bırakacak kadar gevşetti.

Kar motosikletlerinin tekrar hareket ettiğini duyabiliyorduk. Hem de çok sayıda. Bir kızak, bir milden daha az bir mesafede, düzlükteymiş gibi ses çıkarıyordu.

Bree ayağa kalkmama yardım ederken yüzümü buruşturarak, "Siz ikiniz gidip silahları alın," dedim. "Ben buradaki ormanda saklanacağım."

"O çayırı asla geçemeyeceğiz," dedi Bree. "Bizi vuracaklar."

"O haklı," dedi Sampson. "Artık başka seçeneğimiz yok. Burası son siper. Onları pusuya düşürebileceğimiz son yer."

"Onları pusuya düşürmek mi?" Dedim. "Ne ile?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 80

DÖRT DAKİKA SONRA, kuzey-güney patikasının doğu tarafında, çayırın kenarından yirmi metre kadar uzakta, çalıların ve karın içinde kambur duruyordum.

Bree yolun diğer tarafındaydı ve güneyi daha iyi görebiliyordu ama o kadar iyi gizlenmişti ki onu göremiyordum.

Sampson bize planını anlatmış, hazırlanmamıza yardım etmiş, çayıra doğru elli metre koşmuş, sonra da Bree'ye doğru geri dönmüştü. Orada bir yerdeydi. Pozisyon almak için dalları ve çubukları patlattığını duymuştum ama Onu gör.

İlk kar motosikleti bizden yaklaşık yüz elli metre ötedeki ormana girdiğinde gün ışmasına yaklaşık bir saat kalmıştı. Ayaklarımı kaydurdım, sağ ayak bileğime ne kadar ağırlık bindirebileceğimi görmeye çalıştım.

Bana havladı. Şişiyordu.

Ama feryat figan, mide bulandırıcı bir acıya neden olmadan destek alabiliyordum, bu da bana bir kemiğimi kırmadığımı söylüyordu. Muhtemelen bir tendon ya da-

Kızak saatte önce yirmi, sonra yirmi beş mil hızla bize doğru kayarken kar yağışı hızlandı. Doğaçlama silahımı elimle kavradım. Eldivenli ellerimle, hareket algılayana kadar bekledim, binicinin üzengi takmış bir jokey gibi ayağa kalktığını, ön camdan arabaya doğru baktığını görene kadar bekledim.

John'un izlerini görüp daha hızlı geldiler. "Şimdi!"

Bree bağırdı.

Neredeyse bileğimi kıracak paslanmış maden kablosunun bir ucunu sertçe çektim. Bree de diğer ucundan sertçe çekti.

Kablo John'un gömdüğü kurtuldu, kızağın kayaklarının üzerine çıktı, fiberglas burnu tokatladı, ön camdan yukarı sıçradı ve sürücüyü çenesinin altından ve boğazından yakaladı.

Boynu kırıldı.

Kızıktan fırlatıldı.

Kaskı havada uçtu.

Kar arabası patikadan aşağı inmeye ve çayıra çıkmaya devam etti.

Onu gözden kaybettim çünkü Sampson alıların arasından sıçradı, patikadan aşığıya doğru hücum etti ve Maestro operatörünün koşumundan makineli tabancayı kopardı, sonra da cesedini koşumundan tutarak çalıların arasına sürükledi.

"Yapabilirsek yine aynı şeyi yapacağız," diye seslendi Sampson usulca.

Bir sonraki kar motosikletinin güneyden ormana girdiğini duyabiliyordum. Bree ve ben kabloyu patikadaki karın altında kaybolana kadar aşığı yukarı salladık ve bir kez daha bekledik.

Ancak bu kez kızak görüş alanımızın hemen dışında durdu, rölantide çalıyordu. Ormana bir kar arabası daha girdi, sonra bir tane daha ve saydığımı göre dört tane daha. Hepsi de görüş alanımızın dışında durdu, rölantide çalıyorlardı.

İşin başındaki adamla bağlantı kurmaya mı alıyorlar? Öyle olmalı. Ve cevap alamıyorlar.

Sampson da aynı şeyi gibiydi; siperden koşarak çıktı, ölü adamın miğferini aldı, taktı ve saklandığı yere geri döndü.

Motorlar önce üç ya da dört dakika geçti. Bir kar motosikleti ve ardından iki tanesi geri döndü ve bizden uzaklaştı.

Kerestelerin güney kenarına ulaştıklarında ayrıldılar. Biri doğuya gitti. Biri batıya gitti.

John hâlâ kaskını takarak patikaya çıktı ve onları duyduğunu belirtmek patikayı işaret etti. Dönen bir hareket yaptı.

Tetikte olmaktan daha fazlasıydılar. Etrafımızda dönüyorlardı.

BÖLÜM 81

Bize en yakın olan kızak, ölü noktadaki adamın hızının yarısıyla ilerlemeye başladı.

Diğerleri arkasından sinsice yaklaştı.

Sürpriz unsuru ortadan kalkmıştı. Bir şey bekliyorlardı.

Sampson onlara verdi. Birinci ve ikinci kızaklar, sürücüleri silahlarını ön camlarının üst kısmına dayamış halde yavaşça köşeyi dönerken, Sampson çalılarının arasından makineli tabancasıyla kısa ve kontrollü atışlarla ateş açtı.

İlk sürücünün ön camı ve kaskının siperliği örümcek ağı gibi örüldü ve parçalandı. Arkadan düştü. Kızağı yoluna devam etti ve , neredeyse halatın üzerinde durdu.

John ikinci saldırdı, vurdu. Atlı düştü. Kızağı yoluna devam etti, yan yattı ve patikayı kapattı.

Sampson bir kez daha ileri atıldı, en yakındaki ölü Maestro sürücüsünün koşumundan bir makineli tüfek ve şarjör daha söktü, kendi kaskını ve arkasındaki ölü kadının kaskını çıkardı.

Onun ötesinde, diğer kızakların rölantide çalıştığını duyabiliyordum ama etrafımızda dönmeye çalışan ikisinin izini kaybetmiştim. John bize doğru koştu. Makineli tüfeği ve yedek şarjörlerden birini Bree'ye, kaskları da ikimize fırlattı. "Telsizler," dedi. "Ne yaptıklarını öğreneceğiz. Siz ikiniz bunu alın.

Kızak. Mikrofonlarınızı kapatın. Önbelleğe gidin. Diğer silahları alın. Hemen arkanızdayım."

Ormanın dışında daireler çizen kar makinelerinin sesini duyabiliyorduk. Neredeyse son ağaçların kuzey tarafına varmışlardı. "Sizi bırakmayacağız," dedim.

Sampson, "İkinizi de koruyacağım, sonra da çayırdaki kızağı al," diye ısrar etti. Etrafımızdan dolanıp son dağınık ağaçlara doğru koştu.

Topallayarak kaskı taktım, mikrofonu kapattım ve makinenin çıktım. Hoparlörlerden hemen Bean'in sesini duydum:

"Neredeyse bu lanet ormanın etrafında. Her yerde yıkılmış ağaçlar var."

Kaskını takan Bree, Toomey kask telsizinden cevap verirken sırtı benimkine dönük bir şekilde oturdu, "Burada da aynı. Ama şimdi onları yakaladık."

"Diğer adamlar geliyor, Alex!" Bree bağırdı ve ağaçlara doğru ateş etmeye başladı.

Gazı çevirdim. Kızağımız ileri atıldı.

Ormandaki Maestro sürücülerini bize karşılık verdi.

Sampson'ı geçerek kerestelerden kurtulduk ve hızla

Çayıra girdik, sonra iyice yavaşladık çünkü diğer kızak dolu tam ortasında duruyordu. John ağaçlardaki silahlı adamlara ateş açtı ve bizi korudu.

Kask telsizinden Malcomb'un "Kaçıyorlar Bean!" dediğini duydum.

"Hayır, değil, M. Bugün değil."

"Bugün kesinlikle olmaz," dedi bir başkası. "Onları tam önümde görüyorum."

Son mesaj Toomey'den gelmişti. Duran kızağın etrafından dolaşmak için patikadan daha derin toz kara doğru ilerlerken, sağıma baktım ve kapıcının yaklaşık iki yüz metre ötede bize doğru geldiğini gördüm.

"Onları da aldım!" Bean söyledi.

Sola baktım, eski İngiliz SAS ajanı oradaydı, iki yüz metreden daha az bir mesafede ve hızla yaklaşıyordu.

"Git, Alex!" Bree bağırdı.

Gazı geri çektim. Raylar döndü.

Ancak kızak bizi tekrar dolu patikaya fırlatmak yerine battı ve daha da derin karlara doğru yana doğru kayd.

"!" Bağırdım ve ağırlığının hemen gittiğini hissettim.

Paletler dönmeye başladı ama sonra tekrar ve kızak yola fırladı; ben onu durduramadan neredeyse diğer tarafa geçiyordu.

Malcomb dedi ki, "Hepsini öldür, Bean. Bıktım artık bundan." "Derhal, M."

Sampson ateş açtı, önce ağaçlara, sonra Bean'e, sonra da Toomey'e ateş etti, Bree kıyıya çıkmaya çabalarken ikisi de bize yaklaşıyordu.

Bean, John'un koruma ateşiyle yoldan çıktı. Hademe de öyle.

Bree sonunda dolu patıkaya çıktı ve yüz metre öteden Bean'e ateş etti. Eski SAS operatörü eğildi ve makinesini çalılarının arkasında durdurdu.

Bree , "Bekle Alex, John'u korumalıyız!" diye bağırdı.

Omzumun üzerinden baktım, Sampson'ın dağınık ağaçların arasından kızağa ve bize doğru koştuğunu gördüm; en fazla kırk metre uzaktaydı.

Bree döndü ve bize doğru fırlatan Toomey'e ateş etti.

"Hadi!" Sampson diğer kızaktan yirmi metre uzaktayken bağırdı. "Bean'e bir kez daha!" Bree ona ateş etmek için tekrar döndü.

Ama Maestro operatörü kızağını bırakıp sağa doğru hareket etmişti. Tetiği çektiğinde dizlerinin üzerindeydi.

Sampson titredi, doksan derece döndü, kızağın yanına düştü ve bizden yirmi metre ötedeki karda kızağın yanına yığıldı.

"Başla!" John mikrofona doğru soluk soluğa, kask telsizinden

konusuyordu. "Git!" OceanofPDF.com

BÖLÜM 82

Böyle ağır bir darbe almış olan EN İYİ ARKADAŞIMI BIRAKMAK sahip olduğum tüm içgüdülere ters düşüyordu. Ama Bree bağırdı, "Tıbbi kit, Alex! Bu onun tek şansı!"

Gazı kökledim. İleri atıldık, çekiş gücü kazandık ve hızlanmaya başladık. Bree Bean'e ateş açtı ve onu bir kez daha siper almaya zorladı.

Vizörü indiremedim çünkü çatlaklardan ve kurşun deliklerinden zar zor görebiliyordum. Ön camın arkasında alçalırken yukarı itilmiş halde bırakmak zorunda kaldım.

Saniyeler içinde saatte 30 mil hıza ulaştık. Toomey'nin sesi telsizde çtırdarken kalkanın etrafından dolanan rüzgâra göz kırptım: "Doğu kanadıyla teması sürdürüyoruz, M."

Sağa baktım ve kapıcının yaklaşık yüz metre ötede, daha derin karda bize paralel ilerlediğini gördüm, bu da onu iki elini gidonunda tutmaya zorluyordu. Bree ona doğru hamle yaptı ve Toomey'i tekrar yavaşlatan hızlı bir atış yaptı.

Malcomb dedi ki, "Bean? Kameranla ilgili sorun yaşıyorum. Güncelle."

"Az önce Sampson'a kurşun attım, M. Şu anda kızığımın üzerinde, onların Batı kanadı. "Geri mi dönelim?"

"Adamlarımın kasklarını çıkardıklarını yeni fark ettim. Sanırım ne dediğini duyabiliyorlar. Ya da Cross duyabilir."

Malcomb bir an için hiçbir şey

söylemedi. "Bu doğru mu, Dr. Cross?"

Sesi eğleniyor gibiydi. Bu bende neden ona saldırma, dengesini bozma isteği uyandırdı tam olarak bilmiyorum ama uyandırdı.

"Dr. Cross? Beni duyabiliyor musunuz?"

ve mikrofonu açtım. "Çok yüksek ve net, sesinizde Sean Malcomb Wallace'ı duyabiliyorum," dedim.

Uzaktaki ağaçların tepesindeki o takılmaya doğru hızla ilerlerken birkaç dakika boyunca telsizden duyabildiğim tek şey M'nin acı dolu nefes alışığıydı. Bir sinire dokunmuştum.

"Sana söyledim, ben kardeşim değilim."

Bilerek güldüm ve ağaçların ve çayırın kuzey ucundaki alçak sırtın çeyrek mil yakınına geldiğimizde onu yemlemeye karar verdim.

"Sözde asıl amacın ya da düşüncen ne olursa olsun, Sean'dan bir farkın yok," dedim. "Nasıl farklı olabilirsiniz ki? Siz ikizsiniz. Ve ailenizin öldürülmesi hakkındaki hikayenize inanmıyorum. Siz ikizdiniz. Bence ikiniz de bodrum penceresinden çıplak girdiniz. Kendini kandırıyorsunuz, Malcomb. Siz iki şeytani piç aynı kötü tohumdan doğdunuz. Yüzleş bununla. Sen de kötülüğün kadar kusurlusun."

Malcomb telsizden gürleyerek sözümü kesti. "İçimdeki Sean'ı görmek istiyorsun, değil mi? Güzel. Bean? Toomey?"

"M?"

"Al, M."

"Dr. Cross'un bizi duyması umurumda değil. Onları avlayın, öldürün ve cesetlerini büyük penceremin altındaki kümise götürün. Onları kuzgunlara ve kurtlara yem olurken görmek istiyorum."

BÖLÜM 83

Bree ve ben o uzun çayırın uzak ucuna ve o hafif yükselişin altındaki köknar ağaçlarına yaklaştığımızda, tahminime göre kırk dakikadan daha az bir süre kalmıştı, snag ağacı şimdi yağan karın içinde siluet oluşturunuyordu.

Bir noktada farlara ihtiyacım olacağını düşünerek kızağın karanlık kontrol paneline göz atmaya devam ettim ve paneli aydınlatan bir şeye dokundum.

"Ah, işte, gördün mü? Dışarı çıkamazsın, Cross. Yeterince yakıtınız yok."

"Bunu kuzgunlara ve kurtlara anlat, Malcomb," dedim, ama şöyle bir baktım

yakıt göstergesinin yarısının dolu olduğunu gördü.

"Sana söylemiştim."

Kaskıma benim gördüklerimi görmesini sağlayan bir tür kamera takılı olduğunu fark ettim. Ayrıca son yüz metredeki engele doğru gitmek istemediğimizi de fark ettim. Bunu yaparsak, kızağı bırakıp derin karda yokuş yukarı yürümek zorunda kalacaktık, Bean ve hademe için kolay hedef olacaktık. Sol kolumu kaskın ön tarafına atmaya çalıştım. bir şekilde kamerayı engelliyor.

Ben kolu tutup bizi yokuş yukarı köknar ağaçlarına doğru götürmeden önce neredeyse patikadan uçuyorduk.

"Size iki elinizi de tutmanız öğretilmedi mi, Dr. Cross?"

Onu görmezden geldim. yükseltinin tepesini görebiliyordum. Tepeyi aştığımızda, ormanda aradığım açıklığı gördüm, parçalanmış kask siperliğini indirdim, frene bastım ve içeri girdim.

"Bu adil değil, Cross. O görüntülerin sinema kalitesinden keyif alıyordum."

Malcomb'un bana bir bakıma koz verdiğini düşünerek bizi sırtı kesen eski patikaya doğru sürdüm. "Sen kazıkları kaldırırsan ben de siperliği kaldırıyorum."

"Sizin için riskler nasıl daha yüksek olabilir bilmiyorum."

Kar motosikletini durdurup motoru susturarak, "Kazıklarınız," dedim. "Bizi yakaladınız. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Araziye daha fazla adam yığabilirsiniz. Patika başına asla varamayız. Ama işi ilginçleştirmek için, bahisleri yükseltmek için: Potansiyel Yüksek Mahkeme adaylarının öldürülmesindeki son oyununuz nedir?"

Bree kızaktan atlamıştı, kaskını çıkarmıştı ve ormandaki takipçilerimizin seslerini dinliyordu. Malcomb birkaç vuruş boyunca cevap vermedi.

"Mesele asla öldürdüğümüz yargıçlar değildi. Ama size şunu söyleyebilirim ki, göreve başlama töreni ve sonrasında yargıdaki güç dengesinin feci şekilde değişmesini bekliyorum. Şimdi vizörü kaldırın."

Bree el salladı, kulağını işaret etti. Kaskımı çıkardım, dinledim, duydum. Uzakta birden fazla kar motosikleti vardı ama yakınımızda bir şey yoktu. Belki Bean ve Toomey durmuş ve konumumuzu dinliyorlardı, belki de takviye bekliyorlardı, ya da-

Kaskın çatırdadığını duydum, onu duyabilmek için tuttum.

"Anlaşma, azılı düşmanlar arasında bile anlaşmadır," dedi Malcomb. "Ben bahisleri yükselttim, şimdi sen de vizörü yükselt. Bana ne yaptığını göster."

"Bilmece gibi konuştun, o yüzden anlaşma yok," dedim ve kızaktan indim, ayak bileğimdeki acı hâlâ sistemime pompalanan adrenalin tarafından bastırılmıştı. Çalılıkların arasından geçerek budak ağacına doğru ilerlemeye başladım.

"Konuş benimle Cross. Ormanda olduğunu duyabiliyorum, artık kızağında değilsin. Ölen sevgili arkadaşın Sampson'ı mı düşünüyorsun? Şu anda düşüncelerini o tüketiyor olmalı. Peki ya karını soktuğun tehlike?"

Hiçbir şey söylemedim, omzumun üzerinden baktım ve Bree'nin geriye doğru yürüdüğünü, kar motosikletini ve arkasındaki patikayı kapladığını gördüm.

"Hadi, Cross. Hayran kaldım. Nereye gittiğini ? Bu ıssız yerde ne bulacağını sanıyorsun?"

Engele ulaştık. Yüzümü kuzeye döndüm, saat on bir buldum ve oradaki sık Noel ağaçlarının arasından aşağı doğru indim, kar dallarından çıplak başıma düşüyor ve beni çılgınca titretiyordu. Sonunda aradığım açıklığa ulaştım.

Bree kaskını tekrar takmıştı. Noel ağaçlarının çıkarken başparmağını kaldırdı. Elli metre doğuya, ormanın kenarına doğru işaret ettim. İki silahı ve çantayı sakladığım yerden diz boyu karda yola koyuldum.

Bir mr önce silahları ve teçhizatı sakladığımda ışık farklıydı, neredeyse yok olmuştu. O zamandan beri bir metre kar yağmıştı ve çoğu hala ağaçlara yapışmış haldeydi, bu da ormana yirmi metre yaklaştığımda yönümü şaşırttı. Kar, masalsı bir kış sahnesi gibi neredeyse her köknarı bir o yana bir bu yana, bir yukarı bir aşağı kaplamış, soluk mavi bir ışıkla her şeyi korkunç derecede uğursuz hissettirdi.

İlerlemeye çalıştım ve genç ağaçlardan oluşan bir küme fark ettim. Alt karlar gitmişti. Şaşkınlıkla onlara doğru birkaç adım attım; bir tür hayvan bu ağaçların dibini sürmüş ve sonra kuzeye, ormanın kenarına doğru geri gitmiş gibi görünüyordu.

Bree arkamdan yaklaştı, " oluyor?" diye fısıldadı. Mikrofonu kapattım.

"Bilmiyorum," dedim. "Eşyaları koyduğum ağaçların yanında bir şey ya da biri vardı."

"Ayı mı?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Kaskı aldım ve raylara doğru yürüdüm. Kar derindi. İzlerin duvarları yer yer çökmüştü. Ve diplere taze taneler yerleşiyordu.

Bunların insan çizmesi izleri olduğuna şüphe yoktu. Ama bunlar tam olarak silahları ve çantayı bıraktığım ağaçlar mıydı? Daha da yaklaştım, dalların arasına baktım, orada ne silah ne de çanta gördüm.

" mı?" Bree dedi ki. "Sanırım

öyle, ama-"

Kask telsizi tekrar atırdamadan bir saniye önce ağaçların alt dalları arasından yeşil bir parıltı yakaladım.

"Birkaç şey eksik mi, Dr. Cross?"

BÖLÜM 84

Malcomb kıkırdadığında kaska vurmak istedim.

"Seni bıraktığını söylediğin yere bakması için bir adam göndereceğimi düşünmedin değil mi?

Silahların ve çantan?" diye sordu. "Taktığın kaskın, bana tam olarak nerede olduğunu söyleyen dahili bir GPS işaretçisi olduğunu düşünmedin mi? beri mi? Çok geç, Dr. Cross. Çok az hayal gücü, Dr. Cross. "Ve sen, Şef Stone, silahını at ya da hemen öl."

Kaskı düşürdüm. Bree ve ben dönüp baktığımızda Lucas Bean ve diğer iki Maestro adamını saat dokuz yönünde, kırk metre ötedeki açıklıkta, silahlarını bize doğrultmuş halde bulduk. Bean kaskını kaybetmişti ama siyah saat şapkasının üzerine bir telsiz kulaklığı takmıştı ve şimdi kendi izlerimizden bize doğru ilerliyordu.

Bree bana baktı. Başımı salladım ve makineli tabancayı bir kar yığınının içine fırlattı; tabanca tozun altında kayboldu.

Bean ve operatörleri hızla üzerimize geliyordu, silahları omuzlarından hiç inmiyor, dikkatleri bizden hiç ayrılmıyordu. Diğer kar motosikletleri güneyden yaklaşıyordu.

Bean bizden yaklaşık on beş metre uzakta durduğunda, "M kaskı almanızı söylüyor, Dr. Cross," dedi. "Al ve tak."

Tereddüt ettim, sonra kaskı aldım ve taktım.

"Daha iyi, Dr. Cross, ama şimdi vizörü kaldırın. Ve sen de Sarah. Bu büyük finali senin bakış açısından da izlemek istiyorum."

Vizörü kaldırdım. Bean'in arkasındaki kişi vizörü kaldırdı ve eski Mossad operatörü Sarah'nın güzel ve çelik gibi yüz hatlarını ortaya çıkardı.

"İçinde ölmek için ne kadar olağanüstü bir dağ ortamı ve çarpıcı bir ışık. Sizce de değil mi, Dr. Cross? Şef Stone?"

İkimiz de cevap veremeden Malcomb öksürmeye başladı. Neredeyse on saniye sürdü. Boğazını temizledi ve tekrar temizledi.

Bree mikrofونunu açıp, "Ne kadar ömrün kaldı Ryan?" dedi. Bir duraklama oldu. "Senden çok daha uzun, Şef Stone."

"Bizi öldürmeden önce bir şeyler bilmelisin" dedim.

"O da ne?"

"Her şeyi ettin. Ya da silahlarımı araması için kimi gönderdiysen o yaptı." Malcomb kıkırdadı. "Pek olası değil. Değil mi Bean?"

"İmkânsız," dedi Bean.

"Size gösterebilir miyim?" Dedim ki. "Dönmemeye izin verirlerse kamerada görürsünüz."

Bir tereddüt daha. " yaparken ellerini arkanda kenetle, yoksa Sarah seni sırtından vurur. hiç gurur, onur duygusu yok, değil mi Sarah?"

"Yok," dedi kadın, dönen kardan daha soğuk bir ifadeyle bize bakarak.

Ellerimi arkama koydum, döndüm, bir adım attım ve çömelip kaskın ön tarafını ağacın alt dallarına doğru tutmaya çalıştım. Önce beş, sonra on saniye boyunca hiçbir şey olmadı.

"Beni sıkıyorsunuz, Dr. Cross. Bean, Sarah, o kalktığında, onları teker teker öldür-"

Yeşil ışık alçak uzuvlarda parladı.

"İşte," dedim. "Bunu kaçırmış olamazsın."

"Ne oldu?" diye sorduğunda sesindeki gerginliği fark ettim.

"Bir Jiobit. Anne ve babalara çocuklarının nerede olduğunu söyler. Dünya üzerindeki herhangi bir uyduya GPS sinyali gönderir."

"Yine de size bölgedeki tüm GPS frekanslarını karıştırdığımızı söylemiştim."

"Jeneratörlerinizin devreye girdiği her on iki saatte bir on saniye hariç."

Malcomb gülmeden önce daha da uzun bir duraklama oldu. "Tuş, ama sonuçta, sinyalin yayınlandığı ve alındığı sırada O on saniyelik boşlukları. kalkın, Dr. Cross. Dönün ve hikayemizin sonuyla birlikte yüzleşin."

Yavaşça doğruldum, döndüm ve Bree'ye doğru adım attım. Eldivenli elimi uzattım ve o da tuttu.

"Seni seviyorum," dedi, korkmuş görünüyordu. "Seni her zaman sevdim," dedim.

"Oh, lütfen. Sarah mı? Bean? İşlerini bitirin, sonra aşırı önlemler alacağız. Ve o cihazı yok edin. Sarah, ilk sen ateş edeceksin."

"Aşırı önlemler mi?" Sarah söyledi.

Bean, "Bu gerekli mi, M?" dedi.

"Adamı duydunuz. Her on iki saatte bir on saniyelik sinyal. Bu riski göze alamayız."

"Anlaşıldı," dedi Bean. Bize doğru bir adım attı.

Sarah da aynısını yaptı.

Bean, "Öldürdüğün arkadaşlarım için, Cross." dedi.

"Ve benimki," dedi Sarah, hedefini Bree'ye kaydırarak ve beni paniğe sürükleyerek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 85

İKİ DÜZ RAPOR. Sağımızda iki flaş patladı.

Kurşunlar Sarah'yı iki gözünün arasından vurdu, başının arkasını ve kaskını havaya uçurdu ve eski Mossad operatörünü olduğu yerde bıraktı.

Bean tüfeğiyle flaşların yere doğru döndü. Bree'yi yakaladım ve bir kar yığınının içine düştük.

Bean'in ateş açtığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım; kurşunları vızıldayarak yanımızdan geçti ve ardından SAS adamının vücudu bir yaylım delik deşik oldu. Yükselen kaosun ortasında eğildi ve karın içine yığıldı.

Bean ve Sarah'yı desteklemek için açıklığa gelen dört operatörden ikisi ateş etmeye başladı. Malcomb kask telsizinden bağırmaya başladığında diğer ikisi dönüp ağaçlara doğru ilerledi: "Olağanüstü önlemler, Maestro! Tekrar ediyorum, aşırı önlemler alınsın!"

Sağımızdan daha fazla ateş açıldı. Silahlı adamlardan biri yere düştü. Ortağı ormana doğru koştu, kurşunlar topuklarındaki karı parçaladı, sonra gözden kayboldu.

Kulaklarımızdaki çınlama dışında her şey sessizleşti.

"Az önce ne oldu Alex?" Bree titreyen bir sesle sordu.

Kafamı kaldırdım ve hepsi de silah taşıyan siluet halindeki birkaç figürün ağaçların arasından sıyrılıp, karanlıkta tek sıra halinde bize doğru ilerlediğini gördüm. Kar motosikletlerinin motorları uzaktan ateşleniyordu.

İlk siluet dedi ki, "Dr. Cross? İyi misiniz?" dedi. Çenem düştü. "Memur Fagan?"

"Ve ben, Alex," dedi Ned Mahoney, Fagan'ın arkasından çıkıp farını yakarak. "Ve bir sürü atlı polis."

Üçüncü sırada, Viking'e benzeyen sakalı buz ve karla kaplanmış iri bir adam, "Yüzbaşı John Olson, RCMP. Kendini ne zor bir duruma sokmuşsun."

Olayların bu ani dönüşü karşısında o kadar şaşırılmışım ki, birkaç dakika boyunca ne diyeceğimi bilemedim.

Ve sonra yaptım.

"Sampson otuz dakika önce buradan yaklaşık bir mil ötede vuruldu," dedim. "Ona ulaşmalıyız. Hemen."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 86

DAKİKALAR SONRA, BREE, MAHONEY ve ben sırtın yukarısındaydık, farın ışığında olabildiğince hızlı bir şekilde ölü takozun yanında bıraktığımız kızağa doğru ilerliyorduk. Olson, Fagan ve diğer üç atlı polis kar motosikletlerini almaya gitmişlerdi.

"Ne kadar kötü vurulmuş?" Ned, karda ilerlerken ince havada soluk soluğa kaldığını söyledi.

"Kötü," dedi Bree.

"Yanımızda bir acil yardım görevlisi var. Ve önümüzdeki bir saat içinde fırtınaya ara vermemiz gerekiyor. Belki buraya bir helikopter getirecek kadar zamanımız olur."

"Buna ihtiyacı olacak," dedim, kar motosikletlerini bıraktığımız yerde görünce rahatladım. "Bizi takip edin," dedim. "Malcomb'un kasklarını kullanmamız gerekiyor, böylece telsizlerinizi duymayacağız. Bize ihtiyacınız olursa farları yakarsanız kenara çekeriz."

Ned, "Daha iyi," dedi ve Bree'ye iki yönlü bir telsiz uzattı.

Malcomb'un "Cross kızağına döndü Toomey," dediğini duymak için kaskı tam zamanında taktım. Üsse dönmeden önce Sampson'a geri dön."

"Ve ne yapacaksın? O tepede sanki lanet bir ordu vardı." "Umurumda değil. Her zaman yaptığın şeyi yap, hademe. Her şeyi temizle."

"Bugün değil," dedim mikrofona. "Senin için geliyoruz, Toomey. Memur Fagan ölmedi ve o ve Kanada Atlı Polisi'nin yarısı sizin için geliyor."

Bu son kısım doğru değildi. Olson' yanında birkaç atlı polis daha vardı ama ben yine de savaşı Malcomb ve Maestro'ya götüreceğimizi hissediyordum. Sırttan döndüm ve gazı kökleyerek çayıra doğru daha geniş bir yoldan geri döndüm.

O sırada hava zifiri karanlıktı ve kar yağışı hafiflemişti. Farların konumumuzu ele verdiğini biliyordum ama benimkini tam güçte tuttum, Geceyi yarararak. Başka seçeneğim yoktu. En eski, en sevgili arkadaşımın, sayısız yıllık ortağımın hayatı tehlikedeydi.

Solumuzda ve dört yüz metre gerimizde Olson ve atlıları çayıra giriyordu. Çayıra yaklaştığımızda kalbimin sıkıştığını hissettim.

Dağınık ağaçlardan oluşan bir koruda savaşmaya başlamıştık.

Birdenbire kızak ortaya çıktı. Aniden, karda John vardı. arkasındaki zeminde, bize zayıfça el sallayarak sağımızı, batıyı işaret etti. Durdum.

"Pusu!" diye bağırdı.

Birisi batıdan ateş Bree ve ben kar motosikletinden atladık. Dolu patikanın kıyısından yuvarlandık, mermilerin arkamızdaki kızağa çarptığını duyduk.

Patikanın eğiminin altındaki derin, tozlu kara indik, bu yüzden ayağa kalkmamız biraz zaman aldı. Bree el telsizinden Kaptan Olson'a geride kalmasını söyledi.

Kaskımın telsizinden birkaç dakika içinde ilk Maestro mesajı geldi: "Üzerimde on bir silah var, M. Bu tek başına temizlemek için çok fazla olabilir."

"Süvariler geliyor, Bay Toomey. Kurtarabildiğim herkes."

Mikrofonu kapattım ve Bree'ye "Ben John'a gidiyorum" dedim.

"Ben de seninle geleceğim."

On adım ötede yumuşak kırmızı bir ışık belirdi ve silahımı ona doğru sallamaya başladım ama sonra onun Mahoney olduğunu ve bir far taktığını gördüm. Bana bir sırt çantası fırlattı.

"Kan pıhtılaştırıcı ve ağrı kesiciler," dedi. "Dışarıda kaç tane kötü adam var?"

"Emin değilim. Bildiğim kadarıyla bir tane," dedim tıbbi çantayı omuzlayarak. "Ama şu madenden takviye birlikler geliyor. Telsize ihtiyacım olacak, Bree."

BÖLÜM 87

BREE RADYO'yu Alex'e ve onun gidişini izledi, sonra dikkatini Mahoney'ye çevirdi.

"Dışarıda kaç kişi olduğuna dair daha iyi bir fikriniz var mı?" diye sordu.

Bree başını salladı. "Hayır, ama sayıları azaldı. Malcomb'un yakın çevresinin üyeleri de dahil olmak üzere on ölü olduğunu biliyorum."

Mahoney bu bilgiyi kuzeyde durmuş Olson'ın atlı polislerine iletmeye çalıştı. Ama tek aldığı cevap keskin bir tıslamaydı.

"Bizi karıştırıyorlar," dedi Bree. "Bunu madenin etrafında geniş bir yarıçapta yapabilirler."

Karanlıkta bir yerde, biri -Bree onun kapıcı olduğunu düşündü -Kısa bir patlamayla tekrar ateş açtı; Sampson'ı koruyan kızağın yan tarafına isabet etti. Bree dikkatini güneye çevirdi, Alex'in John'a ulaşmaya çalıştığını gördüğünü düşünerek paniğe kapıldı.

"Alex'e biraz koruma ateşi açmalıyız," dedi

Mahoney. "Anlaştık," dedi Bree. Kıyıya tırmanmaya başladı.

"Bekle," dedi. "Bunun bir olsun. Senden yapmanı istediğim şey şu."

İki dakika sonra Bree, karla kaplı patikanın kenarının hemen altında ve durmuş kar motosikletlerinin hemen arkasında karda yüzüstü yatıyordu.

Dudaktan yukarı doğru hafifçe kalktı, kızağın ray sistemine doğru süründü ve kaskını çıkardı. Farın kırmızı filtresini açtı, lambayı kaskın üzerine koydu, kaskı tüfeğinin namlusunun üzerinde dengeledi, far kızağın selesini zar zor geçene kadar kaldırdı, sonra aşağı çekti. Otuz kez saydıktan sonra tekrar yaptı ama bu sefer kaskı ve kırmızı lambayı orada tuttu.

Hademe ateş açtı.

Mermiler kızağa çarpıp kaskı uçurdu; Mahoney kızağın arkasından ateş etmeye başladı ve Toomey'nin konumunu ele veren namlu flaşlarını hedef aldı.

Bunu izleyen sessizlikte, kulaklarında çınlayan silah seslerine rağmen, Bree az önce vurulmuş birinin feryat ve iniltilerini duydu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 88

Bree ve Mahoney'nin güneyine elli metre uzaklıktaydım. geçici olarak kesildi çünkü kapıcının ıstırabı, her iniltisi sızlanışı kaskımın telsizinden yüksek sesle ve net bir şekilde yayınlanıyordu.

Bunun üzerine Malcomb'un "Toomey?" dediğini duydum. "Kapıcı gidici, M. Üzgünüm. Kaçın. Hemen çıkın."

Parazit yeniden başlayınca yayın kesildi. Dolu yolun kenarından kalktım ve bana donuk gözlerle bakan Sampson'a doğru koştum. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Başka zaman," dedim farımı tam güce getirerek. "Vuruş nerede?"

"Sol taraf, alçak. kar bastırıyor. Başka neler olduğunu göremiyorum."

Ben kan pıhtılaşma kitini ararken, Bree farını yaktı ve bize doğru gelmeye başladı. Onun arkasında Mahoney farını kuzeye doğru salladı.

Atlı polislerin kar motosikletlerinin farları yandı ve bize doğru koşmaya başladılar.

"İşte gerçek süvari geliyor," dedim. Kiti çıkardım.

Ben Sampson'ın parkasını açıp yeleğini, kazağını ve kana bulanmış uzun iç çamaşırını kaldırırken Bree ve Mahoney bize ulaştı. Bree ve ben John'un karnında kan sızan bir kurşun yarası gördü. Fıskırmıyordu ama ekşi kokuyordu.

Kan pıhtılaştırıcı bezle sırtına uzandım, çıkış yarasını yokladım ve yaranın olmadığını görünce şaşırdım. Sonra bir şişlik hissettim.

"Sen şanslı bir orospu çocuğusun," dedim ve pıhtılaştırıcı maddeyi getirip giriş yarasına bastırdım. "Kurşun hâlâ . Sanırım ince bağırsağının bir kısmını yakalamış ama büyük bir çıkış yarası yok. Yaşayacaksın."

"Eğer onu buradan yeterince hızlı çıkarabilirsek," dedi Mahoney, Atlı Polislerin kızakları geldiğinde, farları sahneyi sodyum ışıkları altındaki bir beyzbol sahası kadar parlak hale getiriyordu.

Acil yardım ekibi John'un yanına koştu. Onun üzerinde çalışmasına izin vermek için geride durdum. Memur Fagan ve Yüzbaşı Olson kasklarının siperliklerini geriye iterek yanımıza geldiler.

Mahoney, "Helikopter ve takviye çağırmak için sinyal bozucu menzillerinin dışına birini göndermemiz gerekecek" dedi.

"Telsizden Malcomb'un buraya daha fazla adam gönderdiğini duydum ama şimdi bundan şüphe ediyorum" dedim.

Olson, "Neden?" diye sordu.

Bree, "Birinin Malcomb'a kaçmasını söylediğini duyduk" dedi.

Fagan bana gülümseyerek, "İçin çok uzak bir yerdeler," dedi.

Ben de ona gülümsedim. "Başka bir sefer nasıl hayatta kaldığınızı duymak istiyorum, Subay. Yüzbaşı Olson, bence o madenin girişlerini korumaları için adam göndermelisiniz."

"Girişleri bilmiyorum."

Bree, çelik sürgülü kapısı ve pnömatik asansörü olan eski maden binasını tarif etti ve ben de ona diğer taraftaki geri dönüş yolundan bahsettim. kamufle edilmiş açılır-kapanır kapı sistemine inen tepenin yan tarafındaydı. "Koyda en az yirmi kar motosikleti gördüm," dedim. "Ve büyük bir Sno-Cat, ve bir yüklenmiş dört kişilik bir helikopter. Bahse girerim takviye göndermiyordur. Malcomb ve Maestro'dan geriye kalanlar kaçmaya çalışacaktır."

"Ve yakında," dedi Bree.

BÖLÜM 89

OLSON'IN ADAMLARINDAN BİRİ Kimberley'den bir sağlık helikopteri çağırmak için kuzeye gitti.

Acil yardım görevlisi Sampson'ın durumunun şu an için stabil olduğunu söyledi ve onu ısıtmak için ateş yakmak üzere odun toplamaya başladı, bu yüzden Bree ve ben Mahoney, Olson, Fagan ve diğer atlı polisler liderlik etmeyi kabul ettik, böylece kimsenin madenden çıkmasını engelleyebilecektik.

Kızakların yanına giderken, "Asıl gereken uzak taraftaki giriş," dedim. "Orası kaçış vanası."

Bree, "Birinin hâlâ maden binasını izlemesi gerekiyor" dedi.

Fagan başını salladı. "Fareler bir gemiyi terk ettiklerinde, bulabildikleri her delikten dışarı çıkarlar."

Yüzbaşı Olson, "Şu büyük girişi kuşatacağız ve şafağa kadar tutacağız. Ondan sonra istediğimiz kadar subay getirebilirim."

Bree arkamda kızakla yola çıktık. Bir saat önce iz sürme dronunu engelleyen sık ağaçların geçen patikayı bulduğumuzda Atlı Polislerle sürekli iletişim halindeydi.

Kar durdu. Bulutlar dağıldı. Ay bir menfezden aşağıya doğru parladı ve taze tozla parıldayan manzaraya yine o garip mavi rengi verdi.

Yaya olarak inişimizden yana, en az yedi kızak geri dönüş patikasından aşağı inmiş ve bu süreçte karı paketlemişti.

Platonun kuzeydoğu köşesine yakın bir yerde tepeye çıkmadan önce üstteki makastaki büyük kaymadan geriye kalanları müzakere etmek zorunda kaldığımız zor bir nokta vardı.

Düzlüğü geçtiğimizden beri on santim kar yağmıştı. Beş yüz metre ötedeki maden binasının uzun, alçak çizgisini açıkça görebiliyorduk.

Kızağımı durdurdum, motoru durdurdum ve kaskımı çıkardım; doğrudan Olsonla konuşmak istiyordum. Bree ve Atlı Polis Yüzbaşısı ve Memur Fagan

aynısını yaptı.

Maden binasını işaret ederek, "Ben sizi kuzey tarafındaki yola götürürken Bree ve Memur Fagan orada nöbet tutacak," dedim.

"Ne kadar uzakta?"

"Bir milden az mı?"

"Bir kilometre o zaman," dedi Olson.

Diğer subaylardan biri vizörünü kaldırdı. "Yüzbaşı, sinyal karışmasını yine durdurdular," dedi. "Randolph'la konuşabiliyorum. Kimberley'le konuşuyor. Havada kesin bir bozulma oldu ve biz konuşurken tıbbi tahliye helikopteri havalanıyor."

Sırıttım ve Bree'ye beşlik çaktım, tam o sırada alçak bir gümbürtü ve ardından ağır bir dizel motorun gürültüsünü duyduk.

"!" geri atladım, Bree hemen ve kaskımı taktım. Kızağı çalıştırdım ve vitesi çevirmek üzereydim.

radio çatırdayınca gaza bastım.

"Umarım sesimi duyuyorsunuzdur, Dr. Cross. Veda istedim. Sizi bir kez daha atlattım. Maestro'nun görevi devam ediyor."

Mikrofonumu çalıştırdım. "Malcomb, ben-"

Kask telsizi tekrar tıslamaya başladı.

Ayın yaydığı o tuhaf mavi ışıktaki, Malcomb'un helikopterinin silüetinin tepenin uzak ucundan yükseldiğini, ışıklarının yanmadığını ve gözden kaybolduğunu gördük. İki saniye sonra kızaklarımızın altındaki karla kaplı zemin ve ardından kızakların kendileri titremeye başladı.

Motorlarımızın sesinin üzerine bir gümbürtü geldi.

"Deprem mi?" Bree bağırdı.

Ben cevap veremedim, gümbürtü tam bir kükremeye dönüştü.

Beş yüz metre öteden, eski maden binasının yan tarafındaki kırık dökük pencerelerden, parlak altın ve kırmızı ışıktan bir parıltı gördük; alevler toplandı ve tüm yapıyı paramparça etti.

Patlamanın enerjisi bize çarptı.

Derken tepenin güneybatı kanadından, o devasa kapıdan ikinci bir patlama patlak verdi; devasa bir alev ve kızgın enkaz fıskiyesi güç topladı, kavis çizdi ve yukarı doğru eğilerek kış gecesine
Bir ejderhanın son öfkeli nefesi.

BÖLÜM 90

Washington, DC Açılış Günü

Bree, Mahoney ve ben ellerimizde sıcak kahve fincanlarıyla aceleyle FBI direktörünün ofislerinin bitişiğindeki büyük brifing odasına girdik ve arka tarafta durduk.

Saat sabahın dördüydü ama erken saate rağmen ortam çok yoğundu. Susan "Sue" Winter'ın Birleşik Devletler Başkanı olarak yemin töreninin güvenliğinde görev alan her üst düzey emniyet yetkilisinden enerji fışkırdığını hissedebiliyordunuz.

ABD Gizli Servisi'nde görevli özel ajan Alan Wilson tüm detaylardan sorumluydu ve ilk on beş dakikasını

Günün yoğun bir şekilde senaryolaştırılmış olaylarının sıralaması ve birkaç son dakika görev değişikliğini açıklıyor. FBI direktör vekili Marcia Hamilton odaya girdiğinde kenara çekildi, çok derli toplu ve işinin başında görünüyordu.

Hamilton, "kadarki tüm çabalarınız için herkese teşekkür ," dedi. "Bu günü kusursuz bir şekilde eve götürelim, dünyaya dünyanın en büyük demokrasisinin tıpkı eski günlerdeki gibi barışçıl bir şekilde nasıl el değiştirdiğini gösterelim."

Masada bir onay mırıltısı yükseldi.

Müdür vekili devam etti. "Size sadece dört saat önce öğrendiğim güvenilir bir tehdit hakkında bilgi vermek istiyorum."

Masadaki her komutan doğruldu.

Müdür vekili başıyla onayladı, sonra üçümüzü tanıştırdı ve Mahoney'den onları bilgilendirmesini istedi.

Ryan Malcomb'un vahşi doğadaki sığınağının alevler içinde kalışını izlememizin üzerinden iki buçuk günden fazla zaman geçmişti. John Sampson hava yoluyla

Bree ve ben iki saat sonra oraya vardık ve bir doktor ayak bileğime atel taktıktan sonra geceyi ve ertesi günü RCMP müfettişlerinden oluşan bir ekibin sorularını yanıtlarak geçirdik.

ABD başsavcısının araya girmesiyle Kanada'dan ayrılmamıza izin verilmişti ve doğruya uçarken Hamilton'a durum hakkında bilgi vermiştik. İndiğimizde doğruca toplantıya gelmemizi istemişti.

Mahoney, Maestro, M ve Ryan Malcomb ile olan geçmişimizi, potansiyel ABD'lilerin cinayetlerini de içeren on dakikalık bir brifinge sığdırdı. Yüksek Mahkeme adayları, gayri resmi aday belirleme komitesiyle bağlantıları, kasete yakalanan suikastçının sözleri ve bizim yakalanıp kaçışımız kanunsuz grup ve lideri.

"Malcomb şimdi nerede?" Gizli Servis komutanı Wilson sordu.

Mahoney, "Kaçarken yanında kim varsa onunla birlikte rüzgârın içinde," dedi. "British Columbia'da büyük bir insan avının hedefi ve Alberta."

Bree, "Malcombun helikopteri madenden yüz elli mil uzakta terk edilmiş olarak bulundu ve o zamandan beri ne görüldü ne de haber alındı. Bazıları Sno-Cat ile kaçan diğer operatörlerinden de haber alınamadı."

Müdür Hamilton şunları söyledi: "Malcomb ve ortaklarını derhal en çok arananlar listesinin başına koyuyoruz. Yemin töreninden sonra, yakalanması ve kanunsuz ağının yok edilmesi en önemli önceliklerimizden biri olacak. Ama bugün değil, değil mi Mahoney?"

Mahoney, "Bugün yapılabilecek en iyi şeyin Malcomb'un veri madenciliği şirketi Paladin'e el konulması ve derhal kapatılması olduğuna inanıyoruz," dedi. "Eğer süper bilgisayarlarına ve gerçek zamanlı NSA verilerine uzaktan erişimi varsa, güvenlik detayları da dahil olmak üzere açılış planları hakkında her şeyi zaten biliyor olabilir."

Gizli Servis komutanı başını salladı. "Ama Paladin'i , ihtiyacımız olan verilere gerçek zamanlı olarak erişemeyiz."

Hamilton başıyla onayladı. "Önünüzdeyim Bay Wilson. Winter yemin ettikten sonra Kongre Binası'ndaki bir odaya götürülecek ve burada bir ulusal güvenlik belgesini imzalayacak. Bunların arasında Paladin'e federal olarak el konulması ve ABD kolluk kuvvetleri dışında herkesi Paladin'den uzak tutacak bir dijital koruma sisteminin kurulması için idari emirler de olacak."

Wilson, "Ama yemin önce bu bize yardımcı olmaz" dedi.

"Hayır," diye izin verdi Hamilton. "Bundan yaklaşık yedi saat uzaktayız."

ABD Kongre Binası Polisi'nden Şef Barry Thomas, "Ama Malcomb'un buraya kendi başına gelmeye çalışacağını düşünmüyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Hayır," dedim, ilk kez konuşuyordum. "Ama fırsatı ve kabiliyeti olursa hücumu geçeceğine inanıyoruz."

Wilson, "*Suç*u tanımlayın. Suikast mı?"

"Ayrıntıları bilmiyorum ama bu da ihtimaller dahilinde," dedim ve masadaki birkaç homurdanma üzerine ellerimi kaldırdım. "Beni dinleyin. Kaçışımız sırasında Malcomb'a cinayetlerle ilgili son oyununun ne olduğunu sordum.

potansiyel Yüksek Mahkeme adayları.

"Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Bu asla öldürdüğümüz yargıçlarla ilgili değildi. Ama size şunu söyleyebilirim ki, yemin töreni sırasında ve sonrasında yargıdaki güç dengesinin feci şekilde değişmesini bekliyorum.'"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 91

ABD GİZLİ SERVİS ÖZEL AJANI Wilson öne doğru oturmuş, beni inceliyordu.

"Kesinlikle 'yargıda güç dengesi' dedi mi?" "Yüzde yüz," dedim.

"Yürütme organıyla ilgili bir şey yok mu?" "Özellikle değil."

Şef Thomas, "Suikast girişimiyle ilgili bir şey yok mu?" dedi. "Doğrudan bir şey yok," diye itiraf ettim. "Ama sorunun doğası gereği Malcomb ve potansiyel Yüksek Mahkeme adaylarının emrini verdiğini zımnen kabul göz önüne alındığında, bir suikast planının muhtemel olduğu düşünülmelidir."

Şef Thomas, "Ama tam olarak kime suikast?" diye sordu.

Bree şöyle konuştu: "Bu kişi, yeni başsavcıdan FBI'ın vekil direktörüne kadar federal yargı sisteminde yetkili olan herhangi biri olabilir. Ancak hedefin bir ABD Yüksek Mahkemesi yargıcı olması mantıklı."

"Ya da iki ya da daha fazla, felaket perspektifinden bakıldığında," dedim.

"İki ya da daha fazla mı?" dedi Diana Zhang, ABD Yüksek Mahkemesi'nin zabıt kâtibi. Savaş kıyafetleri giymişti ve yüz ifadesine bakılırsa en kötü kâbusunun gerçek olduğuna inanıyordu.

Ağırbaşlı bir şekilde başımı sallayarak, "Başarılı bir suikast girişimi mahkemedeki dengeyi bozar. Ama iki tane? Mahkemeyi onlarca yıl boyunca kökten değiştirir."

Bree, "Ve Malcomb'un potansiyel aday havuzunu ayıkladığını, böylece geriye kalanların onun hoşuna gittiğini unutmayın. Bu çok gerçek."

"Ne demek onun beğenisine göre?" Zhang söyledi.

"M'nin bana söylediği şeyi düşünüyordum, öldürdükleri yargıçlarla hiçbir zaman ilgili olmadığını ve amacının şu olduğunu kastettiğine inanıyorum"

yargıçları öldürmek değil, kalanları listenin başına taşımaktı."

Direktör Hamilton, "Olası adayların tehlikede olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedi.

"Benim bakış açım göre, o listede kalan herkesin çok yakından incelenmesi gerektiğini düşünüyorum."

Gizli Servis ajanı Wilson elini kaldırdı. "Katılıyorum, Dr. Cross. Bu çok gerçek bir tehdit. Ama bunun açılış törenini koruma görevimi engellemesine izin veremem."

"Kesinlikle," dedi FBI direktör vekili. "İşte bu yüzden Büro, Şerif Zhang ile yakın işbirliği içinde çalışacak ve en kısa sürede yargıçları korumak için gerekli gördüğü her türlü insan gücünü ona verecek. Bu işe yarar mı, Şerif?"

Dokuz yargıcın korunması da dahil olmak üzere mahkemedeki tüm güvenlikten sorumlu olan Zhang başını salladı. "İşe yarıyor. Yargıçlardan ikisinin hasta olduğunu belirtmek isterim, ancak her ikisi de yemin törenine katılmaya kararlı."

"Bize tüm seyahat rotalarını, yol arkadaşlarını ve düzenli güvenlik görevlisi olan memurların isimlerini verecek misiniz?"

Zhang, "Bunu hemen gerçekleştireceğim, Müdür Bey," diye söz verdi.

Hamilton ona yarım bir gülümseme verdi. "Henüz müdür değilim, Marshal. Ama teşekkür ederim. Peki ya Bay Reilly? CIA'DEN MI? Yardımcı olabileceğinizi umuyoruz."

Timothy Reilly, Merkez Polis Teşkilatı'nın ince yapılı operasyon şefi. İstihbarat Teşkilatı, öne doğru oturdu ve "Kanunları çiğnemem gerekmedikçe." dedi. "Bugün değil. Eski bir Rus vatandaşı hakkında bilgi arıyoruz." Dedim ki, "Onu Katrina White olarak biliyorduk. Malcomb onun bir zamanlar GRU Sparrow."

Reilly rengini kaybetti. "Sence işin içinde bir Sparrow mu var? Burada, Washington'da?"

Mahoney, "Muhtemel bir aday olurdu. Potansiyel mahkeme adayları arasında en tetikçisinin o olduğuna inanıyoruz."

Bree, "Hayır, öyle olduğunu *biliyoruz*. Malcomb da öyle söyledi. Ve biz kaçarken Katrina White'ın bizi avlayan diğer Maestro operatörleriyle birlikte olmadığına inanıyoruz."

Reilly başını salladı, "Hemen isimleri ve takma adları araştırmaya başlayacağım. Ancak Langley'de onunla ilgili kayıtlar, özellikle de biyometrik kayıtlar, alarmları tetiklemeden ABD'ye nasıl girebileceğini ciddi olarak merak ediyorum. I

Yani bu bilgileri göçmenlik bürosu, sınır devriyesi, FBI ve NSA ile paylaşıyoruz. İçeri girmeye çalışırken yakalanması gerekirdi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 92

DİREKTÖR HAMILTON REILLY'ye CIA dosyalarında Katrina White'la ilgili bir şey çıkarsa hemen kendisine haber vermesini söyledi, sonra Ned, Bree ve benden ofisine gelmemizi istedi; Marshal Zhang on dakika sonra gelecekti.

Hamilton kapıyı arkasından kapattığında saat 4:55'iydi. Asistanı bize biraz daha kahve ikram etti, hepimiz minnetle kabul ettik.

"Dün gece uçakta hakkınızda çok güzel şeyler söylediğimi biliyorum ama hepinizi bir kez daha yüz yüze takdir etmek istedim. Saat beşte seçilmiş başkana brifing vereceğim ve ona o kalenin yıkılışını ve sizin kurtarılışınızı anlatmaktan mutluluk duyacağım."

Mahoney, "Neden bir *ama* geliyor gibi hissediyorum?" dedi.

Hamilton ayıldı. "Çünkü var Ned. Senin yaptıkların bile Winter'ın benim statümü vekil müdürlükten müdürlüğe çevirmesine yeter mi bilmiyorum."

Bree başını salladı. "Ne yeterli olur?"

Dedim ki, "Serçe buradaysa onu yakalamamızı istiyorsun. Onu Maestro'nun terör saltanatının sona ermesiyle yüzleşin, sonra bize Malcomb'u verene kadar ona yaslanın. Sonra onu da tutuklayın ve sonunda M'yi adalete teslim edin."

Müdür vekili gülümsedi. "Evet, Dr. Cross, sanırım bu iyi olur. Ve eğer başarılı olursanız, henüz her şeyi düşünmedim ama Büro'nun en acil ve hassas davalarında çalışacak, siz üçünüz ve Dedektif Sampson'ın çekirdek olarak yer alacağı özel bir ekip kurmayı düşünüyorum. grup."

Mahoney ona garip bir gülümseme verdi. "Başka bir zaman tartışırız."

Hamilton ciddileşti. "Elbette. Nasıl yardımcı olabilirim? Neyi kaçıyorum?"

Ned, "Boston ajanlarından oluşan bir ekip Paladin'in merkezinin yakınında hazır bekliyor olmalı, Başkan emri imzaladığında derhal el koymaya hazır olmalılar" dedi.

"Tamamdır."

Dedim ki, "Quantico laboratuvarındaki siber suçlardan Keith Karl Rawlins'i de onlarla birlikte oraya götürmelisiniz. Süper bilgisayarlarının kontrolünü geçirmek için en iyi şansınız o olacaktır."

"Bunu gerçekleştireceğiz," dedi Hamilton ve asistanına doğru baktı; cep telefonunu çıkardı.

Kapı çalındı ve Diana Zhang telaşlı bir ifadeyle içeri girdi. "Güvenlik paketini her birinize teslim ettirdim.

Gün boyunca dokuz yargıç için zaman çizelgeleri ve yer değişiklikleri," diye başladı yüksek mahkeme görevlisi. "Ayrıca, duruşmanın yapılacağı yerleri de not ettim.

yargıçlar araç değiştirecek ve eşleriyle birlikte üçerli gruplar halinde Kongre Binası'na gidecekler."

Bu hepimizin ilgisini çekti. "Neden üçler?" Mahoney sordu.

"Capitol Hill polisi, tüm devlet erkanını garajlardan geçirip binanın batı cephesine çıkarmak için yaşanan yoğunluk nedeniyle araç sayısını sınırlamamızı istedi. Sadece başkan, seçilmiş başkan ve beraberindekiler doğu tarafından yer üstünden giriş yapacaklar."

Zhang bir harita çağırdı ve bize Yüksek Mahkeme yargıçlarının nerede yaşadıklarını ve zırhlı limuzinlere aktarılacakları DC dışındaki üç buluşma noktasına gidecekleri rotaları gösterdi. Limuzinlerin her birine atanan ekibin iki katına çıkarılmasını önerdi ve Müdür Hamilton da bunu hemen kabul ederek Büro'nun halihazırda açılış töreni için hazır bekleyen en iyi terörle mücadele ekiplerinden birini ona verdi.

"Teşekkür ederim," dedi Zhang. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Mahoney, "Bizi telsizinize bağlar mısınız? Farklı açılardan çalışıyor olacağız ama sanırım hepimiz yakın temas halinde olmak istiyoruz."

Şerif kabul etti, cep telefonu numaralarımızı aldı ve bize zamanda mahkeme polis frekanslarını vereceğine söz verdi. Hamilton bizden son durumu sordu ve ardından seçilmiş başkana bilgi vermek üzere hazırlanmak için izin istedi.

O gittikten sonra Bree, "Zhang'ın dokuz yargıcın da güvenliğini düşünmesi gerektiğini biliyorum ama odağımızı daraltmamız gerekiyor. Malcomb böyle düşünüyor. O bir veri eleyicisi, bir daraltıcı."

Başımı salladım. "Maksimum etki için hedef alacak."

BÖLÜM 93

Katherine Blanco takma adını kullanarak yemin töreninden önceki gece, Katrina White, ABD Global Entry ön kontrol alanından geçerek ABD Gümrüğü. Vancouver'dan Air Canada'nın kırmızı göz uçuşuyla ayrılmış ve sabah saat beşi on geçte JFK International'a inmiştir.

White business class'ta uçmuş ve beş saat uyumuştur, bu da onu önündeki güne hazırlamak için yeterliydi. Uçaktan ilk inen o oldu ve hızlı adımlarla yürüdü, sırtında bir çanta vardı ve Whistler'a dört günlük bir seyahatten dönen bir tahvil tüccarı kimliğine uygun şık kayak sonrası kıyafetleri giymişti.

Artık sarışın değil esmerdi. Ve kontakt lensler gözlerini delici bir maviden yumuşak bir kahverengiye dönüştürmüştü.

Serçe uzun koridorlarda yürürken kullan-at telefonunu çıkardı ve ezberlediği bir numaraya mesaj gönderdi: Vancouver'daki çalışan kusursuzdu.

Birkaç yolcunun daha geçmesine izin vermek için yavaşladı. Telefon çaldı: Görünmez olduğuna söz vermişim.

Beyaz gülümsedi ve hızını artırdı.

Kardeşinin algoritmalar konusunda ne kadar iyi olduğu umurunda değil, Malcomb bir dahiden daha fazlası, diye düşündü White gülümseyerek ABD Gümrük memuruna doğru yürürken. Adam onun ABD pasaportunu kontrol etti ve fişini aldı.

Elleri klavyenin üzerindeyken, akışta gezinirken, internette istediği yere giderken, bir tanrı gibidir, her şeyi bilir, çalışabilir Mucizeler - belirli bilgilerin kolluk kuvvetleri ve istihbarat veri tabanlarından çıkmasını engellemek gibi.

Bu düşünce Serçe'ye tam bir güven verdi. Dışarı çıktı ve kendisini Penn İstasyonu'na götürmesi için bir taksi çağırdı. Taksiye bindiğinde, kullan-at telefonu çaldı.

"Söz verdiğim gibi pürüzsüz mü?" Malcomb boğuk bir sesle sordu. "Sanki orada değilmişim gibi," dedi White.

"Güzel. Bugün her şeyden önce sabırlı olun. Dünya kadar vaktiniz var."

"Biliyorum. Nasıl hissediyorsun?"

"İyi ki kendi doktorlarım var." Taksi tren istasyonuna ulaştığında öksürük krizine girdi. Ödemeyi nakit olarak yaptı ve Moynihan Tren Salonu'nun çarpıcı mimarisini zar zor fark ederek yükselen resepsiyon alanına girdi. Telefonda öksürüğü azaldı.

"M?" dedi.

"Şimdi dikkatli ol," dedi soluk soluğa. "Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Düşük asılı meyve," dedi Serçe.

Malcomb rahatlamış bir sesle, "Doğru," dedi. "Kahramanlığa gerek yok."

"Sonra konuşuruz."

Bir süre durakladıktan sonra, "Evet, yapacağız" dedi.

White telefonu kapattı ve bir Amtrak bilet gişesine gitti. İçerideki memur yıllardır güneş yüzü görmemiş gibiydi. "Nereye?"

"Baltimore," dedi White.

BÖLÜM 94

BREE, MAHONEY VE BEN, ABD Yüksek Mahkemesi başyargıcı Winston Hale'in Falls Church, Virginia'daki evinden normal güvenlik görevlileri tarafından alınmasına yirmi dakika kala hâlâ en olası hedefleri tartışıyorduk.

Ekip Hale'yi Beyaz Saray'a götürecek ve burada görevdeki başkan ve seçilmiş başkana kahve içmek için katılacaktı. Daha sonra, daha büyük bir resepsiyon ve yemin töreni için Kongre Binası'na gidecekti.

Bir başyargıcın ölümünün yargı üzerinde dehşet verici bir etki yaratacağı ve yeni başkana yönetiminin ilk gününde muazzam bir koz ve siyasi güç vereceği konusunda aklımızda hiçbir soru işareti yoktu. Bu nedenle Mahoney ve Marshal Zhang, başyargıca atanan ekibi desteklemek üzere bir FBI terörle mücadele ekibini harekete .

Ayrıca diğer yedi yargıcın evlerinin çevresinde ve Yargıç Mayweather'ın kanser ameliyatı geçirdiği George Washington Üniversitesi Hastanesi'nde de güvenliği arttırmışlardı.

Güvenlik aygıtının parçaları yerlerine yerleşirken telsiz konuşmalarını dinledik. Diğer yargıçların Capitol Hill'e giderken izleyecekleri güzergahlar üzerindeki çeşitli sıkışma noktalarını, özellikle de Araçları transfer edecekleri yerler: ikisi Alexandria'daki bir parkta, ikisi McLean'deki bir parkta ve üçü de Chevy Chase'deki bir okul otoparkında.

FBI ajanları çoktan bu noktalara yerleşmiş, gözetleme ve çevreyi kontrol altına almışlardı. Benzer bir grup, son anda hastaneden Capitol Hill'e özel bir ambulansla seyahat edecek ve resmi törenin ardından hastaneye dönecek olan Yargıç Mayweatherı koruyan detayı destekleyecekti.

Bree ellerini havaya kaldırdı. "Başka ne yapabiliriz bilmiyorum."

"Belki de belirli yerler hakkında düşünmemeliyiz," dedim.

"Belki de belirli hedefler üzerinde düşünmeliyiz. Yani, en çok kimi öldürmek ister?"

Mahoney, "Onun düşünce tarzına karşı çıkması muhtemel yargıçlar?" dedi.
"Bence hepsi onun düşünce tarzına karşı çıkar," dedim. "Özellikle de Keller ve Damaris."

"Chan de," dedi Bree.

"Ama Malcomb'un ne dediğini unutmayın, önemli olan öldürdükleri yargıçlar değil." "Ölen yargıçların yerine kimi koydukları önemli," dedi Mahoney. "Anlıyorum. Ama bu, bugün sıfır yargıcın ölmesini istediğimiz gerçeğini değiştirmez."

Bree, "Aynen öyle. Chan ve Damaris de McLean'de araç değiştiriyor."

Mahoney telsizine sarıldı ve oradaki eyalet parkının çevresinde mevzilenen FBI ekibinin liderini aradı. "Dikkatli olun. Chan ve Damaris'e odaklanmış olabilirler."

"Anlaşıldı, SAC," diye geri döndü ekip lideri. "Şu anda burayı çevreleyen küçük bir ordumuz, iş köpeklerimiz ve ısı algılama cihazlarımız var. Haberimiz olmadan buraya girmek için Houdini olmanız gerekir."

Takip eden dakikalarda, Başyargıç Hale evinden olaysız bir şekilde alındı ve siyah zırhlı bir araçla Washington'a götürüldü.

Ön, arka ve yan cipler. Beyaz Saray'a yedi buçukta vardı. diğer yargıçlar alınırken.

İlk olarak Yargıç Margaret Blevins, eskortuyla birlikte Potomac'tan Chevy Chase'e doğru yola çıktı. Birkaç gün önce, biz Maestro tarafından tutulurken, Blevins ofisinde bayılmıştı. Hastaneye kaldırılmış ancak kısa bir süre sonra taburcu edilmişti ve doktorlar bu durumu düşük glikoz seviyesine bağlamıştı. Hatta adalet o sabah koşuya çıkacak kadar iyi durumdaydı.

Saat sekiz on beşte, yedi yargıç başarılı bir şekilde çeşitli araçlarına transfer edilmişti. Kırk beş dakika sonra, bu araçların sonuncusu Independence Avenue'deki garaja girdi ve sekiz yargıç Kongre Binası'nın içindeydi.

Saat dokuza beş kala, eski ve yeni başkanları taşıyan konvoy Beyaz Saray'dan ayrıldı ve Capitol Hill'e doğru yola çıktı. On beş dakika sonra bir FBI ajanı güvenli telsizden bizi aradı. izliyor: "Justice Mayweather . Karaciğerinin bir kısmını kaybetmiş bir adam için güçlü görünüyor."

Bree'nin kaşları çatıldı.

"Ne?" diye sordum. Ben sordum.

"Özel ambulans. Bana bir Serçe için oldukça kolay bir hedef gibi görünüyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 95

KATRINA WHITE, Washington'daki Union İstasyonu'ndan geçerken olduğu gibi, bir güvenlik dolabına gidip boş bir su şişesi ve içme hortumuyla birlikte bir koşucu çantasını alırken olduğu gibi, oradaki ve Capitol Hill'in dört bir yanındaki güvenlik kameralarının görüntüsünü tekrar tekrar yakalayacağını bilerek, yüz­süzce Constitution Bulvarı'nın batısına doğru yürüdü.

Ama onu asla biyometrik olarak eşleştirmezler.

Hiç şansı yok. Ryan Malcomb bu tür şeylerde bir tanrıdır.

Serçe Baltimore tren istasyonundaki tuvalette kıyafetlerini değiştirmişti. Kayak kıyafetlerini çöp sepetinde bırakmıştı ve şimdi gri yün pantolon, sağlam yalıtımlı ayakkabılar, pembe balıkçı yaka, tek tel inci, kirli beyaz kaşmir yelek, kabarık mavi parka, daha koyu mavi bir boyunluk ve kulaklıklı yalıtımlı mavi bir şapka giyiyordu. Ayrıca Sue Winter'ın göreve başlamasını kutlayan bir yaka düğmesi ve küçük Amerikan şapkalarından birini de satın almıştı.

bayraklar kaldırımları dolduran neredeyse herkes tarafından dalgalandırılıyor ve

Capitol Hill'den Vietnam ve Lincoln Anıtlarına uzanan geniş caddenin yaya geçitleri.

Birkaç blok arkasında, Pennsylvania Bulvarı boyunca bir kalabalık kükrüyordu. Saat dokuz on beşti. Başkanlık konvoyu yaklaşıyor olmalıydı.

White'ın umurunda değildi. Capitol Hill'den, yaya trafiğinin akışına karşı ve açılış etkinliklerinin kalbinden uzakta yürümeye devam etti.

On İkinci Cadde'yi geçtikten sonra kalabalık başladı. Independence Caddesi, yanlamasına park etmiş polis arabaları dışında neredeyse boştu. ışıklar yanıp sönüyor.

Serçe, On Dördüncü Cadde ve Washington Anıtı'na yaklaştığında hoparlörlerden çalan ABD Deniz Piyadeleri bandosunu zar zor duyabiliyordu. Dikkati, yaklaşmakta olan bir ambulansın sireninin kesik kesik çalan sesine kaydı.

White anıta bakan küçük bir turist grubunun yanında durdu ve renkli camlı birkaç siyah Chevy Suburban'ın özel bir ambulansı çeşitli polis barikatlarından geçirerek Capitol Hill'e doğru götürmesini izledi.

Serçe saatini kontrol etti. Dokuz buçuk olmuştu.

Tekrar yanan telefonunu çıkardı ve mesaj attı: Tam dokuz buçukta!

Bir duraklama oldu ve sonra: Memnun etmeyi amaçlıyoruz.

Gülümsedi ve mesaj attı. Nişan almaktan memnun olacağım.

Cevap gelene kadar birkaç dakika geçti: Sabır, benim küçük serçem.

Her şeyden önce sabır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 96

Açılış sorunsuz bir şekilde gerçekleşti ve sabah saat on birde ulus yeni bir lidere sahip oldu.

Yorgunluğuma rağmen, Ryan Malcomb'un yargıya büyük zarar vermek istemesinden duyduğum endişeye rağmen ve genel Ülkenin her yerinde bölücülük varken, kendimi Amerika ile gurur duyarken buldum ve Başkan Winter'ın "istekli yetişkinleri ödüllendirirken, her şeyden önce en genç vatandaşlarımızın acil eğitim ve sağlık ihtiyaçlarını ele alan bir ulus vizyonuna kapıldım. çocuklar."

Winter, çocukların yaşamlarını iyileştirmeye odaklanan bir yönetimin on beş yıl içinde ülkeye nasıl önemli faydalar sağlayacağını anlattıktan sonra Bree, "Çok mantıklı konuşuyor," dedi.

"Öyle," dedim esneyerek. "Eve gidip kendi çocuklarımızı görmek istiyorum."

Mahoney, "Yargıçları tekrar hareket ettirene kadar benimle kal. Mayweather'ın ambulansı çıkmak üzere." Kongre Binası'nın yeraltı garaj kompleksinin Constitution Avenue çıkışı üzerinde uçan bir FBI insansız hava aracından görüntü aldı. Cep telefonu çaldı.

"Mahoney," dedi ve dinledi, sonra hoparlöre verdi. "Dr. Cross ve Şef Stone da burada, Bay Reilly."

"Bana Tim de," dedi. "Katrina White ve GRU'nun Sparrow programıyla ilgili veri tabanlarımızı taradım ve hiçbir şey bulamadım. Özür dilerim. Deneyebileceğim başka bir şey var mı?"

"Aklıma bir şey yok," dedim. "Ama teşekkür ederim."

"Bana ihtiyacın olursa buradayım, ancak önümüzdeki bir saat içinde biraz kestirebilirim."

Mahoney, "Burada da yakıtımız bitmek üzere," dedi ve kapattı.

Dikkatimizi tekrar ekrana ve Justice Mayweather'ın ambulansının garajdan çıkışını ve şu yöne doğru ilerleyişini gösteren drone yayınına çevirdik

Anayasa Caddesi'nde. Güvenlik görevlilerinin ve Pennsylvania Bulvarı'nda başkanlık konvoyunun telsiz konuşmalarını dinledik.

İki kez ambulans yavaşladı - On İkinci ve On Dördüncü Caddelerdeki polis barikatlarında - ve bir saldırı için fırsat olduğunu düşündüm. Ama hiç gerçekleşmedi.

O sırada saat öğleye geliyordu ve bizi ayakta tutacak tek şey şekerlemeler ve yüksek voltajlı kahve olduğu için saatlerdir ayaktaydık. Ned'e "İhtiyacımız olan uykuyu almak için eve gidiyoruz," dedim. "Uyandığımızda kontrol ederiz."

Mahoney başını salladı ve esnedi. "Rebecca'yı arayıp Sampson'ın bu sabah nasıl olduğunu öğrendikten sonra burada kalacağım. Sana mesaj atarım."

John Kimberley'de karın ameliyatından çıkmıştı. Rebecca Cantrell ve Willow onunla birlikte olmak için uçakla gelmişlerdi.

Bree ve ben eşyalarımızı topladık, Lyft uygulamasını açtık, fahiş fiyat artışına inanamayarak baktık, sonra da yolculuğu rezerve ettik. Umurumuzda değildi.

Yarım saat sonra eve vardığımızda evimizi boş bulduk. Anneanne arkadaşlarından biriyle öğle yemeğine çıkmıştı. Ali bir arkadaşının evindeydi. Jannie Howard'daydı.

İkimiz de duş aldık ve yatağa girdik. Gözlerimi kapattım ve uykuya dalmaya başladım.

Bree mırıldandı, "Belki Malcomb ya da Serçe Kanadalıların onları yakalamaya bu kadar yaklaşmasından ürkü ve tehdidi sürdürmemeye karar verdi."

"Nedense bunun sanmıyorum," diye mırıldandım ve o cevap veremeden karanlığa .

BÖLÜM 97

Aşağıda, mutfakta, anneannemin boğuk sesleriyle yavaşça, ağır ağır uyandım. Saate baktım; saat 17:20'ydi.

İnleyerek gözlerimi kapattım, derin uykuya geri dönmek istiyordum. Bunun yerine, bilinçaltınızın beyninizin derinliklerinde kaynayan şeyle ilgili bir içgörü ya da bakış açısı ortaya çıkardığı, tamamen uyanık ve tamamen uykuda olma arasındaki o uğultulu duruma sürüklendim.

Kapalı göz kapaklarımın ardında görüntüler uçuşuyordu: Koşu kıyafetleri giymiş Katrina White, Yargıç Franklin'i ve şoförünü öldürüyordu. Yargıç Pak ve Profesör Carver'ı öldürüyor ve kameraları pek umursamıyor gibi görünüyordu.

O anda bilinçaltımdaki içgörü su yüzüne çıktı ve bir anda uyandım. Bree'ye baktım, onu mışıl mışıl uyurken gördüğüme sevindim, yavaşça yataktan kalktım ve cep telefonumu banyoya götürdüm.

Bağlantıyı buldum ve aradım. Biri açana kadar telefon üç kez çaldı.

"Sana neden cevap verdiğimi bilmiyorum Cross," dedi Keith Karl Rawlins, konu bilgisayarlara geldiğinde tanıdığım en zeki adamdı.

"Bana kızgın mısın?"

"Şey, biraz öfke, biraz sevgi."

"Neden öfke?"

"Müdür Hamilton'ın sabahın beşinde ajanlarıyla kapımı çalıp beni Boston'da bir hastaneye götüreceği konusunda beni uyarmadınız. banliyösü."

"Özür dilerim. Peki ya aşk?"

Rawlins sesini alçalttı ve komplocu bir tonda, "Burası mı? Paladin mi? Yapabildikleri şey olağanüstü. Klavyenin başına geçtiğimde sanki bir Ferrari kullanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Hamilton'ın istediği gibi Ferrari'nin etrafına çit çektiniz mi?"

"Beklediğimden daha zorlayıcı oldu. Buranın fişini çekebilirdim ama veri akışı olan o kadar çok federal kurum var ki

bu süreçte hükümetin yarısını kapatırım."

"Tamam, işte bu yüzden aradım. Bilmek istediğim, Malcomb'un bilgisayarlarından geçen mega veri akışı göz önüne alındığında, bir şekilde birini silebilir mi?

Dijital olarak yani."

Uzun bir duraksamadan sonra Rawlins, "İlginç. Sanmıyorum ki bunları dünyadaki tüm veri bankalarından silebilir, ancak ... Paladin algoritmalarındaki bir tür filtrenin belirli verileri arama sonuçlarından hariç tutması muhtemeldir."

"Biyometri gibi veriler mi?" "Belki."

"Yukarıda çalışırken, bunun gibi bir filtre arayabilir misin? Katrina White adında bir kadın için özel olabilir. Rus vatandaşı. Bir GRU Serçesi."

"Gerçek bir Serçe mi?" Rawlins öyle dedi. "Bu ilginç. Ne bulabileceğime bakacağım."

Telefonu kapattım ve duş aldım; ben bitirirken Bree içeri girdi. "İyi uyudun mu?" Suyu kapatarak söyledim. Bir havlu aldım.

"Zombi uykusu," dedi. "Duşun yardımcı olacağını umuyorum."

"Olacak." Mahoney'den gelen iki mesajı gördüm. İlki Sampson'ın zayıf olduğunu ama enfeksiyon belirtisi göstermediğini söylüyordu. İkincisinde ise Ned'in şehrin dört bir yanında başlamak üzere olan yedi başkanlık balosuna katılan altı yargıcın korunmasına nezaret etmek üzere geri döndüğü yazıyordu.

Ona mesaj attım ve bize ihtiyacı olursa hazır olduğumuzu söyledim. Giyindim ve Bree duştan çıkarken aşağı indim.

BÖLÜM 98

Ben içeri girdiğimde NANA MAMA ocakta tavuk pişiriyordu ve Ali de iPad'indeydi.

"Baba!" Ali ağladı ve bana sarılmak için koştu. "!"

"Çok ," dedim gülerek ve ona tekrar sarıldım. "Ned'e Willow'un Jiobit'inin patladığını söylediğin için teşekkürler."

"Ama neden her on iki saatte bir sadece birkaç saniye?"

Büyükannem tavanın kapağını kapattı ve bana doğru geldi. Dedim ki, "Bunu sonra açıklarım. Şu anda anneannemin biraz sevgiye ihtiyacı var."

"" dedi ve kollarıma atıldı. "Hepinizin Kuzey Kutbu'nda kaybolduğunu duyduğumuzda, sizi bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm."

"Kuzey Kutbu değildi," dedi Ali.

"Çok yakındı," dedim. "Şimdiye kadar bulunduğum soğuk hava. Sıfırın çok altındaydı." Titredi, sonra geri çekildi ve bana baktı. "Donma olmadı mı?"

"Mucizevi bir şekilde hayır."

Ali, "Kanada'dan gelen haberlere göre yanınızda bir atlı polis varmış, kar motosikletiyle kanyona düşmüş ve kurtulmuş." dedi.

Başımı salladım. "Bu doğru. Memur Fagan uçurumdan yuvarlandı ve otuz metre düştü, ama kızıktan kurtuldu ve makine ile birlikte bir çıkıntının üzerindeki on karda yere indi. İkimizin de kar motosikletlerinde ciddi hayatta kalma ekipmanları vardı. Kızağına ulaştı, çift cidarlı çadırı kurdu ve en şiddetli fırtınalar boyunca içinde kaldı."

Bree içeri girdi, saçında bir havlu vardı. "Nasıl hayatta kaldığını ve güneş neredeyse hiç çıkmadığı halde uydu telefonunu acil durum güneş paneliyle nasıl şarj ettiğini hâlâ bilmiyorum."

"Koordinatlarını veren bir acil durum mesajı gönderecek kadar enerjisi var."

"Ya John?" diye sordu büyükannem. "Onunla konuştun mu?"

"Hatırlattığın için teşekkürler," dedim. Rebecca Cantrelli aradım, ikinci çalışta telefonu açtı.

"Alex!" dedi o güne kadar ondan duyduğum en heyecanlı ses tonuyla. "Biz de tam Cross ailesi hakkında konuşuyorduk! John ve Willow'un duyabilmesi için telefonu hoparlöre vereyim."

"Ben de aynısını yapacağım," dedim. "Bree, Ali ve Nana da burada." "John?" dedi büyükannem. "Nasılsın?"

Sampson hırıltılı bir fısıltıyla, "Ağrıyor, bir kedi yavrusu kadar güçlü ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım, Nana Anne," dedi.

Hiçbirimiz cevap veremeden Willow kıkırdadı ve "Babam ve Rebecca evlenecekler!" dedi.

Hepimiz tezahürat yapmaya ve alkışlamaya başladık. Bree, "Ne zaman sordu?" dedi.

"Sordum," dedi Rebecca. "Sadece birkaç dakika önce. Willow yapmam gerektiğini söyledi, ben de yaptım!"

"Ve ben de evet dedim!" Sampson biraz güldü, sonra inledi.

Rebecca dedi ki, "O güldüğünde canım acıyor. Seni sonra arayabilir miyiz? Doktor geldi."

"Müsait olduğunuzda ararsınız, tekrar tebrikler!" Dedim. Telefonu kapattığımda hepimiz aptal gibi sırtıyorduk.

Bree, "Buna ihtiyacım vardı. Bir kez olsun saf bir neşe, anlıyor musun?" Ona sarıldım ve "Biliyorum" dedim.

Jannie birkaç dakika sonra akşam yemeği için geldi. Damon'u aradık ve Nana Mama'nın son yaptığından bile daha lezzetli olan tavuk marengo'yu servis etmeden önce onunla konuştuk.

Akşam yemeğinden sonra başkanlık balolarının bir kısmını izledik ve Ali bizi Kore'deki bir reality-televizyon şovuna götürdü, bu şov ülkedeki en güçlü yüz kişiyi bir dizi zorlu fiziksel mücadeleden geçiriyordu. Büyükannemin pek gitmedi. Başladıktan kısa bir süre sonra yatmaya gitti.

Bree ilk yarışma bitmeden omzumda uyuyakaldı: derin su üzerinde asılı duran bir çubuğa en uzun süre kim tutunabilir. Ali'ye iyi geceler diyecek kadar dayanabildim ama geç haberler sırasında uyuyakalmışım.

BÖLÜM 99

CEP TELEFONUM ikimizi de derin uykudan uyandırdı. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım, sonra Mahoney'nin aradığını düşünerek telefonu masanın üzerinden aldım.

Rawlins'ti.

"Burada Paladin algoritmalarında bir grup dışlayıcı filtre buldum" dedi.

"Seni hoparlöre alıyorum. Bree burada. Onları sorduğumu biliyor.

Katrina White'a ait olan var mı?"

"Aslına bakarsanız, evet."

Yumruklarımızı tokuşturduk.

Bree, "Filtreyi çıkarırsanız ne olur?" diye sordu.

Rawlins, "Çoktan yaptım ve o ortaya çıktı," dedi ve güldü. "Gerçek bir GRU Serçesi. Dört yıl önce İstanbul'da kayboldu."

"Biyometrik verileri var mı?" diye sordum.

"Şu ana çok fazla fotoğrafı çıkmadı, ama bir bileşik oluşturursam yeterli olacağını düşünüyorum."

Ona tüm biyometrik göçmenlik verilerine erişip erişemeyeceğini sordum. Son kırk sekiz saat içinde Kanada'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne giriş yapan kişiler.

"Yellowstone'da ayı sıçar mı?" Rawlins dedi ki. "Bana bir saniye ver ...ve çapraz referans...ve arama. Ve orospu çocuğu, orada." "Ne?" Bree ağladı. "Bu kadar hızlı olması nasıl mümkün olabilir?"

Bilgisayar uzmanı, "Son kırk sekiz saat içinde Kanada'dan Amerika'ya geçen toplam insan sayısı yüz kırk yedi bin altı yüz elli. Paladin'in gücüne sahip bir yapay zeka süzgeciniz olduğunda bakacak çok fazla şey yok."

Dedim ki, "Sistemlerini sevdiğini anlıyoruz, KK. Nereden ve ne zaman geldi?"

"JFK." Rawlins burnunu çekti, sesi hafifçe sinirli geliyordu. "Vancouver'dan bir gecede Air Canada ile gelmiş. Katherine adıyla ABD pasaportuyla giriş yapmış.

Blanco."

Saatime baktım. Gece yarısını otuz dakika geçiyordu.

"Biyometrik verileriyle evrensel bir arama yapabilir misin? Yani, son kırk sekiz saat içinde Paladin'den geçen tüm verileri?"

"Deneyebilirim. Sana geri döneceğim," dedi ve kapattı.

Bree, "Ned'e söylemen gerek," dedi.

Aradım. İnleyerek cevap verdi. "Ben de tam yatağa giriyordum Alex. Gece sorunsuz geçti. Tek bir sorun bile çıkmadı."

"Şimdiye kadar," dedim. "Ryan Malcomb sayesinde ulusal güvenliğimizde bir ihlal oldu. Onun Serçesi burada."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 100

Katrina White öğleden sonrayı ve akşamı Hay-Adam'daki lüks bir odada geçirdikten sonra yeşil hastane önlüğü, siyah fermuarlı yaka, uzun kollu üst, mavi kabarık ceket ve Teksas Longhorns Üniversitesi amblemi işlemeli örgü bir şapka giydi.

Sabah saat 3:50'de, Columbia Bölgesi'ndeki Foggy Bottom mahallesi yakınlarında bulunan üniversitenin tıp merkezinin ana girişine doğru yürüdü. White, Union İstasyonu'ndan aldığı gri çantayı taşıyordu.

Yanık telefonu, pasaport kılıfı, diğer destekleyici kılıf belgeleri ve tüm niyet ve amaçlar için örgülü bir antenle tamamlanmış süslü bir taşınabilir boom box'a benzeyen bir şeyle birlikte çantadaydı.

Hidrasyon hattının donmasını önlemek için yalıtılmış bir kılıfın içinden geçirdiği esnek tel. Küçük siyah bir mikrofona benzeyen şey örgülü telin ucuna vidalanmış ve çantanın omuz kayışının sağ tarafına .

Hastanenin ön girişine çıkan merdivenlerin dibinde Sparrow birkaç kez yavaşladı ve ceplerinde Maestro'nun verdiği kordonlu çalışan rozetini aradı. Bulduğunda rozeti boynuna astı, cerrahi bir maske taktı ve içeri girdi.

Ani sıcaklıktan memnunmuş gibi davranarak lobinin yüksek köşelerindeki kameraların farkındaydı ama onlara pek dikkat etmedi. Kapüşonunu geri çekti, tarayıcıya doğru ilerledi ve yaka kartını okuttu, nöbetçi görevlinin onu Cynthia Del Torre olarak göreceğinden emindi, Dallas'tan onkoloji servisinde çalışmak üzere yeni işe alınmış gezici bir hemşireydi.

"Biraz erken geldiniz," dedi kadın.

White görevliye "İşteki ilk günüm," dedi ve aceleyle asansörlere yöneldi, M'nin bir bilgisayar sistemine, hatta GW'ninki kadar çok güvenlik zili ve HIPAA düdüğü olan bir sisteme erişimi olduğunda neler yapabileceğinin gerçekten şaşırtıcı olduğunu

Çantasındaki kullan-at telefon iki kez çaldı ama o asansöre bin önce durdu. Araba yükselirken, sağ üstteki kameraya baktı köşesine çekildi, maskesini dudaklarının altına indirdi ve kimsenin fark etmeyeceğini bilerek gülümsedi.

Ne de olsa görünmezdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 101

TELEFONUM 03:45'te titremeye başladı.

Uykum bölündüğü için kendimi kötü hissederek telefona baktım ve Rawlins'in gördüm. Bree'yi uyandırmak istemedim, bu yüzden yataktan kayarak çıktım ve aceleyle kapıyı kapattı ve cevap verdi.

Rawlins, "Paladin sistemlerinin Ferrari kullanmak gibi olduğunu söylemişim ama ," dedi. "Daha çok bir roket gemisi sürmeye benziyorlar."

"Tamam mı?" Dedim ve esnedim. "Sıkılmış gibisin."

"Günlerdir gerçekten uyumadım, Keith. Sende ne var?"

"Her şey," dedi. "Dizüstü bilgisayarını al, Mahoney'i ara ve sana bilgilerini göndermek üzere olduğum güvenli sohbet odasına gir."

"Bree bunu duymak istiyor mu?"

"Herkes istiyor."

On dakika sonra Bree ve ben huysuz ama giyinik bir şekilde mutfakta dizüstü bilgisayarlarımızı açmış kahve içiyorduk. Rawlins'in ayarladığı güvenli toplantı odasında Ned'in yüzü belirdi.

Ned, "Bu iyi olsa iyi olur," dedi ve bir esnemeyi bastırdı.

Siber suçlar uzmanının yüzü belirdi; tedirgin görünüyordu. "Bunu duydum ve bu iyi bir şey Bay Mahoney. Çok iyi. Şimdi ekranımı paylaşacağım."

Dizüstü bilgisayarlarımızın ekranları Katrina White'ı JFK'de, New York Penn İstasyonu'nda, Baltimore merkez tren istasyonunda ve ardından DC Union İstasyonu'nda küçük gri bir sırt çantası alırken ve onu ve bir tekerlekli çantayı alıp ayrılırken gösteren bir dizi yayına geçti.

Mahoney, "Sanki kameraların orada olduğunu biliyor ve umursamıyor gibi" dedi.

Rawlins, "Çünkü filtrenin hâlâ yerinde olduğunu düşünüyor."

dedi. Bree, "Union İstasyonu'ndan sonra nereye gitti?" diye sordu.

Serçe'nin daha fazla görüntüsü ortaya çıktı. Dedi ki, "Karşıdan karşıya geçiyor

Pennsylvania Avenue, Constitution'dan Vietnam'a kadar yürür.

Öğlen saatlerinde anma töreni var ve ben onu kalabalığın içinde kaybettim. Ama endişelenmeyin, kırk mil yarıçapındaki tüm aktif güvenlik kameralarını tarayan yeni filtrelerim var."

Biraz . "Bunu yapabiliyor musun?"

Rawlins, "Malcomb'un makineleri ve yazılımı bunu yapabilir ve.. hey, şimdi, Serçe'nizi kısmen vurduk" dedi.

Mahoney, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Cerrahi bir maske takıyordu ama yapay zeka onun ... hayır, şu anda yüzde yüz olma ihtimalinin yüzde elliden fazla olduğunu düşünüyor."

Ekran ve White'ı hastane önlükleri içinde bir asansörde gösterdi. Ameliyat maskesini indirdi ve gülümseyerek kameraya baktı.

"Hangi cehennemde bu?" Ned sordu.

Rawlins, "GW Hastanesi. Az önce onkoloji katından çıktı." "Onkoloji!"

Dedim. "Adalet Mayweather'a gidiyor!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 102

Onkoloji servisinin bekleme alanında Katrina White parkasını ve şapkasını çıkarıp çantasını açtı. Teybi açtı, bir stetoskop çıkardı, çantayı kapattı ve tekrar taktı.

White önlüğünün cebine uzandı ve iki parça ve kulaklarına yapıştırdı. Sonra, kulaklığı serbest bıraktı. küçük mikrofon benzeri bir cihaz taktı. Çift kapıdan geçip koridorda kendinden emin adımlarla yürürken, yalıtımlı hidrasyon kılıfından sarkıyordu.

Serçe yakından tanıdığı bir kokuyu hemen fark etti; insanların hayatlarının sonuna geldiklerinde, uzun bir hastalıktan sonra ölümlerinde ya da Beyaz o gün hangi silahı kullanmaya karar veriyse onunla yüzleşirken yaydıkları koku.

Yargıç Mayweather'ın göreve başlama töreninin ve son ameliyatının zorlukları nedeniyle iyileşmeye çalıştığı hastane odasının dışında oturan iki Yüksek Mahkeme Polisi'ni gördüğünde, *burukluk*, diye düşündü.

Hep o ekşi koku. Bence bu ilkel bir fizyolojik tepki olmalı, vücut zamanın ve şansın kurtlarına yem olmamak için son bir kez daha çabalıyor.

Sonra, eğitimini aldığı gibi, White zihnini boşalttı, böylece içinde bulunduğu durumu ve çevresini tam olarak yansıtabildi. Hemşire istasyonunun önünden geçti ve çevresel görüş alanında arkası dönük bir yardımcı gördü.

Yargıç Mayweather'ın odasının dışında oturan polis memurlarından biri onun yaklaştığını görünce başını kaldırdı. Serçe gülümsedi, dikkat dağıtmak için stetoskopunu biraz düzeltilti, diğer eli küçük mikrofon cihazını buldu ve başparmağı üzerindeki bir düğmenin üzerine yerleşti.

"Ben Cynthia, onun yeni hemşiresiyim," diye fısıldadı güler yüzlü, hafif komplocu bir ses tonuyla. "Çok gerekli olmadıkça onu rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum."

On metreye kadar yaklaştığında her iki muhafızın da dikkatini çekmişti. İkisinin de telefonları çalmaya başladı. Kadın gülümserken telefonlarına uzandılar.

ve başparmağıyla düğmeye bastı.

Küçük cihaz elinde sallandı. Süper odaklanmış cihazın sesi Görünmez şiddetini getiren sonik dalga, silikon kulak tıkaçlarından, kapalı bir pencereden duyulan uzak gök gürültüsü gibi alçak ve yumuşak bir gümbürtü olarak geldi.

Ancak Yüksek Mahkeme koruyan adam ve kadın üzerindeki etkisi anında oldu. Enerji dalgası onlara çarptığında, başları sanki bir boksör tarafından soğuk sopayla vurulmuş gibi geriye doğru sarsıldı ve sandalyelerinde geriye doğru kaydılar, cep telefonları yere düştü, beyin dalgaları bilinçsizliğe karıştı.

Serçe altılısını kontrol etti: hiçbir şey yoktu. Yargıç Mayweather'ın odasına doğru ilerledi ve monitör ışıklarının parıltısında hukuk sisteminin bir devini değil, dünyadaki zamanının sonuna gelmiş yaşlı, solmuş bir horoz gördü.

Havadaki ekşiliğin kokusunu alabiliyordu. Mikrofonu yatağının ayak ucundan Mayweather'a doğrulttu ve başparmağını ikinci kez bastırdı.

Neredeyse yakın mesafeden gelen titreşim Justice Mayweather'a bir balyoz gibi çarptı ve etrafındaki monitörler karardı.

Garip bir şekilde, hiçbir alarm çalmadı. White odadan çıkıp hâlâ baygın olan muhafızların yanından geçerek hemşire istasyonuna doğru yürürken, nabzın adaleti çevreleyen elektronik aksamı tamamen kızartmış olması gerektiğine karar verdi.

Garip bir şekilde gardiyanların telefonları tekrar çalmaya başladı. İstasyondaki hemşire koridora geldi ve asansörlere giden yolu kapattı.

"Erken geldiniz," dedi hemşire.

White midesine kramp girmiş gibi karnını tuttu ve aceleyle etrafta dolaştı Kadın. ". Ama şu anda umutsuzca bir ihtiyacım var. Hemen döneceğim. Mayweather'ı kontrol ettim ve mışıl mışıl uyuyor. Korumaları da öyle."

Serçe çift kapıdan geçti, parkayı kaptı, merdivenlerden lobiye indi ve gördüğü ilk çıkışa yöneldi. Kapıdan çıkarken mavi kod çağrısını duydu.

White kapüşonunu taktı ve aceleyle uzaklaştı, kendi kendine bir ara sokakta üstünü değiştireceğini ve sonra son hedefine ulaşmak için en iyi yolu bulacağını söyledi.

Yanık telefonu çalmaya başladığında tıp merkezinden üç blok uzaktaydı. Rock Creek Park'ın kenarındaki karanlık ormana doğru eğildi ve "Bitti" diyerek telefonu açtı.

Malcomb'un rahatlayarak nefes verdiğini duydu. "Güzel. Çünkü seni görünmez yapan filtreleri buldular. Seni görebiliyorlar. Görevini şimdi bitir." "Hayır," dedi Serçe tereddüt etmeden. "Görebilmeleri umurumda değil.

Ben. Yapmak için yola çıktığımız şeyi bitireceğim. Senin için, M, ve Maestro için. Ve sonrasında ne olursa olsun, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmiş olacağız."

Uzaktan siren sesleri gelmeye başladı. Birkaç dakika boyunca telefonda duyduğu tek şey Malcomb'un tıkırdayan nefesleriydi. "M?"

"İşe yaradı mı, yeni cihaz?"

"Havana'dan aldığımız ve Blevins'te kullandığımızdan çok daha üstün. Harcadığınız paraya değdi."

Uzun bir sessizlik daha oldu ve M öksürmeye ve kesik kesik nefes almaya başladı. Öksürük kesildiğinde White, "Yine hastasın," dedi.

"Önemli bir şey değil. Devam etmek istediğine emin misin?" "Evet."

"Malcomb ani ve şaşırtıcı bir duygusallıkla, "O halde benim için, davamız için özel olduğunu bilmelisin, Katrina," dedi.

"Ryan Malcomb ," dedi. "Ya uzun zamandır ilk kez viski içiyorsun ya da hastasın. Hasta olduğunda seni arayacağım. bitti."

Sparrow telefonu kapattı, Maestro'nun arkasındaki beyne duyduğu gerçek sevgiyi bir kenara bıraktı ve tıpkı Rus GRU'sunda genç bir acemi olarak kendisine öğretildiği gibi yapılması gerekenlere odaklandı. Hastaneye yaklaşan sirenlerden uzaklaşması ve şafak sökmeden kuzeye giden bir yol bulması gerekiyordu.

BÖLÜM 103

BREE VE BEN Mahoney'den birkaç saniye sonra GW Hastanesi'ne vardık. Ned bize yol boyunca Yargıç Mayweather'ı koruyan Yüksek Mahkeme Polis memurlarına ulaşmaya çalıştığını, sonra da altı blokluk bir alanda bir arama ekibi kurulmasını istediğini söylediğinde hepimiz merdivenlerden ana girişe koştuk.

Katrina White'ın asansördeki görüntüsünün tüm devriye arabalarına dağıtılmasıyla hastanenin etrafını saran yarıçap.

Lobiye girip kimliklerimizi güvenlik görevlisine gösterdiğimizde siren sesleri bize doğru geliyordu. Saat dördü iki geçiyordu.

"Onu gördün mü?" Mahoney sordu.

Güvenlik görevlisi başını salladı. "Yeni giriş yaptım. Yeni hemşire. Dallas'tan."

Mahoney, "Tıp merkezinin tüm girişlerini kapatın" dedi. "Gerekirse zincirle kapatın."

Bu gardıyanı sinirlendirdi. "Benim böyle bir yetkim yok."

"Biliyorum," dedi Mahoney. "Yargıç Mayweather hangi odada?"

Rengi soldu. "Dört-oh-iki. Ama az önce dört-oh-ikiye mavi kod verdiler."

Asansörle adalet katına çıktık ve çok sayıda hemşire, doktor ve teknisyenin bitişik iki oda arasında koşuşturduğu kaotik bir ortamla karşılaştık. Ateş altında her zaman soğukkanlı olan Ned, Mayweather'ın kalp atışı olmadan bulunmadan önce odasında elektriğin kesildiğini öğrenirken onların yolundan çekilmeyi başardı.

Kod ekibinin başındaki Dr. Beatrice Foley, Yüksek Mahkeme yargıcını hayata döndüremediklerini ancak Mayweather'ı koruyan polis memurları üzerinde çalışmaya devam ettiklerini söylemek için dışarı çıktı.

Foley, "Her iki memur da hayatta ve bilinçleri yerinde ancak Şiddetli beyin sarsıntısı semptomları - konuşma bozukluğu, baş ağrısı, kafa karışıklığı - ve anormal kalp ritimleri. Buna neyin sebep olduğu belli değil."

"En iyi tahminin?" Bree sordu.

Kaşları yukarı kalktı. "Ben Irak'ta görev yaptım. Sanki bir el yapımı patlayıcının şok dalgasıyla vurulmuşlar ama şarapnelden kurtulmuşlar gibi. Yaralarının tam boyutunu belirleyene kadar onları sakinleştirecek ve entübe edeceğiz."

Mahoney, "Bu işi en çok yapan kişiyle iki dakikaya ihtiyacımız var," dedi. "Ve bu salondaki güvenlik kameralarının tüm görüntüleri."

"Görüntüler konusunda size yardımcı olamam Bay Mahoney," dedi doktor. "Ama size Memur Kenerson ile iki dakika vereceğim."

Elena Walters adında bir hemşire geldi. "Bunu kimin yaptığını gördüm." Bree bana ve Mahoney'e baktı. "Ben onunla konuşurum."

Ned ve ben Dr. Foley'i takip ederek merhum Yüksek Mahkeme yargıcının odasının yanındaki odaya girdik.

Bir doktor Memur Denton Hodgson'a sakinleştirici veriyordu. Bir hemşire, gözleri kapalı olan Memur Natasha Kenerson'ın hayati değerlerini .

"Natasha?" Dr. Foley söyledi.

Otuzlu yaşlarında esmer bir kadın olan Memur Kenerson göz kapakları açıldığında hafifçe inledi. Foley, Mahoney ve bana baktı.

Mahoney kendini tanıttı ve "Bunu sana kimin yaptığını gördün mü?" dedi.

Kenerson yutkundu. "Hemşire. Hortum gibi bir şey. O... ateşledi mi?"

"Bu mu?" Mahoney, White'in asansörde, bir tarafına yalıtılmış bir hortum tutturulmuş bir sırt çantası takarken çekilmiş fotoğrafını göstererek, "Bu mu?" dedi.

Kenerson başıyla onayladı. "Hortum."

"O hortumun diğer ucunda onlara çarpan şeyi yaratan şey olmalı" dedim. Memur yanıt vermedi, gözlerini kapattı.

Foley, "Onu şimdi entübe etmem gerekiyor," dedi ve odadan çıktık.

BÖLÜM 104

BREE BİZİ GÖRDÜ ve Elena Walters'ın on beş dakikadan daha kısa bir süre öncesine ait koridor görüntülerini çektiği hemşire istasyonuna doğru el salladı.

"Bu o," dedi Bree. "Bekleme odasından geliyor ve yüzüne daha iyi bakabiliyorsun. Ama görmek istediğin şey bu."

Walters oynat tuşuna bastı. Katrina White sırtında çantası, sırtı kameraya dönük, Memur Kenerson ve Hodgson'a doğru yürüdü, onlara doğru eğildi, sonra elini uzatarak hortumu çıkardı. Kamera sallandı, sonra sabitlendi; iki gardiyan sandalyelerine yığıldı ve Sparrow Yargıç Mayweather'ın odasına girdi.

Hastane odası bir an sonra tamamen karanlığa gömüldü. Serçe odadan , maskesi hala takılıydı, hemşire istasyonuna doğru yürüyordu, hortum ve ucundaki garip küçük cihaz, çantanın kayışından sarkıyordu. Hemşire Walters'ın etrafında dönerek bekleme odasına ve asansörlere doğru yöneldi.

Sonra resepsiyondaki güvenlik görevlisi elinde bir iPad'le yanımıza geldi ve White'ın bizim geldiğimiz saatlerde hastaneden çıkıp yürüyerek batıya gittiğini gösteren bir video gösterdi.

Mahoney bir telefon aldı, dinledi ve sonra şöyle dedi: "On beş blokta ve on sekiz blokta, Bölge dışındaki köprüler de dahil olmak üzere ikinci bir çevre oluşturun. Eğer yaya ise, muhtemelen sırt çantasını hala taşıyor. Eğer bir araçtaysa, muhtemelen . İçinde her ne varsa ölümcül olduğunu düşünün. Tekrar ediyorum, ölümcül. Ama yakalanmasını istiyorum, öldürülmesini değil. Beni anlıyor musunuz? Yakalanmasını." Telefonu kapattı ve bize baktı. "Şimdi şansımız yaver gitmeli ve onu kaçmadan yakalamalıyız."

"Tabii istemiyorsa." dedim. "Nasıl yani?" Mahoney söyledi.

"M. düşünmeye çalışıyorum. O serbest olduğu sürece, onu devam ettirmek isteyeceğini tahmin etmelisin. Onu madene nasıl geri koydu, Bree?"

"Maksimum etki," dedi Bree başını sallayarak.

"Yani, sence başka bir hedefi mi var?" Ned söyledi.

"Bahse girerim öyledir," dedim.

"Benimki de öyle," dedi Bree. "Dediğin gibi Alex, sahadaki bir açıklık Winter'a güç veriyor ama iki açıklık tarihin akışını değiştirmesini sağlıyor."

Mahoney saatini kontrol etti. "Şu anda dördü yirmi üç geçiyor ve-"

"Bay Mahoney?"

Dr. Foley gelmişti.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi. "Ama bu evde bir şey var.

Memurların gösterdiği semptomlar. Bu bana Havana sendromunu hatırlattı-hani oradaki tüm diplomatlarımız aniden hastalanmıştı ya? Başım dönüyor. Konuşma bozukluğu ve bulanık görme. Mide bulantısı. Bayılma nöbetleri. Bu da bana yakın zamanda çok benzer semptomlar gösteren bir hasta gördüğümü hatırlattı. Daha önce hepsini bir araya getirmemiştim."

"Hasta kimdi?" diye sordum.

Endişeli ve üzgün görünüyordu. "Yargıç Blevins. Ofisinde bayıldıktan sonra onu ilk gören doktor bendim."

BÖLÜM 105

MARGARET BLEVINS beşe on kala kocasının hırıltılı horlamasıyla uyandı; uzanıp cep telefonunun alarmini çalmadan önce kapattı. Açılış balolarından birinde geç saate kadar kalmış olan ve horlamasına bakılırsa biraz fazla şarap içmiş olan Phillip'i uyandırmak istemiyordu.

Blevins gömme dolabına gidip kapıyı kapatırken ve koşu kıyafetlerini giymeye başlarken düşündü. *Nadiren içiyor, aptal değil ve o insanların en iyisi. Bırakın horlasın.*

Ayrıca, çünkü koşudan kaynaklanan küçük bir kas sertliğinin ötesinde, haftalardır, hatta Noel öncesinden beri hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu.

Yüksek Mahkeme yargıcı spor sütyenini giydi ve durakladı, genellikle bodrumdaki spor salonunda giydiği şortuna ve dışarıda koşmak için giydiği soğuk hava taytına . Genellikle, ağırlık günlerini ve Güvenlik ekibine iki günde bir mola vermek için koşu günleri düzenliyordu ve dün koşmuştu, bu yüzden bugün koşmayı planlamıyordu.

Ama bir önceki sabah çok muhteşemdi, açık ve soğuktu ve şafakla, kış güneşinin ormandaki parlaklığıyla ve her zamanki döngüsünün sonuna yakın buz tutmuş huş ağaçlarıyla ilgili bir şey vardı. Adalet, yeni başkanın tarihten kırk adım ötede yemin ederek göreve başlamasını izlerken bu merak duygusunu güne de taşımıştı.

Bu anı Blevins'in tenini karıncalandırdı ve kendini o merak duygusunu yeniden kazanmak isterken bulduğunda ürperdi. Üstelik dün sabaha kadar hastanede ve evde kapalı kalmıştı.

Daha fazla temiz hava almak ona iyi gelecekti ve doktoru ona günün erken saatlerinde, güneş gözlüğü olmadan, özellikle de kışın D vitamini seviyesini yüksek tutmaya yardımcı olmak için dışarıda olmasının önemli olduğunu söylemişti. Ve güvenlik ekibinden birinin ona katılması için telefon edip beklemesine gerçekten gerek yoktu. Bu olabilirdi kırk dakika sürer. Belki daha fazla.

Adalet kısa süre sonra soğuk hava için giyinmiş olarak aşağıdaydı. Phillip'in Noel hediyesi olan ve tabanlarında kaymasını önleyen küçük sivri çiviler bulunan kışlık patika ayakkabılarını giydi. AirPods'larını kulaklarına taktı ve telefonuna bağladı. Blevins, Deva Premal adında bir kadının her zaman sakinleştirici bulduğu müziğini açtı, telefonunu yansıtıcı yeğinin cebine soktu ve yün şapkasını, kafa lambasını ve ince yün eldivenlerini giydi.

Saatini kontrol etti. Beşi on geçiyordu.

Ev telefonu çalmaya başladı, ki bu garipti. Artık kimse kullanmıyordu.

Adalet kapıdan çıktı ve eğer zamanlamasını doğru yaparsa, Şafakta o güzel huş ağacı korusuna girecekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 106

"LANET OLSUN!" MAHONEY KÜFÜR ETTİ ve ön panele vurdu. "Kimse açmıyor!"

"Neredeyse ," dedim. Mahoney Potomac'ın kuzeybatısındaki Blevins'in evinde birilerini yetiştirmeye çalışırken ben de onun aracını kullanıyordum.

"Peki ya güvenlik görevlileri?" Bree arka koltuktan sordu.

"Yoldalar. Altiya kadar gelmemeleri gerekiyordu.

Dün geceki partiler ve Blevins'in bodrum katındaki spor salonunda antrenman yapacak olması nedeniyle," dedi Mahoney, sesinde tansiyon yükseliyordu.

"Biz oraya varana kadar yerlileri çağırıyorum."

"Onlardan önce orada olacağız," dedim, Falls Road Golf Sahası'nı geçip kuzeye doğru ilerlerken hızlandım.

"Yine de arıyorum," dedi Mahoney, cep telefonundan 911'i tuşlayarak.

Montgomery County'den bir memura tehdidi anlatırken Glen Yolu'ndan sola döndüm. Wayside İlkokulu'nun hemen doğusundaki lüks bir banliyö caddesi olan Gregerscroft Yolu'ndan sağa döndüğümüzde, Blevins'in evinin etrafındaki bölgeyi kapatmaları için çok sayıda şerif devriye aracı göndereceğine söz verdi.

Adalet, Watts Branch Park'ın çıkmaz sokağın sonunda, çitlerle ve büyük çam ağaçlarıyla yoldan korunmuş büyük bir kolonyal evde yaşıyordu. Uzun yollarına girdim.

Mahoney ön kapıya ve kapıya vurmaya ve zili çalmaya başladı. Üst katta ışıklar yanmaya başladı ve sesler duyabiliyorduk.

Bir dakika sonra, siren sesleri yaklaşırken, kapıyı bordo Georgetown kapüşonlu tişörtü ve ona uygun pantolonuyla gözleri kamaşmış bir Phillip Blevins açtı. Ergenlik çağındaki çocukları pijamalarıyla arkasındaki merdivenlerdeydi.

"Nedir bu?"

"FBI, Bay Blevins," dedi Mahoney, nefesi kesilmiş bir halde. "Karınızın tehlikede olduğunu düşünüyoruz."

Yargıcın kocasının tavrı bir anda değişti. "Ne tehlikesi? Kimden?"

"Üç potansiyel Yüksek Mahkeme adayını öldüren aynı kadından." dedim.

"Ve Justice Mayweather sadece bir saat önce," dedi Bree. "Karınız burada mı?"

"Mayweather?" dedi, artık sesinde panik vardı. "Sanırım Maggie bodrumda egzersiz yapıyor."

"Hayır baba," dedi genç kızlarından biri arkasındaki merdivenlerden. "Dışarı çıktığını duydum."

Kardeşi, "Yine kuralları çiğnemiş ve koşuya çıkmış olmalı" dedi.

"Böyle karanlıkta mı?" dedim.

Blevins'in diğer kızı ise "Far takıyor ve hep aynı rotada koşuyor" dedi.

Kardeşi, "Çoğunlukla parkın ve ormanın içinden, böylece kimse onu görmez" dedi.

Montgomery County devriye arabaları sirenler çalarak ve ışıkları yanıp sönererek yola çıkarken Mahoney babalarına, "Bize yolu göster," dedi.

"Şimdi!"

BÖLÜM 107

KATRINA WHITE, ormandan geçerek, Rock Creek Parkway'i geçerek ve Georgetown'daki Rose Park yakınlarında kendisini alması için bir Uber çağırarak tıp merkezinin yakınında onu çevreleme çabalarından kaçındı. Bir kadın olan şoför onu Wisconsin Caddesi'ne götürdü ve ikinci ve üçüncü duraklardan önce Fortieth Caddesi'ndeki Whole Foods Market'e bıraktı. Şehirde bir dizi kontrol noktası oluşturuldu.

Serçe Whole Foods'tan çıktı ve hemen ikinci bir Uber çağırdı. Uber onu River Road'dan Potomac'a, oradan da kuzeybatıya, yoğun ağaçlıklı Lloyd Road'da ezberlediği bir adrese götürdü.

Bir erkek olan şoför onu posta kutusuna bıraktı. Adamın gitmesini bekledi, sonra karanlık garaj yolunda ilerlemeye başladı ve rutinin nasıl istismar edilecek bir zayıflık olduğunu düşündü. En azından onun mesleğinde öyleydi. Rutin, bir avcının avının düzenini öğrenmesini ve doğru noktayı biliyorsa pusuda beklemesini sağlardı.

White doğru noktayı biliyordu. Bunu sekiz haftadan uzun bir süredir, neredeyse kendisi ve diğer Maestro ajanlarının ABD Yüksek Mahkemesi yargıcı Margaret Blevins'in günlük alışkanlıklarını inceledikleri süre kadar uzun bir süredir biliyordu.

Adaletin tam olarak bir atlet olmadığını keşfetmişlerdi ama her gün spor yapıyor, genellikle mahallesinde ve çevresinde üç buçuk millik bir koşu yapıyordu. Haftada üç ya da dört gün, yağmur çamur, soğuk sıcak, karanlık ya da gün ışığı demeden koşuyordu.

Yanında bir güvenlik görevlisi olsun ya da olmasın, Blevins her zaman St. James Road'dan döner, Bettaker Lane'den kuzeybatıya, Bevern Lane'in ötesindeki patıkaya koşar, sonra da Watts Branch Park'ın içinden geçen patikalar matrisine inerdi.

Parkı ikiye bölen ve Lloyd Yolu'nu Gregerscroft Yolu'ndan ayıran dere çoğu yerde içinden geçilebilecek kadar sığdı. Ancak Blevins'in koşmayı sevdiği patikaların hepsi, parkın çok uzağında olmayan yaya köprüsünde birleşiyordu. adaletin yaşadığı çıkmaz sokakta. Sık köknar ağaçlarından oluşan bir çalılık

köprünün yakın tarafında. Ama eve dönüş yolunun geri kalanına etmeden önce sık sık uzandığı bankın yakınındaki uzak tarafta yetişen huş ağaçlarını çok severdi.

Serçe uzaktan siren seslerinin gelmeye başladığını duydu.

Serçe, Lloyd Yolu'ndaki evin bahçesinin oldukça dışında durdu, durakladı ve Watts Branch Parkı'nın batı tarafına indi. Yıldızlar solmaya başladıkça soluk bir griye dönen gökyüzünü inceledi.

Şafak söküyordu. Ve sirenler yaklaşıyordu.

White kullan-at telefonundaki GPS uygulamasını açarak onu patikaya ve köprüye götürdü. Ormanın içine daldı ve hafif bir eğimle yokuş aşağı indi. Aşağıya indiğinde patikayı çabucak buldu, el feneri uygulamasını açtı ve koşmaya başladı.

Serçe yaya köprüsüne yaklaştığında durup dinledi, derenin sesini ve yakınlarda Blevins'in evine doğru uğuldayan siren sesleri dışında pek bir şey duymuyordu.

Onun için geliyorlar, diye düşündü White, çamların arasından çıkıp ilerledi ve büyüyen ışıқта hemen önündeki dere kenarındaki huş ağaçlarını gördü. *Ama önce ben geldim. Bu sabah koşuya çıktıysa, ilk ben geldim.*

Bu olumlu düşünceler kafasından geçerken Serçe, yaya köprüsünün yanındaki dere kıyısında bulunan dört gür baldıran ağacının arasına girdi. Boyları bir metreyi geçmiyordu ve orada yetişen tek kozalaklı ağaçlardı.

Baldıran ağaçlarının arasında, M'nin Havana'da satın aldığı ilk sonik silahı kullandığında saklandığı alçak bir nokta vardı.

Blevins, önceki haftalarda adalet koşusu sırasında köprüden geçerken birkaç kez.

Ama şimdi çantasındaki sonik cihaz farklıydı, çok daha güçlüydü. Onu hasta etmekten çok daha fazlasını yapabilirdi. Ve eğer bu işe yaramazsa, bir ay önce baldıran ağaçlarının arasındaki o alçak yere sakladığı bir silahı vardı.

White tabancayı toprağın altından çıkarıp plastik kutusundan çıkardıktan sonra bir kenara koyarken siren sesleri kesildi. Sonra sırt çantasını silkti ve cihazı çalıştırdı.

Malcomb bu silah için GRU'daki eski rüşvetçi patronlarından birine bir servet ödemişti; bu silah, Rusya Ana'nın devlet düşmanlarını kamuya açık ortamlarda etkisiz hale getirmek için geliştirdiği en son araçtı.

Cihazın açılış vızıltısını hisseden Serçe, şafak vakti bir sincabın gevezeliğini ve uzaktan geçen bir arabanın belli belirsiz sesini duydu.

Sonra kayalara çarpan metal bir Şeyin kesin tıkırtısını ve ardından tıkırtıların arasında ayak seslerini duydu. Baldıran ağaçlarının arasından arka patikasına ve gürültüye doğru baktı ve farın sallanarak yaklaştığını gördü.

White tetikleme cihazını kaldırdı ve köprüye doğru yöneltti, yaklaşık on iki fit uzakta, Justice Blevins'i sert bir Şekilde vuracak kadar yakın, onu tamamen öldürecek ya da Sparrow'un kolayca hareket edebileceği ve takip et. Tekrar indirdi ve bekledi.

Tıkırtı daha yüksekti ve far daha yakındaydı, en fazla elli metre geride, köprüye giden patikanın çamlardan ayrıldığı yerdeydi. Birden far söndü ama avının hala koştüğünü, hala yaya köprüsüne doğru geldiğini görebiliyordu.

Serçe dikkatini Blevins'ten ayırdı, tetiği tekrar kaldırdı ve küçük köprünün batı tarafına nişan aldı. Hızla sağına baktı, patikadaki yakın virajdan gelen adaleti gördü.

Başparmağı düğmeyi buldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 108

BREE, ormanın içinden gelen Justice Blevins'in farını gördüğünde Alex ve Mahoney'den iki yüz metreden daha az uzaktaydı. Aynı anda, karşı dere kıyısındaki baldıran ağaçlarının arasına çömelmiş bir insan olabileceğini düşündüğü gri bir leke gördü.

Islaklığa ve soğuğa aldırmadan, derenin sesini hareketini maskelemek için kullanarak, düşük ışıktaki boşluğu kapatarak, bir şeyler görmediğinden emin olmak isteyerek akan suya doğru kaydı.

Sonra Adalet Blevins derenin üstünden geçen yaya köprüsüne yaklaşırken farın söndüğünü ve uzak kıyıdaki şeklin değiştiğini gördü. On metre kala Bree tabancasını kaldırdı, havaya kaldırdı, bankın üzerinden nişan aldı

"Silahını indir Katrina!" diye bağırdı. İndir!"

Bundan sonra olanlar birkaç saniye içinde ortaya çıktı.

Adalet Blevins bağıırışı duydu, irkildi ve patikada kayarak durdu, baldıran ağaçları White'ın görüşünü engelliyordu ama bekleyen suikastçısından sadece birkaç adım . Serçe hedefine doğru kaydı.

"Kafanın arkasına bir tane geçireceğim, Katrina!" Bree bağırdı. "Her şey bitti!"

Alex ve Mahoney bağıırışlardan etkilenererek olay yerine geldiler. "FBI!" Ned bağırdı. "Yargıç Blevins, olduğunuz yerde kalın!"

"Silahını bırak!" Bree tekrar bağırdı.

"Bırak onu!" Alex köprünün yanına gelerek Malcomb'un suikastçısına başka bir açıdan nişan aldı. "Seni öldürmek istemiyoruz, Katrina!"

White tereddüt etti ve sonra hiçbirinin beklemediği bir şey yaptı. Serçe tetikleme cihazını ağzına soktu ve ellerini kaldırdı, yüzünü onlara döndü ve ısırıldı.

BÖLÜM 109

ÜÇ HAFTA SONRA, Sevgililer Günü'nde arabamdan indim ve elimde Bree için bir düzine kırmızı gül ve Anneanne için bir düzine sarı gülle eve doğru yola çıktım.

Yargıç Mayweather'ın öldürülmesinin yarattığı infial, Yargıç Blevins'in hayatına kastedilmesinin yarattığı şok ve Maestro'nun büyük hikayesi devam etti.

Paladin yeni yönetim tarafından ele geçirilmiş ve kamulaştırılmıştı. Fikri mülkiyet, algoritmalar ve süper bilgisayarlar NSA, FBI, CIA ve diğer ABD kolluk kuvvetleri tarafından paylaşılacaktı.

Öfkeli Başkan Susan Winter tarafından adli atama komitesinden atılan Theresa May Alcott gibi şirketin tüm çalışanları soruşturuluyordu.

Kongre, Malcomb, Paladin, Maestro ve ülkenin en yüksek mahkemesindeki güç dengesini değiştirme planıyla ilgili oturumlar düzenlemeye hazırlanıyordu.

Ve medya, Winter'ın merhum Yargıç Mayweather'ın koltuğuna kimi aday göstereceği çılgınca spekülasyonlar yapıyordu.

Aynı zamanda, Ned Mahoney'e göre, FBI ve Pentagon bilim adamları ve mühendisleri Mayweather'ı öldüren, adalet muhafızlarını sarsan ve Katrina White'ın beynini sıvılaştıran cihazı gizlice ve büyük bir yoğunlukla inceliyorlardı.

Tüm incelemelere ve medyanın ilgisine, küresel bir insan avına ve kendi bilgisayarlarının ve algoritmalarının kendisine karşı kullanılmasına rağmen Ryan Malcomb bulunamamıştı.

Güllerle birlikte ön merdivenlerden yukarı tırmanırken içeriden gelen oyun seslerini duydum. Verandadan geçerken insanların heyecanla konuştuklarını duyabiliyordum. Cumartesi günü, öğleden sonraydı ve Sevgililer Günü'nün, British Columbia'dan iki haftadır evde olan Rebecca Cantrell ve John Sampson için uygun bir nişan partisi vermek için mükemmel bir fırsat olduğuna karar vermiştik.

Bree, yemek şirketinden DJ'e ve barmene tüm kutlamayı organize etmişti. Tek yapmam gereken ortaya çıkmak ve hayatımdaki tüm önemli insanlara sevgimi göstermekti.

Daha iyi ne olabilir? Bree'nin güllerini verandadaki salıncağa koyup ön kapı tokmağına uzanırken kendime sordum.

Cep telefonum bir mesajla çaldı ve sonra çalmaya başladı. Numarayı tanımadım, mesajı kontrol ettim.

Cevap, Cross.-M

Cevap verdim ve dedim ki, " ol. Senin için geliyoruz, Malcomb."

Sesi kısık ve zayıftı, "Beni asla bulamayacaksınız." dedi.

"Bir ömür sürse de bulacağız."

Malcomb kahkahalar atmaya başladı ve bu kahkahalar öksürüklere dönüştü. "Sorun da bu, Cross. Ben ölüyorum. Doktorlarım birkaç günlük ömrüm kaldığını söylüyor."

"Yalan söylüyorsun."

"Bu sefer olmaz. Ben bittim. Maestro bitti. Yeter, Cross. Yeter. Sen kazandın. Partine git ve eğlen, beni affet ve beni unut."

Arama sona erdi.

Ailemin ve arkadaşlarımla kahkahalarını duyana kadar uzun bir süre orada durup telefonuma baktım. Kapıyı açtım, çiçekleri aldım ve Maestro bitmiş olsa da, Ryan Malcomb ölümcül bir hastalığa yakalanmış olsa da asla unutulmayacağını ya da affedilmeyeceğini bilerek yanlarına gittim.

Hiç şansın yok.

BÖLÜM 110

İÇERİDE MALCOMB'u geride bıraktım, Bree ve Nana Mama'yı kucakladım ve John Sampson ile Rebecca Cantrell'in nişanını kutlamak için toplanan tüm aile ve arkadaşları selamladım.

Her birine sarıldım ve resmi tebriklerimi sundum.

Rebecca, "Teşekkür Alex. Bana kendimi büyük, sevgi dolu bir ailenin parçasıymışım gibi hissettirdin."

"Bunun beni ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin," dedim. "Konuşma yapmama gerek yok, değil mi?"

Sampson söyledi.

"Nana Mama'nın bir tane beklediğine emin olabilirsiniz."

Rebecca, "Bir şeyler söylemelisin John," dedi.

"Al," dedim cebimden bir zarf çıkararak. "Bunu Idaho'da çantanda buldum. Henüz açmadım."

Sampson sırtıttı ve elimden kaptı. "Bu kadar yeter."

Birkaç dakika sonra hepimiz içkilerimizi aldık ve çiftin şerefine kadeh kaldırdık: "John ve Rebecca'ya!"

"Ve ben!" Willow ikisinin de elini tutarak, "Ve ben!" dedi. "Tabii ki ve sen," dedi Rebecca.

"Konuş, John Sampson," diye bağırdı Nana Mama.

"Bundan kaçış yok," dedi zarfı tutarken. "Sanırım bu her şeyi açıklıyor."

Mektubu yırtarak açtı, bir kâğıt parçası çıkardı ve boğazını temizledi.

"Sevgili Rebecca," diye okudu. "Bree ile uçaktayım, kendisi bana ilişkimizi uzun süre canlı tutmak istiyorsam daha romantik olmam gerektiğini söylüyor. İşte ilk denemem. Seninle tanıştığımda, bir gün içinde senin tanıdığım en zeki, en güçlü ve en güzel kadınlardan biri olduğunu düşündüm."

Yumuşak bir "Ahhh" sesi odanın içinde dalgalandı. Rebecca bir elini Willow'un omzuna, diğerini de kendi kalbinin üzerine koydu.

John tekrar boğazını temizledi. "Sonra dul olduğunu öğrendim ve kaybı anladığımı hissettim. Seni tanıdıktan sonraki bir hafta içinde ilk kez Billie'nin ölümünden sonra tekrar yaşamak istedim. Bir ay içinde sana aşık olduğumu biliyordum, ki bu planlarımda yoktu. Hem de hiç.

"Ama denemeden birinin kalbini ele geçirmenin bir yolu var, Rebecca Cantrell ve sanırım - hayır, biliyorum - planlarımda temelli yer almanın zamanı geldi. Bu soruşturmada ne olursa olsun eve dönüp sana evlenme teklif etmek ve kalbimi sonsuza dek almak niyetindeyim.

"Sevgiler, John."

Rebecca kollarına atladığında Sampson'ın yanaklarından gerçek gözyaşları süzülüyordu, öpüştüler ve hepimiz ikisine de verilen yeni hayat için tezahürat yaptık.

OceanofPDF.com

Hepsini okudun mu?

BİR ÖRÜMCEK GELDI

Alex Cross, iki zengin çocuğun kaybolmasıyla ilgili yüksek profilli bir dava üzerinde çalışmaktadır. Ama duygusuz bir çocuk kaçırandan çok daha tehlikeli biriyle mi karşı karşıyadır?

KIZLARI ÖP

Cross eve geldiğinde yeğeni Naomi'nin kayıp olduğunu fark eder. Ve o tek değil. Onu kaçıranı bulmak kolay olmayacaktır, özellikle de yalnız çalışmıyorsa ...

JACK VE JILL

Bir çift buz gibi katil Washington'un zengin ve ünlülerini öldürüyor. Ve hedeflerinde nihai bir hedef var.

KEDİ VE FARE

Eski bir düşman geri döndü ve intikam istiyor. Alex Cross zarar görmeden kurtulabilecek mi, yoksa bu son hesaplaşma mı olacak?

POP GOES THE WEASEL

Alex Cross şimdiye kadarki en korkunç rakibiyle karşı karşıya. Kendisine Ölüm diyor. Ve onun sapkın oyununda yarışan üç 'Atlı' daha var

GÜLLER KIRMIZIDIR

Bir dizi ölümcül banka soygununun ardından Cross, Üst Akıl olarak bilinen bir suçluyla karşı karşıya kaldığında en büyük riski almak zorunda kalır.

MENEKŞELER MAVIDİR

Alex Cross, Üst Akıl hakkındaki korkunç gerçeğe her zamankinden daha fazla yaklaşıyor, tehlikeli bir şekilde yenilgiye de yaklaşıyor.

DÖRT KÖR FARE

Washington polis teşkilatından istifa etmeye hazırlanan Alex Cross, huzurlu bir hayatı dört gözle beklemektedir. Ama uzun süre uzak kalmaz ...

BÜYÜK KÖTÜ KURT

Organize suç dünyasında gizemli yeni bir gangster var. FBI şaşkına döndü. Neyse ki artık ekiplerinde Alex Cross var.

LONDRA KÖPRÜLERİ

Cross, iki eski düşmanının peşine düşüp dünya çapında patlayıcı bir kovalamacaya girerken riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

MARY, MARY

Hollywood'un üst düzey isimleri teker teker vahşice öldürülmektedir. Sadece Alex Cross bu çarpık vakanın ipuçlarını bir araya getirebilir.

ÇAPRAZ

Karısının on üç yıl önce öldürülmesiyle sarsılan Cross, sonunda onun intikamını almak için her şeyi göze alacaktır.

ÇİFT ÇAPRAZ

Alex Cross sakinleşmeye başlamıştır - ta ki seyirci seven manyak bir katille karşılaşana kadar.

ÇAPRAZ KOŞU

Eski bir arkadaşı Tiger'ın son kurbanı olunca Cross, korkunç ve tehlikeli bir savaş lordunu durdurmak için Afrika'ya gider.

ALEX CROSS'UN (Richard DiLallo ile birlikte)

Alex Cross'un burada anlattığı aile hikâyesinde, büyük amcası Abraham, Ku Klux Klan döneminde zulüm, cinayet ve komplo ile karşı karşıya kalıyor.

BEN, ALEX CROSS

Yeğeni Caroline'ın vahşice öldürülmesini araştıran Alex Cross, tüm dünyayı sarsabilecek akıl almaz bir sırrı keşfeder.

ÇAPRAZ ATEŞ

Alex Cross, Bree ile düğününü planlamaktadır ancak düşmanı intikam almak için geri döner.

ALEX CROSS'U ÖLDÜR

Başkan'ın çocukları kaçırılmış ve başkent bir terör saldırısına maruz kalmıştır. Cross, inandığı her şeye karşı çıkan umutsuz bir karar vermek zorundadır.

MUTLU NOELLER, ALEX CROSS

Soygun, rehineler, terörizm... Alex Cross Noel'e kadar eve sağ salım dönebilecek mi?

ALEX CROSS, KOŞ

Özel hayatı çalkantılar içinde olan Alex Cross, gardını düşürmeyi göze alamaz. Özellikle de kana susamış üç katil ortalıktayken.

KALBİMİ ÇAPRAZLA

Tehlikeli bir düşman Cross ve ailesini hedef aldığı anda, Alex kendini yepyeni bir ölüm kalım oyunu oynarken bulur.

ÖLMEK İÇİN UMUT

Cross'un ailesi kayıptır ve öldükleri sanılmaktadır. Ama Alex Cross umudunu . Zamana karşı bir yarış içinde, ne pahasına olursa olsun karısını, çocuklarını ve büyükannesini bulmalıdır.

ÇAPRAZ ADALET

Otuz yılı aşkın bir süredir ilk kez Kuzey Carolina'daki memleketine dönen Cross, bildiği her şeyi sorgulamasına neden olan bir aile sırrını ortaya çıkarır.

ÇİZGİYİ AŞIN

Cross, Washington DC'de patlak veren bir cinayet dalgasını araştırmak için devreye girer. Kurbanların ortak bir noktası vardır: Hepsi suçludur.

HALK, ALEX CROSS'A KARŞI ALEX CROSS

Düşmanı Gary Soneji'nin müritlerini soğukkanlılıkla öldürmekle suçlanan Cross, yüzyılın davasında özgürlüğü için savaşmak zorundadır.

HEDEF: ALEX CROSS

Cross, Amerika'nın en çok aranan suçlusunu bulmak için FBI soruşturmasını yönetmeye çağrılır. Ancak bundan sonra yaşanacaklar ülkeyi kaosa sürükleyecek ve Cross'u hayatının en önemli davasının içine çekecektir.

CRISS CROSS

Eyaletin dört bir yanındaki cinayet mahallerinde 'M' imzalı notlar görülmeye başlayınca Cross bir hayaletin peşinde olduğundan korkar.

ÖLÜMCÜL ÇAPRAZ

Şok edici bir çifte cinayet magazin manşetlerini süslemektedir. Kurbanlar arasında göz alıcı bir sosyetik olan ve Cross'un eski hastası Kay de vardır - ve belki daha fazlası. Ama onu kim ve neden öldürmek istesin ki?

KÖTÜLÜKTEN KORKMA

Alex Cross, Montana'nın engebeli vahşi doğasında, Alex ve ailesini yıllardır takip eden aynı beyin tarafından kontrol edilen iki rakip suikastçi ekibinin saldırısına uğrar.

ÜÇLÜ ÇAPRAZ

Washington DC çevresindeki aileleri hedef alan ve yakalanması zor bir katilin peşine düşen Cross, gerçeği ortaya çıkarmak için her zamankinden daha fazla çalışmak zorundadır.

ALEX CROSS ÖLMELİ

Gökyüzünde bir uçak patlar. Bir seri katil serbestçe dolaşıyor. İki katil ve iki farklı güdü ile Cross zamana karşı ölümcül bir yarış içindedir.

OceanofPDF.com

James Patterson Yazarından da

ALEX CROSS ROMANLARI

Along Came a Spider - Kiss the Girls - Jack and Jill - Cat and Mouse - Pop Goes the Weasel - Roses are Red - Violets are Blue - Four Blind Mice - The Big Bad Wolf - London Bridges - Mary, Mary - Cross - Double Cross - Cross Country - Cross's Trial (*Richard DiLallo* ile) - I, Alex Cross - Cross Fire - Kill Alex Cross - Merry Christmas, Alex Cross - Alex Cross, Run - Cross My Heart - Hope to Die - Cross Justice - Cross the Line - The People vs: Alex Cross - Criss Cross - Deadly Cross - Fear No Evil - Triple Cross - Alex Cross Must Die

KADIN CİNAYET KULÜBÜ SERİSİ

1st to Die (*Andrew Gross* ile) - 2nd Chance (*Andrew Gross* ile) - 3rd Degree (*Andrew Gross* ile) - 4th of July (*Maxine Paetro* ile) - The 5th Horseman (*Maxine Paetro* ile) - The 6th Target (*Maxine Paetro* ile) - 7th Heaven (*Maxine Paetro* ile) - 8th Confession (*Maxine Paetro* ile) - 9th Judgement (*Maxine Paetro* ile) - 10th Anniversary (*Maxine Paetro*) - 11. Saat (*Maxine Paetro* ile birlikte) - 12. Asla (*Maxine* ile birlikte *Paetro*) - Unlucky 13 (*Maxine Paetro* ile) - 14. Deadly Sin (*Maxine Paetro* ile) - 15. Affair (*Maxine Paetro* ile) - 16. Seduction (*Maxine Paetro*) - 17. Şüpheli (*Paetro* ile) - 18. Kaçırma (*Maxine Paetro* ile) - 19. Noel (*Maxine Paetro* ile) - 20. Kurban (*Maxine Paetro* ile) - 21. Doğum Günü (*Maxine Paetro* ile) - 22 Saniye (*Maxine Paetro*) - 23. Gece Yarısı (*Maxine Paetro* ile) - 24. Saat (*Maxine Paetro* ile)

DEDEKTİF MICHAEL BENNETT SERİSİ

Step on a Crack (*Michael Ledwidge* ile) - Run for Your Life (*Michael Ledwidge* ile) - Worst Case (*Michael Ledwidge* ile) - Tick Tock (*Michael Ledwidge* ile) - I, Michael Bennett (*Michael Ledwidge* ile) - Gone (*Michael Ledwidge* ile) - Burn (*Michael Ledwidge* ile) - Alert (*Michael Ledwidge* ile) - Bullseye (*Michael Ledwidge* ile) - Haunted (*Michael Ledwidge* ile) - Ambush (*James O. Born* ile) - Blindside (*James O. Born* ile) - The Russian (*James O. Born* ile) - Shattered (*James O. Born* ile) - Obsessed (*James O. Born* ile) - Crosshairs (*James O. Born* ile)

ÖZEL ROMANLAR

Private (*Maxine Paetro ile*) - Private London (*Mark Pearson ile*) - Private Games (*Mark Sullivan ile*) - Private: No. 1 Suspect (*Maxine Paetro ile*) - Private Berlin (*Mark Sullivan ile*) - Private Down Under (*Michael White ile*) - Private L.A. (*Mark Sullivan ile*) - Private India (*Ashwin Sanghi ile*) - Private Vegas (*Maxine Paetro ile*) - Private Sydney (*Kathryn Fox ile*) - Private Paris (*Mark Sullivan ile*) - The Games (*Mark Sullivan ile*) - Private Delhi (*Ashwin Sanghi ile*) - Private Princess (*Rees Jones ile*) - Private Moscow (*Adam Hamdy ile*) - Private Rogue (*Adam Hamdy ile*) - Private Beijing (*Adam Hamdy ile*) - Private Rome (*Adam Hamdy ile*) - Private Monaco (*Adam Hamdy ile*)

NYPD KIRMIZI SERİSİ

NYPD Red (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 2 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 3 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 4 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 5 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 6 (*Marshall Karp ile*)

DEDEKTİF HARRİET BLUE SERİSİ

Never Never (*Candice Fox ile*) - Fifty Fifty (*Candice Fox ile*) - Liar Liar (*Candice Fox ile*) - Hush Hush (*Candice Fox ile*)

İÇGÜDÜ SERİSİ

Instinct (*Howard Roughan ile birlikte, daha önce Murder Games adıyla yayımlanmıştır*) - Killer Instinct (*Howard Roughan ile birlikte*) - Steal (*Howard Roughan ile birlikte*)

KARA KİTAP SERİSİ

Kara Kitap (*David Ellis ile*) - Kırmızı Kitap (*David Ellis ile*) - Kaçış (*David Ellis ile*)

TEK BAŞINA GERİLİM

The Thomas Berryman Number - Hide and Seek - Black Market - Midnight Club - Sail (*Howard Roughan ile*) - Swimsuit (*Maxine Paetro ile*) - Don't Blink (*Howard Roughan ile*) - Postcard <page id="5"/>Killers (*Liza Marklund ile*) - Toys (*Neil McMahon ile*) - Now You See Her (*Michael Ledwidge ile*) - Kill Me If You Can (*Marshall Karp ile*) - Guilty Wives (*David Ellis ile*) - Zoo (*Michael Ledwidge ile*)

Second Honeymoon (*Howard Roughan ile*) - Mistress (*David Ellis ile*) - Invisible (*David Ellis ile*) - Truth or Die (*Howard Roughan ile*) - Murder House (*David Ellis ile*) - The Store (*Richard DiLallo ile*) - Texas Ranger (*Andrew Bourelle ile*) - The President is Missing (*Bill Clinton ile*) - Revenge (*Andrew Holmes ile*) - Juror No. 3 (*Nancy Allen ile*)

- The First Lady (*Brendan DuBois ile*) - The Chef (*Max DiLallo ile*) - Out of Sight (*Brendan DuBois ile*) - Unsolved (*David Ellis ile*) - The Inn (*Candice Fox ile*) - Lost (*James O. Born ile*) - Texas Outlaw (*Andrew Bourelle ile*) - The Summer House (*Brendan DuBois ile*) - 1st Case (*Chris Tebbetts ile*) - Cajun Justice (*Tucker Axum ile*) - The Midwife Murders (*Richard DiLallo ile*) - The Coast-to-Coast Murders (*J.D. Barker ile*) - Three Women Disappear (*Shan Serafin ile*) - The President's Daughter (*Bill Clinton ile*) - The Shadow (*Brian Sitts ile*) - The Noise (*J.D. Barker ile*) - 2 Sisters Detective Agency (*Candice Fox ile*) - Jailhouse Lawyer (*Nancy Allen ile*) - The Horsewoman (*Mike Lupica ile*) - Run Rose Run (*Dolly Parton ile*) - Death of the Black Widow (*J.D. Barker*) - The Ninth Month (*Richard DiLallo ile*) - The Girl in the Castle (*Emily Raymond ile*) - Blowback (*Brendan DuBois ile*) - The Twelve Topsy-Turvy, Noel'in Çok Dağınık Günleri (*Tad Safran ile*) - Kusursuz Suikastçı (*Brian Sitts ile*) - Kurtlar Evi (*Mike Lupica ile*) - Geri Sayım (*Brendan DuBois ile*) - Cross Down (*Brendan DuBois ile*) - Ölüm Çemberi (*Brian Sitts ile*) - Lion & Kuzu (*Duane ile*)

Swierczynski) - 12 Months to Live (*Mike Lupica ile*) - Holmes, Margaret and Poe (*Brian Sitts ile*) - The No. 1 Lawyer (*Nancy Allen ile*) - The Murder Inn (*Candice Fox ile*) - Confessions of the Dead (Ölülerin İtirafı ile) (*J.D. Barker*) - 8 Ay Kaldı (*Mike Lupica ile*)

FİKİR DIŞI

Torn Apart (*Hal ve Cory Friedman ile*) - The Murder of King Tut (*Martin Dugard ile*) - All-American Murder (*Alex Abramovich ve Mike Harvkey ile*) - The Kennedy Curse (*Cynthia Fagen ile*) - The Last Days of John Lennon (*Casey Sherman ve Dave Wedge ile*) - Walk in My Combat Boots (*Matt Eversmann ve Chris Mooney ile*) - ER Nurses (*Matt Eversmann ile*) - James Patterson by James Patterson: Hayatımın Hikayeleri - Diana, William ve Harry (*Chris Mooney ile*) - <page id="6"/>Amerikan Polisleri (*Matt Eversmann ile*) - Vegas'ta Gerçekten Ne Olur (*Mark*

Mühür) - Kitapçıların ve Kütüphanecilerin Gizli Yaşamları (*Matt Eversmann* ile birlikte) - Tiger, Tiger

CİNAYET SONSUZA DEK GERÇEK SUÇTUR

Murder, Interrupted (*Alex Abramovich* ve *Christopher Charles* ile) - Home Sweet Murder (*Andrew Bourelle* ve *Scott Slaven* ile) - Murder Beyond the Grave (*Andrew Bourelle* ve *Christopher Charles* ile) - Murder Thy Neighbour (*Andrew Bourelle* ve *Max DiLallo* ile) - Murder of Innocence (*Max DiLallo* ve *Andrew Bourelle* ile) - Till Murder Do Us Part (*Andrew Bourelle* ve *Max DiLallo* ile)

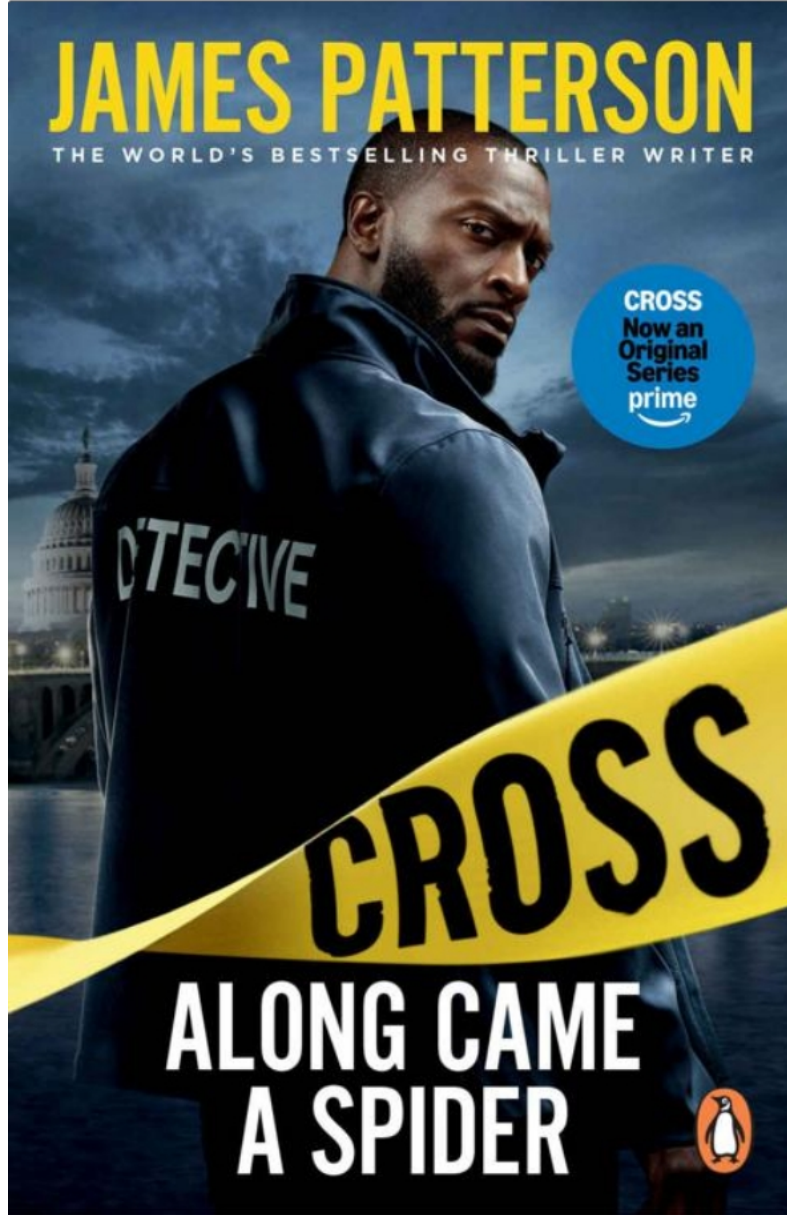
KOLEKSİYONLAR

Triple Threat (*Max DiLallo* ve *Andrew Bourelle* ile) - Kill or Be Killed (*Maxine Paetro*, *Rees Jones*, *Shan Serafin* ve *Emily Raymond* ile) - The Moores are Missing (*Loren D. Estleman*, *Sam Hawken* ve *Ed Chatterton* ile) - The Family Lawyer (*Robert Rotstein*, *Christopher Charles* ve *Rachel Howzell Hall* ile) - Murder in Paradise (*Doug Allyn*, *Connor Hyde* ve *Duane Swierczynski* ile) - The House Next Door (*Susan DiLallo*, *Max DiLallo* ve *Brendan DuBois*) - 13 Dakikalık Cinayet (*Shan Serafin*, *Christopher Farnsworth* ve *Scott Slaven* ile) - Nehir Cinayetleri (*James O. Born* ile) - Palm Beach Cinayetleri (*James O. Born*, *Duane Swierczynski* ve *Tim Arnold* ile) - Paris Dedektifi - 3 Days to Live - 23 ½ Lies (*Maxine Paetro* ile)

James Patterson'ın romanları hakkında daha fazla bilgi için www.penguin.co.uk adresini ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

1. Sezon prömiyeri Kasım 2024'te Prime Video'da

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbete katılın

TWITTER / X

twitter.com/penguinukbooks

FACEBOOK

facebook.com/penguinbooks

İNSTAGRAM

instagram.com/penguinukbooks

YOUTUBE

youtube.com/penguinbooks

PINTEREST

pinterest.com/penguinukbooks

LINKEDIN

linkedin.com/company/penguin-random-house-uk

TIKTOK

tiktok.com/@penguinukbooks

En yeni kitaplar, öneriler, yazar röportajları ve daha fazlası için

Penguen Bültenine Kaydolun

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir sonraki kitabınızı **Penguin.co.uk** adresinde keşfedin

OceanofPDF.com

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |
Avustralya Yeni Zelanda | Hindistan |
Güney Afrika

Penguin Books, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

www.penguin.co.uk

Penguin
Random House
UK

İlk olarak İngiltere'de Century tarafından 2024

yılında yayımlanmıştır Telif Hakkı © James

Patterson, 2024

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür

Kapak fotoğrafı © Trevillion/Getty Images/Adobe Stock/Shutterstock ISBN:

978-1-529-15994-3

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültürü destekler. İçin teşekkür ederiz Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve kitabın herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak fikri mülkiyet yasalarına saygı gösterdiğiniz için. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un herkes için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay eğitim amacıyla kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz. istihbarat teknolojileri veya sistemleri. 2019/790 sayılı DSM Direktifi Madde 4(3) uyarınca Penguin Random House bu çalışmayı metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

AEA'daki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68'dir.

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

Tüm yazışmalar için:

Penguen Kitaplar

Penguin Random House

One Embassy Gardens, 8 Viaduct Gardens, Londra SW11 7BW

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.